स्थापनातो विज्ञायते। तथाहि १० पृष्ठे सूत्रधारवाक्यम्—"आर्ये! श्रूयताम्। उन्मादवासवदत्ताप्रभृतीनां काव्यानां कर्तुः कवेः शक्तिभद्रस्येदं प्रज्ञाविलसितमि" ति।

नाटके चास्मिन्नतिप्राचीना परमवैदुष्यपूर्णात्यन्तोपयोगिनी विवृतिरप्युपलभ्यते। या हि खलु विशदरूपेण मार्मिकतया च नाटकीयाप्रतिमभावगौरभोल्लासनेऽतिशय्य वर्तते। विवृतिकृता चाप्यत्र स्वविषये न किञ्चिदप्युल्लिखितम्। सप्तमाङ्कविवृतेरवसाने केवलमयं श्लोक समुपलभ्यते—

"भारद्वाजग्रामवासी कुमारिलमतानुगः।
विप्रः कश्चिच्छक्तिभद्रकृतं व्याकृत नाटकम् ॥"इति।

एतन्नाटकीयमाख्यानक शूर्पणखासमागमादारभ्य रामायणमुपजीव्य वर्तते। कविना स्वप्रतिभया क्वचित्परिवर्तितमपि कथावस्तुसौन्दर्यमेव परिपुष्णाति। नाटके चात्र प्रतिपाद्यविषया स्वभावोक्तिसुन्दरा एव समुपवर्णिता सन्ति, वैदर्भी रीति, प्रसादमाधुर्यभूयस्त्वमेयलं सुधीषु।

विदुषामनुचरः—
सपट्टडीत्युपाह्वो विजयानन्दशास्त्री।

॥ श्रीः ॥

आश्चर्यचूडामणिर्नाम

नाटकम् ।

शक्तिभद्रविरचितम् ।

प्रथमोऽङ्कः ।

नान्द्यन्ते ।

(ततः प्रविशति सूत्रधारः)

सूत्रधारः—

वीचीस्थाले सहस्रं मरतकपरिघस्पर्धि बिभ्रद्भुजानां
उत्फेनो हारजालैररुणरुचिरनन्ताद्रिरत्नप्रभाभिः ।

॥ श्रीः ॥

॥ श्रीचूडामणिव्याख्या ॥

प्रस्तावे कर्मणां यस्य प्रणामं कुर्वते बुधाः ।
प्रत्यूहानां निवृत्त्यर्थं तन्नमामि गजाननम् ॥ १ ॥
गुरवो नः प्रसीदन्तु गुरुकारुण्यशालिनः ।
अन्तेवासिमनःपद्मसमुन्मीलनभास्कराः ॥ २ ॥

अथ नाटकारम्भे शिष्टाचारमनुविदधानः कविर्नान्द्यादौ सामाजिकान् प्रति नर्तकेन प्रयोक्ष्यमाणमाशीर्वादं निबध्नाति—**वीचीस्थाल इत्यादिना** ॥ अस्य च कविना नर्तकमुखेन देवतास्तुतिरूपमङ्गलपूर्वकं कृतस्याशीर्वादस्य नाटकनिबन्धनाविघ्नपरिसमाप्तिः फलम्, नर्तकस्य च नान्द्यादौ तत्कीर्तनात् आत्मना प्रयुज्यमानस्य नाट्यप्रयोगस्याविघ्नपरिसमाप्तिः । अत्र च नान्द्यन्ते ततः प्रविशतीत्युक्त्या नान्द्याः कृतत्वेनानूद्यमानत्वात्कथासूत्रधारस्यैवायमाशीर्वादः न नान्दीसूत्रधारस्य । तथा चोक्तम्—"प्रसाद्य रङ्गं विधिवत्सूत्रधारः सहानुगः । प्रविश्य तद्वदपरः काव्यार्थं स्थापयेन्नटः ॥" इति । नान्द्यन्ते प्रविशतीत्युक्ते नान्द्यन्ते एव प्रवेशः न तु ततः पूर्वमित्यस्यार्थस्याभिधेयत्वान्नान्द्याः पूर्वकृतत्वमेव सिध्यति न प्रवेशस्यानन्तर्यमित्यत उक्तं तत इति । आनन्तर्योक्त्या चान्तरा कर्मान्तरानुष्ठाननिरासो व्यज्यते । तेन च नान्दीमारभ्याभरतवाक्योक्तेः

विभ्राणः शङ्खमन्तश्चरमचरमनिर्वापणीयं च तेजः
पायाद्वः शार्ङ्गधन्वा शयित इव समुद्रैकदेशे समुद्रः ॥१॥

प्रयुज्यमानानां नाट्यकर्मणां परस्परसम्बन्धसूचितः । अनुकार्यतादात्म्यबुद्धिगोचरस्य नटस्य प्रेक्षकैः प्रत्यक्षेण वर्तमानतया गृह्यमाणत्वात् सर्वत्रैव प्रविशतीति वर्तमाननिर्देशः । "अल्पाक्षरमनेकार्थं सारवद्गूढनिर्णयम् । अस्तोभमनवद्यं च वाक्ये सूत्रं प्रचक्षते ॥" इत्युक्तलक्षणं सूत्रं वाक्यं धारयतीति सूत्रधारः । एवं प्रविष्टेन सूत्रधारेण सामाजिकदुरदृष्टवर्जनार्थमाशीर्वादः क्रियते—**शार्ङ्गधन्वा वः पायादिति** ॥ अत्र "प्राधिकृतानधिकृतयोरधिकृते प्रतिपत्तिर्गरीयसी" इति न्यायेन रामरूपस्य नारायणस्यैव नाटके नेतृतयाधिकृतत्वात् सर्वेश्वरात्मकत्वाच्च भगवतः पातृत्वेन निर्देशः । तथापि शार्ङ्गधन्वेत्यनेन भगवद्रूपसमाहं दर्शयति । रक्षणे प्रार्थ्यमाने रक्षणोपायस्यैव दैवतस्यानुस्मरणं युक्तम् । "यादृशो यस्य सङ्कल्पस्तादृशं तु फलं स्मृतम् ।" इति न्यायात् । धनुःशब्देऽनङ्प्रत्ययः समासान्तः । सम्बोधनेन विना च इति शुष्कशब्दप्रयोगः तत्कार्यदर्शाभिमुख्यस्य सिद्धत्वादिति मन्तव्यम् । सामाजिकानां हि नूतनोत्कृष्टनाटकार्थरसास्वादिना तत्प्रयोगदर्शनकुतूहलित्वेन नाट्यकर्मनिपुणनटदर्शनमात्र एवाभिमुख्यं सञ्जातम् । वः पायादिति स्वप्रभावेणैव सम्भवसमर्थत्वात् तेषां पालनमेवाशास्यं न रक्षणस्य लाभ इति दर्शितम् । अथ कथमनुमायेण नर्तकेनानुग्राहकत्वाभिमतविषय आशीर्वादः क्रियत इति चेत् तदाश्रयत्वादेव तदनुग्रहमाशास्यत इति ब्रूमः । स हि तदाश्रयणीयविनोदापायः तदनुग्रहमाशास्त इति युक्तम् । अथवा सर्वस्यैव जगतो रक्षणस्य कर्मविपाकनिबन्धनत्वात् कर्मणश्चेश्वरतदधीनत्वात् तदनुग्रहमाशास्यते । यथोक्तम्—"अतो भावानुवृत्तिः सम्पदादिलक्षणसिद्धये । आदित्याद्यपदे वृष्टिर्वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ॥" इति । एवं निष्कलस्य भगवतस्तत्तत्साध्यानुगुणत्वेन परिकल्पितेषु बहुषु मूर्तिभेदेषु प्रधानभूतमूर्तिभेदं देशावस्थाविशेषाभ्यामनुसन्धानार्थं विशिनष्टि—**समुद्रेति** ॥ क्षीरसमुद्रस्यैकदेशे शेषे शयितः समुद्र इवेति । अतः शुक्लवर्णः समुद्र इव । क्षीरसमुद्रविषयत्वा मतेऽप्यविरुद्धत्वमस्याप्रवृत्तेः स्यात् । अत्र श्रौती पूर्णोपमालङ्कारः । तथाहि—"साधर्म्यमुपमा भेदे पूर्णा लुप्ता च साभिधा । श्रौत्यार्थी च भवेद्वाक्ये समासे तद्धिते तथा ॥" इति । यथा भगवत्स्वरूपमध्ये स्थिष्यति तथा विशिनष्टि—

(परिक्रम्य नेपथ्याभिमुखमलोक्य) आर्ये ! इतस्तावत् ।

वीचीस्थान इत्यादिभिः षड्भिर्विशेषणैः । मरतकपरिघस्पर्धि मरतकमयैः परिघैः स्पर्धितुं शीलमस्य । **भुजानां सहस्रं वीचीस्थाने बिभ्रदिति ॥** शयितस्य भगवत उपरिभागे वृत्त्या सङ्ख्याबहुत्वात् मरतकसमानवर्णत्वाच्च वीचीसाधर्म्यं भुजानामुक्तम् । हारजालाना धावल्यात् ऊर्ध्वदेशावर्तितया च फेनसाम्यात् भगवत उत्तफेनत्वारोप. । अनन्तस्यादेः शेषस्य अनन्तानामहीना च रत्नप्रभाभिरिति । अत्र शब्दश्लेषोऽलङ्कारः । यदुक्तम्—"वाच्यभेदेन भिन्ना यद्युगपद्भाषणस्पृश । श्लिष्यन्ति शब्दा श्लेषोऽसावचरादिभिरष्टधा ॥" इति । **शार्ङ्गं बिभ्राण इति ॥** समुद्रविशेषणत्वपक्षे मध्यगतैकत्वमविवक्षितम् । एतच्च भुजान्तरवर्तिनामायुधान्तराणामुपलक्षणार्थम् । भगवद्भुजानां सहस्रायुधभृत्त्व जगद्रक्षकत्व च प्रसिद्धमेव । यथोक्तम्—"विश्वत्राणैकदीक्षास्तदनुगुणगुणक्षत्रनिर्माणदक्षाः कर्तारो दुर्निरूपाः स्फुटगुरुयशसां कर्मणामद्भुतानाम् । शार्ङ्गं बाणं कृपाणं फलकमरिगदे शङ्खपद्मौ सहस्रं बिभ्राणास्त्राणजालं मम दधतु हरेर्बाहवो मोहहानिम् ॥" इति । अन्तः उदरे चराचरात्मकं जगत् बिभ्राणः । न च प्रलयकाल एव भगवतस्तादवस्थ्यमिति वाच्यम् । कृष्णेन स्थितिकालेऽपि आत्मोदरे सकललोकविस्तारस्य स्वमात्रे दर्शितत्वात् । अस्य समुद्रविशेषणत्वे स्थावरान् पर्वतवनादीन् जङ्गमान् जलमानुषादींश्च बिभ्राणः । अत्राप्येकत्वमविवक्षितम् । अन्तर्हृदयेऽनिर्वापणीयमविनाश्यं नित्य सच्चिदानन्द ब्रह्मज्योतिः बिभ्राणः अन्यत्रौर्वाग्निम् । अत्रार्थश्लेषिकोऽलङ्कारः । देशत. कालतो वस्तुतश्चापरिच्छेद्यस्यात्मज्योतिषो हृदये बिभ्राण इति देशपरिच्छेदः काल्पनिक इति ज्ञेयम् । एवं विशेषणैर्भगवतः समुद्रसाम्ये सिद्धे समुद्रैकदेशे शयितः समुद्र इवेत्युपमावाक्यस्यावृत्त्या उत्प्रेक्षालङ्कारोऽप्याश्रीयते । प्रकृतस्य भगवतः समुद्रत्वेन संभाव्यमानत्वात् । यथोक्तम्—"संभावनमथोत्प्रेक्षा प्रकृतस्य समेन यत् ।" इति । अत्र शार्ङ्गधन्वेत्यनेन जगद्रक्षणोत्साहवत्त्वेन शार्ङ्गधनुर्विशिष्टत्वेन च भगवत उपादान प्रसिद्धनाटके तदंशभूतस्य जगद्रक्षणार्थमवतीर्णस्य रामस्य नेतृत्व तच्चरितस्य जगद्रक्षणनिमित्तस्य धनुर्व्यापारसाध्यरावणादिवधस्याधिकारिकवृत्तत्व च दर्शयति । एव प्रत्यूहनिवारणसामाजिकावर्जनफलमाशीर्वाद विधाय भारतीवृत्यङ्गभूतामुखप्रस्तावस्य परिक्रमणनेपथ्यशालावलोकनपूर्वक नटीमाकारयति—आर्ये

(प्रविश्य नटी)

नटी—अज्ज ! इअं म्हि । आर्य ! इयमस्मि ।

सूत्रधारः—आर्ये !

अभिरञ्जनीं जनानां
सहायसाध्यां गुरूपदेशेन ।
धुरमुद्वहामि गुर्वीं
नृप इव भरतादिभिर्वोढाम् ॥ २ ॥

इत्यादिना ॥ "भारती संस्कृतप्रायो वाग्व्यापारो नराश्रयः । भेदैः प्ररोचनायुक्तैः वीथीप्रहसनामुखैः ॥" इति भारतीलक्षणम् । आमुखं चैव लक्षितम्—"सूत्रधारो नटीं ब्रूते मारिषं वा विदूषकम् । स्वकार्यप्रस्तुताक्षेपि चित्रोक्त्या यत्तदामुखम् ॥ प्रस्तावना वा ।" इति । आर्ये इति । नटीसूत्रभृतोः परस्पराह्वानमार्यशब्देन कर्तव्यम् । यथोक्तम्—"भगवन्तोऽपरैर्वाच्या विद्वद्देवर्षिलिङ्गिनः । विप्रामात्याग्रजाश्चार्या नटीसूत्रभृतौ मिथः ॥" इति । अत्रार्यशब्देन श्रेष्ठयवाचिना नाट्यप्रयोगोचितविशिष्टगुणसम्पन्नत्वमपि तस्याः सूच्यते । इतस्तावद् आगम्यतामिति शेषः । तावच्छब्देन प्राथम्यवाचिना प्रथममागम्यतामनन्तरं महाकार्यान्तरमप्यस्तीति सूचितम् । ततश्च शब्दद्वयोरुपयोगेन तस्या आगमनसम्भ्रमो दर्शितः । अत एव प्रविश्येत्युक्तम् । यत्र संभ्रमादिचित्तविकारमालम्ब्य पात्रप्रवेशः तत्र ल्यबन्तेन प्रवेशक्रियामुक्त्वा इति उत्तरक्रियापदाध्याहारेण वचनशेषतया प्रवेशनस्य निर्देशः । आर्य इयमस्मीति ॥ आगतेति शिष्यते । तत्र प्रश्नवशिद्धस्याप्यागमनस्य निवेदनेन शब्दद्वयोरुत्सुकत्वं व्यज्यते । एवं तयोरुत्सुकदर्शनेन प्रसन्नो भूत्वा चिकीर्षितं कर्म निवेदयति । आर्ये इत्यादिना ॥ आर्ये नाट्यप्रयोगसहकारिषु प्रधानभूतेऽत्र त्वां विना कथमन्यथा एतन्निवेदयामि । इदानीं धुरमिमामुद्वहामि अवश्यकर्तव्यत्वेनाध्यवस्यामि । किंरूपमिति विशेषजिज्ञासायामाह—भरतादिभिर्वोढामिति ॥ अनेन नाट्यप्रयोगात्मिका धुरभिप्रेता भवति । भरतमुनिर्हि विधिप्रणीतं नाट्यवेदमभ्यस्य तत्प्रयोगं कृत्वा तद्विषयनिबन्धं चकार । यथोक्तम्—"उद्धृत्योद्धृत्य सारं यमखिलनिगमान्नाट्यवेदं विरिञ्चिश्चक्रे यस्य प्रयोगं मुनिरपि भरतस्ताण्डवं नीलकण्ठः ।" इति । भरतादिभिरित्यनेनाचार्याणां नाट्यप्रयोगस्य दुष्करत्वं दर्शयति । भरतमुनिना यथा

प्रयोगप्रकारो निर्व्यूढः, तथा प्रयोक्तुः समाध्यवसाय इत्यपि दर्शितम् । आदिशब्देन सम्प्रदायप्रवर्तकानामाचार्याणां ग्रहणम् । वोढामित्यस्यैव पदत्वेऽसाधुत्व पृथक्पदस्य वाशब्दस्य विशेषणसमुच्चयार्थत्वेन कथञ्चिदुपयोगः । **गुर्वीमिति** ॥ भरतोक्तप्रयोगप्रकारसम्पादनेन नायकेतिवृत्तरसादिमहिम्ना चानीषत्करप्रयोगाम् । एवं गुरुतरं नाट्यप्रयोगं कर्तुं कथमध्यवस्यसीत्यत आह—**गुरूपदेशेनेति** ॥ बाल्यात्प्रभृति परिचरणादिभिः प्रसादितानां महातीर्थानां शिक्षापूर्वकेणोपदेशेन उपदिष्टस्य पुनः पुनरभ्यासेन चेत्यर्थः । यथोक्तम्—"कैशोरात्प्रभृति प्रसादितमहातीर्थस्य शिक्षाबलादभ्यासाच्च जितश्रमेण विदुषा येन प्रयोगश्रिया । विद्यायां निनया सतो गुणवता माधुर्यमाधीयते गाम्भीर्यं च परं स एव विदुषां सम्यक् प्रसूते रसान् ॥" इति । अत्र सहाह्वानं किमर्थमित्यपेक्षायामाह—**सहायसाध्यामिति** ॥ अनेनैकनायकप्रयोज्यभाणादिव्यवच्छेदः कृतः । यथोक्तम्—"भाणस्तद्धूर्तचरितं स्वानुभूतं परेण वा । यत्रोपवर्णयेदेको निपुणः पण्डितो विटः ॥" इति । सहायैस्तत्तत्पात्रोचितपाठगीतिगतिरसप्रयोगादिनिपुणैः सह साध्याम् । यतो निसर्गतो नाटकप्रयोगस्य सहायसाध्यत्वम् अत एव सहाह्वानं कृतम् । एवमतिप्रयत्नसाध्याया धुरः किं प्रयोजनमित्यत आह—**अभिरञ्जनीं जनानामिति** ॥ न हि कस्यचिदन्यस्य कर्मण एवं सर्वजनानुरागफलत्वमस्ति । जनानुरागश्च सर्वसम्पत्कारणम् । यथोक्तम्—"जनानुरागप्रभवा हि सम्पदः" इति । अतो जन्मान्तरार्जितसुकृतपरिपाकेनैवेयं विद्या लभ्यते । यथोक्तम्—"अपि लभ्येत विद्वद्भिर्युक्तिरभ्यासकौशलात् । न तु नाटकविद्येयं सर्वलोकानुरञ्जनी ॥" इति । अतोऽस्माकं कुलधर्मत्वात् परमप्रयोजनत्वाच्च अस्यां धुरि महानादरः कार्य इत्यर्थः । **नृप इवेति** ॥ यथापनतो राजा पूर्वराजन्यैर्भरतादिभिरूढां धुरमुद्वहति तथेत्यर्थः । नानाविधानुष्ठाननियमजनानुरूपानुग्रहनियमादिभ्यश्च राज्यस्य परमोत्साहसाध्यत्वाद् गुरुत्वम् । भरतार्जुनादिगोचरो गुरूपदेश एवोद्वहने हेतुः । अमात्यादिसहायसाध्यत्वं जनानुरागफलत्वं चात्रापि विद्यत एव । अत्र अर्थश्लेषस्योपमाङ्गत्वम् । अनेकार्थश्लेषस्य लक्षणम्—"श्लिष्टं वचनमेकस्मिन् यत्रानेकार्थता भवेत् ।" इति । अत्र श्लेषेण नृपनटगुर्वोरौपम्येऽवगत एव एकरूपध्यारोपेण नटस्य नृपत्वमिव प्रतीयत इति रूपकस्य तदङ्गत्वम् । "प्रविश्य रङ्गं निष्क्रामेत् सूत्रधारस्तदनुगः । स्थापकः प्रविशेत्तत्र सूत्रधारसमाकृतिः" ॥ दिव्यमर्त्ये स तद्रूपो मिश्र-

नटी—अज्जस्स गरीअं दाव अहिआरं आआरो एव्व सूएदि ।
आर्यस्य गरीयांसं तावदधिकारं आकार एव सूचयति ।
सूत्रधारः—अथ किम्। सुन्दरि! ननु बहूनामसाधारणो दुर्गमः पन्थाः ।

मन्यतरस्तयो । सूचयेद्वस्तु बीजं वा मुखं पात्रमथापि वा ॥" इत्युक्तलक्षणानुसारेण वस्तुसूचनमपि कृतम् । रामो ह्यगस्त्यादीनां गुरूणामुपदेशेन सर्वराक्षसवधात्मिकां महोत्साहसाध्यसेतुबन्धादिगर्भत्वेन गुर्वी सहायभूतसुग्रीवादिभिः सह साध्यां जगद्रक्षणफलत्वेन सर्वजनानुरञ्जनीं धुरं कर्तुमध्यवसायमकार्षीदिति । गुरुशब्देन मातापितृविवक्षाया गुरूपदेशेन सहित इति योज्यम् । एवमुक्तविशेषणविशिष्टाया धुरो रूपकान्तरगोचरत्वेनापपयसानात् नाटकैकविषयत्वमवधार्य तद्विशेषजिज्ञासया तदुक्तं गौरवातिशयमुक्तिसंवादभूतेनानुभवेनात्मदशानुवदति—**आर्यस्येति** ॥ अधिक्रियत इति कर्मव्युत्पत्त्या अधिकारो नाट्यप्रयोगः, तस्य गौरवं हृष्टोत्फुल्लमधुरगम्भीरत्वादिराकार एव तावत् प्रथमं वचनात्पूर्वमेव सूचयति । न त्वत्र वचनापेक्षा यत आकारेण वचनादपि स्फुटतरमवगम्यते अतो अधिकारगौरवं न वक्तव्यमेव । अधिकारगुरुत्वहेतुस्तु वचनसापेक्ष इति वाक्यपर्यवसानम् । आर्यस्य आकार एवेत्यन्वयः । एवं तदुक्तिसूचितजिज्ञास्यत्वं गौरवहेतुं विवक्षन् उक्तमेवार्थमनुमन्यते—**अथ किमिति** ॥ असाधारणः पन्थाः बहूनां दुर्गमो नन्विति अन्वयः । अत्र बहूनामिति षष्ठ्या न लोकाव्ययेति प्रतिषेधेऽपि दुस्त्यजं किं धूर्तानामित्यादिशिष्टप्रयोगानुसारेण साधुत्वम् । पथिशब्दो हि अभिमतदेशान्तरप्राप्तिसाधने संस्कृते देशविशेषे मुख्यया वृत्त्या प्रसिद्धः । तत्राभिमतसाधनत्वं नाम यो गुणस्तं लक्षयित्वा तद्गुणयोगिषु विद्याविशेषेषु गौण्या वृत्त्या वर्तते । अत्र प्रकरणेन अयं नाटके पर्यवस्यति । विद्यान्तरेष्वप्यस्य प्रयोगो दृष्टः । यथा—"ऋजुकुटिलनानापथजुषां नृणामेको गम्यस्त्वमसि पयसामर्णव इव ।" इति । गौणीवृत्तिः पूर्वैरेव लक्षिता—"अभिधेयाविनाभूतप्रतीतिर्लक्षणोच्यते । लक्ष्यमाणगुणैर्योगाद्वृत्तेरिष्टा तु गौणता ॥" इति । प्रकृष्टनयगाम्भीर्यौदार्यभावादिवचनगुणशालितया प्रतिपाद्यवृत्तातिगौरवेणासाधारणो लोकोत्कृष्टो यो नाटकविशेषः स बहूनां दुर्गमः दुष्करप्रयोग एव । नन्विवार्थे । कस्यचित्तु पुण्यशालिनोऽभ्यासातिशयेनाविषयसाध्यप्रयोगोऽयं भवेदपि । अत एवंभूतनाटकगोचरत्वेन ममापि

नटी—अज्ज ! किं असाहारणं ति पुच्छीअदि।
आर्य ! किमसाधारणमिति पृच्छ्यते।

सूत्रधार:—आर्ये ! दक्षिणापथादागतमाश्चर्यचूडामणिं नाम नाटकमभिनयाम्रेडितसौभाग्यमभिलषाम इत्यार्यमिश्राणां शासनम्।

कारस्य गुरुत्व युक्तमेवेत्यर्थं। अथवा दुर्गमो यः पन्थाः स बहूनामसाधारण साधारणो न भवति। अश्राद्धभोजी ब्राह्मण इतिवत् प्रसज्यप्रतिषेधे नञ्। गाम्भीर्यादिगुणयोगात् दुष्करप्रयोगो यो नाटकविशेषः स अन्यैरप्रयुक्तपूर्वत्वा दस्माभि. प्रयोक्ष्यमाणस्सन् अस्मा प्रत्यसाधारणो भवति। अतोऽस्यातिप्रयत्नसाध्यत्वात् अधिकारस्य गुरुत्वमिति भाव। इह ननु बहूनामित्यारभ्य प्रहासविलसितमित्यन्तेन भारतीवृत्त्यङ्गभूता प्ररोचना क्रियते। यथोक्तम्—"उन्मुखीकरणं यत्र प्रशंसातः प्ररोचना।" इति। कविकाव्यप्रयोक्त्रादीनां प्रशंसया सामाजिकसहृदयादीनामौन्मुख्यापादनं प्ररोचनेत्यर्थ। एवमसाधारणशब्देनाध्यवसायस्याभिनवनाटकत्व शङ्कमाना परिपृच्छति—अज्जेत्यादिना॥ अत्र पृच्छ्यतेलं वचनमाऽभिधानार्थत्वम्। असाधारणशब्देन को विशेषो विवक्षित इत्यर्थ। पुरातनानि नाटकानि प्रागेवास्माभिर्येष प्रयुक्तपूर्वाण्यति तेषामसाधारणत्व न घटते अद्यतन नाटकं तादृशं च मया नाज्ञायि इत्यसाधारणशब्देन यो विशेषोऽभिप्रेत स उच्यतामित्यर्थ। अथ तमेव विशेष आर्यमिश्रशासनरूपेण वचनेन सबहुमानमाचष्टे—आर्ये इत्यादिना॥ तव प्रयोगनैपुण्यमनुरूपप्रयोज्यलाभात् सफलीकरिष्यामीति सम्बोधनाभिप्राय। दक्षिणापथादिति॥ अतिदूरदेशोद्भूतमिम देशं प्राप्तं न त्वत्रत्येन केनचिन्निर्मितमत्रैव वर्तमानमित्यर्थं। अनेन नाटकस्य गुणवत्तमत्व लोकपरिग्रहानुवृत्त्या दर्शितं नाटकमागतमिति। न तु केनचित् देशान्तरं एवम्भूत नाटकमस्तीति लोकवार्ताश्रवणेन तद्देशं गत्वा नीतम्। किन्तु तत्तद्देशेषु तत्तदभियुक्तपरिग्रहेण नाटकं स्वयमेवागतमिति चेतनवन्नाटकस्यागमन सौकर्यं दर्शयितुमागमनकर्तृत्वनिर्देश। वीरकार्याङ्कुरसमुत्थितत्वेन आश्चर्यकराणां चूडामणिरित्याश्चर्यचूडामणिरिति संज्ञा। आश्चर्यभूतश्चूडामणिर्यस्मिन् प्रतिपाद्यत्वेनाङ्गीकृत इति वा। नाटकमिति॥ प्रकरणादीनां रूपकान्तराणां प्रकृतिभूतमितिहासपुराणादिप्रसिद्धवृत्तसंवलित बीजबिन्दुपताकाप्रकरीकार्यलक्षणार्थप्रकृ

नटी—अज्ज ! अच्चाहिदं खु एदं, आआसं पसवइ पुप्फं, सिअ-
दाओ तेल्लं उप्पादअंति, जइ दक्खिणाओ दिसाओ
आअदं णाडअणिबन्धणम् ।

आर्य ! अत्याहितं खल्वेतत्, आकाशं प्रसूते पुष्पम्,
सिकताः तैलमुत्पादयन्ति, यदि दक्षिणस्या दिशः
आगतं नाटकनिबन्धनम् ।

सूत्रधारः—आर्ये ! मा मैवम् । उपचिनु गुणम्, अपहस्तय
जन्माभिनिवेशम् । पश्य

तिपञ्चकोपेत प्रारम्भयत्नप्राप्त्याशानियताप्तिफलागमावस्थापञ्चकसमन्वित मुखप्रतिमु-
खगर्भविमर्शनिर्वहणसन्धिपञ्चकतदङ्गचतुष्षष्टिसहित नीरसानुचितेतिवृत्तसूचकवि-
ष्कम्भप्रवेशकचूलिकाङ्कास्याङ्कावतारात्मार्थोपक्षेपकपञ्चकविशिष्ट महासत्त्वतादिगुण-
विशिष्टधीरोदात्ताद्यन्यतरनायक शीलार्जवादिगुणविशिष्टस्वीयाकन्यकान्यतरनायिक
पीठमर्दविटविदूषकादिसहायोपबृंहितनायकव्यापार विदर्भपाञ्चाललाटगौडाख्यदेशभे-
दोद्भूतरीतिचतुष्टयसम्पन्न भारतीसात्त्विकीकैशिक्यारभटीसंज्ञकवृत्तिचतुष्टयोपशोभित
आवन्त्यापौरस्त्यादाक्षिणात्यामागधीनामधेयचतुर्विधप्रवृत्तिचातुर्योपेत विभावानु-
भावव्यभिचारिसात्त्विकोपबृंहितरत्युत्साहस्थाय्यात्मकवीरशृङ्गारान्यतराङ्गिरस शुद्धै-
कानेकानुबन्धिधर्मार्थकामफल यद्रूपकं तन्नाटकमित्युच्यते । आश्चर्यचूडामणिर्नाम
नाटकमस्तीति शेषः । तदभिनयाम्रेडितसौभाग्यमभिलषाम इति तच्छब्दोऽध्या-
हार्यः । अभिनयैराङ्गिकवाचिकाहार्यसात्त्विकैराम्रेडितं सौभाग्यं यस्येति विग्रहः ।
आम्रेडितशब्देनार्थपर्यालोचनात्वात्. पूर्वमेव सवृत्त इति दर्शितम् । इदानीं
प्रयोगदर्शनमभिलषाम इत्युक्तम् । महता नियोज्यं प्रति निजाभिलाषनिवेदन
मभिलषितनियोगपरमेव भवतीति शासनमित्युक्तम् । एवमुक्तस्य नाटकविशेषस्य
अविरलविद्वज्जनदक्षिणापथापादानत्वेनाविश्वसनीयत्वात् अप्रयोज्यत्वं मन्यमाना
सापहासमाह । आहितं सितं तदतिक्रम्य वर्तते इत्यत्याहितं अयुक्तमित्यर्थः ।
आकाशं पुष्पं प्रसूते सिकतास्तैलमुत्पादयन्ति तदपि सिध्यति । यदि दक्षि-
णस्या दिश आगतं नाटकनिबन्धनमिति ॥ निबन्धनमेव तावत्तत्र
आगतं न दृष्टपूर्वं किं पुनर्विशिष्टं नाटकाख्यं निबन्धनमिति दर्शयितुं निबन्धन-
मित्युक्तम् । यदि तत आगतं नाटकनिबन्धनं तर्हि दृष्टान्तरं आकाशादिभ्यः

> गुणाः प्रमाणं न दिशां विभागः
>   निदर्शनं नन्विदमेव तत्र ।
> स्तनद्वये ते हरिचन्दनं च
>   हारश्च नीहारमरीचिगौरः ॥ ३ ॥

नटी —(आत्मानं विलोक्य) जुज्जइ, रअणाअरो खु सो देसो । अज्ज ! कदमो उण सो कवी जो अत्तणो पआरूवं णिबन्धणव्याजेण देसंतरं पेसिदुकामो ।

युज्यते, रत्नाकरः खलु स देशः । आर्य ! कतमः पुनः स कविः य आत्मनः प्रज्ञारूपं निबन्धनव्याजेन देशान्तरं प्रेषितुकामः ।

पुष्पादिजननमेव तत्तुल्यमित्यर्थः । निदर्शनालङ्कारः । यथोक्तम्—"निदर्शना । अभवद्वस्तुसम्बन्ध उपमा परिकल्पकः ।" अत्रासम्भवेनैव आकाशादिपुष्पाद्यौत्पत्त्य-जनकभाव इतः सन्नुपमायां पर्यवस्यति । अथ तस्य दोषं भासादिनिवेशं निरस्य-न्नाह । **आर्य इति** ॥ आर्ये मा मैवं वोच इति शेषः । अत्रोपचिन्विल्यनेन गुणादानस्य पुष्पापचयसाम्यं द्योतितम् । जन्मभूमिमुद्दिश्य योऽभिनिवेशः दोष-प्रायनिर्बन्धः तमपहस्तय परित्यजेत्यर्थः । उभयत्रापि सदृष्टान्तं हेतुमाह— [illegible] **पश्येत्यादिना** ॥ गुणा एवोपादाने प्रमाणं कारणं हाने च दोषा [illegible] एव कारणमित्यर्थात् सिध्यति । उभयत्रापि न दिग्विभागः कारणम् । **इदमे-वेति** ॥ न ह्यस्मत्सन्निहितात् सम्प्रतिपन्नाच्च साधीयोऽन्यन्निदर्शनान्तरमस्ति । अथात्मगतहारहरिचन्दनावलोकनपूर्वकं सबहुमानं तदुक्तिमेव स्तवदृति । **युज्यते रत्नाकरः खलु स देश इति** ॥ अथैवंभूतं नाटककरणसमर्थं कविं बहुमन्यमाना तन्नामधेयादिकं परिपृच्छति । **आर्येत्यादिना** ॥ य आत्मनः प्रज्ञास्वरूपं निबन्धनव्याजेन प्रेषितुकामः निबन्धननिर्माणारम्भसमर्थे सङ्गत इति वाक्यपरिसमाप्तिः । कवयो हि स्वबुद्धिव्यापारवैचित्र्यं देशान्तरे कालान्तरे च प्रकाशयितुं काव्यमारभन्ते । यथोक्तम्—"दिवमप्युपयातानामाकल्प-मनल्पगुणगणा येषाम् । रमयन्ति जगन्ति गिरः कथमिव कवयो न ते वन्द्याः ॥" इति । आधारेण पुरुषेण विना आधेयस्य प्रज्ञास्वरूपस्य देशान्तरप्राप्तेः प्रतीय-मानत्वादाद्यो विशेषोऽत्रालङ्कारः । यथोक्तम्—"विना प्रसिद्धमाधारमाधेयस्य व्यव-

सूत्रधारः—आर्ये ! श्रूयताम् । उन्मादवासवदत्ताप्रभृतीनां काव्यानां कर्तुः कवेः शक्तिभद्रस्येदं प्रज्ञाविलसितम् । अतस्त्वमपि पात्रावधानं कुरुष्व । अहमप्यार्यमिश्रान् विज्ञापयामि । अये ! किन्नु खलु मयि विज्ञापनव्यग्रे शब्द इव श्रूयते । अङ्ग पश्यामि ।

(नेपथ्ये ज्याघोषः क्रियते)

सूत्रधारः—भवतु विज्ञातम् ।

सपत्नीकस्य रामस्य वर्तयन् वन्यमास्पदम् ।

स्थितिः । यकारेणा युगपद्दृष्टिरेकस्यानेकगोचरः ॥ अन्यत्प्रकुर्वतः कार्यमशक्यस्यान्यवस्तुनः । तथैव करणं चेति विशेषस्त्रिविधः स्मृतः ॥" इति । अत्र कार्यभूतवासवनिबन्धननिषेधपूर्वकं तत्कारणभूतप्रज्ञारूपसमारोपस्सलिलादर्शगतप्रतिबिम्बवत् स्फुटतरमवगम्यमानत्वादिति बोध्यम् । नापह्नुतिरलङ्कारोऽत्र संभवति उपमानोपमेयभावाभावात् । एवं हि "प्रकृतं प्रतिषिध्यान्यस्थापनं स्यादपह्नुतिः ।" इत्यस्य व्याख्याने उक्तम् । उपमेयमसत्यं कृत्वा उपमानं सत्यतया यत्स्थाप्यते साऽपह्नुतिरित्यलं विस्तरेण । एवंभूतः कविः पुनः स कतमः तन्नाम्नैव कवेरत्यन्तमुपन्यस्तत्वं दर्शयति । अत्र सबहुमानमुत्तरं ददाति । आर्ये इत्युचितादिति विशिष्टवचनानुकारादरानाद समुचितं पक्षार्थं प्रश्नः । श्रूयताम् । अस्य पक्षार्थं पश्यो महाकविः । शक्तिभद्रस्येति ॥ तस्या कवित्वनिदानभूतेन संस्कारेण भद्र इत्यर्थानुगतमेव नाम । प्रज्ञाविलसितमिति ॥ पूर्ववत् तत्कार्यत्वेन निबन्धनस्य तदारोपः । उन्मादवासवदत्ताप्रभृतीनां काव्यानां कर्तुरिति ॥ पूर्वमेव बहुग्रन्थकर्तृत्वेन प्रसिद्धः । न केवलमिदानीमेतन्निबन्धननिबन्धनेनैव । अनेनाभ्यासात्पूर्वप्रबन्धेभ्योऽस्य विशेषो दर्शितः । यतोऽस्मिन्नेवंभूतमहाकविकृतनाटकप्रयोगगोचरां पुरस्तादहमि अवस्थामपरस्मिन्नपि पात्रं प्रत्यवधानं प्रेक्षकाणां कुरुष्व । एवमिन्दनेन प्रयोगसामग्रीप्रकर्षताम बकः । एवं प्ररोचनां कृत्वा प्रयोगातिशायेनात्मप्रयोगप्रवेशं सूचयितुमुपक्रमते—अये इति ॥ किं नु खल्वित्यादिना ॥ "एषोऽयमित्युपक्षेपात्सूत्रधारप्रयोगतः । पात्रप्रवेशो यत्रैव प्रयोगातिशयो मतः ॥" अये इत्यादिविलोकनशपरार्थविस्मयम-बलोकेन सूचयति । विज्ञापनार्थं मयि प्रयोगवाचः शिवप्रसाद गुंमेव मत्स ने

ज्याघोषेणैव सौमित्रिः पङ्कान् सत्त्वान् व्यपोहति ॥ ४ ॥

(निष्क्रान्तौ)

॥ स्थापना ॥

सति शब्द इव श्रूयते । इवशब्दो विशेषानवधारणद्योतनार्थः । किं तु खल्विति शब्दविशेषं तद्धेतुं च निरूपयति—**अङ्ग पश्यामीति** ॥ अवहितो भूत्वा विचार्य निश्चिनोमीत्यर्थः । अथ नेपथ्ये क्रियमाणज्याघोषं श्रुत्वा निश्चित्याह—**भवतु विज्ञातमिति** ॥ भवतुशब्दः मानसनिश्चये । "भवत्वन्तरनिर्णये" इति । *सौमित्रिर्ज्याघोषेणैव पङ्कान् परिणतान् । जायतेऽस्ति वर्धते विपरिणमते* अपक्षीयते म्रियत इत्यासां षण्णामवस्थानां मध्ये तुरीयां विपरिणामावस्थां प्राप्तान् निरूढयौवनत्वेनातिदृप्तानित्यर्थः । सत्त्वान् सिंहव्याघ्रादीन् अपोहति निरस्यति किमर्थमित्यत्राह—**सपत्नीकस्येति** ॥ सपत्नीकस्य रामस्य वन्यमात्रपद निवासयोग्यां पर्णशालाम् । **वर्तयन्निति** ॥ देवौ रातः । पर्णशाला-निर्माणार्थं दुष्टसत्त्वनिरासं करोतीत्यर्थः । अनेन केवलमङ्काद्यपात्रप्रवेश एव न सूचितः सपत्नीकस्य रामस्य प्रवेशोऽपि सूचितः । अत्रामुखस्य कथोद्घातप्रवर्तकप्रयोगातिशयसंज्ञकानि त्रीणि असाधारणान्यङ्गानि उद्घात्यकावलगिता-दीनि त्रयोदशवीथ्यङ्गानि साधारणानीति षोडशाङ्गमामुखम् । सर्वेषामङ्गानामेकत्र न नियमः । "तेषामन्यतमेनार्थं पात्रं चाक्षिप्य सूत्रधृत् । प्रस्तावनान्ते निर्गच्छेत् ततो वस्तु प्रपञ्चयेत् ॥" इत्युक्तत्वात् । अत्र प्रयोगातिशयेनैव पात्रप्रवेशः सूचितः । यथा शाकुन्तले—"एष राजेव दुष्यन्तः सारङ्गेणातिरंहसा ।" इति । एवं प्रारब्धत्वात् प्रयोगस्य तदारम्भविज्ञापनं निरर्थकं मन्यमानः तदकृत्वैवानन्त-रोचितपात्रभूमिकापरिग्रहार्थं नटीसहितः सूत्रधारः नेपथ्यशालामुद्दिश्य निष्क्रान्तः । स्थापनेत्यामुखपर्यायः ।

॥ इत्यामुखम् ॥

पाठान्तरम् । १. ज्यानिर्घोषेण. २. पङ्कसत्त्वान् ।

(ततः प्रविशति धनुर्बाणपाणिर्लक्ष्मणः)

लक्ष्मणः—

ज्याघोषेण निराकरोमि भयदान् पर्यन्तभाजो मृगान्
पर्णैस्सद्म समापयामि शयनं बध्नामि पुष्पच्छदैः ।

अथात्रादौ "आदौ विष्कम्भकं कुर्यादङ्कं वा कार्ययुक्तितः । अपेक्षितं परित्यज्य नीरसं वस्तु विस्तरम् ॥ यदा सन्दर्शयेच्छेषं कुर्याद्विष्कम्भकं तदा । यदा तु सरसं वस्तु मूलादेव प्रवर्तते ॥ आदावेव तदाङ्कः स्यादामुखाक्षेपसंश्रयः ।" इति विष्कम्भस्य पाक्षिकत्वाभिधानादामुखानन्तरं न नियम इत्यामुखाक्षिप्तस्याङ्कस्यैव प्रस्तावः कृतः । अङ्कश्चैव लक्षितः । यथा—"प्रत्यक्षनेतृचरितो बिन्दुव्याप्तिपुरस्कृतः । अङ्को नानाप्रकारार्थसंविधानरसाश्रयः ॥" इति । अत्र धीरोदात्तस्य रामस्य सर्वकार्येषु साहाय्यं प्रतिपद्यमानो लक्ष्मणोऽपि धीरोदात्त एव न धीरोद्धतः । तल्लक्षणानां दर्पमात्सर्यादीनामननुगतेः महासत्त्वतादीनामनुगतेश्च । धीरोदात्तगुणांश्च तत्र तत्र योजयिष्यामः । अथ लक्ष्मणो यौवनोदयेऽपि भ्रातृगोचरभक्त्यतिशयेन महासत्त्वतया च कामानुभवमुत्सृज्य निरुद्धाभिषेकस्य वनं गतस्य रामस्य पदवीं भावेनानुगम्य तपस्विनामाश्रमेषु निवसतस्तस्य दशवर्षाण्यप्रत्यूहेन परिचर्यां विधाय राक्षसपीडितमुनिजनप्रार्थनया निखिलराक्षसवधं प्रतिज्ञाय नदीरसङ्कटनार्थं गोदावरीतीरं प्राप्तस्य भ्रातुः पर्णशालानिर्माणार्थं नियोगमवलम्ब्य सिंहव्याघ्रादिदुष्टसत्त्वसमाकीर्णं तं देशमवलोक्य बद्धसन्नाहस्तन्निराकरणोपायं पर्णशालानिर्माणप्रकारं च मनसा निर्धारयति—**ज्याघोषेणेत्यादि** ॥ ज्याघोषेण मृगान् सिंहव्याघ्रादीन्निराकरोमि दूरीकरोमि । यथा पुनः प्रत्यागमनवाञ्छा न भवेत् तथा कठिनेन ज्यारावेण दूरं नयामीत्यर्थः । अनङ्गीकृतराज्यपरिपालनत्वात् नियामित्वं च निग्रहस्यानौचित्याच्च निराकरोमीत्युक्तम् । कुतः पुनस्तन्निराकरणमत आह—**भयदानिति** ॥ आत्मनि तेषां भयजनकत्वाभावेऽपि सामान्येन भयदानित्युक्तम् । यत आर्याया आर्यदर्शनार्थमागतानां चात्र स्थितास्सन्तो भयं दास्यन्ति अतः पूर्वमेव निराकरोमीत्यर्थः । ननु भयदा अपि ते यत्र न सन्निदधते तत्र पर्णशाला क्रियतामत आह—**पर्यन्तभाज इति** ॥ आत्माश्रयदेशापेक्षया पर्यन्तशब्दः पर्यन्तात्प्रदेशाद्व्यतिरिक्तान् सर्वदिग्गताधिकान् देशविशेषान् भजन्तीति पर्यन्तभाजः । गोदावरीतीरप्रदेशान्तर्वर्तिन

वेत्राणामुपपादयामि वलयैरायामिनां विष्टरं
सिञ्चामि क्षितिमार्द्रपङ्कजरजोविद्धैरपां रेणुभिः ॥ ५ ॥
(तथा कृत्वा) कथञ्चिदेवमनुष्ठितमार्यशासनम् ।
अहो ! नु खलु विपन्नानामवस्था मेधाविनी यावदिमां
पर्णशालां परिसमाप्तां तावत् गोदावर्यास्तटैकदेशे तर-

मन्निहितजलत्वेन प्रच्छायशीतलत्वेन च निवासगृहीकृत्य पुत्रकलत्रादिभिरसह स्वैरमासीनान् न तु यदृच्छयागतानित्यर्थः । अनेन निराकरणस्यावश्यकर्तव्यत्वं दर्शितम् । अत्र विशेषणद्वयस्य समुच्चितस्यैव निराकरणहेतुत्वं न प्रत्येकम् । अतो दूरस्थानां मयदानां सन्निहितानाममयदानां च निराकरणे न तात्पर्यम् । पर्णशालायाः पर्णभूयिष्ठत्वात् तन्निर्माणे तेषां प्रधानकारणत्वात् पर्णैरित्युक्तम् । एतच्च साधनान्तराणामुपलक्षणम् । समापयामीति समापननिर्धारणं करणप्रकार-निर्धारणमप्याक्षिपति प्रकृतस्य समापनायोगात् । वेत्राणां वलयैः वलयीकृतैर्वेत्रै-रिति वलयीकरणनिर्धारणप्रकारः । विष्टरमिति ॥ व्रतिनामासनविशेषम् । उपपादयामि उत्पादयामीत्यर्थः । आयामिनामिति विष्टरस्य सन्धानकृतपारुष्या-भाव दर्शयति । शयनीयस्य पर्णादिसाधनान्तरसंभवेऽपि मार्दवातिशयमामोद-चापादयितुं पुष्पच्छदैरित्युक्तम् । पुष्पदलैरित्यर्थः । आर्द्रेनिसर्गतो मध्वार्द्रैः पङ्कजरजोभिरार्द्राणां नूतनानां तत्कालविकसितानां पङ्कजानां रजोभिर्विद्धैः सम्पृ-क्तैरपां रेणुभिः क्षितिं सिञ्चामि सेचनेन सत्करोमि । अनेनातिवृत्तवर्णनभूतो मयदर-योर्निराकरणोत्साहः कविना लक्ष्मणमुखेन सूचित इति ध्येयम् । तथा कृत्वेति ॥ मृगनिराकरणप्रभृतीनां वास्तुबलिपर्यन्तानां कर्मणामनुष्ठानप्रकारो यथा निर्धारित-स्तथेत्यर्थः । कृत्वा विलोकयन्नाहेत्यर्थात्सिध्यति । कथञ्चिदित्यपरिचयनिमित्तः क्लेशो दर्शितः न तु यथावदनुष्ठानाभावः । एवमिति दृश्यमानप्रकारनिर्देशः । शासन-मनुष्ठितमिति ॥ यद्यपि शासनस्य नियोगरूपवाक्यात्मकत्वादनुष्ठेयत्वं न संभवति तथापि तद्गोचरकर्मानुष्ठानेन विना शासनस्यार्थवत्ताभावात् तदनुष्ठानं शासनानुष्ठानमित्युपचर्यते इत्यदोषः । सर्वत्र हि प्रवृत्तिविषयस्य कर्मणः इष्टप्राप्ति-हेतुत्वमनिष्टपरिहारहेतुत्वं वावगम्यैव प्रवृत्तिर्दृष्टा । इह तु तदवगमं विना प्रवृत्ति-विषयस्य कर्मणः शासनविषयत्वबुद्ध्यैव प्रवृत्तिरिति दर्शयितुमेवमुक्तम् । अत एवाह—“आज्ञा गुरूणामविचारणीया ।” इति । एवमात्मनोऽपरिचितकर्मा-

क्षमास्तैरध्वपरिश्रममपनयन्तमार्यमार्यया सार्धं विश्रा-
पयामि ।

(परिक्रम्यावलोक्य)

अये अरण्यविरुद्धेयमाकृतिः । तथा हि—

अस्यातिमात्रायतलोचनस्य
नतभ्रुवः कम्रपयोधरस्य ।
आश्चर्यरत्नस्य विलासयोनेः
किमाकरो द्यौर्नु वसुन्धरा नु ॥ ६ ॥

नुष्ठानसामर्थ्यं विपिनवासरूपं [illegible] मन्यमानस्तन्महिमानं प्रति विस्मयम-नुभवमानस्तदाकृत्या निरूपयति—अहो नु खल्विति ॥ [illegible] मेधाविनी मेधया [illegible] बुद्धिरूपया युक्ता । "[illegible]" [illegible] । [illegible] । [illegible] पुरुषधर्मत्वापि [illegible] समारोपः । [illegible] दर्शनादिति [illegible] । पूर्वं [illegible] निवसतस्तस्य मुनिजनानु-[illegible] नासीव [illegible] दानीं विजने वने [illegible] । महती [illegible] । [illegible] । अत्र [illegible] । मेधाविनीत्यनेन [illegible] दर्शनसामर्थ्यं च सूचितम् । एवं [illegible]—सायद्विति ॥ [illegible]

(चित्तविकारं निरूप्य)

किमिदम् नन्वहं रामानुजो लक्ष्मणः ।

किञ्चिदप्रभावना जाता तदैव तद्रूपवैचित्र्यदर्शनजनितेन विस्मयेन मायाप्रभावजनितेन किञ्चिदौत्सुक्येन च स्वामिनप्रसरोऽभूत् । कुत इत्याद्यविरोधहेतवश्चैव दर्शिता । अस्याश्चर्यरत्नस्य किन्नु वसुधा आकरः किन्नु द्यौरिति किंशब्दस्य नुशब्दाभ्यां सम्बन्धः । अत्र "पाठक्रमादर्थक्रम श्रेयान्" इति न्यायेन पाठक्रमो न विवक्षितः । पाठक्रमाश्रयणे प्रथमं स्वर्गाकरत्वेन निरूपितस्य पुनः भूम्याकरत्वपरिशेषापकर्षो भवेत् । अत एवोत्तरश्लोके सनाथाकुर्वाणा धरणीमिति प्रथमं धरण्याकरत्वं वक्ष्यते । वसुन्धराशब्दः वसुन्धरैकदेशभूतविशिष्टजनपदविवक्षया प्रयुक्तः । इतरथा एतद्देशस्यापि तदेकदेशत्वेन सन्देहकोट्यनुप्रवेशासंभवात् । आकरशब्दो हि धनधान्यादीनामुद्भवस्थाने देशे प्रसिद्धः । अत्र हि रत्नोत्पत्तिस्थानदेशस्य जिज्ञासितत्वात् आकर इत्युक्तम् । औत्सुक्यजनितोऽयमाकरवितर्कः । **अस्याश्चर्यरत्नस्येति** ॥ सादृश्यनिबन्धना साध्यवसानिका लक्षणात्र विवक्षिता प्रस्तुतस्य स्त्रीरूपस्य निगीर्णाश्चर्यरत्नत्वेनाध्यवसितत्वात् । यदुक्तम्—"विषयस्य कृतेऽन्यस्मिन् सा स्यात्साध्यवसानिका ।" इति । आश्चर्यशब्दोऽद्भुतपर्यायमितिवत् कार्यकारणसम्बन्धहेतुकया सारोपया लक्षणयाश्चर्यकारके वर्तते । अतो रत्नशब्दसामानाधिकरण्यमुपपन्नम् । यथोक्तम्—"सारोपान्या तु यत्रोक्तौ विषयी विषयस्तथा ।" इति । स्त्रीरूपस्य रत्नाभेदप्रतीत्या वैशिष्ट्यमारोपफलम् । अत्राव्यभिचारित्वावगतिस्तत्फलम् । मायतश्चित्तस्येत्यादिभिर्विशेषणैः अनुप्रसक्तभावप्रकाशातिशयो दर्शितः । अथ तात्कालिकान् विशेषानाह—**विलासयोनेरिति** ॥ प्रियतमदर्शनकाले नेत्रादिव्यापाराणां विशेषेण लसनं यत् स विलासः । यथाह—"तात्कालिको विशेषस्तु विलासोऽङ्गक्रियादिषु ।" इति । एतच्च शरीरात् भवस्य ललितस्य हावभावादीनां चित्तविकाराणामप्युपलक्षणम् । यथाह—"सुकुमारोऽङ्गविन्यासो मसृणो ललितं भवेत् ।" इति । "निर्विकारात्मकात्सत्त्वाद् भावस्तत्राद्य विक्रिया । हेलाकृतरसशृङ्गारो हावोऽक्षिभ्रूविलासकृत् ॥" इत्यादि । एतोऽस्य स्त्रीरत्नस्य महनीयदेशाकरत्वं अन्योऽन्यविरुद्धत्वमिति हेतुत्वेनैतद्वाक्यपर्यवसानम् । एवं क्षणमात्रं तन्मायाप्रभावकृतरूपवैचित्र्यदर्शनजनितविस्मयौत्सुक्याभ्यामाक्षिप्तचित्तो भूत्वा तदैवात्मस्थितिमवलम्ब्यात्मीय चित्तविकारं निरूप्याह—**किमिदमिति** ॥

सनाथीकुर्वाणा धरणिमथवा धाम मरुतां
भवेदेषा कामं विरमतु वितर्कस्खलधियाम् ।
वचः कर्तुं पित्रोर्वनमिदमवाप्तस्य वशिनो
वशे तिष्ठन् भ्रातुः स्मरपरवशः स्यां कथमहम् ॥७॥

अनेनात्मनि सम्भाव्यमानस्य चापलस्य सत्त्वबलमवलम्ब्य निरासः क्रियते । चापलस्यात्यन्तायोग्यत्वे हेतुमाह—नन्वहं रामानुजो लक्ष्मण इति ॥ लक्ष्मणशब्दोऽत्र सम्माने प्रयोजनाभावात् स्वार्थमभिधाय तत्सहचारिविनयधैर्यादिगुणसम्पन्नत्वमवगमयति । लक्ष्मणशब्देन धैर्यादिगुणानामवगमे सति तेषां लक्ष्मणस्वरूपान्तर्भावप्रतीतिः फलं भवति । न स्वशब्दैरभिधाने तदन्तर्भावप्रतीतिरस्ति । एतदुक्तं भवति नैसर्गिकविनयधैर्यादिगुणयोगित्वेन प्रसिद्धं यन्नाम लक्ष्मणत्वं तस्यात्यन्तमयोग्यमिदं स्मरचापलमिति । एवं रामानुजशब्दोऽपि स्वार्थमभिधाय सम्मानेऽपि प्रयोजनाभावात् रामसम्बन्धात् पारतन्त्र्यं गमयति । यदिदं बाल्यात् प्रभृति नियमेन रामपारतन्त्र्यात् सर्वलोकप्रसिद्धं रामानुजत्वं तस्याप्येतदत्यन्तमनुचितमित्यर्थः । लक्ष्मणशब्देनाभिप्रेतमर्थं विवृणोति—सनाथीकुर्वाणेति ॥ पूर्वोक्तेन यथा आत्मना धरणीं सनाथीकुर्वाणा कामं भवेत् । अथवा मरुतां धाम स्वर्गं धामेत्यनेनाम्बरं देशान्तरमित्याशा दर्शिता । आसाकमस्मिन् विषये मार्गदृष्ट्या देवत्वं स्वर्गोऽप्यादरो यत्र स्थितौ वाक्यस्य पर्यवसानम् । अतोऽयमाकारवितर्को विरमतु अनेनाकारचिन्तनेन अलमित्यर्थः । न सुरेभ्यागोचरे वस्तुनि परीक्षया किञ्चित् प्रयोजनमिति भावः । न केवलं प्रयोजनाभावादेवायं वितर्को नादेयः किन्त्वनर्थावहत्वादित्याह—वितर्कस्खलधियामिति ॥—वितर्कशब्दस्य पूर्वोत्तरपदाभ्यां सह सम्बन्धः । यत्र स्खलन्तीव वितर्कस्खलधियो भवन्ति अतोऽप्यनुवर्तमानोऽयं वितर्कश्रमशीलत्वमापादयति । न चायमनुवर्तने विनयधैर्यादिगुणशालित्वेन अवधीरणाभावादिति लभ्यते । अपि चेदं न्याय्यम् । रामानुजशब्देनाभिप्रेतमर्थं विवृणोति—वचः कर्तुमिति ॥ पितृवचनपरवशत्वं न केनापि हेतुना आपादयितुं शक्यम् । अत्र हेतुः भ्रातुः वशे तिष्ठन्निति । न तु प्रभावा नियमेन स्वपरा शक्तिः स्ववशेन परा यत्र भ्रातुः स्वयमेव वनं प्रभृति भ्रातृपरिचर्यां परं धर्मं मत्वा यावज्जीवं कामं स्वयं निवृत्तिं तु परतन्त्रो स्मरपरवशो भवेयम् । तस्यवशित-

(ततः प्रविशति ललितसुकुमारवेषा शूर्पणखा)

शूर्पणखा—(लक्ष्मणं निरूप्य) हं अअं वि सो एव्व । (व्रीडां नाटयति)

हं अयमपि स एव ।

चितत्व हि तदा स्यात् विशेषत इदानीं आर्यस्यावस्थाविशेषे निरूप्यमाणेऽत्यन्तमनुचितमेवेदमित्याह—यच्च इति ॥ यदि राज्यस्यस्यानुष्ठितगुरुनियोगस्य वा परावर्ती न स्यां तदा नात्यन्तं दोषाय भवेत् सम्प्रति पुनः गुरुनियोगमनुष्ठाय वनवासक्लेशमनुभवतो धर्मानुष्ठानसाहाय्यमवलम्ब्य वर्तमानोऽहं कथं कामपरवशः स्यामिति वनमिदमवाप्तस्येत्यनेनोक्तम् । पित्रोर्वचः कर्तुमित्यनेनार्याचरितेनैव गुर्वनुगमनस्य महिमानं जानानः कथमेवंभूतः स्यामित्ययमर्थो व्यज्यते । पुनरपि हेत्वन्तरमाह—वशिन इति ॥ जितेन्द्रियस्य वशे वर्तमानः कथमजितेन्द्रियः स्यामित्यर्थः । अत्र ललितादर्शनात्मकेन विघ्नेनाकुलीकृतादपि गुरुपरिचर्याव्यवसायादचलितत्वेन नायकगुणो दर्शितः । यथाह—"व्यवसायादचलनं स्थैर्यं विघ्नाकुलादपि ।" इति । अत्र पूर्वार्धगतवचनादरोक्त्या निरीक्षणस्य निन्दागर्भत्वं व्यज्यते । एवं निन्दागर्भमीक्षिताया अपि तस्या अनिवर्तनेन पुनस्तन्निवर्तनार्थं परुषतरवीक्षणमपि योग्यतया लभ्यत एवेति तदपि कृतमित्यवसेयम् । अथ नाटकप्रतिपाद्यस्य सर्वस्य नायकप्रतिनायकेतिवृत्तस्य बीजभूतं शूर्पणखावृत्तान्तं लक्ष्मणमुखेन सूचितोपक्रमं प्रतिपादयति । इह खलु शूर्पणखा रावणानिहतभर्तृका सन्नियोगेन लोकोत्तरं पुरुषं पतित्वेन परिग्रहीतुमितस्ततः सञ्चरन्ती वनस्थानमासाद्य गोदावरीतीरगतं रघुवीरं दृष्ट्वा मदनाकुलहृदया आत्मनो रूपं तद्रूपगुणानुरूपं मन्यमाना मायाबलेन ललितसुकुमारवेषा भूत्वा तमुपगम्य ततोऽलब्धमनोरथा तेन लक्ष्मणाभिगमनव्याजेन प्रत्याख्याता ततोऽपसर्पणमनिच्छन्त्यपि तन्नियोगकरणं तत्प्रसादहेतुं मन्यमाना ततो निर्गत्य मार्गे गच्छन्त्येवात्माभिमुखमागच्छन्तं सौमित्रिं दृष्ट्वा विस्मयौत्सुक्यविवशा रामसादृश्येन तमवगम्य तद्रूपातिशयं विभावयति—हमित्यादिना ॥ हमित्यावेचारितरूपातिशयदर्शनप्रभवहर्षसमुत्थो नाभूपोऽनुभावः । सर्वेषामेव सौन्दर्यसौकुमार्यादीनां तथाभूतत्वेनैव दृश्यमानत्वात् स एवेति तत्त्वारोपः । आरोपफलं च सर्वथैवाभेदप्रतीतिः । अपिशब्दो गुणाश्रयसमुच्चयार्थः । तद्दर्शनसमये पूर्वं तदेकाश्रयत्वेन ये निरूपिता गुणाः तेषां सर्वेषामस्मिन्नपि

लक्ष्मणः—प्रतिकूलमिदमाचरितम् । यदेषा—

आचारानुचरता तपोधनानां
सावज्ञं परुषतरं मयेक्षितापि ।
सव्रीडा वदनमधःकरोति कम्पात्
उत्तंसप्रगलितषट्पदेन मूर्ध्ना ॥ ८ ॥

विद्यमानत्वात् अयमपि स एवेति समुच्चयोपपत्तिः । अयोगव्यवच्छेदार्थ एवशब्दः । न हि तादृशः कश्चिदसाधारणो गुणोऽस्मिन् जागर्ति येन भेदमलभमानस्यापि तत्सदृशोऽयमिति सादृश्यं न रामोऽयमित्यरामत्वं वा गम्येत । अनेन पृथक्त्वमात्रमेव भेदहेतुर्न प्रतीतिभेद इति व्यज्यते । पूर्वं रामसमीपादागच्छन्त्यास्तदानुकूल्यालाभ लक्ष्मणस्यातादृग्गुणत्वं च निरूप्यात्मानमधन्यं मन्यमानाया महान् निर्वेदो जातः । पुनस्तादृग्गुणस्यास्य दर्शनेन सञ्जातस्यानन्दस्य स एव निर्वेदः पोषके- पुरसंवृत्त इति स्थितम् । एवं तद्दर्शनानन्तरं तत्क्षणात्मनःसमुचितव्रीडासाध्वसादिभि- स्तत्पुरतोऽपवर्तमानमात्मानं पश्यतस्तस्य किञ्चित्सञ्जातं चित्तविकारमनुभावमुखेना- लक्ष्य कृतार्था पुनः तत्क्षणादेव तस्य सावज्ञ परुषतरं दृष्टिपातमवलोक्यात्मानुरागा- परिज्ञानात् तस्यानुरागमनुमाराध्य विशेषतो व्रीडादिभिः आत्मानुराग स्फुटतरं प्रकाश्य तत्पुरतोऽतिष्ठत् । व्रीडा नाट्यनीत्यनेन व्रीडादीनामाभिनयमेवोक्तम् । इतरथा विलासयोनेरित्यनेन सावज्ञपरुषतरदृष्टिपातात् पूर्वमुदितस्य विलासयोगस्या- संभवः प्रसज्येत । अथ सौमित्रिः स्वव्यापारविरुद्धं निशाचरीव्यापारं निरीक्ष्य निरूपयति—**प्रतिकूलमिति** ॥ मत्समक्षं दृश्यमानमिदं आचरितमाचरणम् । भावे निष्ठा । प्रतिकूलमस्मद्व्यापारस्यात्यन्तविरुद्धम् । कथं विरोध इत्यत आह । यद् यत एषा इदानीमरण्यमध्ये सहसा दृश्यमाना अविदितकुलनामधेयादिका तपोधनानामाचारानुचरता मया सावज्ञं परुषतरं वीक्षितापि सव्रीडा कम्पाद्धेतोः उत्तंसेभ्यः शिरोऽलङ्कारभूतेभ्यः कुसुमेभ्यः प्रगलिताः प्रच्युताः पूर्वं परिमलादि- लोभानुवर्तनयाऽऽश्रिताः षट्पदा यस्मिन् । अत्र कम्पातिशयेनानुभावेन साध्वसातिशयो गम्यते । तेन मूर्ध्ना सह वर्तमाना वदनमधः करोति । अत्राधोमुखत्वेनानुभावेन व्रीडातिशयो गम्यते । यथोक्तम्—"दुराचारादिभिर्व्रीडा धार्ष्ट्याभावस्तमुन्नयेत् । साचीकृताङ्गावरणवैवर्ण्याधोमुखादिभिः ॥" इति । व्रीडासाध्वसातिशयेनानु- रागातिशयः प्रकाश्यते तपोव्रतदर्शनात् । **तपोधनानामिति** ॥ परमप्रेमा-

शूर्पणखा—(स्वगतम्) किं णु खु अअं वि भणिस्सदि, होदु पत्तिअं दाव कहइस्सम्। (प्रकाशम्) अज्ज ! इदो दाव। किं नु खलु अयमपि भणिष्यति, भवतु एतावत्तावत् कथयिष्ये। आर्य ! इतस्तावत्।

स्पदत्वगुणयोगात् तपसि धनशब्दोपचारः। सर्वस्यैव हि धनं प्रेमास्पदं भवति। तपस्विनां तु तप एव परमप्रेमास्पदं भवति। अत तेषां तदेव धनम्। अनेनार्थकलत्रादिविषयाभिलाषो निरस्तः। तेन सदाचारानुविधायिनोऽपि तदभावः प्रकाश्यते। आचारान् यमनियमादीन् तदङ्गभूताभिषवणजानादींश्चानुचरता तद्वदनुविष्टता इत्यनेन तपश्चरणोचितभूतजटावल्कलादिधारणं पश्यन्त्या अस्या मदन्तिकागमनं मधुरनोऽवस्थानं चानुचितम्। तथापि कमनीयवेषारण्यमात्मरमणमिवैकभूतमामवलोकयन्त्या यदिह प्रौढादिभिरात्मानुरागप्रकारान् तदत्यन्तं विरुद्धमिति द्योतितम्। तथाप्येव विलसन्ती निन्दागर्भमीषितं आत्मकान्त्येन सादरं प्रेरयमाणेव पूर्वसादृश्यिकतरं यद्भावादिभिरात्मानुरागानिरायप्रकारान करोति तन्महान्त निर्बन्धं द्योतयति। पुनर्निबन्धेऽपि परम परस्तरं च वीक्षिता निश्प्रेयसा प्रपयानिशयगर्भं विलोक्यमानेव यदात्मानं तदद्विलासास्पदं करोति तदत्यन्तं दैन्यमापादयति। यथा यथा क्रमेण मया वैराग्यातिशयं प्रकाश्यते तथा तथैवा रागातिशयं विभावयति तदेतत् क्वचिदपि न दृष्टपूर्वम्। अथ निराशयरी एव विशालविरोधे प्रवर्तमानापि तत्प्रत्यक्षस्यानुरागस्यानुरूप साक्षाद्दृष्टिपातादनुभावेनुमाय चिन्तयति—किं नु खल्वयमपि भणिष्यतीति॥ रावेण यथोक्तं तथैव वा। तत्रान्ययैव वेदर्थं। एव निरूप्य तदर्थं स्वेनैव मधुराचारं कर्तुमुपक्रममाणा प्रतारोऽयं तु दृष्ट्वा आभिमुख्यमन्यादनप्रकारं मनसा निर्धारयति। अयत्यिति॥ अत्रानुराग्यो मानससन्निधमात्र। तु वाचयन स्त्वां मार्ग कथयिष्यन्ति। यावता वचनेनाभिमुख्य स्यदेव। परवाराभिमुख्ये दृष्टोऽभिप्रायेति निवेदयामीति भव। आर्य इतस्तावत्॥ आगम्यतामिति,शेष। अत्र चाबूलौचित्या येनाभूतं वचनमितिच विशिष्टस्येति मध। एव तत्परचेष्टाविशेषैः वचनविशेषैश्च प्रणयातिशयमनर्थं दुरध्यवसायवान-वासता सह समागममपि प्रतारानुप्रवृत्त्य तत्रनुवत्य तत् प्रत्युपदर्शनं निवेदयेन च सहजं तावदेवेति निश्चित्य पुनर्मोऽहमनुमरेदित्यन्यतया यदा पश्यन्न तदपदर्शनमपदर्शयति।

लक्ष्मणः—न समाधिः स्त्रीषु लोकज्ञः । (तूष्णीं गच्छति)

न समाधिः स्त्रीष्विति ॥ लोको लोकवृत्तं आगतं प्रति स्वागतवचनादि । समाधिस्तं न जानाति । यद्यपि समाधियुक्तपुरुषनिष्ठ एव तद्धेतुको लोकवृत्तान्तज्ञानाभावः तथापि समाधेरव्यभिचारेण तद्धेतुत्वं दर्शयितुं तदारोपो युज्यते । यदि समाधिस्तर्हि लोकज्ञत्वमपि नास्त्येव । तत्किं तदभावस्य पुरुषनिष्ठत्वकथनेनेति भावः । अत्र समाधिशब्देन समाध्यवस्थायोग्यत्वमेवोच्यते । न तत्काले समाधियोगः । इतरथा "आत्मानं न परं वेत्ति योगी युक्तस्समाधिना" इति न्यायेन स्वपरविभागज्ञानाभावः प्रसज्येत । अत एव स्त्रीष्विति लोकवृत्तज्ञानाभावस्य विषयनियमः कृतः । एतदुक्तं भवति तपस्विनां स्त्रीविषय लोकवृत्तान्तज्ञानं नास्तीति प्रतिवचनदानाभावेन न कश्चिद्दोष इति । समाधिर्नाम उपासकस्य यमनियमाद्यङ्गसप्तकसाध्य उपास्यनिष्ठश्चित्तलय उच्यते । यदुक्तम्—"यमनियमासनपवनायामाः प्रत्याहृतिः सदैव धारणया. । ध्यानं चापि समाधिः प्रोक्तान्यङ्गानि योगयोग्यानि ॥ सत्यमहिंसा समता धृतिरस्तेयं क्षमार्जवं च तथा । वैराग्यमिति यमस्स्यात् स्वाध्यायतपोऽर्चनाव्रतानि ॥" तथा—"सन्तोषश्च शरीरौचो नियमस्स्यादासनं च पञ्चविधम् । पद्मस्वस्तिकवज्रकभद्रकवीराह्वयाः क्रमात्तदपि ॥ रेचकपूरककुम्भकभेदात् त्रिविधः प्रभञ्जनायामः । मुक्तेरदक्षिणयानिलमथानयेद्वामया च मध्यगया ॥ संस्थापयेच्च नाड्येत्येव प्रोक्तानि रेचकादीनि । षोडशराश-द्विगुणचतुष्षष्टिकमात्राणि तानि च क्रमशः ॥ चित्तस्यैकधृतस्य प्राणस्य स्थानसंहृतिस्स्थानात् ।` प्रत्याहारो ज्ञेयः चैतन्ययुतस्य सम्यगनिलस्य ॥ स्थानस्थापनकर्म प्रोक्ता स्याद्धारणेति तत्त्वज्ञैः । यो मनसि देवताया भावस्स्यादस्य मङ्गिण्यरसम्यक् ॥ संस्थापयेच्च सन्नेत्येवं ध्यानं वदन्ति तत्त्वविदः । सत्तामात्रं नित्यं शुद्धमपि निरञ्जनं च यत्प्रोक्तम् ॥ प्रविविच्यन्त्यं च यत्र-स्मिन् चित्तलयस्स्यात् समाधिरुद्दिष्ट. ॥" इति । अथ निशाचरी तूष्णीं गच्छन्तं तं सामप्रयोगासाध्यं मन्यमानाद्दूरशङ्काजनकेन भेदेन "प्रयत्नस्सर्वथा कार्यो मतिमद्भिर्मनीषिते ।, यावद्गत्वानुपेत्यस्यादभिप्रेतस्य वस्तुनः ॥" इति न्यायेन स्वाभिमतं साधयितुमध्यवस्यन्तो किञ्चिदनुगम्य . साभिप्रायमाह—

शूर्पणखा—(किञ्चिदनुगम्य) अज्ज ! असरिसं विअ अज्जस्स सरणाअदस्स उवक्खणं इत्थिआजणस्स।
आर्य ! असदृशमिव आर्यस्य शरणागतस्य उपेक्षणं स्त्रीजनस्य।

लक्ष्मणः—न हि न हि मयोपेक्ष्यते भवती साम्प्रतमवस्थान्तर शोचनीयस्य गुरोरलङ्घनीयेन शासनेन खलु।

आर्येत्यादिना ॥ शरणागतस्य स्त्रीजनस्य उपेक्षणमार्यस्यासदृशमिव। न कस्यचिदपि शरणागतोपेक्षणं सदृशं विशेषतो राज्ञः तत्रापि भवद्वंश्यानां ततोऽपि धर्मैकनिष्ठस्य भवत इत्यभिप्रायः। एवं रक्षितृगतं विशेषमुक्त्वा रक्ष्यगतं विशेषमाह—**शरणागतस्य स्त्रीजनस्येति** ॥ शत्रुरपि शरणागतश्चेद् नोपेक्षणीयः किं पुनरनाथस्त्रीजन इति भावः। **असदृशमिवेति** ॥ निश्चये सत्यपि असदृशमिवेत्युक्तं तच्चित्तानुवर्तनार्थं न केनापि हेतुनास्मदुपेक्षणं सदृशमिति प्रतिभाति। उपेक्षामहे च भवता वयं अतो भवद्बहुमानादसदृशमिवेत्येव वक्तुं शक्नुम इत्यभिप्रायो व्यज्यते। अत्र व्यसनविशेषमनुक्त्वैव शरणागतस्येत्युक्तिरेवम्भूत तस्या दुरभिप्रायं सूचयति यदि साक्षादेव प्रति स्मरसन्तापरूपं व्यसनविशेषं निवेदयामि ततो विरक्तस्यास्यात्यन्तमुपेक्षैव भवेद् अत शरणागतस्येत्येतावदभिहिते नेन सूचितं व्यसनविशेषमसौ स्वयमेव पृच्छति—कस्ते व्यसनविशेष इति। अनेनैवमनुयुक्ता यदि मदीयं व्यसनमपाकर्तुं समर्थोऽसि तर्हि वक्ष्यामीत्युक्ते पुनरसामर्थ्यप्रसङ्गभयात् प्रतिज्ञास्यति। सर्वथा ते व्यसनमपानेष्यामीति। तदनिवर्त्यमुच्यतामित्युक्ते स्मरसन्तापरूपमिदं मद्व्यसनं निवेदयिष्यामीति ततः सत्यवचनपरत्वादनिच्छन्नपि मां परिग्रहीष्यतीति। एवं तया आत्मनोपेक्ष्यमाणाया अप्यनुगच्छन्त्या एवं रविशेषेण दुरभिप्रायं विज्ञाय व्यसनविशेषमपृष्ट्वैव तदुपपादितमुपेक्षणस्यासदृशत्वं निषेधति—**न हि न हीति** ॥ न हि न हीति द्विर्वचनेनासदृशत्वं शङ्कितुमप्यशक्यमिति दर्शयति। न हि न हीत्यनेनैवार्थं दुःखादुःखमुपेक्षणस्य योग्यत्वं हेतुनोपपादयितुं प्रतिजानाति। भवती मयोपेक्ष्यते यत्तत्साम्प्रतं युक्तमेवेत्यर्थः। कुत इत्यत आह—**अवस्थयेति** ॥ गुरोः शासनेन हेतौ तृतीया। एवं विषयविशेषमुक्त्वा गुरुशासनं शासनमुदयेनानुष्ठेयम्। न स्वरु—विषयविशेषापेक्षयेति दर्शयति। ननु शरणा-

शूर्पणखा—जइ एव्वं, इमं वि जणमन्तरेण आणणा गुरुजणस्स ण खु दाव उवक्खणं अरुहदि ।

यद्येवम्, इममपि जनमन्तरेण आज्ञा गुरुजनस्य न खलु तावदुपेक्षणमर्हति ।

लक्ष्मणः—(सरोषम्) आः कस्तावन्मामाज्ञापयति ।

शूर्पणखा—(भयं निरूप्य) पसीददु पसीददु अज्जो । अज्जो एव्व रामो आणवेदि ।

प्रसीदतु प्रसीदत्वार्यः । आर्य एव राम आज्ञापयति ।

गतरक्षणमपि तद्देव कर्तव्यमत आह—**अलङ्घनीयेनेति** ॥ न हि कर्तव्यान्तरमपेक्ष्य गुरुशासनं लङ्घनीयं भवतीत्यर्थः । अलङ्घनीयेनेत्यविशेषाभिधानं नियोज्यविशेषापेक्षया देशकालाद्यपेक्षया वा गुरुशासनं न लङ्घनीयमिति द्योतयितुम् । ननु यावदनुष्ठितगुरुनियोगः कृतकृत्यतामुपयासि तावदहं प्रतिपालयामीत्यत आह—**अवस्थान्तरशोचनीयस्येति** ॥ वनवासात्मकेनावस्थाविशेषेण शोचनीयस्येति अनेन यदैवाथमवस्थान्तरमस्थेष्यति तावद् मम तत्परिचर्यामेकमेव धर्म इति दर्शितम् । अथ तद्वचनेनैव तस्य गुरुनियोगाधीनत्वमवधार्य कृतार्था निशाचरी निजाभिलषितगोचरं गुरुशासनं निवेदयितुमुपक्रमते—**यद्येवमिति** ॥ यदि गुरुशासनस्य सर्वथालङ्घनीयत्वं तर्हि शरणागतमिमं जनमन्तरेणाधिकृत्य भवन्तं प्रति या गुरुजनस्याज्ञा सापि नोपेक्षणमर्हतीति । तावच्छब्दोऽवधारणार्थः । केनापि हेतुनोपेक्षणं नार्हत्येव शरणागतत्वेन गुर्वाज्ञया चायं जनोऽनुग्रहीतव्य एवेति भावः । अथ पूर्वमेव तस्या निर्बन्धातिशयेन सञ्जातनिर्वेदरसौमित्रिः पुनस्तदभिमतसम्पादनगोचरं गुरुनियोगमाकर्ण्य कुपितः आह—**आ इति** ॥ आ इति कोपे । "आस्तु स्यात् कोपपीडयोः" इति । को गुरुजनो भ्रातृपरिचरणार्थमेव वनं प्राप्तं मामन्यस्मिन्ननुचिते कर्मणि आज्ञापयति । हितोपदेशित्वाभावात् तस्य गुरुत्वमेव नास्तीति भावः । **कस्तावदिति** ॥ नित्यमेवार्यसमीपे वर्तमानस्यानवसिततदाज्ञानुष्ठानस्यान्यगुरुणेनार्यकर्तृकं मध्ये कार्यान्तरविज्ञापनप्रसङ्गात् बुद्धिपथं नाध्यरुक्षत् यतस्तेनान्यबुद्ध्या कोपस्सम्भवतीति भावः । कैकेयीदुर्व्यापारशङ्कयेति केचिद्वदन्ति । **भयं निरूप्येति** ॥ भयोपसर्गो भावकर्मानुवर्तक एव । निलदुष्टभयङ्करसत्त्वजातायाः निखिलजनभयदायिन्याः

लक्ष्मणः—(स्वगतम्) हन्त पूर्वमनया दृष्टः खल्वार्यः, भवतु, प्रसादयामि गुरुवचनसुकृतभाजनीभूतामत्रभवतीम् । (प्रकाशम्) भद्रे ! किमाज्ञापयत्यार्यः ।

शूर्पणखा—सुणोदु अज्जो । शृणोत्वार्यः ।

लक्ष्मणः—अवहितोऽस्मि ।

शूर्पणखा—अज्ज ! मए सह अत्तणो परिअरणं अज्जरामो आणवेदि ।

आर्य ! मया सह आत्मनः परिचरणं आर्यरामः आज्ञापयति ।

अन्यस्याः कोपावस्थायां तदाकारो भयजनकोऽभूत् । अनेन तस्यापरिच्छेद्यप्रभावत्वं गम्यते । एवं क्षणमात्रं भयविवशा भूत्वा गुरुशब्दार्थाव्यवधानेनैव कोपहेतुरिति ज्ञात्वा तत्प्रतिवेदनेन तद्भ्रममपनेतुं तत्प्रसादं प्रार्थयते—**प्रसीदतु प्रसीदत्विति** ॥ अत्र द्विर्वचनेन प्रसादाग्रहातिशयो गम्यते । गुरुजनशब्दाभिप्रेतमर्थं स्पष्टीकरोति—**आर्यो राम एवाज्ञापयति** ॥ भवन्तं प्रति सम्मुखेन यत्किञ्चित्कर्तव्यं कर्मान्तरमाज्ञापयतीति योज्यम् । इत्थमाज्ञापनस्य वर्तमानत्वं न घटते । एवशब्देनान्यथा कोपं मा कृथा इति गम्यते । अथ तद्वचनादेवार्यस्याशयमवगम्य सलज्जमाह—**हन्त पूर्वमिति** ॥ अहमविमृश्यकारित्वेनानया परिच्छिन्न इति लज्जा हन्तेत्यनेन कष्टं मया भ्रान्त्याप्यार्यशासनमविवेकनिमित्तेन कोपेन निरस्तमभूदित्यनुतापात्मकः खेदो व्यज्यते । खलुशब्दोऽवधारणे । **दृष्ट इति** ॥ दर्शनं संज्ञापस्याप्युपलक्षणम् । पूर्वं कृतस्यावमानस्य प्रसादनमेव प्रायश्चित्तमिति व्यवस्यति—**प्रसादयामीति** ॥ प्रसादने हेतुः—**गुरुवचनभाजनीभूतामिति** ॥ भवच्छब्दः प्रशस्यतमे युष्मदर्थे प्रसिद्धः । अत्राविवक्षिता युष्मदर्थे प्रशस्यतमत्वविवक्षयैवात्रभवतीमित्युच्यते । अस्याः प्रशस्यतमत्वे गुरुवचनास्पदमेव हेतुः । एवं स्वयमेव निरूप्य तां प्रसादयति—**भद्रे इति** ॥ गुर्वाज्ञापात्रभूतत्वेन सुकृतपरिपाकशालिनि इदानीमार्यः किं कर्मान्तरं कर्तव्यं त्वत्सम्मुखेनाज्ञापयतीति । अथ निशाचरी तद्वचनेनाभिलषितसिद्धिद्वारभूतेन कृतार्था सती प्रार्थयते—**शृणोत्वार्य इति** ॥ अनेन कार्यस्य गुरुतरत्वेन साक्षात्त्वं प्रकाश्यते । अथ कृत्यमपरं प्रति गुरोराज्ञां निवेदयति—**आर्य मया सह**

लक्ष्मणः—(हस्तं परावृत्य) पश्य—

वासो वल्कलमास्पदं विटपिनो वन्यं शरीरस्थितिः
शय्या दर्भलता प्रसाधनमपां वर्षी जटानां भरः।
बाले! किं बहुना वने वनमृगन्यायस्य न त्वं पदं
सारङ्गाक्षि! तपोभृतः क्व तपसां शत्रुः क्व सङ्कल्पजः ॥६॥

स्मनः **परिचरणमार्यराम आज्ञापयतीति** ॥ अत्र भार्यात्वेन मम परिग्रहमाज्ञापयतीत्युक्ते मत्परिग्रहं गुरुपरिचर्याविरोधिनं मत्वा पूर्वंव मामुपेक्षेतैव। अतोऽस्य मदभिलषितं गुरुपरिचरणं तत्र साहाय्यसम्पादनमेव गुर्वाज्ञागोचरत्वेन निवेदनीयम्। अतोऽनेन द्वारेण लब्धसान्निधाना पादप्रसारिकान्यान्येन क्रमेणा- भिलषितं साधयिष्यामीत्येवंभूतेन दुरभिप्रायेण साक्षात् स्वाभिमतगोचरत्वेन गुर्वा- ज्ञानिवेदनं न कृतम्। तथा चोक्तम्—"यस्य यस्य हि यो भावः तेन तेन प्रविश्य तम्। स्वयं तद्भावसंयुक्तः क्षिप्रमात्मवशं नयेत् ॥" इति। अयं च वाक्यार्थः। पूर्वमेवार्यपरिचरणे सहायान्तराभावेन परिखिन्नशरणागतमिम जन दृष्ट्वा करुणार्द्रहृदयस्सन् एवं व्यजिज्ञपत्। हे! लक्ष्मण! त्वया परिचरणे निजनि- यमनिवर्तने च साहाय्यार्थमेषा परिगृह्यतां अनेन श्रेयोदय भविष्यति यदस्या अनाथायास्सनाथत्वं यच्च भवतः साहाय्यलाभ इति मद्वचनादुच्यतामिति। एतत्सर्वं मया सहेत्यनेन सूचितम्। **राम इति** ॥ न केवलमाकारत एवाभिरामत्वं किन्तु दयामाधुर्यादिगुणगणविशेषैरपीति दर्शितम्। अथ सौमित्रिरनुचितकर्मगोचर- त्वेनार्यस्य ज्ञापनं न संभवतीति निरूप्य वचसा निषेधे कालविलम्बमसह- मानः विस्तारितपश्चाङ्गुलस्य हस्तस्य परावर्तनेन निषेधे कृतसमयेन तदभिप्रेतमर्थं निषेधयन्नाह—**वास इत्यादिना** ॥ हे! बाले! आत्महितवेदनासमर्थे। आत्महि- ताज्ञानमेव स्फुटीकरोति—**वन इत्यादिना** ॥ अत्र यच्छब्देन सह मम इत्यध्याहारः कार्यः। यस्य मम वने नित्यं निवास इत्यर्थात् सिध्यति। सोऽहं न तव पदमिति वाक्यपर्यवसानम्। अत्र हेतुं सम्बोधनेन दर्शयति—**सारङ्गाक्षीति** ॥ सर्वाङ्गसुन्दरि! सौन्दर्यादिगुणसम्पदा सुर- लोकनिवासार्हया भवत्या नित्यं वने वर्तमानोऽहं कथमनुरागावलम्बनं स्यामिति भाव। यदि वनेऽपि भोगयोग्यविभवसम्पन्नो भवेयं तर्हि वन- वासोऽपि नात्यन्तं दोषमावहेत् तदपि नैवमित्याह—**वनमृगन्याय-**

शूर्पणखा—अलीअं अलीअं पदं । णं सो अज्जो अज्जाए सह वत्तदि ।

अलीकमलीकमेतत् । ननु स आर्य आर्यया सह वर्तते ।

लक्ष्मणः—भद्रे ! न जानासि परमार्थतो वृत्तमार्यस्य ।

शूर्पणखा—किं किं ।

न्यायेति ॥ वनमृगस्य न्याय इव न्यायः आचारो यस्येति विग्रहः । क्रीडामृगव्यवच्छेदनार्थं वनशब्देन विशेषणम् । नगरादिषु क्रीडार्थं लालितानां हरिणादीनां स्वादुतमक्षीराद्यास्वादो लभ्यते । वनमृगन्यायत्वमेव विवृणोति । यस्य मम परुषतमं मलिनं त्रिषवणस्नानादिभिरार्द्रीकृतं च वल्कलं वासः । अत्र मुख्यस्य वाससोऽभाव एव वनमृगन्यायत्वमभिव्यनक्ति । वर्षवाताऽऽतपहिमादिभ्योऽपि विटपिन आस्पदं गृहम् । अत्यन्तदरिद्रैरपि विवर्जितं वन्यं पर्णमूलफलादि शरीरस्थितिः स्थितिशब्देन तत्साधनं लक्ष्यते । **शय्या दर्भलतेति** ॥ वनवासिनां संस्कृतशयनविशेषोऽपि शयनार्थं न लभ्यते । **अपां वर्षीति** ॥ त्रिषवणस्नानेन जलधारावर्षणशीलो जटानां भरः प्रसाधनमलङ्कारः । अत्रापि मुख्यालङ्काराभाव एव वनमृगन्यायत्वम् । उक्तानां वासोगृहादीनामेकस्यैवाभावः यथोक्तो मम त्वदनुरागानालम्बनत्वं साधयितुं किं पुनः सर्वेषाम् । अनेन निर्मलसुकुमारदुकूलवासोमणिमयप्रासादादिस्वादुतमक्षीरादिमृदुतरशयनीयरत्नाभरणाद्युपभोगसमुचिताया भवत्यास्तत्तादृग्विभवसम्पन्नो लोकोत्तरसौन्दर्यादिगुणशाली पुरुषवर एवानुरागपात्रं भवतीति व्यतिरेको व्यज्यते । ननु यस्मिन्ननुराग उत्पद्यते स परिभाव्यः उत्पन्नश्च मम भवद्गोचरोऽनुरागः न हि रागोत्पत्तिर्बहिरुपाधीनपेक्षते । यथोक्तम्—"व्यतिषजति पदार्थानान्तरः कोऽपि हेतुः न खलु बहिरुपाधीन् प्रीतयः संश्रयन्ते ।" इति । अतः किमनेनायोग्यत्वसमर्थनेन सर्वथा मह्यं स्वस्य चरणमेव रोचतेतरामत आह—**किं बहुना न मम त्वं पदमिति** ॥ अस्मिन्नपि साध्ये वासो वल्कलमित्यादि हेतुत्वेन सन्नद्ध एव । बुद्धिपूर्वकमेव महनीयं वासोगृहादिकं परित्यज्य वनं मासस्याङ्गीकृतत्रय्या-वल्कलादिधारणस्य तपस्विधर्ममवलम्ब्य वर्तमानस्य मम न त्वं पदं प्रसङ्गास्पदं न भवसीत्यर्थः । भवतु नाम तथाहं पदमिति बुद्धिः न तत्र विवदामहे

लक्ष्मणः—यावदार्यस्तीर्णप्रतिज्ञः प्रकृतिमण्डलं गुरुजनं भरतं च न पश्यति, तावदेकमेव धर्ममवलम्बते।

शूर्पणखा—जइ एव्वं एत्थ सा किं करेदि।
यद्येवमत्र सा किं करोति।

लक्ष्मणः—यदहं करोमि।

सर्वथाहं त्वां न परिगृह्णामि । **किं बहुनेति** ॥ बहवोऽत्र हेतव उक्ताः वक्तव्याश्च बहवस्सन्ति किं तत्कथनेन कालविलम्बापादकेन । अनेन तन्निर्वासनत्वरा प्रस्तुतकार्यौत्सुक्यं च दर्शितम् । एतदेवार्थान्तरन्यासेन समर्थयते—**तपोभृतः क्व सङ्कल्पजः क्वेति** ॥ यथा वार्ताश्रवणमपि परस्परं दुर्लभं तथातिदूरदेशावर्तित्वम् । अनेन सङ्कल्पजयोः परस्परान्वयायोग्यत्वं दर्शयति । अत्र तपोभृत्त्वसामान्यस्य सङ्कल्पजसम्बन्धाभावात्मकेन सामान्येनात्मनः तत्सम्बन्धाभावः समर्थ्यत इत्यर्थान्तरन्यासता । यथोक्तम्—"सामान्यं वा विशेषो वा यदन्येन समर्थ्यते । यत्र सोऽर्थान्तरन्यासः साधर्म्येणेतरेण वा ।" इति । न चात्र विषमालङ्कारत्वं सिद्धसम्बन्धयोर्द्वयोर्यत्रानुपपद्यमानताप्रतीतिः स प्रथमो विषमालङ्कारः । एतच्च केदं, क्वमिमित्यत्र वक्ष्यामः । तपसां शत्रुरित्यनेन भवत्याः परिग्रहो मम तपोभङ्गमावहति यतः अतस्त्वां न परिगृह्णामीति दर्शयति । अनेन श्लोकेनोक्तमेवार्थं तपस्विधर्मेणापि वक्ष्यति । **अलीकमलीकमेतदिति** ॥ यदिदं मत्परिग्रहस्य तपोविरोधित्वमुक्तं तदसत्यमेव । अवधारणार्थं पुनर्वचनम् । अत्र हेतुमाह—**ननु स आर्य आर्यया सह वर्तत इति** ॥ यो गुरुनियोगमङ्गीकृत्य तपस्विधर्ममाचरति सोऽप्यार्यः धर्माधर्मविचारनिष्णातः वामाङ्कनिषादिन्या भार्यया सह नित्यं रममाण एव वर्तते गुरुनियोगं विना भ्रातृस्नेहादेव वनं प्राप्तस्य भवतो मत्परिग्रहेण तपोविरोधशङ्कितुमपि न शक्यत इति भावः । अथ सौमित्रिः पूर्वोक्तमेवात्मनः सम्बन्धानर्हत्वं स्मारयितुं भद्रे इति सम्बोधयति । सर्वगुणसम्पन्ने तवायं मत्परिग्रहनिर्बन्धो न शोभन इति भावः । आर्यस्य वृत्तं परमार्थतो न जानासि इत्युक्ते किं किमिति सम्भ्रमेण तया पृष्टः तन्निवेदयति—**यावदिति** ॥ चतुर्दशसंवत्सरान् तपोधनधर्ममवलम्ब्य वनवासं करिष्यामीत्येवंरूपा प्रतिज्ञा तीर्णा येन स तादृशः वियोगपरि

शूर्पणखा—जह अज्जं सा उवअरदि तह तुमं चि अहं उवअरिस्सम् ।

यथा आर्यं सा उपचरति तथा त्वामप्यहमुपचरिष्यामि ।

लक्ष्मणः—भद्रे ! इदमपि प्रार्थनीयम् । पश्य—

यतते यस्य निष्कृत्यै जनस्सर्वोऽपि बुद्धिमान् ।
दास्यं तत्स्वयमिच्छन्ती मुग्धा त्वं मुग्धलोचने ! ॥१०॥

खिन्नानमात्यसुहृद्भृत्यादीन् गुरुजनं च कौसल्यादीन् वसिष्ठादींश्च विशेषतो राज्यभारपरिखिन्नं भरतं च न पश्यति तावदेकमेवार्थकामानुबन्धरहितं धर्ममेव । अथवा गुरुनियोगानुष्ठानात्मकं धर्ममालम्बते । यद्येयमिति ॥ यदि कामानुभवमुपेक्ष्य गुरुनियोगानुष्ठानरत एव वर्तते तर्हि तत्र सा किं करोति, तस्याश्चिरतरमपि विस्मरयमाना तृतीयात्पुरुषार्थादन्यत् कार्यान्तरं न स्फुरतीत्यर्थः । यदहं करोमि सापि तदेव नान्यदिति वाक्यपर्यवसानम् । अयमभिप्रायः न खलु भार्या भर्तुर्धर्मापि कामानुभवं विना किमर्थं निवसतीति चोद्यस्यावकाशोऽस्ति । यतः पतिव्रतायाः पतिपरिचरणमेव परमो धर्मः । किञ्च दम्पत्योस्सहैव धर्मानुष्ठानं विहितम् । अतो नायमनुयोगः । यथोक्तम्—"दानात्प्रभृति या नारी कर्मणा मनसा गिरा । पतिव्रता भवेन्नित्यं यावदायुः समाहिता ॥ सा भर्तृलोकानाप्नोति यथैवारुन्धती तथा । नास्ति स्त्रीणां पृथग्यज्ञो न व्रतं नाप्युपोषणम् ॥ शुश्रूषते यद्भर्तारं तेन स्वर्गे महीयते ।" इति । अथ निशाचरी तद्वचनादेव लब्धावसरेण निवेदनात्मकेन सामविशेषेण तं वशीकृत्य निजाभिलषितं साधयितुमध्यवस्यन्ती सीतावदात्मनोऽपि तावन्मात्रेण परितोषं दर्शयति । यथा आर्यं सा कामानुभवमनपेक्ष्य धर्मबुद्ध्यैवोपचरति तथैवाहमपि त्वामुपचरिष्यामि । न हि परिचरणमात्रस्य तपोविरोधित्वम् येन कौसल्यादिरपि तावन्मात्रमनुगृह्णात्विति प्रार्थनायां वाक्यपर्यवसानम् । अत एव इदमपि प्रार्थनीयमिति वक्ष्यति । अथ सौमित्रिस्तदभिप्रायं ज्ञात्वा प्रत्यादिशति—भद्रे इति ॥ एवंभूतं दास्यानुभवं नार्हसीति सम्बुद्ध्यभिप्रायः—इदमपि प्रार्थनीयम् ॥ अपिशब्दो गर्हायाम् । "गर्हासमुच्चयप्रश्नशङ्कासम्भावनास्वपि ।"

अत्र काकुविशेषेण [illegible]

शूर्पणखा—अज्ज ! किं सिणेहो तुलअदि गुणदोसाणि ।
आर्य ! किं स्नेहस्तुलयति गुणदोषान् ।

लक्ष्मणः—(आत्मगतम्) एवं व्याहरन्तीमेनां किमिति प्रत्यादिशामि । (विचार्य) भवतु दृष्टम् । (प्रकाशम्) भद्रे ! आर्यस्य पर्णगृहप्रवेशानन्तरमत्रभवतीमभिप्रेतस्थाने द्रक्ष्यामि ।

काकुरित्यभिधीयते ॥" उपहासकाकुश्चेयम् । अत्यन्तगर्हणीयमिदं दास्यं नैव प्रार्थनीयमिति तात्पर्यम् । **पश्येति** ॥ अत्रास्याप्रार्थनीयत्वे वक्ष्यमाणं हेतुं सावधानं निरूपयेत्यर्थः । हेतुमेवाह—**यतत इत्यादिना** ॥ यो बुद्धिमान् जनो भवतीव नात्यज्ञानभूयिष्ठः, जनरसर्वोऽपि न केवलं कतिपये जनाः इत्यपिशब्देन गम्यते । यस्य दास्यस्य दैवात् सञ्जातस्य निष्कृत्यै प्रतिक्रियां कर्तुं अर्थादसञ्जातस्य प्रागभावपरिपालनाय च यतते । अयमपि प्रत्यक्षतो वर्तमान एव दृश्यते । नात्र प्रमाणान्तरं मृग्यमिति भावः । तदिदं सर्वजनानिन्द्यं दास्यं न प्रार्थनीयमिति योज्यम् । अत्र यच्छब्दपरादध्याहृतेन तच्छब्देन यच्छब्दयुक्तोद्देश्यवाक्यप्रकारो हेतुत्वेन परामृश्यते । यत एवंभूतं दास्यम् अतस्तथाविधं दास्यं स्वयमिच्छन्ती । हेतौ शता । न केवलं दैवात्सञ्जातस्य तस्य प्रतिक्रियार्थं न यतसे । किन्तु स्वयमेवेच्छसि चेत्यर्थः । अतस्त्वं मुग्धा त्वं मूढैव । प्रार्थनानुमितया इच्छया तव मौढ्यातिशयोऽवगम्यत इत्यर्थः । मुग्धलोचने इत्यनेन तव सौन्दर्यमेव बहुमानपदं न तदनुरूपं प्रज्ञानैपुणमिति गम्यते । **किं स्नेहस्तुलयति** ॥ विविच्य विजानाति गुणदोषान् । यद्यपि स्नेहो गुणदोषविचाराभावे निमित्तमेव तथापि तदव्यभिचारं द्योतयितुं तत्कर्तृत्वमारोप्य किंशब्देन प्रतिक्षिप्तम् । यदि स्नेहो भवति तर्हि गुणदोषविचारो नास्त्येव । यथोक्तम्—"परिव्राट्कामुकशुनामेकस्यां प्रमदातनौ । कुणपः कामिनी भक्ष्य इति तिस्रो विकल्पनाः ॥" इति । एवं दुष्टराक्षसीं अनेन भेदप्रयोगेऽप्यनुवर्तमानां तां दृष्ट्वा निर्विण्णमानसस्सन् पुनरपि निवर्तनोपायं चिन्तयति—**एनामिति** ॥ सर्वथा त्वत्परिचरणमेवाभिलषामीति पुनः पुनर्व्याहरन्तीं किमिति प्रत्यादिशामि । यदि तूष्णीं गच्छामि तर्ह्येषा पूर्ववदनुगच्छत्येव कृतश्च भेदप्रयोगः । सामदाने तु नीचजने विफले एव । तुरीयश्चोपायः सोऽप्यनुचितः अत केनोपायेन निवर्तयामीति स्वयमेव निरूप्य निवर्तनोपायमवधार्याह—**भद्रे इति** ॥ प्रशंसापूर्वकं सम्बोधनमभिधीयमानेऽर्थे विस्रम्भजनना-

शूर्पणखा—अह एव्वं अज्ज ! तस्स पण्णसालस्स पस्सदो एव्व पडिवालइस्सम् ।
यद्येवमार्य ! तस्याः पर्णशालायाः पार्श्वत एव प्रतिपालयिष्यामि ।

लक्ष्मणः—(आत्मगतम्) अस्तु कामं नास्त्यनन्तरायः कालक्षेपः । (प्रकाशम्) यदभिमतं भवतु भवत्यै ।

शूर्पणखा—जं अज्जो आणवेदि । यदार्य आज्ञापयति ।

(इति निष्क्रान्ता)

र्थम् । श्रीमद्द्वैपायनेनाप्युक्तम्—"स्त्रीषु नर्मे विवाहे च वृत्त्यर्थे प्राणसङ्कटे । गोब्राह्मणार्थे हिंसायां नानृतं स्याज्जुगुप्सितम् ॥" इति । "आत्मनाशे धर्मनाशे व्यसने सुमहत्यपि । दोषाय नानृतवचो भवतीह न संशयः ॥" इत्यनेन न्यायेनात्रानृतवचनस्य न दोषः । भवत्यभिप्रेतं यत्स्थानं तत्रार्थस्य पर्णगृहप्रवेशानन्तरमागत्य द्रक्ष्यामीति । अत्र **भवतीमिति** ॥ भवच्छब्देन सुभगदर्शनिर्देशाद्याभिधीयमानेऽर्थे विस्रम्भजननार्थम् । अथ निशाचरी प्रायेण एतादृशा अनृतं न भाषन्त इति मत्वा विस्रम्भमुपगता सङ्केतयति—**यावदिति** ॥ यावच्छब्दोऽध्यवसाये । अपिशब्दो नानयार्थमनुबध्नाति । भवता त्वरिततरमार्यः पर्णशालां नीयताम् । अहमपि तस्याः पर्णशालायाः पार्श्वत एव प्रतिपालयिष्ये । पार्श्वत एवेत्यवधारणेन इतोऽन्यत्र दवीयसि देशे गमनेन न भवन्तं क्लेशयिष्यामि । कालविलम्बश्चैव सति न भवेत् । अहमिदानीमेव गत्वा कार्यान्तराभावात् भवत्प्रतिपालनमेव करोमि अत आगमने कालविलम्बो माभूत् । "एषा मेदकरारण्या मामेव प्रतिपाल्य वर्तत इति करुणया शीघ्रमागच्छ" इति प्रतिपालयिष्ये इत्यनेन दर्शितम् । अथ सौमित्रिः पर्णशालासमीपं सङ्केतितं श्रुत्वा भाविनं संसर्गानुबन्धमुत्प्रेक्ष्य तदनुमानं प्रति सशयानः स्वयमेव विमृश्यावधारयति—**अस्तु काममिति** ॥ यदि तद्वचनानुमतिर्न क्रियते तर्हीदानीमेवापधारयितुं न शक्या । कृते त्वनुमननेऽप्येव दोषः यत्पश्चात्प्रतिपाल्याद्रष्टुं मत्समीपमायास्यतीति । एतदस्तु कामम् । काममित्यनेन भाविनस्संसर्गस्यानिष्टत्वं सूचयति । यथाह—"अकामानुमतौ काम" इति । अननुमतेः अनुमननस्य श्लाघ्यत्वं समर्थयते—**नास्त्यनन्तरायः कालक्षेप इति** ॥ प्रायेणोपेक्षितस्य कार्यस्य कालक्षेपो विघ्नं कुर्वाणो दृश्यते ।

लक्ष्मणः—(सविमर्शम्) परीक्षास्पदमेषा । कुतः—

केदं वनं वनचरैरपि दुर्विगाहं
क्वेयं वधूः कुवलयच्छविचोरनेत्रा ।
हेमारविन्दमकरन्दरसोपयोगां
कः श्रद्दधीत जलधौ कलहंसकन्याम् ॥ ११ ॥

यतो भाविनरसंसर्गस्य विघ्नसम्भावनया स्वरूपमेव सन्दिग्धं यतोऽनुमन्यामहे पवानयोक्तमिति भावः । एवं स्वयमेवावधार्यानुजानाति—यदिति ॥ यत्रवत्यै अभिरोचते तत् भवत्वित्यर्थः । रुच्यर्थानां प्रीयमाण इति चतुर्थी । यदार्य आज्ञापयति तत्करोमीति वाक्यपरिसमाप्तिः । अथ प्रथमदर्शने पद्मारण्यविस्मयमितीषत्सञ्जातः तदैव विस्मयौत्सुक्यादिभिः निरुद्धप्रसरस्सन् अनन्तरं तच्चेष्टावचनविशेषादिभिः सञ्जातधैर्यो भूत्वा तन्निवर्तनप्रथमोचितस्यालब्धावसर एव स्थायित्वेन यः शङ्काभेदः मनस्यवतिष्ठ इदानीं सकलप्रतिबन्धकापगमेन लब्धप्रसरावसर तमेवालम्ब्य निरूपयति—परीक्षेति ॥ अयमभिप्रायः । इदानीं प्रस्तुतकार्यनिवेदनाय त्वरमाणैरस्माभिरपरीक्ष्यैव कथञ्चित् प्रत्यादिष्टा । अत परमेषा यत्किञ्चिदभिमन्त्र्य इतस्ततः सञ्चरन्ती परीक्ष्यैव यथेवमेवास्मत्समीपमायास्यति । अत्र हेतुमाह—केदमिति ॥ ये नित्यमेवारण्यचारिणः जीवनार्थं मृगयां कुर्वन्ति तैः सम्भूय सन्नद्धैर्बहुभिर्वनचरैः किरातादिभिरपि दुर्विगाहं दुष्प्रापम् । प्रवेश एव तावद्दारुणः । किं पुनरवस्थानमिति भावः । इदं घोरतरसिंहव्याघ्रादिभिरसमाकीर्णं वन क्व इयमेकाकिनी मालत्याद्यधिवासितरमणीयरत्नमयान्तःपुरनिवाससमुचिता कुवलयच्छविचोरनेत्रा सर्वाङ्गसुन्दरी वधूः क्वेति दूरदेशस्थत्वेन उभयोरपादान तत्सम्बन्धस्यात्यन्तायोग्यत्वं सूचयति । यत एवंभूते वने एवंभूताया अस्या अवस्थानं न घटते अतः परीक्षास्पदमिति हेतुत्वेन पर्यवसानम् । प्रथमो विषमोऽत्रालङ्कारः । यदाह—क्वचिद्यदातिवैधर्म्यान्न श्लेषो घटनामियात् । कर्तुः क्रियाफलावाप्तिर्नैवानर्थश्च यद्भवेत् ॥ गुणक्रियाभ्यां कार्यस्य कारणस्य गुणक्रिये । क्रमेण च विरुद्धे यत्स एष विषमो मतः ॥" इति । एतदेव दृष्टान्तेनोपपादयति—हेमेति ॥ हेमारविन्दस्य यो मकरन्दरसः तस्योपयोगः आस्वादनं यस्या इति व्यधिकरणबहुव्रीहिः । अथवा हेमारविन्दमकरन्दरसः उपयोगः उपजीवनसाधनं यस्या इति विग्रहः । अस्मिन्पक्षे उपयुज्यते अनेनेत्यकर्तरि च

एष पूर्वोद्दिष्टः प्रदेशः ।

(ततः प्रविशति रामः सीतया सह)

रामः—देवि ! नगराधिवासात् सविशेष इव वनाधिवासो मे प्रतिभाति । पश्य—

कारके संज्ञायामिति घञ् । तिमिङ्गिलमातङ्गमकरनक्रादिभिर्भयङ्करस्य जलधेर्मध्ये दृश्यमानां कलहंसकन्यां को विश्वसेत् । न कश्चिदपि कलहंसकन्यैवेयमिति विश्वासं विदध्यादित्यर्थः । अत्र दृष्टान्तोऽलङ्कारः । यदाह—"दृष्टान्तः पुनरेतेषां सर्वेषां प्रतिबिम्बनम् ।" इति । एवं निरूप्य गच्छन् आर्यनिवासभूमिं प्रत्यभिजानाति—एष इति ॥ पूर्वं पर्णशालानिर्माणानन्तरं मयोद्दिष्टः प्राप्यदेशो नाम्ना कृतः प्रदेश एव । अथवा आर्येण पूर्वं निर्दिष्टः पर्णशालां कृत्वाऽत्रैव वास्तव्यमिति सङ्केतित इति । रामप्रवेशसूचनासिद्ध्यर्थमिदं वचनम् । अथ राघवः सर्वराक्षसवधप्रतिज्ञानन्तरं चतुर्मासमवनम्य वर्तमानं पञ्चवटीं भयानकयातुधानैर्निषेवितामाकर्ण्य सञ्जाततद्दर्शनोद्वेलकुतूहलः तन्निवासं राक्षसवैरसङ्घटनाद्वारभूतं मन्यमानः सौमित्रिसीताभ्यां सह तन्मध्यगताया भार्यया गोदावर्यास्तटमासाद्य पर्णशालानिर्माणार्थं लक्ष्मणं नियुज्य तत्तरङ्गसम्पर्कशीतलसमीरणसेवनापनीयमानाध्वपरिश्रमस्सन् दश वर्षाणि अत्र्याश्रमे ऋषिपत्नीभिरुपलालितायाः निवसन्त्या भार्यया वनवासोऽप्येतावन्तं कालं साकेतनिवासतुल्य एवाभूत् इदानीं घोरतमे विजनेऽस्मिन्नरण्ये निवासो यद्यस्याः अनभिमतस्स्यात् तर्ह्ययमुपरोधात् एतद्वनवासाभावेनास्मद्वैरावकाशाभावात् कुण्ठप्रसर एव मदीयसालोऽप्युत्साहाद्यत्नेन सीतायाः वनवासाभिरुचिमुत्पादयन् अयोध्यानिवासात् वनवासस्य श्लाघ्यत्वं समर्थयते—देवीति ॥ पूर्वमस्माकं नगरे निवसतां वनवासो दुर्दर्शमपि सोढुं न शक्यत इति प्रथमोऽभूत् इदानीं वनवाससौख्यमनुभवतो मम न केवलं वनवासो नगराधिवासतुल्य एवेति बुद्धिरुत्पद्यते । किन्तु ततोऽपि सविशेष इति प्रतिभाति । इवशब्दोऽत्युत्प्रेक्षणे । यथा दूरात् गिरिं दृश्यमाने कश्चिद् गौरिव दृश्यत इति । अत्र तु वनवासस्य सविशेषत्वनिश्चये सत्यपि अत्युत्कर्षेणाभिधानं सौन्दर्यातिशयवर्णनार्थम् । यदाहुर्लोकेऽपीदृशे यथा सत्यं इदमेव मम निश्चय इति इवशब्देन द्योत्यते । अनेन नायकस्य धीरच्छन्दानु

उद्यानं वनभूमयः कुसुमितैरुद्गन्धयः पादपैः
शैला निर्झरहासिनो जलधरश्यामा गिरिः कृत्रिमः ।
नद्यः सारसमूर्च्छितोर्मिवलया घर्माभिषेकास्पदं
शीताः शीकरसङ्गमात् सुरभयो मित्रं सरोजानिलाः ॥१२॥

वशित्वलक्षणं दाक्षिण्यं दर्शितम् । इदानीन्तनेन वनाभोगदर्शनेन प्रतिभातीति प्रतिभानस्य वर्तमानत्वमुक्तम् । न तु उभयोस्तारतम्यविचारमात्रेण । वनवासस्य सविशेषत्वमेव दर्शयति—**उद्यानमिति** ॥ वने वसतामस्माकं कथमुद्यानानुभवसौख्यमिति चिन्ता न कार्या । सर्वा एवैता वनभूमयः उद्यानमेव । अत्र वनभूम्यात्मकस्योद्यानस्यायत्नसाध्यत्वं सर्वदा तत्र निवासलाभश्च विशेषः । नागरमुद्यानं यत्नसाध्यम् । तस्य कादाचित्कत्वात् सर्वदा तत्र निवासोऽपि न लभ्यते । कथं वनभूमीनामुद्यानत्वमत आह—**कुसुमितैः** ॥ पादसन्निहितसरित्सरःकुल्यत्वेनान्योन्यावबद्धस्निग्धतमनिबिडपर्णशाखोपशाखैर्निरुद्धसूर्यमहोभिः पादपैरुद्गतो गन्धो यासु ताः । प्रच्छायशीतलाश्चेत्यर्थात् सिध्यति । वनवासिनां कथं क्रीडापर्वतारोहसौख्यानुभव इत्यत आह—एते शैलाः कृत्रिमो गिरिः क्रीडार्थं निर्मितः पर्वतः । अत्राप्ययत्नसाध्यत्वं परिणाहोन्नत्याधिक्यं च क्रीडापर्वताद्विशेषो विद्यते । विशेषान्तरमप्याह—**निर्झरेति** ॥ शैलशब्दसामर्थ्यात् प्रतीयमानः शिलायोगः निर्झरहासित्वे हेतुः । अत्र शिलासङ्घट्टनेन उद्गतफेनैर्निर्झरैर्हसन्त इव दृश्यमानाः सन्निहितनिर्झरजलत्वेनातिस्निग्धवीरुद्वनराजित्वात् जलधर इव श्यामाः । अनेन श्यामलत्वधावल्ययोः सङ्करसम्पातेन परभागविशेषेण क्रीडापर्वताद् दर्शनीयतमत्वमुक्तम् । शैलारूढानां स्वच्छन्दमतमीयःपाथोलाभेन छायासम्पत्त्या च श्रमपरिश्रमपिपासाद्युपशमः आतपाविर्भावाभावश्च दर्शितः । प्रावृट्काले जलधरैः श्यामत्वमप्येषां संभवति । नह्युक्तेषु गुणेष्वेकोऽपि गुणः कृत्रिमगिरावस्ति । ननु वने कथं स्नानार्थं तटाकादिलाभः अत आह—**नद्यः घर्माभिषेकास्पदम्** ॥ घर्माभिषेकस्य घर्मकाले स्नानस्यास्पदम् । तटाकादिर्ग्रीष्मकाले हि तटाकादिसलिलं न स्नानाय पर्याप्तमिति तत्काल एव ततो विशेषः स्फुटीभवति । अन्येष्वृतुषु नादेयस्य पयसः आधिक्ये सत्यपि तटाकादिसलिलात् विशेषो न स्फुरति यतस्तदानीं तटाकादिसलिलं स्नानाय पर्याप्तमिति फलतो विशेषाभाव एवेति मत्वा घर्मपदं प्रयुक्तम् । अत्रापि पूर्ववदयत्नसाध्यत्वादिविशेषा बोध्यन्त एव ।

सीता—अज्जउत्त ! जाव अहं जीवामि दाव एत्थ एव्व वसिदुं
मे बुद्धी जइ तह ण किलंमदि साकेदे गुरुजणो ।
आर्यपुत्र ! यावदहं जीवामि तावदत्रैव वस्तुं मे बुद्धिः
यदि तथा न क्लाम्यति साकेते गुरुजनः ।

लक्ष्मण—(विलोक्य) अये ! अयमार्यः, अहो ! नु खलु कष्टं
धिग्धे कर्म, नहि नहि कैकेय्याः । अम्ब ! कैकेयि !

विशेषान्तरमप्याह । सारसाना सलिलानवासरताना बलाकादीनामिनस्तन उद्घोषोद्गीय धावना पक्षवातैर्मसर्गिरुरामारणमहकारिभिमूर्च्छिता द्विगुण वर्धिता ऊर्मिवलया वलयाकारेण वर्तमानास्तरङ्गा यासु । अनेन बलाकादिभ्यो दर्शनीयतमत्व पर्याप्तसलिलत्व च दर्शितम् । कथ तर्हि वने व्यजनवायोरसम्भव मत आह— शीता इति ॥ वने सरोजसम्पृक्ता अनिला न मित्र व्यजनवायुः । यथोक्तम्— 'मित्र व्यजनवायुरस्याद्' इति । अत्राप्ययत्नसाध्यत्वादयो विशेषास्सन्ति । विशेषणद्वयेन पुनश्शैत्य सौरभ्य चापर विशेष वनसमारणानां दर्शयति । सरोजसम्पर्कं कुसुमितपादपसंसर्गश्च सौरभ्यहेतु । शीकरसङ्गमे नदीसम्बन्धो निमित्तम् । अत्र बहूना वनभूमिशैलादीनां उद्यानक्रीडापर्वतादिगतत्वस्यारोप्य विधीयमानत्वात् उद्यानादिवद्रम्यत्वमपि वने विशेषोऽस्तीति केचिद्वर्णयन्ति । वनभूमिशैलादय स्वतस्सैव एकोद्यानक्रीडापर्वतादिभावमुपगच्छन्ति । एकवचनान्तोद्यानादिशब्दे नगरगतोपवनादिस्थाने तस्वेनारोप्य विधीयमानत्वात् । अतो महत्त्वमेव विशेष न बहुत्वमित्यन्ये । अथ जानकी भर्तृनवविधाननिरस्तसकलभया तदुपपादितमेवार्थं सविशेषमनुमन्यते—आर्यपुत्रेति ॥ न केवल चतुर्दशसंवत्सरानेव वने वस्तु बुद्धि किन्तु यावदहं जीवामि तावद् अत्रैव वस्तु मे बुद्धि । नगराधिवासवनवासयोरत्यन्तविशेषे विमृश्यमाने चिरकाल नगरेण विप्रयुक्तया अपि मम कदाचिदपि न गृहप्रवेशो रोचत इति एवशब्देन दर्शितम् । यदि तथा न क्लाम्यति साकेते अयोध्यायां गुरुजन । तथेति क्लान्तेरनिशयं दर्शयति । चिरदर्शनाविराधिन्या क्लान्त्या वनवास कर्तुं न शक्येत तादृशी क्लान्तिर्यदि [illegible] भविष्यतीत्यर्थः । अनेन न केवल तस्या कर्मैव भर्त्रनुसारि किन्तु चित्तवृत्तिरप्यनुसारिणीति दर्शितम् । तनश्च सीताया सम्पूर्णस्वीयालक्षणत्व दर्शितम् । यथोक्तम्—"सम्पत्तौ च विपत्तौ वा मरणेऽपि न मुञ्चति । सा स्वीया सदृश प्रेम आयत्ते पुण्यकर्मजाम् ॥" इति ।

आर्येणांशुकमुज्झता धृतमभूदापाटलं वल्कलं
विन्यस्तं पदमार्यया वृकवधूपादाङ्कपांसौ पथि ।
सन्तापैस्तनुतामुपैति भरतः पर्याकुलाः कोसलाः
वैधव्यं हतमास्थिता त्वमपि ते धिक्कर्म सर्वङ्कषम् ॥१३॥

अथ सौमित्रिर्दूरादेवार्यदर्शनसमुद्भूतानन्दमन्युव्यतिरेकसमाकुलः प्राह—**अयमयमार्य इति** ॥ अत्र द्विर्वचनं हर्षातिशयं द्योतयति । अथ तत्रैव पद माणिक्यपद-सौधेमाकरमुकुटाद्याभरणच्छत्रचामरसिंहासनादिपरिच्छदामात्यसुहृद्भृत्यादिपरिवारपरिग्रहसमुचितं तदानीं तपोधनाचारजटाचीरधारिणं मार्यामात्रसहायं दृष्ट्वा करुणार्द्रीकृतहृदयः चिन्तयति—**अहो नु खल्विति** ॥ अत्र आर्यस्यायं दुरवस्थानुभवः पूर्वं स्वप्नेऽपि न निरूपितेन मम आश्चर्यमेवेद मयैतदवस्थान्तरं विधिकृतं मन्यमानः सोद्वेगमाह—**कष्टं विधेः कर्मेति** ॥ अनुचितघटनाविषयत्वात् विधेः कर्मणः कष्टत्वम् । अथ तदानीमेवार्यव्यसनदर्शनमुद्बुद्धकैकेयीगतेर्ष्याविलसितः तद्दुर्व्यापारहेतुकं दुरवस्थाविशेषं निश्चित्य तस्य विधिकृतत्वं निषेधति—**नहि नहीति** ॥ कस्य कर्मेत्यपेक्षायामाह—**कैकेय्या इति** ॥ कर्मेत्यनुषङ्गः । अथ प्रसङ्गेन तदीयारम्भविजृम्भितहेतुकत्वेन सर्वसम्बन्धिजनदुःखातिशयं परामृश्य तत्तत्कारणत्वेन कैकेयीगतेर्ष्यातिशयेन च तामेव सम्बोधयति—**आर्येणेति** ॥ अम्ब ! कैकेयि ! ते यदिदम्—"तन्मे वरद्वयमावृतपूर्वमेव याचे विसृज्य भरताय राज्यलक्ष्मीम् । वर्षाणि निवसतु चतुर्दश दण्डकायां सौमित्रिमैथिलसुतासहितश्च रामः ॥" इत्येवंरूपेण वचनेन मन्थराप्रयुक्तेनाभिषेकनिरोधनादिकं कर्म तत्कृतत्वापि । सर्वङ्कषमित्यनेन न केवलं परेषामेव सन्तापकारणम् । किन्तु आत्मनोऽपीति दर्शितम् । सर्वङ्कषत्वमेव समर्थयते आर्येणेत्यादिना वाक्यपञ्चकेन । अस्य तव कर्मणः प्रभावादंशुकमुज्झता अनुज्झितवता आर्येण आपाटलं वल्कलं धृतं च । अंशुकशब्दो माणिक्यपदकमुकुटादीनामप्युपलक्षणम् । एतदुक्तं राज्यवदीक्षाभावमभिषेकनिरोधनमेव कर्तव्यम् । तत्र पुनर्वल्कलधारणं वनवासाभ्यर्थनं हि तत्र निमित्तमितिः प्रवेशः एव भवत्येवेति भावः । अयमर्थः सुकुमारैश्वर्यवनवासदशयोः सम्बन्धवत्यार्ययापि वेगमलिनेन मनोऽभिसरदर्शनार्थं प्रत्यागतानां दुःखेन एवमेवा-इव वर्तन्ते मान्यवत्यमभूतिरिति द्योत्यते । कष्टं नाम महामानवता सर्वं

यावदार्यमुपसर्पामि। (उपसृत्य) जयत्यार्यः।

रामः—लक्ष्मण! किमवसितस्तवारम्भः।

लक्ष्मणः—आर्य! अथ किम्।

रामः—तेन हि तस्य मार्गमादेशय।

लक्ष्मणः—यदाज्ञापयत्यार्यः। इत इतः।

(सर्वे परिक्रामन्ति)

व्यसनसहिष्णोरार्यस्य वनवासाभ्यर्थनं यदिदमार्यायाः शिरीषकोमलाङ्गयाः वनवासप्रवर्तनासाहसिक्यं तदत्रैव नैर्घृण्यमावेदयतीत्याह—आर्यया वृकवधूनां पादाङ्काः लक्षणया पदविन्यासजातास्तदाकाराः सस्थानविशेषाः येषु ते तादृशाः पांसवो यस्मिन्। अथवा तत्पादानामङ्काश्चिह्नभूतास्तदाकारत्वात् पांसवो यस्मिन्। एतच्च व्याघ्रादिपदचिह्नानामप्युपलक्षणम्। अनेन विरलमनुष्यसञ्चारत्वेन क्रूरसत्त्वसान्निध्यस्मारकत्वेन च भयजनकत्वं मार्गस्य दर्शितम्। वधूशब्देन पूर्वं सखीभिर्दर्शितमार्गायास्तैर क्रीडार्थमुद्यानादिगमन इदानीं तत्स्थाने वृकवध्वस्सञ्जाता इति करुणातिशयो व्यज्यते। तादृशे पथि यद् विन्यस्तं यस्य कर्मणः प्रमादादिति शेषः। यदर्थमिदं कृतं तदप्यन्यथैव सञ्जातमित्याह—सन्तापैरिति॥ न केवलं राज्यं माद्रियते किन्तु आर्यवियोगपितृविनाशादिहेतुकैः सन्तापैः प्रजा(?) कृशतामुपैति। उपगमनस्य वर्तमानत्वाभिधानेन सन्तापानामद्ययावदनुवृत्तिं दर्शयति। अत्रापि त्वत्कर्मैव निमित्तम्। किञ्च त्वत्कर्मनिबन्धनैः रामादिदुःखस्याविशेषैः सर्व एव कोसलवासिनो जनाः पर्याकुला वर्तन्ते। आसन्नामन्ये त्वमप्यात्मीयेन कर्मणा हतमस्मत्तातनिकृष्टं वैधव्यमारोपिता। न हि स्त्रीणां वैधव्यादन्यद् अत्यन्तनिकृष्टमवस्थान्तरमस्तीत्याह—वैधव्यमिति॥ अथ राघवस्सीताया वनवासाभिरुचिमुत्पाद्य लक्ष्मणेन कृतसमुदाचारः पर्णशालां प्रति गच्छन्नेव मध्येमार्गं सन्मुखरागं विलोक्य तस्य कैकेयीविषयदुष्टत्वमाशङ्क्य तदनुबुध्यमान इव तद्भावप्रकारानार्थं कैकेयीकृतस्य कर्मणः उपकारत्वमुपपादयति—मार्ग इति॥ सरम्भदूषितहृदयस्यानवधानभाराद्भावधानलाभार्थं लक्ष्मणेति सम्बोधनम्। वयं केकयेन्द्रसुतया मात्रा व्याजेन मुनिवनं नीताः। उपरवाक्यगतो मुनिवनशब्दोऽत्रापि द्रष्टव्यः। केकयेन्द्रसुतयेत्यनेनाभिजनसमुचितव्यापारसंयर्थं तस्यां बहुमानं दर्शयति—मात्रेति॥ न

रामः—(लक्ष्मणस्य मुखरागं विलोक्य) वत्स ! लक्ष्मण !

मार्गं निर्वृतिमार्गमार्गणपरानाराधयन्तो मुनीन्
स्वैरं सेविततीर्थसिन्धुपयसो दूरं निरस्ताधयः ।
भ्रात्रा लक्ष्मण ! केकयेन्द्रसुतया व्याजेन नीता वयं
स्वामुत्सृज्य धुरं भुवो मुनिवनं यातव्यमिक्ष्वाकुभिः ॥१४॥

केवलं मित्रपक्षो(?)नैव तस्याः मातुस्त्वपि तु हितप्रेरणमार्गीति दर्शितम् । तेन च भक्त्यतिशयो व्यज्यते । व्याजेनेति ॥ अमी यौवनश्रीमदान्धाः स्वयमात्महितं न बुध्यन्ते । बोधिता अपि विषयभोगेच्छया न कुर्वन्त्येव । अतो येन केनापि प्रकारेण अमी हिते प्रवर्तयितव्या इति मत्वा भरताधिपत्यलाभात्मकं व्याजमाश्रित्यैव कृतम् । अनेन तस्या वात्सल्यातिशयो व्यज्यते । नीता इत्यनेन यस्मिन् कर्मणि स्वयमेव प्रवर्तितव्यं हन्त तस्मिन् बलात् परप्रेरणया प्रवृत्तिः सञ्जाता इति पूर्वं स्वयमकरणात् सन्तापो व्यज्यते । कथं व्याजेनेत्यवगम्यते यतो दूरं निरस्ताधयोऽभूमेति वाक्यसमाप्तिः । आधिशब्देन दुरितापूर्वं लक्ष्यते । लक्षणाफलं च तस्याधिवद्दुःखहेतुत्वावगमः । दूरमित्यनेन दुरितनिदानभूतस्याविद्याख्याज्ञानस्यापि निरासं दर्शयति । तेन न पुनः संसारानुबन्धाभावो दर्शितः । दुरितापूर्वनिरासे हेतुमाह । मार्गे मार्गे स्वैरं तन्त्रावायादिराजकार्यचिन्ताभावात् यथेष्टं सेवितं तीर्थभूतानां सिन्धूनां गङ्गायमुनादीनां पयः यैः । अज्ञाननिरासे हेतुमाह—निर्वृतिमार्गेति ॥ निर्वृतिप्राप्तये यो मार्गः श्रवणमनननिदिध्यासनादिः तस्य मार्गणं तत्स्वरूपप्रकारविचारः तस्मिन् परान् निरतान् मुनीन् निर्वृतिमार्गज्ञानार्थमाराधयन्तः तेन सदुपदेशबलाल्लब्धेन ब्रह्मज्ञानेनाविद्यानिरासो दर्शितः । यथोक्तम्—"भिद्यते हृदयग्रन्थिः छिद्यन्ते सर्वसंशयाः । क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन् दृष्टे परावरे ॥" इति । ननु राज्ञा राज्यपरिपालनमेव हि कुलधर्मः । अतस्तत्परित्यागेन वनवासो दोषायैव भवेत् । अत आह—स्वामिति ॥ इक्ष्वाकुभिरित्यनेनादिराजादिक्ष्वाकोरारभ्य सर्वेषामेव वनवासाविच्छेदं दर्शयति । तेन च वनवासोऽपि कुलधर्म इति दर्शितम् । उत्सृज्येत्यनेन पूर्वं पित्राद्यपेक्षयैव राज्यपरिपालनमङ्गीक्रियते । यदा तत्समर्थः पुत्रोऽमात्यो वा लभ्यते तदा तत्परित्यागेन वनवासमेवाद्रियन्त इति वनवासस्य प्राधान्यं दर्शितमिति । अस्यापि वचनस्योपादाने वनभूमय इत्यस्येव सर्वराक्षसवधोत्साहाङ्कुरमस्त्येव । इत्यादि योऽयं

लक्ष्मणः—सत्यमाह लोकः "न सन्त्यगुणा गुणवताम्" इति ।
रामः—लक्ष्मण ! किं नाद्यापि शान्तस्ते मातरि संरम्भः ।
लक्ष्मणः—आर्य !

मात्रोः प्रस्नविभिस्स्तनैस्त्वयि मुदा सम्फुल्लदृष्ट्योस्तयोः
तातस्याश्रुजलैस्समं शिरसि ते हैमात् क्षरन्त्यो घटात् ।
आपस्तत्र वसिष्ठमन्त्रजयिना मन्त्रेण रुद्धा यया
तां लोकोत्सवकालरात्रिमदयां मन्ये कथं मातरम् ॥१४॥

सर्वराक्षसवधात्मकोऽर्थः प्रतिज्ञातः तत्रैको लक्ष्मण एव सहायत्वेन निरूपितः । स च यदि सोऽपि राज्याभिलाषात् वनवासं राक्षसवैरसङ्घटनाहेतुभूतं नाभिनन्देत् ततो निष्फलमितीत्वेन तस्य साहाय्यकमस्थिरमापद्येतेति मत्वा वनवासस्य श्रेयस्त्वं समर्थितम् । अनेनैवाभिप्रायेणोत्तरत्र निर्बन्धेन तत्तद्युक्तिविशेषैः राज्यस्य दोषवत्त्वप्रकाशनेन कैकेय्या अपराधाभावप्रतिपादनेन च लक्ष्मणेनैव संवादं कारयिष्यते अहमेवापराद्ध इति । **सत्यमिति** ॥ यतः अत्यन्तापकारिण्यामपि कैकेय्यामुपकृतिशीलत्वमारोपितमतो लोको यदेवमाह तत्सत्यमित्यर्थः । कथमाहेत्यत आह । गुणवतां जनानामगुणा जना न सन्तीति । गुणवन्तः स्वान् अत्यपकारिणोऽपि उपकर्तृत्वेनैव गृह्णन्तीत्यर्थः । अथ तस्य मातृदोषद्योतकं वचनमाकर्ण्य किञ्चित्सलज्जातेर्ष्यः तत्संरम्भोपशमनार्थं उपक्रमते—**लक्ष्मणेति** ॥ **मातरीति** ॥ अपराधिन्यपि माता सर्वथा मन्तव्यैव । नापि भवन्तं प्रति मात्रा किञ्चिदपराद्धम् । अतस्त्वादृशस्य मातरि संरम्भ एव तावदनुचितः । आस्तां तावत् तस्य देवमध्य यावदनुवृत्तिः सात्यन्तमनुचितेति भावः । अथ मातृशब्दप्रयोगेण कुपितो भूत्वा तस्या मातृभावमनर्हेण कर्मणा प्रतिक्षिपति—**मात्रोरित्यादिना** ॥ यया मुदा प्रस्नविभिः स्तनैः सह वर्तमानयोः तयोर्मात्रोः मुदा सम्फुल्लदृष्ट्योः सत्योः । यस्य च भावेन भावलक्षणमिति सप्तमी । तातस्याश्रुजलैस्समं हैमाद् घटात् शिरसि क्षरन्त्यः आपो मन्त्रेण रुद्धा इत्यन्वयः । अथवा स्तनशब्देन तद्विकारस्तन्यं लक्ष्यते । प्रस्नविभिरित्यनेन प्रस्नवणफलभूतं निष्यन्दनं लक्ष्यते । ततश्च निष्यन्दमानैः स्तन्यैरसमं क्षरन्त्य इत्ययमर्थस्सम्पद्यते । मात्रोरित्यनेन स्तनप्रस्नवनदृष्टिविकासादिभिरनुभावैः कौसल्यायेव सुमित्राया अपि वात्सल्यातिशयो दर्शितः । क्षरन्त्य इत्यनेन प्रारम्भापरिसमाप्तस्याभिषेकस्य कर्मणो मध्ये विनाशनेन दोषातिशयो

रामः—(कर्णौ पिधाय) शान्तं पापं शान्तं पापम् ।
हृते राज्ये भवान् भक्त्या प्रत्याचष्टे स्वमातरम् ।
अहो ! सन्तोषबाह्यानामधर्मैकरतं मनः ॥ १६ ॥

दर्शितः । निरुद्धा इत्यत्रापि स्तन्यैरश्रुजलैश्च समामित्यनुषज्यते । यतः कारणभूतदर्पनिरोधेन तेषामपि निरोधो भवति अनेन भर्तृमनोरथभङ्गनिमित्तो दोषो दर्शितः । वरदितयाभ्यर्थनात्मकस्य वचनस्यानन्यमान्यत्वं दशरथकर्णयोरेव निवेद्यमानत्वात् मन्त्रत्वं वसिष्ठमन्त्राविरोधित्वप्रतीत्यर्थं मन्त्रशब्देन तदुपादानं कृतम् । वसिष्ठेन प्रयुक्तो यो मन्त्रः तं जयतीति । अयमभिप्रायः । अनुष्ठेयार्थप्रकाशनद्वारेण मन्त्राणामनुष्ठानाङ्गत्वं प्रसिद्धमेव मान्त्राधिकरणोक्तन्यायेन । अतोऽत्र वसिष्ठमन्त्रस्याभिषेकाङ्गत्वं, सोऽयमभिषेककर्मप्रकाशनद्वारेण तन्निर्वर्तनाय प्रवृत्तस्तन्निरोधविषयेण कैकेयीमन्त्रेण विजितोऽभूत् । अनेन सर्वलोकमान्येन वसिष्ठेन क्रियमाणस्य कर्मणो निरोधान्महदतिक्रमनिबन्धनो दोषो दर्शितः । यथोक्तम्—"हन्ति श्रेयांसि सर्वाणि पुंसो महदतिक्रमः ।" इति । लोकस्य उत्सव आनन्दः तस्य कालरात्रिः संहारदेवता अभिषेकनिरोधस्य निरुक्तार्थत्वेनोक्तत्वात् । उत्सवशब्देन तदुत्सवजनित आनन्दो लक्ष्यते । अनेन तस्याः सर्वलोकविद्वेषास्पदत्वं दर्शितम् । सीतया सह घोरतरविपिनवासप्रेरणया अदयामित्युक्तम् । एवम्भूतां कथं मातरं मन्ये वस्तुतो मातापि सा न मातृबुद्ध्या सम्माननीयेति मन्य इत्यनेन दर्शितम् । अथ रामो मातुरधिक्षेपमसहमानः कर्णौ पिधाय श्रवणोद्भूतस्य पापस्योपशममाशास्ते—**शान्तं पापं शान्तं पापमिति** ॥ एवंरूपमातुरधिक्षेपश्रवणजातं पापं शाम्यत्वित्यर्थः । क्तप्रत्ययः आशंसायाम् । तथा कारिकयाप्युक्तं अपलेकशो मेधावस्य व्याख्यानसमये आशंसायां वर्तमाने वार्थे क्तो वर्णनीयः इति । द्विर्वचनमधिक्षेपश्रवणजनितमुद्वेगातिशयं सूचयति । अथ जिज्ञासारम्भमुपगम्य तत्कृतस्याधिक्षेपस्यात्यन्तमयोग्यत्वमुपपादयति—हृते इति ॥ हृते दुःखहेतुत्वेन दुरितानुगुणित्वेन चात्यन्तं गर्हणीये राज्ये भवदभिलाषेण भवान् स्वमातरमधिक्षिपति यद् अहोऽधिकं इति सम्बन्धः । मातरि भक्तिकार्यं तां न करोति, राज्ये पुनः प्रत्याख्यानमेवोचितं तत्र भक्तिं करोति चेति विपर्ययस्यायोग्यत्वं दर्शयितुं भक्तिग्रहणम् । तत्कृत्याकरणस्यैवंभावे हेतुं तदवस्था कृत्वा दर्शयति । सन्तोषो लाभे परितोषः तत्सम्बन्धरहिता दम्भका रहितः तस्मात् बाह्यानां तदभिलाषिणाम्-

पश्य बाल ! पापात्मनः क्षत्रियस्य
साधारणी नयविदां धरणिः कलत्रं
अस्थायि मित्रमरयः सहजाः सुताश्च ।
पापात् परस्य पतनं नरकेषु लाभः
द्वे चामरे च सितमातपवारणं च ॥ १७ ॥

त्यर्थः । तेषां जनानामलब्धधनाभावे मनोऽधर्मैकरत हिंसानृतवादगुर्वधिक्षेपादितत्पर भवतीत्यर्थः । अयं च सन्तोषाख्यो गुणः पूर्वस्मत्सर्वगुणोत्कृष्टत्वेनाभिहितः । यथा—"अकिञ्चनोऽपि सन्तुष्टश्शेते सर्वाङ्गविज्वरः । असन्तुष्टोऽसकृत्मेरावाप्नोत्यपि सुरेश्वरः ॥" इति । अथ क्षत्रियस्य राज्याधिपत्ये दोषान् वक्तुमारभते—**पश्येति** ॥ बाल ! गुणदोषविवेकासमर्थ ! मद्वचन सावधान विचारय । लब्धाधिपत्यस्य क्षत्रियस्य धरणिर्नाम कलत्र नयविदा साधारणी । भोग्यत्वेन भरणीयत्वेन च धरण्या कलत्रत्वारोपः । एकेन केनचिन्नयविदा सादर परिगृह्य भुज्यमाना ततोऽधिकमन्य नयषड्गुणोपायचतुष्टयप्रयोगनिपुण दृष्ट्वा तदेव प्रथम परित्यज्य तमेव पतित्वेन परिगृह्णाति । स्वैरिणीव सौन्दर्यादिगुणातिशायिन पुनस्ततोऽन्यमधिक दृष्ट्वा इममपि परित्यज्य तमभिमरति । प्रथममेवापरित्यक्त कालानुपर्ययेनोत्कृष्टगुण नयविदामित्यविशेषनिर्देशेन क्षत्रियमन्यतमीकृत्य वैश्य शूद्र वान्य नयज्ञमाधिकगुणमजतीति दर्शितम् । यदा पुनर्नयप्रयोगनैपुण्य बहूना समान भवति तदा युगपदेव केनचिद्रागेन तानुवर्तते कटाक्षमधुरालापस्पर्शनालिङ्गनादिभिः गणिकेव बहून् कामिनः । एव कलत्रसौख्यस्यास्थिरत्वमुक्त्वा मित्रसम्पत्तेरविश्वसनीयत्वमाह—**मित्रमिति** ॥ क्षत्रियस्य मित्रमस्थायेव । इत्यपरिग्रहमापरं चैतद्वचनम् । अनेन क्षत्रियस्य लक्ष्मी विमृश्यमाने सर्वेषामेवाख्यातिरेकाणां अमात्यसुहृद्भृत्यादीना वञ्चनशीलत्वेनाविस्रम्भणीयत्वादरिष्वेवावबद्धकत्वेन मित्रत्व परिशिष्यत इति दर्शितम् । पुत्रादिसौख्याभाव दर्शयति—**अरय इति** ॥ लब्धाधिपत्यस्य क्षत्रियस्य सहजास्सुताश्च अरय एव न केवलमुपकार न कुर्वन्ति किन्त्वन्यत्रोपकारकत्वेन प्रसिद्धा अपि राज्ञामत्यन्तमपकारिण एव भवन्ति । क्षत्रिया हि राज्यनिमित्त भ्रातर पितर च निघ्नन्तो दृश्यन्ते । यथोक्तम्—"क्षत्रियाणामय धर्मः प्रजापतिविनिर्मितः । भ्रातापि भ्रातर हन्याद् येन घोरतर तम ॥" इति । एव राज्यस्य पुत्रमित्रादैहिकफलविरोधित्वमुक्त्वा पारत्रिकफलविरोधित्वमाह—पापा-

लक्ष्मणः—नाहं राज्याभिलाषाद्ब्रवीमि ।

रामः—किमन्यत्तव कोपकारणम् ।

लक्ष्मणः—विपर्यस्तः क्रम इति ।

रामः—यद्येवमहं तव प्रथममुपालम्भविषयः । पश्य—

इन्द्रकल्पे स्थिते राज्ञि ज्येष्ठपर्यश्रुलोचने ।
अभिषेकाय निर्लज्जो यत्सिंहासनमास्थितः ॥ १८ ॥

सीता—सच्चं एव्व भणिदं अज्जउत्तेण ।
सत्यमेव भणितमार्यपुत्रेण ।

दिति ॥ परस्य पापाचरणेषु पतन वर्णाश्रमानुरूप्येण यथाविधि धर्मस्थितिप्रवर्तनस्य पापीयसो दण्डधाना यथार्हं दण्डनस्थानीयत्करत्वात् तन्नता दोषा राजानं प्राप्नुवन्तीति परस्य पापात् प्रत्यवायः । एवं तावद्दोषबहुलत्वेन राज्यस्यापरिग्राह्यत्वमुक्तम् । इदानीं दोषभूयिष्ठेऽपि तस्मिन् यदि श्वेतातपत्रादेरिव तात्कालिकं सुखं स्यात् तत्तदपेक्षया तदाद्रियेतापि न तु तदस्तीत्याह—**लाभ इति** ॥ एतदपि वचनमितरपरिसङ्ख्यापरम् । लभ्यत इत्यनया व्युत्पत्त्या लाभ इति फलमेवोच्यते । क्षत्रियस्याधिपत्यफलं किमिति विमर्शे क्रियमाणे श्वेतच्छत्राद् चामरद्वयाच्च नान्यदसाधारणं फलमस्ति श्वेतच्छत्रचामरद्वयातिरिक्तस्य फलस्याधिपत्येन विनापि सुलभत्वेन न तदर्थमाधिपत्यं प्रार्थनीयम् । श्वेतच्छत्रादेरपि नानन्यसाध्यसुखहेतुत्वमस्ति । उपायान्तरेणाप्यातपनिरोधादिफलस्य साधयितुं शक्यत्वात् । अतः पूर्वोक्तदोषदुष्टत्वेन न विशेषतः किञ्चित्फलं लभ्यत इति भावः । अतो यः क्षत्रियः एवंभूतं राज्यमभिलषति स पापात्मैव । तथा च राज्याभिलाषेण मातुः प्रत्याख्यानमनुचितमिति पूर्वश्लोके पर्यवसानं द्रष्टव्यम् । अथार्यस्य शिक्षापरं वचनं श्रुत्वा किञ्चित्प्रशान्तसंरम्भः राज्ये सक्त्येत्यनेनोक्तं राज्याभिलाषस्य हेतुत्वं निरस्यति—**नाहमिति** ॥ नाहं राज्याभिलाषात् अभिषेकनिरोधस्यायोग्यत्वं ब्रवीमि । अथार्येण किमित्यादिना पृष्टः क्रमविपर्यासस्य हेतुत्वं दर्शयति—**विपर्यस्त इति** ॥ विपर्यस्त इव यतोऽस्मत्पूर्वैरनाचरितस्य क्रमविपर्यासस्य माता निमित्तमभूत् । अत एव तद्विषयः कोप इत्यर्थः । **यद्येवमिति** ॥ यदि मयि स्थितवति भरतस्य राज्याधिकारः संवृत्त इत्ययं क्रमभङ्गो अनन्युपाल-

लक्ष्मणः—"वयसा परिणतोऽहं" इति तातस्तया त्वयि प्रतिपन्नः ।

रामः—ननु भरतः कनीयान् मे ।

लक्ष्मणः—अहमशक्तः पृथिवीं रक्षितुमिति ।

रामः—बाल ! पश्य—

न कथं रक्षितुं शक्तः पृथिवीमात्मदेवताम् ।
दालयोन्मूलनं तेजो यस्य द्यामपि रक्षति ॥ १६ ॥

ष्मवेतु: तर्हि प्रथममहमुपालम्भविषयः अभिषेकविषये प्रथमं मया क्रमभङ्गस्य कृतत्वात् । क्रमभङ्गमेव दर्शयति—**पश्येत्यादिना** ॥ **इन्द्रकल्प इत्यादि** ॥ ईषदसमाप्तौ कल्पब्देश्यदेशीयरः इति कल्पप्प्रत्यय । अनेन राज्यभरणासामर्थ्यं न निमित्तं मयि राज्यनिधाने इति दर्शितम् । किं पुनर्निमित्तमित्यत आह—**स्नेहपर्यश्रुलोचन इति** ॥ अनेन स्नेहातिशय एव मयि राज्यनिधाने निमित्तमिति दर्शितम् । **त्वयि स्थित इति** ॥ क्रमप्राप्त राज्यमर्हति च जनानुरागपात्रभूते स्थिते सतीत्यर्थः । योऽहं पितुरनुवादं श्रेयस्त्वेन मन्यमानः क्रमभङ्गमविगणय्य सर्वजनसमक्षं निर्लज्जो भूत्वाभिषेकाय सिंहासनमास्थितस्सोऽहमिति पूर्वग्रन्थेनान्वयः । सत्यमेव भणितमार्यपुत्रेणेत्यनेन लक्ष्मणवचनं सीताया अप्यभिमतमिति दर्शयति । अथ सौमित्रिरार्येण समर्थितमुपालम्भविषयत्वं निरस्यति—**वयसेति** ॥ तात अहं वयसा परिणतो वार्धकमुपगत इति सञ्चिन्त्य तथा तेन प्रकारेण वसिष्ठादिकुलगुरुभिरमात्यैस्सह निरूप्य तदनुवादपुरस्सरमभिषेकपूर्वकं त्वयि राज्यं प्रतिपन्नः प्रतिपादितवान् । कर्तरि निष्ठा । अन्तर्भावितण्यर्थत्वं च द्रष्टव्यम् । अत्र परस्वत्वापादनस्वस्वत्वनिवृत्त्योरभावात् प्रतिपादनं न्यसनमेव न दानम् । अत एव स्वयं त्युक्तम् । अनेन्द्रकल्पपदेनाभिप्रेतस्य राज्यरक्षणसामर्थ्यस्य वय परिणतिरूपेण निमित्तनाशनमभिप्रेत्य वयसा परिणत इत्युक्तम् । तमभिप्रायमजानान इव रामभद्रो वयश्चाधिक्यमेव राज्यनिधाननिमित्तत्वेनोक्तमिति कृत्वाह—**ननु भरतः कनीयान् मे इति** ॥ अयमभिप्रायः । यदि वयश्चाधिक्यं मयि राज्यनिधाने निमित्तं तर्हि भरतमपेक्ष्य मम वयोऽधिकत्वेन मयि स्थितवति तस्यापि राज्यपरिग्रहः समुचित एवेति । अथ लक्ष्मण स्वाभिप्रायं विवृणोति—**अहमिति** ॥ न वय परिणतिमात्रं मया निमित्तत्वेनोक्तम् । किन्तु तत्कृतं राज्यरक्षणसामर्थ्यं भवतः पुनः वय परिणतिकृतमसामर्थ्यं नास्तीति भाव । अथ

लक्ष्मणः—किन्तु पुत्रस्नेहात्तथा चापल्यं कृतमिति ।

रामः—एष लोकस्वभावः बहुपुत्राणामेकस्मिन् ईषत्पक्षपातः । तव किं साधारणो भ्रातृस्नेहः ।

लक्ष्मणः—किं बहुना, सर्वथा तातस्य मरणकारणं सैव संवृत्ता ।

रामः—मा मा । तातं प्रति निरपराधः स गुरुजनः । पश्य—

नियमसलिलं पित्रोर्हेतुं निरीक्षणवन्ध्ययोः
क्षिपति कलशं तोयाधारे वृद्धध्वनितं सुते ।
उपसि मृगयां याता राज्ञा वनद्विपशङ्कया
रभसमिषुरुन्मुक्तः कालादसूनहरत् स्वयम् ॥२०॥

राघवस्तदुक्तां तातस्य तादृशीमशक्तिं प्रतिक्षिपति—वालेत्यादि ॥ लोकोत्तरपराक्रमे पितरि रक्षणसामर्थ्याभावं शङ्कमानस्त्वमत्यन्तं मूढोऽसीति भावः । पश्येति ॥ सर्वलोके गीयमानं पितुः पराक्रममनुस्मरेत्यर्थः । आत्मैव देवता यस्या इति देवताशब्दो रक्षणगुणयोगेन दशरथे गौणः । सर्वदेवतात्मकत्वात् राज्ञो मुख्यैव वा देवतात्वम् । यथाह—"महतां लोकपालानां मात्राभिर्निर्मितो नृपः ।" इति । अस्मिन् पक्षे स्वस्वामिभावसम्बन्धमभिप्रेत्य बहुव्रीहिः । यस्य तेन अनात्मदेवतामपि वामपामपि रक्षतीति द्रष्टव्यम् । रक्षतीति वर्तमाननिर्देशेन वयःपरिपाकदशायामपि रक्षणसामर्थ्यं दर्शितम् । एवं क्रमभङ्गदोषे निरस्तेऽप्यपरितुष्यन् मातरि दोषान्तरमाविर्भावयति—किन्त्विति ॥ किन्त्वित्यनेन यौक्तिकदानहेतुकः क्रमभङ्गाभावस्यानिच्छयानुवादः सूचितः । अस्तु क्रमभङ्गाभावः किन्तु तथा पुत्रस्नेहाय चापलमखिलवित्तलाभमुद्दिश्य संभ्रमेणानुचितं कर्म कृतमिति यत् स [illegible] दोषः । अथैतस्याप्यदोषत्वमाह । एष लोकस्वभावः न केवलमस्मन्मातुरेव यद् बहूनां पुत्राणां मध्ये कस्मिंश्चित् पुत्रे ईषत्पक्षपातः ईषदधिक इत्यर्थः । अथवा बहवः पुत्रा यासामिति बहुव्रीहिः । बहुपुत्राणां जननीनामित्यर्थः । भवतु नाम स्त्रीस्वभावत्वेन पुत्रस्नेहनिमित्तचापलं किमयमपि स्त्रीस्वभावः यद्भर्तुं रेपस्कारत्वमित्यभिप्रायेणाह—सर्वथेति ॥ सर्वैः प्रकारैर्वा पूर्वोक्तानां दोषाणां तेन तेन प्रकारेणान्यथात्वं समर्थितम् तथा तातस्य मरणकारणत्वाभावे हेतुत्वेन न कश्चिदपि प्रकारोऽस्तीति भावः । अत एव सैवेत्यन्यकारणनिश्चयः । न हि औत्पादनात् तदाघातादन्यदोषोऽस्तीति भावः ।

सीता—जुज्जइ तादिसेण विहिणा होदव्वम् । का उण अण्णहा अत्ताणं लोअं अ विणासेदि ।

युज्यते तादृशेन विधिना भवितव्यम् । का पुनरन्यथा आत्मानं लोकं च विनाशयति ।

लक्ष्मणः—यद्येवमहमेवापराद्धः । प्रसीदत्वार्यः । कथाप्रसङ्गाद्विदितान्तरमागतास्स्मः पर्णशालाम् । प्रविशत्वार्यः ।

रामः—लक्ष्मण ! त्वयाप्येकान्ते परिश्रमोऽपनीयताम् ।

लक्ष्मणः—यदाज्ञापयत्यार्यः । (इति निष्क्रान्तः)

अथ मरणकारणस्य निषेधति—मा मेति ॥ एवं वोच इति शेषः । गुरुजन इत्यनेन स्नेहविश्वासबहुमानात्मिका भक्तिः व्यज्यते । पश्येति ॥ रागद्वेषरहितो भूत्वा तत्त्वं निरूपयेत्यर्थः । निरपराधत्वमुपपादयति—नियमेति ॥ मुनिसुते कस्मिंश्चिन्मुनिकुमारे एकस्मिन् दिवसे तपसि आसन्ने सति निरीक्षणवन्ध्ययोः अन्धत्वेन वार्धकेन चाश्रमाद्बहिः पदमपि चलितुमसमर्थयोरनन्यापत्ययोरात्मनः पित्रोः । पिता मात्रेत्येकशेषः । नियमार्थं सलिलमाहर्तुं तोयाधारे नद्यां घट्टध्वनितं यथा भवति तथा कलशं मज्जयति सति । ध्वनिश्रुत्वं वनगजशङ्काबीजत्वेनोक्तम् । मृगया याता वनं प्राप्य नित्यमेवातिसत्वरा कालविशेषमनालोच्य मृगयां कुर्वता राज्ञा न त्वन्येन केनचिदनुचरेण । असाधारणा ध्वनिसादृश्यनिमित्तया वनगजभ्रान्त्या रभस वेगेन भवितव्यताबलेन लक्ष्यस्वरूपमनवधार्य मुनिसुते इषुरुन्मुक्तः । इषून्मोचनकथनेनैव तस्य वधोऽर्थादावेदितः । तद्वधस्य साक्षादनुक्तिः तादात्विकवृत्तान्तमनुसन्दधतः करुणावेशवशादिति द्रष्टव्यम् । मुनिसुते चन्द्रकेतौ च इषुरिति यच्छब्दाध्याहारः । ■ एव कालात्काल प्रतिपाल्य तातस्याग्रजस्य । मुनिकुमारवधहेतुकं मुनिशापं द्वारीकृत्य स शरः मरणहेतुः सञ्जात इति भावः । अत्र मुनिशापे पितृनाशहेतुत्वेनोक्ते मुनेरेव दोषः स्यादिति मत्वा तदनुक्तिः । यतस्तातस्यायुर्विशेषेण पूर्वकृतेन स्वकर्मणैवेदमवस्थान्तरं सञ्जातम् अतोऽत्र न कस्यचिदपराधोऽस्तीति भाव इति । युज्यते तादृशेन विधिना भवितव्यम् । का पुनरन्यथात्मानं लोकं च विनाशयति इति सीतावचनस्य सुगम एवार्थः । यद्ययमिति ॥ यः पुत्रवियोगदुःखोत्पन्नशोकविशेषेण मुनिशापेन पितृविनाशस्यैवैकस्मादापादितः न मया । यद्वेऽस्मदादिभ्यः अनन्यापत्याभ्यां मातृभ्यामस्मः पुनः

रामः—(पर्णशालां प्रविश्य सर्वतो विलोक्य सविस्मयम्) देवि ! पश्य पश्य सर्वतोमुखनैपुण्यं वत्सलक्ष्मणस्य । इह हि

धनुर्ज्यानिर्घोषैस्स्वरमसमपास्तं मृगकुलं
कृता पर्णशाला शयनमपि पुष्पैः प्रतिनिधेः ।
लताभिर्वेत्राणां विरचितमभूदासनमिदं
जलैस्सिन्धोः सिक्ता बलिकुसुमभाजो वनभुवः ॥२१॥

सीता—अज्जउत्त ! कुसुमपल्लवसमिद्धीहिं पण्णसालाविभूदीहिं कदत्थिदो पासादबहुमाणो ।

आर्यपुत्र ! कुसुमपल्लवसमृद्धिभिः पर्णशालाविभूतिभिः कदर्थितः प्रासादबहुमानः ।

अतो यदशालाम्मया प्रलपित तत्र बालोऽयमिति बुद्ध्या प्रत्यब्धमिलभिप्रायेणाह—प्रसादित्यार्यं इति ॥ अस्याः कथायाः ■ केवलमसद्वानविधुचिरेव प्रयोजनं किल्वयमपरोऽस्माभिरनिरूपितः मार्गदैर्घ्याध्वानात् तन्निमित्तक्लेशाभावोऽपीत्याह—कथाप्रसङ्गादित्यादि पर्णशालामित्यन्तेन ॥ अथ रामो लक्ष्मणात्मकृतमपराधबुद्धिरवानुतापयुक्तमालोक्य प्रमथो भूत्वा प्रविशावस्तावं इति तद्वचनमाकर्ण्योविरता नसम्यक्पर्णशालानिर्माणादिपरिश्रान्तं तं वैदेहमतिः सादिमिशलव्य कुशाद्यैचितमेकान्ते विश्रमार्थं नियुङ्क्ते—त्वयापीति ॥ अपिशब्देन आवामस्यां पर्णशालायां कञ्चित्कालं विश्राम्याव इति दर्शितम् । गुरुजनसंनिधौ सैरासिकाभावमभिव्यक्तम्—एकान्त इति ॥ अथ प्रविशतो विस्मयनीयाशेषवैभवशालिनीं पर्णशालां दृष्ट्वा सीतां प्रति लक्ष्मणं प्रशंसति—देवीति ॥ सर्वतोमुख सर्वत्र व्याप्तं नैपुण्यमेव लब्धार्थं संरचनचातुर्यादि लक्ष्यते । लक्ष्मणेन आदरातिशयविनिर्मितनैपुण्यदायकाः । तेन च शिल्पदोषवानिराशो व्यज्यते । 'मम धनुर्ज्यानिर्घोषः' इत्यादि मृगविप्रयोगदर्शनात् धनुर्ज्याशब्दप्रयोगसद्भावः । अपास्तं मृगकुलमिति ॥ इहागतौ यावता मृगाणां भयकारकेन...आसीद्वियोगव्यवहारादि पदानि दृष्ट्वा पूर्वं मृगस्य ध्यायेत्येव मृगानितामेहतुल्यं निविशतोऽव्यवस्थानम् । कथ्यते पेयेत्यत्र आस्थानमपि इष्यम् । आर्यपुत्र ॥ कुसुमपल्लवसमृद्धिभिः ॥ कुसुमपल्लवानाम् समृद्धिः यासु ताभिः । पर्णशालाविभूतिभिः

रामः—देवि ! विविक्तं च स्थानमिदम् । सेव्यतां वनान्तमारुतः ।
तथाहि—

अशङ्किता शिथिलय पांसुधूसरं
स्तनांशुकं शुकहरितं शुकालपे ! ।
विशोषिताधरकमलं विसर्पता
तरङ्गितं तव मुखगन्धवाहिना ॥ २२ ॥

कदर्थितः अधरीकृतः । प्रासादबहुमान इति ॥ अनेन सीताया वनवासाभिरुचेरनुवृत्तिः प्रासादादावनास्था च दर्शिता । अथ सीतामध्वपरिश्रान्तां दृष्ट्वा करुणार्द्रहृदय आह—देवीति ॥ विविक्तं चेति ॥ च शब्दो हेतौ । यत इदं स्थानं पञ्चशालद्वारं विविक्तं विजनम् अतोऽयं गुणत्रयसम्पन्नो वनान्तमारुतो यथेष्टं सेव्यताम् । अत्र न सेवामात्रं विधेयं तस्यायत्नसाध्यत्वात् । अपरसेवाप्रकार एव विधेयः । तमेव सेवाप्रकारं दर्शयति—अशङ्कितेति ॥ शङ्काभावे विविक्तत्वं हेतुः । शुकालपे इति ॥ शुकस्यालप आलापः स इवालपो यस्याः । न केवलं मधुरया भाषया श्रवणानन्दमेव वितनोषि । तत्तन्मधुरालापे श्रोत्रानन्दमपि वितरसीति भावः । अनेन प्रियंवदत्वं नाम नायिकागुणो दर्शितः । अध्वगमनसमुद्भूतेनायासेनात्यर्थं विसर्पता विविधं निस्सरता । विशोषिताधरकमिति विसर्पणक्रियाविशेषणम् । यथाधरो विशोषितो भवति तथा विसर्पता । कमलस्येव तादृशमधरं पश्यतस्तस्य करुणातिशयं द्योतयति । तस्या अध्वपरिश्रमादिव्यसनानुभावस्यात्मनो हेतुत्वानुसन्धानेन दैन्यातिशयश्च द्योत्यते । तादृशेन तव मुखगन्धवाहिना मुखोद्गतेन निःश्वासमारुतेन । मुखगन्धवाहिनेत्यनेन निःश्वासमारुतस्य स्वमुखगन्धोद्वहनलाभेनान्येभ्यो मारुतेभ्योऽतिधन्यत्वमस्तीति दर्शितम् । तेन च सीताप्रशंसा ध्वनिता । न चास्य शब्दस्य सन्निमात्रपरत्वेनावयवार्थविवक्षा नास्तीति वाच्यम् । सीताप्रशंसापरे वाक्ये प्रतीयमानायास्तत्प्रशंसाया अपरित्याज्यत्वात् । यथोक्तम्—"प्रतीयमानं पुनरन्यदेव वस्त्वस्ति वाणीषु महाकवीनाम् । यत्तत्प्रसिद्धावयवातिरिक्तमाभाति लावण्यमिवाङ्गनासु ॥" इति । एवम्भूतेन निःश्वासमारुतेन तरङ्गितं तरङ्गवद्वर्तमानम् । अनेन कम्पातिशयोपलक्षितेन निःश्वासाधिक्येनायासातिशयो व्यज्यते । तेन च तस्या महती विश्रमापेक्षा दर्शिता । नायकस्य तदवस्थापर्यालोचनेन खेदातिशयश्च

सीता—जं अज्जउत्तो आणवेदि । यदार्यपुत्र आज्ञापयति ।

(निष्क्रान्तौ)

इति शक्तिभद्रविरचिते चूडामणिनाटके प्रथमोऽङ्कः ।

सूचितः । तदयसनमवगम्य विश्रमार्थं तां नियुञ्जानस्य तस्य परच्छन्दानुवर्तित्व-लक्षणं दाक्षिण्यमस्तीत्यपि दर्शितम् । एवंभूतं शुकवदरिव पांसुधूसरितमेतत् स्तनांशुकं शिथिलयेति शिथिलीकृत्याशङ्किता भूत्वा स्वैरं वनान्तमासत सेवदे-त्यर्थः । पांसुमसरः प्रायशो मध्याह्ने भवतीति पांसुधूसरशब्देनाङ्कावसाने कालोप-लक्षणमपि कृतमिति द्रष्टव्यम् । एतेनाप्यङ्कस्यार्धदिवससमयोऽन्यत्वमपि वेदयम् । अत एव मङ्गलः सूर्यस्योतिवृत्तस्याभावाद्विष्कम्भकादिचतुष्टयेन विनाङ्कावतारमा-श्रित्य द्वितीयाङ्कारम्भोऽविच्छेदेन करिष्यते । एवं सति द्वितीयाङ्कावसाने मन्त्या-वर्णनमुपपद्यते । अङ्कावतारश्चैव लक्षितः । "अङ्कावतारस्त्वङ्कान्ते पातोऽङ्कस्या-विभागतः ।" इति ।

इत्याश्चर्यचूडामणिव्याख्यायां प्रथमोऽङ्कः समाप्तः ।

। अथ द्वितीयोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति ललितसुकुमारवेषा शूर्पणखा)

शूर्पणखा—(सनिर्वेदम्) पुणो वि तं एव्व रामं पदिभावे पसादइस्सम् । जस्स वअणप्पच्चएण लक्खणमासादिअ मूढसमिद्ध सरस्सदी विअ अकिदत्था एव्व णिवुत्तम्हि । अज्ज वि दाव मए पण्णसालस्स पस्से सुधा सो अअरणो अपुरुसो अधम्मिओ अदक्खिणो सो मणुस्सअंतु पडियालिदो। अहो! णु खु मए मन्दभाआए सेसो संपाविओ । अहवा पत्तिआइ वा तस्स भाअहेआणि जेण अहं पधादिट्ठम्हि । होदु इमस्स पुव्वजस्स सव्वं णिवेदिअ पच्छा जाणिस्सम् । (परिक्रामति)

पुनरपि तमेव रामं पतिभावे प्रसादयिष्यामि यस्य

आश्चर्यचूडामणिनाटकेऽयमाद्यो यथाबुद्धि निरूपितोऽङ्क ।
अङ्को द्वितीयोऽपि गभीरहृद्या व्याख्यास्यतेऽस्माभिरनन्यचित्तै ॥

अथ निशाचरी मदनमार्गणविवशीकृतस्वान्ता, पर्णशालासमाप प्राप्य लक्ष्मणागमनं प्रतिपाल्य चिरमवस्थिता तमदृष्ट्वा दैन्यचिन्तेर्ष्यामर्षसन्तापनिर्वेदजडताविषादादिभावपरम्परानरञ्जितविरहदुःखमयपारावारनिमग्ना जृम्भणदीर्घश्वासादिभिरनुभावैरुपलक्षिता तत प्रतिनिवृत्य कथञ्चिदात्मानं सस्तम्य किमिदानीं मया कर्तव्यमिति सशय्य चिरं विमृश्यानन्तरकरणीय कर्म निश्चिनोति — **पुनरपीति** ॥ स हि पूर्वं लक्ष्मण इव मां बधितवानिति मत्वेदमुक्तम् । **तमेव राममिति** ॥ अभिगम्यगुणैर्युक्त न लक्ष्मणवदतिदुर्धर्षम् । **पतिभावे** ॥ पतिभाव निमित्तीकृत्य । **प्रसादयिष्यामीति** ॥ न कठोरहृदय लक्ष्मणमित्येवशब्देन दर्शितम् । **यस्य वचनप्रत्ययेन** ॥ लक्ष्मणस्त्वां परिग्रहीष्यतीति वचने विश्वासेन । **लक्ष्मणमासाद्य सरस्वतीव मूढसमृद्धम्** ॥ भावे मूढशब्दो निष्ठान्त । मोहेनाज्ञानेनाधिकमित्यर्थः । अत्र सरस्वतीपक्षे आसादन मूढोऽयमित्यवगममात्रम् । यथा सरस्वती मूढोऽयमिति ज्ञात्वा तस्मान्निवर्तते न नाभिगच्छतीत्यर्थ । तथाहमपि कामशुश्रूषामिव मत्वा

वचनप्रत्ययेन लक्ष्मणमासाद्य मूढसमृद्धं सरस्वतीव अकृतार्थैव निवृत्तास्मि । अद्यापि तावत् मया पर्णशालायाः पार्श्वे मुधा सः अकरुणः अपुरुषः अधार्मिकः अदक्षिणः स मनुष्यजन्तुः प्रतिपालितः । अहो ! नु खलु मया मन्दभाग्यया शल्यः सम्पादितः । अथवा एतावन्ति वा तस्य भागधेयानि येनाहं प्रत्यादिष्टास्मि । भवतु अस्य पूर्वजस्य सर्वं निवेद्य पश्चात् ज्ञास्ये ।

कृतार्थैव निवृत्तास्मि । अकृतार्थेति सरस्वत्या योजनीयम् । सरस्वतीवेत्यनेन सरस्वतीसदृशात्मनोऽपि चिरविप्रलब्धत्वेनाभिजात्याधिक्यं दर्शितम् । तेन तद्दोष एव निवृत्तिकारणं नात्मदोष इति द्योतितम् । स एव रामः पुनः प्रसादितस्तत् मयैषा वृथा परिक्लेशितेति पश्चात्तापवशं मां परिग्रहीष्यतीति सद्बुद्धिरनेन वचनविन्यासेन गम्यते । अथ कदाचिदप्यननुभूतपूर्वमवमानप्राप्तिमुद्दिश्य निर्वेदाधिक्यमवलम्बमाना सानुतापं निःश्वसिति । अद्यापि तावन्मया पर्णशालायाः पार्श्वे मुधा स मनुष्यजन्तुः प्रतिपालित इत्येकं वाक्यम् । सो इत्यादि अदक्षिणो इत्येतदन्तं वाक्यान्तरम् । एकवाक्यत्वे तच्छब्दद्वयस्यासंभवप्रसङ्गात् । अद्यापीति ॥ सङ्केतसमयमतिक्रम्यापि चिरकालं प्रतिपालित इति दर्शितम् । मनुष्यजन्तुरिति ॥ जननमात्रसिद्धो दुःखभूयिष्ठः प्राणिविशेषो जन्तुरित्युच्यते । ततोऽस्य भाग्यवैधुर्यात् स्वयमुपनतं सुखं द्वेष्टि यतो जन्तुरेवेति भावः । यथोक्तम्—"तृणानामिव हि व्यर्थं नृणां जन्म सुखद्विषाम् ।" इति । [illegible] दोलायमाना सा पुनरपि [illegible] गुरुपरिचर्यापारतन्त्र्यमुपेक्ष्य [illegible] रामाभिगमनमारभ्य [illegible] किं मे न स्यादित्याशङ्क्य स्वयमेव [illegible] निश्चिनोति—अकरुण इति ॥ यतो वनमध्ये एकाकिनीं शरणागतां मां परित्यज्य [illegible] ऽकरुण [illegible] मिति [illegible] युक्तम् । [illegible] युक्तम् । [illegible] अपुरुष इत्युक्तम् । ततः [illegible] गतवान् अतोऽस्य [illegible] युक्तम् । [illegible] ॥

(ततः प्रविशति रामः सीतया सह)

रामः—वैदेहि ! विदूरे सर्वं विस्मयनीयतया श्रूयते । पश्य—

शैलायामिभिरम्बुवाहनिवहच्छायैस्त्रियामावरैः
सेव्या पञ्चवटीति मे मतिरभूदुद्वेलकौतूहला ।

मेवानेवभूनमुपगम्य प्रमादयिष्यामीति वाक्यपर्यवसानम् । एव पूर्वदृष्टेन स्वभावेन लक्ष्मणस्यानभीनत्वं मन्यमाना मानभङ्गसमीरणसंवर्धितस्य विरहानलस्योपशमोपायमपश्यन्ती सनिर्वेदमात्मानमवजानाति । अहो ! नु खल्विलक्ष्म्यसमुदायो मुराम्दसामर्थ्योचिन्तायां वर्तते । यतो मया शल्यं संमूढं मन्दैव निर्भार्येवाहमिति । मन्दत्वमत्र विधेयम् । शल्यशब्देन दुःखातिशयो लक्ष्यते । अनेन शल्यसमुत्थदुःखवत् सर्वदानुश्चिरसहत्वमप्रतीकार्यत्वं च दर्शितम् । अथ निराश्वरी प्रसादितो राम एव मदीय शल्यं मूलमपाकरिष्यतीति विचिन्त्यमनो निर्भाग्यत्वं निषेधति—अथवेति ॥ पक्षान्तरावबोधकशब्दः । पक्षान्तरं परिगृह्णाति—एतावन्ति वा तस्य भागधेयानि येनाहं प्रत्यादिष्टास्मि ॥ नाराश्शोऽनधारणे । येन प्रसादात् त्रैलोक्यनाथस्य राघवस्य सहोदरी सर्वाभिलषणीयसम्बन्धाद् प्रत्याख्याता । अतस्तस्य लक्ष्मणस्य भागधेयमेतावदेव नाधिकं अल्पतममित्यर्थः । एवं रामपरिग्रहप्रत्याशयात्मनः स्मरसन्तापोपशममाशङ्कल्प्य लक्ष्मणात् सञ्जातस्य मानभङ्गस्य या काचित् प्रतिक्रिया कर्तव्येत्यध्यवस्यति—भवत्विति ॥ अमुष्य लक्ष्मणस्य पूर्वजस्य रामस्य सर्वं प्रत्यादेशप्रकारं निवेद्य पश्चात् ज्ञास्यामीति भावार्थः । अनेन वचनविन्यासेनैवभूतस्तस्या दुरभिप्रायो गम्यते । सर्वथानृतवचनेन मा वञ्चितवन्तं दुरात्मानं लक्ष्मणमुद्दिश्य प्रतिपरिभवः कर्तव्य एव । स यदि प्रत्यादेशप्रकारनिवेदनात् पूर्वमेव क्रियते ततस्तद्धेतुकेन कोपेन रामो न मामङ्गीकरिष्यत इति प्रथमं तन्निवेदनमेव कर्तव्यम् । पश्चाद् रामो यदि मां परिग्रहीष्यति ततः क्रमेण तं वशीकृत्य तयोः परस्पर मद्वेषमापाद्य प्रतिपरिभवं करिष्यामि । यदि सोऽपि लक्ष्मणवन्मामवजानीयात् ततः तावुभावपि प्रति यत्किञ्चिदकल्याणं कर्माचरिष्यामि । तत्किमिति पश्चान्निरूप्य ज्ञास्यामीति । अथ राघवः सीतया सह पर्णशालामधिष्ठाय वनान्तमारुतसेवापनीयमानाध्वपरिश्रमो भूत्वा यातुधानदर्शनोत्सुकस्सन् भयङ्करानेकराक्षससमाकीर्णत्वेन श्रुतां पञ्चवटीमतथाविधां दृष्ट्वा समु-

सेयं देवि ! चिरोचितामुपनयत्युद्यानयोग्यां श्रियं
श्रोतुर्विस्मनीयवस्तुविषयाः शैलाटवीसागराः ॥१॥

सीता—अज्जउत्त ! अत्थि मह वि कोदूहलं वणन्तरप्पवुत्ताइ
अच्छरिआइ पच्चा अन्तेउरणिच्चवासस्स पुणो पुणो
कहअमाणाए विम्हयं उप्पादेदुं ।

आर्यपुत्र ! अस्ति ममापि कौतूहलं वनान्तरप्रवृत्तानि
आश्चर्याणि पश्चादन्तःपुरनित्यवासस्य जनस्य पुनः पुनः
कथ्यमानस्य विस्मयमुत्पादयितुम् ।

इममध्यरयमुवेलगिरिशिखरनिवेशिनाया लङ्कायाः अपि पूर्वं विस्मयनीयत्वेन श्रुता-
या अनयाविपत्त्वमुत्प्रेक्ष्यात्मीयायाः पराक्रमशक्तेरनुरूपप्रतिपन्थिलाभाभावमा-
शङ्कयापरितुष्यन् प्रस्तुते विषयविशेषे अनुभूतस्य भयानकानुरूपदर्शनात्मकस्य
धर्मस्य सीतां प्रति सामान्यनिष्ठत्वं प्रतिपादयति—वैदेहीत्यादिना ॥ यस्य
मदभिलषितं तस्य तद्दुरवेष्टकनेन सह व्यवहारो दृष्ट अतस्सीता मत्वेतद्विशे-
षणेन राघसदर्शनोत्सुक्यातिशयो गम्यते । विदूर इत्यनेन श्रवणस्यानन्तरमेव न
विसंवादः किन्तु चिरेणैवेति दर्शितम् । एतदेवोपपादयति—शैलेति ॥ पञ्च-
वटीति ॥ पञ्चवट्या एव घोरसत्त्वसमाकीर्णत्वेन श्रुताया कौतूहलहेतुत्वमस्ति
विशेषणविशेषणमाचष्टे सेव्येति श्रुताया । सेव्येति ॥ सेवनयोग्यत्वाभिधानेन से-
वामन्यतो भयाभावेन स्वैरसञ्चारक्षमत्वं दर्शितम् । श्रियामाचैरीरिति ॥ सर्व-
प्राणिनामुपरतिकाले सञ्चरणशीलत्वेन दौरात्म्यातिशयो व्यज्यते । पुनरपि
शैलायामिभिरत्युत्कटनिवहचारीभिरिति विशेषणद्वयेन कौतूहलातिशयहेतुत्वमा-
वेदितम् । अन्येषां जनानां भयातिशयनिमित्तत्वेन मित्रस्यैव भूतराघव-
स्वरूपस्य उद्वेलकौतूहलहेतुत्वमनुभूयमानमपरिच्छेद्यानुभावात् महात्मनां चेतस्य
द्योतयति—सा विस्मयनीयत्वेन श्रुता । इयं कविस्मयनीयत्वेन दृश्य-
माना । चिरोचितां चिरपरिचितामित्यर्थः । उद्यानयोग्यां श्रिय-
मुपनयति बुद्धिसन्निधिं प्रापयति । उद्यानयोग्याभिधानेन पञ्चवट्या न
केवलं राक्षससन्निधानकृतमेव विस्मयनीयत्वं किन्तु स्वरूपनिबन्धनमपीति दर्शितम् ।
पञ्चवटीसहके प्रत्यक्षविशेषेऽनुभूतं भयानकानुरूपदर्शनात्मकं धर्मं सामान्य-
निष्ठत्वेन सर्वत्रापि नोक्तं विवृणोति—श्रोतुरिति ॥ विषयाः आश्चर्याणि ।

शूर्पणखा—(उपसृत्य) जेदु जेदु अज्जो ।

जयतु जयत्वार्य ।

राम —सुन्दरि ! किं दृष्टस्त्वया लक्ष्मण ।

शूर्पणखा—आ दिट्ठो ।   आ दृष्ट ।

राम —किं श्रुत तेन मे वचनम् ।

शूर्पणखा—सुदं एव्व ।   श्रुतमेव ।

राम —किमिति तेन त्व प्रत्याख्याता ।

शूर्पणखा—तवस्सिधम्मेण अज्ज उवअरन्तस्स मे किं तुए समाहिभङ्गस्स णिमित्तभूदाए त्ति ।

तपस्विधर्मेण आर्यमुपचरतो मे किं त्वया समाधिभङ्गस्य निमित्तभूतयेति ।

अत्र मारीचवधादारभ्य ... स्वपराक्रमानुरूपत्वमात्मनः ... द्रश्यते । अत्र कविना ... धर्मोत्सवस्य ... हेतुभूत पर्णशालानिवास ... प्रसङ्गेनावस्थाविशेषेण कार्यांशेन सह निबद्ध । तत एव तत्तत्समवायलक्षयो मुखसन्धिरयमिति इति ज्ञेयम् । "स्वल्पोद्दिष्टस्तु तद्धेतुर्बीज विस्तार्यनेकधा ।" इति बीजलक्षणम् । "औत्सुक्यमात्रमारम्भ फललाभाय भूयसे । मुख बीजसमुत्पत्तिर्नानार्थरससम्भवा ॥" इत्यारम्भमुखसन्ध्योर्लक्षणम् । सर्वत्र बीजारम्भमुखसन्धीनाम् नातिभेदेनापृथग्भावात् उदाहरणैरलम् । अत एव दशरूपकव्याख्याने उक्तम्— "बीजारम्भोदाहरणेषु मुखसन्धिरुदाहरणमनुसन्धेयम्" इति । आर्यपुत्र ! पश्चात् वनवासानन्तर वनान्तरभूतान्याश्चर्याणि आश्चर्यकराण्यपि तथापि पुन पुन कथय त्वा ममान्त पुरनित्यवासस्य जनस्य विस्मयमुपदर्शयितुं कुतूहलमर्हत्यन्यय । अत्र पुरनिवासमरकेत्यनेन कदाचिदप्यद्भुतवस्तुदर्शनाभावेन तद्वस्तुसुखातिशयो दर्शित । पुन पुनरिति कथनस्य पौन पुन्य प्रसरस्य पौन पुन्यमावेदयति । औत्सुक्याद्यया उत्सवो गम्यते । एतदुक्त भवति । न केवल मम विस्मयजनकवस्तुदर्शन एव कौतूहल सञ्जातं किन्तु तच्छ्रवणेनान्त पुरवासिना जनस्य विस्मयो स्यादनेनेति । अथ राघव ... माप्य कृत समुदायस्तो ... मेवेदानीं सावहितो भूत्वा

रामः—(सस्मितमात्मगतम्) तस्यानेन वचनेन भवितव्यम् । (प्रकाशम्) भद्रे ! पुनरपि भवतीं परिश्रमपथे नियोदयामि ।

शूर्पणखा—मा मा एव्व अज्जेण भणिदुं । एत्थ एव्व वसमाणा अज्जपादाइ अहं उवआरिस्सं ।

मा मैवमार्येण भणितुम् । अत्रैव वसन्ती आर्यपादायुमुपचरिष्यामि ।

सीता—एसा खु तवस्सिणी अज्जउत्तं अहिकारिअ उप्पण्णेण सिणेहेण अत्तणो गुणपक्खपादं विभावेदि ।

एषा खलु तपस्विनी आर्यपुत्रमधिकृत्योत्पन्नेन स्नेहेन आत्मनो गुणपक्षपातं विभावयति ।

रामः—(शूर्पणखां विलोक्य) भद्रे ! तवायं व्यवसायः मयापि

लक्ष्मणकृतप्रत्यादेशनिमित्त प्रत्यागमन आनन्यमानान इव तत्प्रकारमनुरसया सादर परिपृच्छति—सुन्दरीति ॥ लोकोत्तरसौन्दर्यादिगुणसम्पन्नाया भवत्याः परिग्रहाभावो न घटते यतस्तस्माद्दर्शनेमेव प्रत्यागमनानिमित्तत्वेन राघूपत्र इत्याशयः । दर्शनेमेव लक्ष्मण न तत्फलमित्यभिप्रायेणाह—दृष्ट इति ॥ तमिममभिमाय आनन्यमानाल इव पृच्छति—श्रुतमिति ॥ भयपूर्वक मद्वचन तदर्थं श्रुत्वानेनाङ्गीकृत किमिति भावः । पुनर्मेवस्येवशब्देन सूचितस्य प्रत्याख्यानस्य प्रकार पृच्छति—किमिति ॥ केन प्रकारेणायमर्थं । अथ सा प्रत्याख्यानप्रकार निवेदयति—तपस्वीति ॥ तपस्विनां धर्मसञ्चस्य नित्यमार्यानुपरतो मम किं त्वया समाधिभङ्गस्य निमित्तभूतयेति । अनेन वाक्ये वल्कलमित्यत्रोक्त यथार्थोऽमिहित इति ज्ञेयम् । अथ राघव प्रत्याख्यानप्रकारश्रवणेन तुष्टो भूत्वा लक्ष्मण मनसा श्लाघते—तस्येति ॥ अनया मद्दर्शनेनात्मपरिमये विसर्जितेऽपि लक्ष्म्य स्वतो न परिगृह्णातीति लक्ष्मणगतेन विश्वासेन पूर्वं मयैषा लक्ष्मणाभिगमनाय नियुक्ता । तन्न तथैव जातमिति हर्षः । तस्येति ॥ बाल्यात्प्रभृति निर्गत एवात्यर्थविरतमानस्य । अनेन वचनेनेति ॥ समाधिभङ्गस्य निमित्तभूता त्वं न परिगृह्णामीति परुषरूपेणातात्पर्यसरेण । न तु मद्वचनमिव दयादाक्षिण्यपरमितार्थं । तस्य पूर्वोक्तस्य लक्ष्मणस्यानुरूपमेवेदं वचनम् । अत्र वाक्येन तत्पोषण इति कथयति

प्रार्थनीयः। किन्तु—

साक्षात्कृत्य समित्समिद्धमनलं यस्या गुरोराज्ञया
हस्तं दत्तमजात्मजेन मुनिना धर्मार्थमालम्ब्यपि।

समाप्ति.। अथ प्रकारा ता लक्ष्मणप्रत्याख्यानेन सानुराग इव भूत्वा प्रियवदत्व-मपरित्यजन्नेव प्रत्यादिशति—**पुनरपीति** ॥ दंडकापरिभ्रमानर्हामपि भवतीं गत्य-न्तराभावात् पुनरपि परिश्रमपथेऽनिच्छन्तीमपि विनियोक्तुमारभे। अत्र लृटा नियोग-प्रारम्भो दर्शितः। तेन च नियोगानर्हत्वं सूच्यते। अयमाशयः। त्वद्विधानामङ्ग-नानां सपत्नीकपुरुषपरिग्रहोऽतिदुःसह अत एव पुनरपि परिश्रमपथे नेतुं त्वामा-रभ्यते। तस्मात्सर्वोऽयं परिश्रमस्सुखोदर्कत्वात् सोढव्य इति। अथ निशाचरी भूयोऽपि लक्ष्मणाभिगमने नियोक्ष्यमाणमाशङ्क्य प्रतिषेधति—**मा मेति** ॥ मार्ये-णैव भवितुं मा मा व्यवसायः क्रियतामिति योजनीयम्। लक्ष्मणाभिगमनहेतुक पूर्वमनुभूतं दुरवस्थाविशेषमनुस्मृत्य मा मेत्युक्तम्। यदि लक्ष्मणाभिगमनं नियो-क्तुमारभ्यते तत्कदाचिदपि न करिष्यामीति भावः। तर्हि किं करिष्यसीत्यत आह—अत्रैव त्वत्समीप एव नित्यं वसन्ती आर्यपादस्य पादावुपचरिष्यामीति। नाहमतः परमन्यत्र गच्छामीति भवत्पादपरिचर्यादन्यत् न करोमि चेति भाव। अथ राघव तस्या आत्मपरिग्रहनिर्बन्धमवगम्य निसर्गसिद्धं गाम्भीर्यं प्रियंवदत्व-मपरित्यजन्नेव गम्भीरया वाचा अंतः प्रत्यादेशपर्यवसायिन्या प्रत्यादिशति—**भद्रे इत्यादि** ॥ व्यवसायशब्दो व्यवसीयत इति कर्मव्युत्पत्त्या व्यवसितवचनः। योऽयं मया सह सवासः त्वया व्यवसितस्सन् मां प्रति प्रार्थ्यते स मयापि प्रार्थ-नीय प्रार्थयितुं योग्यः न तु प्रार्थ्यते इति भाव। प्रार्थनायोग्यत्वे हेतुं सम्बुद्ध्या दर्शयति—**भद्रे इति** ॥ सौन्दर्यादिसम्पादि विमृश्यमानाया भवत्या सह सवासः प्रार्थनायोग्य एव न खलु तादृशं भवत्या किञ्चिदप्यवद्यमस्ति येन प्रार्थनायोग्यत्वं न स्यादिति भावः। एवं तर्ह्ययं जनोऽविलम्बमनुगृह्यतामित्याशङ्क्याह—**किन्त्वि-ति** ॥ यद्यपि भवत्या सह सवासे सन्निधिर्योग्यता च विद्यत एव तथापि किञ्चिदु-परोधो भवति। कः पुनरुपरोध इत्यत आह—**अक्षतं पदं जिगमिषोरिति** ॥ एतद्विशेषणत्वेनोपात्तमपि विधेयतया व्याख्येयम्। अनेनाकाङ्क्षाभाव एवोपरोध इति दर्शितम्। पदशब्देन पद्यते गम्यते इति कर्मव्युत्पत्त्या स्थानमभिधीयते। यत

साप्येषा पदमुत्तरं जिगमिषोर्बन्धाय मे कल्पते
सन्नाहोऽयमतः परं सुवदने ! चिन्त्यस्त्वया चिन्त्यताम् ॥२॥

सर्वविचारस्थाने. ब्रह्मैव प्रतिपाद्यते । अथवा जन्माद्यस्य यत इत्यनेन न्यायेन जगदुत्पत्त्यादिस्थानत्वात् ब्रह्मणः परशब्दवाच्यत्वम् । यद्यपि ब्रह्मणः स्वप्रकाशत्वेन निर्विकारत्वेन च विचारस्थानगम्यत्वं जगदुत्पत्त्यादिकारणत्वं वा पारमार्थिकं नास्ति तथाप्युपनिषदर्थविचारजन्यस्य ज्ञानस्य ब्रह्मनिष्ठत्वात् आरम्भाधिकरणन्यायेन जगतो ब्रह्मविवर्तत्वाभ्युपगमाच्च तद्व्यवहारो घटते । न चरति विकुरुते इति अचरं जन्मादिविक्रियारहितमित्यर्थः । नित्यमिति यावत् । सत्यज्ञानानन्दानन्तैकरसात्मकस्य स्वरूपस्याप्युपलक्षणम् । बाधार्होऽयं प्रपञ्चः दृश्यत्वात् शुक्तिरजतवदित्यनुमानेनात्मव्यतिरिक्तस्य सर्वस्य भेदप्रपञ्चस्य मिथ्यात्वादात्मनश्च स्वप्रकाशत्वेन दृश्यत्वाभावात् सत्यरूपत्वं ज्ञानरूपत्वं सुखरूपत्वं च सुखमहमस्वाप्सामिति सुप्तोत्थितस्य सुखानुभवपरामर्शस्यान्यथानुपपत्त्या सुखत्वपरमप्रेमास्पदत्वादनन्यशेषत्वेन सर्वशेषित्वाच्च द्रष्टव्यम् । सत्यज्ञानाद्युपनिषद्वाक्येभ्योऽपि सुखादिरूपत्वमात्मनोऽपि ज्ञायते । उपनिषत्सु पुनरुक्तत्वभयान्नेह लिख्यन्ते । **जिगमिषोरिति** ॥ जीवब्रह्मैक्यनिष्ठेन ज्ञानेन नाहं मनुष्यः ब्रह्मैवाहमिति प्रागविद्यावभासितमनुष्यत्वाद्यध्यासनप्रतिषेधेनात्मनः पूर्वोक्तलक्षणब्रह्मत्वावधारणमेव ब्रह्मप्राप्तिः । तामिमां ब्रह्मप्राप्तिमिच्छतो मम स्त्रीपरिग्रहः कथं स्यादिति भावः । तर्हि विस्रम्भजननार्थमाह—**सन्नाहोऽयमिति** ॥ अयमिति प्रत्यक्षदृश्यमानपर्णशालानिवासजटावल्कलादिधारणाद्यात्मकः सन्नाहप्रकारोऽत्र विधेयः । अत एवास्माकमचरपदगमनवाञ्छा भवति अत एव तदनुरूपः सन्नाहोऽस्माभिरवलम्बित इत्यर्थः । ननु यथा सीतया सह संवासः निःश्रेयसमार्गविरोधी न भवति तथा मया सह संवासोऽपि तद्विरोधी न भवति अत आह—**सेति** ॥ तच्छब्देन परामृष्टं सीताया विशेषं दर्शयति—**साक्षादिति** ॥ अहं गुरोराज्ञयाऽऽत्मजेन मुनिना सादेवो भूत्वा सामिसमिद्धमनलं साक्षात्कृत्य यस्याः दत्तं हस्तमालम्बिषीत्यन्वयः । धर्मार्थमिलनेन परिणयस्यानुरागपूर्वकत्वं निरस्तं न तु कामफलत्वं तस्यानर्जनीयत्वात् । न च विवाहस्य मोक्षपरिपन्थित्वं तस्याभावे मोक्षस्यैवासिद्धेः । तथा च मनुनोक्तम्—"ऋणानि त्रीण्यपाकृत्य मनो मोक्षे निवेशयेत् । अनपाकृत्य मोक्षं तु सेवमानः पतत्यधः ॥ अधीत्य विधिवद्वेदान्पुत्रांश्चोत्पाद्य धर्मतः । इष्ट्वा च शक्तितो यज्ञैर्मनो मोक्षे

शूर्पणखा—जइ एव्वं ण सक्कुणोमि अण्णदो गमिदुं । एत्थ एव्व वसमाणा जीविअं परिच्चइस्सम् ।

निवेशयेत् ॥ अनधीत्य द्विजो वेदाननुत्पाद्य तथात्मजान् । अनिष्ट्वा चैव यज्ञैस्तु मोक्षमिच्छन् व्रजत्यधः ॥" इति । किञ्च "आश्रमादाश्रमं गच्छेत्" इत्यादिना "गुरवे तु वरं दत्त्वा स्नायीत तदनुज्ञया । वेदव्रतानि वा पारं नीत्वाप्युभयमेव वा ॥ अविप्लुतब्रह्मचर्यो लक्षण्यां स्त्रियमुद्वहेत् ।" इत्यादिना च विहितत्वाद्दारस्यावश्यकर्तव्यत्वम् । मोक्षार्थिना धर्मानुष्ठानं कर्तव्यमेव जीवनं निमित्तीकृत्य विहितानां नैमित्तिकानामग्निहोत्रादीनामकामनया कृतानां दर्शपूर्णमासादीनां चोपात्तदुरितक्षयान्तःकरणशुद्ध्यादिसमर्पणद्वारेण मोक्षशेषत्वात् । न चानूढभार्यस्याग्निहोत्रादिकर्मानुष्ठानं संभवति तस्याग्न्याधानानर्हत्वेनानग्नित्वात् । तस्माद्धर्मानुष्ठानशेषत्वेनापि दारपरिग्रहणमवश्यं कर्तव्यमेव । **गुरोराज्ञयेति** ॥ धर्मार्थोऽपि विवाहः पितुराज्ञयैव कृतः न स्वाच्छन्द्येनेत्यर्थः । **अजात्मजेन मुनिनेति** ॥ मननात्मत्कुलीने कुलगुरुणा वसिष्ठेन विना न किञ्चित्कर्मानुष्ठितपूर्वम् । अतो ममापि तेन विना न किञ्चिदनुष्ठेयमिति द्योतितम् । **हस्तं दत्तमिति** ॥ "हर्ता चौरदण्डभाक्" इति स्मृत्या कन्यकाया अदत्ताया हरणे दोषश्रवणाद्दत्तमित्युक्तम् । तत्र हस्तदानेन कन्यादानमेवाभिप्रेतम् । यतः पाणिग्रहणमेव कन्यकाया आदानं तेन दानस्यापि हस्तप्रधानतया निर्देशः कृतः । दत्तमित्यत्र जनकाय नेयत्वेनेति योग्यतया सिध्यति । पितरि सति अन्यस्य दातृत्वानर्हत्वात् । यथोक्तम्—"पिता पितामहो भ्राता सकुल्यो जननी तथा । कन्याप्रदः पूर्वनाशे प्रकृतिस्थः परः परः ॥" इति । यत्पुनः पुरोहितकर्तृकं राजकन्यायाः स्मृत्या हस्तदानं विहितं तदा शतानन्दे नैष्फल्यव्यवहारः । तस्मिन्पक्षे पूर्वमेव मन्त्रोच्चारणपूर्वकं दत्तायाः कन्यकायाः पाणिग्रहणकाले हस्तस्योपयन्तृहस्तसमीपप्रापणमात्रं दानम् । न हि दत्तमात्रस्य स्वस्वत्वनिवृत्तिः परस्वत्वापादनं वा संभवति । अजात्मजेन मुनिना दत्त दत्तमिति केचिदाहुः । तदयुक्तं उपयन्तृपुरोहितत्वेन तस्य सन्निधौ सत्यपि योग्यताभावात् न च प्राधान्यात्तस्य योग्यत्वं प्राधान्यस्य विधानाभावात् । न च दातृपुरोहितव्यापारोऽपि तस्य विधिविषयत्वम् । एकस्यैव विधेर्गौणमुख्यभेदेन विषयभेदप्रसङ्गादित्यलमतिविस्तरेण । अत्र दत्तमित्यनेनैव विवाहस्य मुख्यत्वमपि द्योतितम् । तथा च स्मर्यते—"ब्राह्मो विवाह आहूय दीयते शक्त्यलङ्कृता ।

यद्येवं न शक्नोमि अन्यतो गन्तुम्। अत्रैव वसन्ती जीवितं परित्यक्ष्यामि।

ततः पुनात्युभयतः पुरुषानेकविंशतिम् ॥ यज्ञस्थस्त्विजे दैव आदायार्षस्तु गोद्वयम् । सह धर्मश्चर्यतामित्युक्त्वा यदीयतेऽर्थिने ॥ स कायः पावयेत्तज्जः षट् षड्वंश्यान् सहात्मना । आसुरो द्रविणादानात् गान्धर्वस्समयान्मिथः । राक्षसो युद्धहरणात् पैशाचः कन्यकाच्छलात् ॥" इति । तस्मादुक्तप्रकारेण परिगृहीता सैषा सीता न केनचिदपि हेतुना बन्धाय भवितुमर्हति । त्वत्परिग्रहस्तु पूर्वोक्तानां धर्मार्थत्वगुरुनियोगादीनामभावात् दोषायैव भवेदिति भावः । ननु यथा सीता परिगृहीता तथैव गुरुनियोगादिपूर्वकं यथाविध्ययं जनोऽपि परिगृह्यतामित्यत आह—**सैषापि मे बन्धाय कल्पत इति** ॥ अपिर्विरोधे । वर्तमानसमीप्ये वर्तमानवद्वेति प्रत्यासन्ने भाविन्यर्थे लट् । अपिशब्दः शङ्काद्योतनार्थः । कल्पत इत्यनुषङ्गः कर्तव्यः । तथा चायमर्थः सम्पद्यते । एतेन प्रकारेण धर्मपत्न्यप्यनुकूलापि सैषा सीता बन्धाय भविष्यतीति यस्य महती शङ्का तस्य कथमन्याङ्गनापरिग्रहः स्यात् । विशेषतोऽरण्यमध्ये राक्षसा दृश्यमानायाः, अविदितकुलनामधेयायाः स्वैरिण्यास्तव परिग्रहोऽत्यन्तमधर्मायैव भविष्यतीति भावः । यतो मदीयमवस्थान्तरमीदृशम् अत परमन्यदेव चिन्त्यम् । अथवा योऽयं मया सह संवासो व्यवसितः अतोऽन्यदेव चिन्त्यम् । तदन्यदपि मदीयं हितं त्वयैव विचिन्त्योपदिश्यतामिति पुनरप्यनुबन्धमाशङ्क्याह—**त्वया चिन्त्यतामिति** ॥ एतदपि मया न चिन्तनीयं को जानिमन्यगति त्वत्कटाक्षवशंवदो ॥ भवति वा वा नाहमिव मुमुक्षुरित्यभिप्रायेणाह—**सुवदने इति** ॥ अथ निशाचरी वक्तृकिंचिदितं साक्षात्प्रत्यादेशमाकलय्य निर्वेदेर्ष्यामर्षविषादादिविवशीकृतस्वान्ता भेदप्रयोगेणादृष्टदोषशङ्कामनेन यं वशीकर्तुमारभते—**यद्येवमिति** ॥ यद्यतः परं कर्तव्यं कर्म मयैव चिन्तयित्वा कल्पनीयमिति तर्हि सन्निरूप्यावधारितमेव अहं भवद्गुणगणपाशनिगलिता भवत्सकाशादन्यत्र गमनं प्रति न शक्नोमि । अनासक्तिरेव हेतुः । एतन्निरूप्य कल्पितम् एतत्तु विमृश्याप्यवधित किं तदित्यत आह—**अत्रैव निवसन्ती जीवितं परित्यक्ष्यामि** ॥ त्वदीयकारुण्यलेशाशायाया कानिचिद्दिनान्यत्रैव

सीता—अज्जउत्त ! ण खु दाव उवक्खणीओ से ववसाओ।

आर्यपुत्र ! न खलु तावदुपेक्षणीयोऽस्या व्यवसायः।

रामः—भद्रे ! भूयोऽपि लक्ष्मणाभिगमनार्थमेव भवतीं प्रार्थये।

शूर्पणखा—संतं पावं, संतं पावं, अज्जस्स वअणं पमाणीकरन्तीए मए अपहत्थिदो इत्थिआसमुदाआरो।

शान्तं पापम्, शान्तं पापम्, आर्यस्य वचनं प्रमाणीकुर्वत्या मया अपहस्तितः स्त्रीसमुदाचारः।

रामः—भद्रे ! मा मैवम्। एष सनातनो धर्मः। पश्य—

निवसामि। यदि पुनस्तत्र लक्ष्मणे तर्हि दुःखास्पदमात्मानं सवरपुरत एव परित्यक्ष्यामि इत्यर्थः। अथ सीता तस्या मरणव्यवसायमाशाय पर्याकुलहृदया तस्यामनुग्रहं प्रार्थयते। आर्यपुत्र ! न खलु तावदुपेक्षणीयोऽस्या व्यवसाय इति॥ यत आर्यपुत्रनिबन्धनोऽस्या जीवितपरित्यागव्यवसायः अत एव अभिमतसम्पादनेनानुगृह्यतामित्यर्थः। अनेनात्रैव नाम स्त्रीयाद्गुणो दर्शितः। यथोक्तम् "स्त्रीया शीलार्जवादियुक्" इति। अथ रामस्तस्या अत्यन्तापसरणमशक्यं मन्यमानः तात्कालिकानुबन्धापाकरणार्थमाह—भद्रे ! इति॥ सर्वगुणसम्पन्नायास्तव च साहसकर्मनिर्बन्धोऽत्यन्तमनुचित इति भावः। लक्ष्मणाभिगमनार्थमेवेत्येवशब्देन नात्यन्तं त्वां दूरीकरोमीति द्योतितम्। प्रार्थये इत्यनेन लक्ष्मणेन सह सवास आत्मनोऽप्यभिमत इति वा प्रत्यवगमयति। शान्तं पापं शान्तं पापमिति॥ आशंसाया निषेधः। इत्थमत्यन्तं दैन्याशुभवाणीनिमित्तं पापं शाम्यत्वित्यर्थः। आर्यस्य वचनं प्रमाणीकुर्वत्येति॥ पूर्वमप्रमाणत्वेनानुभूतमप्यार्यस्य वचनं इदानीं प्रमाणत्वेन मन्यमानयेत्यर्थः। हेतुगर्भं चैतद्विशेषणम्। मया स्त्रीसमुदाचारोऽपहस्तितः॥ अस्य मदभियोगानुष्ठानस्येदानीं स्त्रीसमुदाचारपरित्यागात्मककर्मनिष्ठं तावत् फलं सिद्धमेव इष्टं तु फलं दूरे सन्दिग्धं चेत्यर्थः। अत्र विरक्तं मत्यनभिसरणमेव स्त्रीसमुदाचारत्वेनाभिप्रेतम्। अथ दाशरथिर्बोधनमपि तस्या अभियाचमभिसरणमात्मनयोग्यत्वेनोक्तमिति कृत्वा तस्य योग्यतां समर्थयते—एष इति॥ एषः स्त्रियाः प्रिय प्रत्यभिसरणं नाम धर्मस्सनातन उत्कृष्ट एव। कथमुत्कृष्टत्वमत आह—पश्येति॥ अत्र वक्ष्यमाणं हेतुं सावधानं निरूपयेत्यर्थः। पश्येत्यस्य उत्तरार्धेन सम्बन्धः।

अभिसरणमयुक्तमङ्गनाना-
मिति तव सुन्दरि ! मा स्म भूद् वितर्कः ।
ननु पतिमगमत् स्वयं नदीनां
सरिदपि शम्भुजटामुहूर्तमाला ॥ ३ ॥

शूर्पणखा—अज्जपादेसु परवसा अहं किं ण करिस्सम् । (आत्मगतम्) होदु, जइ सो जणो दाणिं वि पच्चादेसपरुसो म अन्तरेण भवे, पच्चा अहं सहजं एव्व अत्तणो पकिदिं पडिवज्जिस्सम् । (इति निष्क्रान्ता)

आर्यपादेषु परवशाहं किं न करिष्यामि । भवतु, यदि स जनः इदानीमपि प्रत्यादेशपरुषो मामन्तरेण भवेत्, पश्चादहं सहजामेवात्मनः प्रकृतिं प्रतिपत्स्ये ।

शम्भुजटामुहूर्तमाला सरिदपि नदीनां पतिं स्वयमगमदिति ॥ अयमभिप्रायः । सर्वाङ्गनानामुत्तमा पातकिनोऽपि सकृत्स्पर्शनमात्रेण पुनाना गङ्गापि स्वकलत्रवत्सल-ब्रह्मनिवासात् सुरलोकात् जगदीश्वरस्य जटाटवीं प्राप्य तेन लालितापि ततो महीतलमासाद्य बहुपत्नीकमुदासीनमपि पारावारं स्वयमेवाभ्यगमदिति प्रसिद्धमेव । अतोऽङ्गनानामयं धर्म उत्कृष्ट एव । ततश्च अङ्गनानामभिसरणमयुक्तमिति योऽयं तव वितर्कः, स मा स्म भूत् सुन्दरीति ॥ अस्मिन् जगत्यैहिकसुखार्थी को वा तरुणः एव सौन्दर्यादिगुणगणपूर्णां स्वयमेवाभिसरन्तीं भवतीमवलोक्य औदासीन्यमवलम्बेतेति भावः । अत्राङ्गनाविशेषनिष्ठेनाभिसरणेनाङ्गनासामान्यनिष्ठस्याभिसरणस्य समर्थनादर्थान्तरन्यासोऽलङ्कारः ॥ ३ ॥

अथ निशाचरी लक्ष्मणाभिसरणमनिच्छन्त्यपि तच्चित्तानुसरणार्थमनुमन्यते । आर्यपादेषु परवशाहं किं न करिष्य इति ॥ आर्यस्नेहपराधीनाहमत्यन्तदैन्यात्त्वमपि विरक्तं प्रत्यभिसरणं करोमीत्यर्थः । एवं मायाबलप्रदर्शितेन रूपवैचित्र्येण बहुविधैः सामभेदैर्भेदविशेषैश्च रामलक्ष्मणयोः सत्त्वभ्रंशमापादयितुमसमर्था अभीष्टाभावावमानप्राप्त्यादिनिबन्धनेन न्यग्भूतरागेण द्वेषेण कलुषीकृतमानसा भूयोऽपि लक्ष्मणकर्तृकमात्मनः प्रत्यादेशमाशङ्क्य स्वयमेव तत्प्रतिक्रियां

सीता—अज्जउत्त ! णं तवस्सिणीं वालिअं पच्चादिसंतेण अज्ज-
उत्तेण अअं दाव जणो उक्कण्ठाभाअणं किदो ।

आर्यपुत्र ! ननु तपस्विनीं बालिकां प्रत्यादिशता आर्य-
पुत्रेण अयं तावज्जनः उत्कण्ठाभाजनं कृतः ।

रामः—देवि ! न संसर्गमर्हति कुटुम्बिनां अनर्गलः स्त्रीजनः ।

सीता—जइ एव्वं अविस्ससणीओ जणो किस्स हेदुणो कुमार-
स्स समीपे पेसिदो ।

यद्येवम् अविश्वसनीयो जनः, कस्य हेतोः कुमार-
स्य समीपे प्रेषितः ।

रामः—देवि ! तया सह कुमारस्य सम्बन्धः कुतः ! ननु तस्याः
प्रत्यादेशव्यपदेशः ।

निर्धारयति । भवत्विति मानसनिश्चये । स जनो लक्ष्मणो मामन्तरेण अद्यैव इदानीं प्रत्यादेशे पक्षो भवेत् । सम्भावनायां लिङ् । इह पश्चिमप्रत्यादेशयोरन्य-तरोऽवश्यभावी । तत्रापि प्रत्यादेशस्यैव सम्भव इत्यर्थः । अत्र हेतुः—स इति ॥ तच्छब्देन पूर्वानुभूतनिर्दयत्वमपि परामृश्यते । इदानीमिति ॥ पूर्वं रामप्रसाद-लब्धाशया प्रत्यादेशप्रतिक्रियामकृत्वैव प्रतिनिवृत्ता इदानीं तु तथा न करोमीति भावः । पश्चात् प्रत्यादेशानन्तरमेव । आत्मनः सदृशीं प्रकृतिं प्रतिपत्स्ये । ततश्च प्रत्यादेशस्य फलं लक्ष्मण एव दर्शयिष्यामीति वाक्यस्य पर्यवसानम् । अत्र कविना भाविनः स्वरूपधारिण्याः शूर्पणखायाः प्रवेशस्य सूचनं कृतमिति मन्त-व्यम् । अथ तस्या निष्क्रान्ताया सीता तत्प्रत्यादेशं प्रति अनुतापमवलम्ब्याह—आर्यपुत्रेति ॥ तपस्विनीं बालिकामित्यनेन शोच्यत्वमस्याप्रत्यादिश्यत्वं व्यज्यते । प्रत्यादिशतेति ॥ प्रत्यादेश उत्कण्ठायां हेतुः । उत्कण्ठा व्यसनं अयं जनो व्यसनस्य भाजनं कृतः । तस्या अनाथायाः प्रत्यादिष्टायाः अतिशोचनीयमवस्था-न्तरमालोच्य मम महद् व्यसनं जातम् इत्यर्थः । अथ तस्यास्तत्त्वावबोधनेनानु-तापमुपनयति—कुटुम्बिनां गृहस्थानाम् । अनर्गलः ॥ अर्गलशब्देन श्रुतिस्मृतिसिद्धा मर्यादा लक्ष्यते । तामुल्लङ्घ्य स्वेच्छातःप्रवर्तनस्वभावः स्त्रीजनो न संसर्गमर्हति । गृहस्थानां स्वैरिणीपरिग्रहस्य निषिद्धत्वाद् अनर्हस्य संसर्गस्यो-

सीता—हा ! कुमारेण पच्चाक्खिदे का उण से गई ।

[illegible] ! कुमारेण प्रत्याख्याते का पुनरस्या गतिः ।

रामः—(सीतां निरीक्ष्य) देवि ! तिष्ठतु सर्वम् ।

चरणनलिनसाध्यं यानमाहार्यमम्भः
शयनमवनिपृष्ठं मण्डनं स्नानमात्रम् ।
तव तरुणि ! तथापि त्वं श्रिया चक्षुषी मे
हरसि पुरमयोध्यामावसन्तीव चित्रम् ॥ ४ ॥

क्रम् । अथ सीता लक्ष्मणेन तस्याः परिग्रहमाशङ्कयाह—यद्येवमिति ॥ यद्येवमविश्वसनीयो जनः, केन हेतुना कुमारस्य समीपे प्रेषितः । कुमारो ऽहमिव तस्या निरर्गलत्वं ज्ञातुं न शक्नोति । विशेषतः पुनस्तयात्मपरिग्रहार्थमार्यपुत्रनियोगे विज्ञापिते निरर्गलत्वशङ्कापि नोदीयात् । अतोऽवश्यं कुमारस्य तया सह संसर्गो भविष्यत्येवेति भावः । देवि ! तया सह कुमारस्य सम्बन्ध इति ॥ कुतः कस्माद्धेतोः । न कश्चिदपि हेतुरस्ति । आत्मभार्यां राज्योपभोगं च परित्यज्य मत्परिचरणार्थं वनं प्राप्तस्य स्वैरिणीपरिग्रहः शङ्कितुमपि न शक्यत इति भावः । ननु तत्समीपप्रेषणस्य दोषहेतुत्वाभावेऽपि किं प्रयोजनमत आह—नन्विति ॥ तस्याः प्रत्यादेशव्यपदेश इति ॥ प्रत्यादेशार्थो व्यपदेशः प्रत्यादेशव्यपदेशः । तत्समीपप्रेषणात्मकं व्याजमाश्रित्य तस्याः प्रत्यादेशः कृत इति यावत् । अथ जानकी पुनरप्युक्तमाङ्गनाधर्मेण हृदयमार्दवेन उभाभ्यां प्रत्यादिष्टायास्तस्याः गत्यन्तराभावमालोच्य सानुतापमाह—कुमारेणापि प्रत्याख्याते ॥ भावे निष्ठा । प्रत्याख्याने कृते । का नु खल्वस्या गतिरिति ॥ अथैवमपनीताध्वश्रमतया पर्णशालानिवासेन च मायानिशाचरीप्रत्यादेशेन कृतार्थतयानन्यचित्तरसम् सीताया अनसूयावरप्रभावसमुदित कान्तिमहिमानमालोक्य विस्मयोत्सुक्यविवशीकृतस्वान्तो भूत्वात्मीय तदवस्थान्तरं सीतां प्रति निवेदयति—देवीति ॥ अन्यत्सर्वं तिष्ठतु । न निरूपणीयमित्यर्थः । इदं तु कथमिति निरूपणीयमित्यर्थात् सिध्यति ।

किं तदित्यपेक्षायामाह—चरणेति ॥ हे ! तरुणि ! यस्याः पूर्वमुद्यानादिगमनमपि शिबिकादिसाध्यं तस्या एव तवेदानीं कण्टकिते शर्करिले दवीयसि मार्गे यानं चरणनलिनाभ्यां नलिनवत्सुन्दरसुकुमाराभ्यां महता प्रयत्नेन साध्यम् ।

सीता—(आत्मगतम्) किं णु खु ण जाणादि अज्जउत्तो णं महरिसिपत्तीए अणसूआए अस्समे मं विसज्जअन्तीए मए दिण्णं वरं तुह भत्तुणो दंसणपहे सव्वं मण्डणं भविस्सदित्ति। किन्तु खलु न जानात्यार्यपुत्रः ननु महर्षिपत्न्या अनसूयया आश्रमे मां विसर्जयन्त्या मे दत्तं वरं तव भर्तुर्दर्शनपथे सर्वं मण्डनं भविष्यतीति।

(नेपथ्ये) तिष्ठ तिष्ठ पिशिताशने ! तिष्ठ।

रामः—(आकर्ण्य) अये ! लक्ष्मणस्येव स्वरः।

सीता—हं सो एव्व। हं तस्यैव।

(ततः प्रविशति लक्ष्मणः स्वरूपधारिण्या शूर्पणखया निष्कोशेन निस्त्रिंशेन च)

लक्ष्मणः—तिष्ठ तिष्ठ पिशिताशने ! तिष्ठ।

तथाहार्थमप्योमात्र न स्निग्धान्नादि । तथा शयनमपि निपृष्ठ केवलैव भूमिः । तथा मण्डनमपि स्नानमात्रादन्यदनुलेपनाद्यपि दुर्लभम् । अत्र तद्व्यसनानुभवस्यात्मस्नेहनिमित्तत्वमनुसन्दधतस्तस्य तस्यां स्नेहप्रवृत्तेरतिशयो गम्यते । यद्यप्येतत्सर्वं ग्लानिनिमित्तं न शोभानिमित्तं तथापि अयोध्यां पुरमावसन्तीव मे चक्षुषी प्रिया हरसि विषयान्तरेभ्यो निवर्त्यान्तःकरणेन सहात्मतादात्म्यं नयसि इति यत् एतदत्यन्त विस्मयाश्चर्यम् । असत्यपि शोभाकारणे शोभात्मकस्य कार्यस्य दृश्यमानत्वात् आश्चर्यहेतुत्वम् ॥ ४ ॥

अथ जानकी, स्वयमेव तत्कारणं विमृशति—किन्तु खल्विति ॥ अवधारयति । न जानात्यार्यपुत्रोऽनसूयानुग्रहमिति वाक्यपरिसमाप्तिः । तमेवानुग्रहमाह—नन्विति ॥ महर्षिपत्नीत्यनेन महर्षिवदेव निग्रहानुग्रहशक्तत्वं दर्शितम् । मां विसृजन्त्या गमनार्थमनुजानानया वनवासाध्वगमनादिनिबन्धनां शोचनीयतामवस्थामवलोक्य स्वयमनुशोचमानया एवम्भूताया अस्या दर्शने भर्तुरात्मस्नेहनिमित्तमेषा व्यसनमनुभवन्तीत्यनुतापो मा भूदिति दयापरवशयानसूयया वर दत्तमेव । नन्वित्यवधारणे । तव भर्तुर्दर्शनपथे सर्वं मण्डनं भविष्यतीति ॥ एवञ्च कविना सप्तमेऽङ्के लङ्कायां जानक्याश्चिरमवस्थानेनाशङ्कितशोका-

रामः—(आकर्ण्य दृष्ट्वा) लक्ष्मण ! किमिदम् ।

भीमदंष्ट्रमरुणोर्ध्वमूर्धजं
शैलवर्ष्म जलदोदरच्छवि ।
ताटकां हतवतस्ततोऽपि मे
रूपमेतदवशं भयावहम् ॥ ५ ॥

सीता—(ससम्भ्रमम्) अज्जउत्त ! वारेहि वारेहि दाणिं रक्खसिं ।
आर्यपुत्र ! वारय वारयेदानीं राक्षसीम् ।

रामः—देवि ! न भेतव्यम् । किं न दृष्टपूर्वं त्वया चित्रभित्तौ पिशाचिकारूपम् ।

सीता—हिअअ ! किं एदं । णं एसो अज्जउत्तो । अज्जउत्तसणाहस्स तुह किं पडवेवणं ।
हृदय ! किमेतत् । नन्वेष आर्यपुत्रः । आर्यपुत्रसनाथस्य तव किं प्रवेपनम् ।

प्रवादस्य रामस्य तद्दर्शनसमये व्यभिचारिभिश्चयोत्पादनद्वारेण वक्ष्यमाणरसाविर्भावे-रम्भ,बीजादेर्नोपक्षिप्तमिति ज्ञेयम् । अथ रावण- सौमित्रेरात्मना प्रत्यादिष्टां राक्षसीं स्वरूपधारिणीमवलोक्य कुपितस्य तिष्ठ तिष्ठेत्यादिकं सरम्भगर्भं नेपथ्ये क्रियमाणं वचनमाकर्ण्य तदनुसारेण दत्तदृष्टिः निस्त्रिंशहस्तेन लक्ष्मणेन सह रङ्गं प्रविष्टां भयङ्कराकारां तामवलोक्य सविस्मयमाह—किमिदमिति ॥ दृश्यमान-वस्तुस्वरूपजिज्ञासापरमेतद्वचनम् ।

अथ तापसीस्वभावं तत्स्वरूपं सविस्मयं वर्णयति । एतद्रूपं ताटकां हतवतोऽपि मे ॥ ततः ताटकायाः अधिकं भयावहमिति । यद्यपि तदानीं दृश्यमाना राक्षसी न तस्य भयमावहति ताटकापि वा पूर्वं न भयहेतुरासीत् । तथापि तस्या अत्यन्तं भयङ्करत्वं प्रतिपादयितुं लोकवृत्त्यनुसारेणात्मनोऽपि भया-वहत्वमापाद्यते । इतरथा शैलाग्रमिमिरित्यनेन, पूर्वेण यत्र्यपिति- वर्तमानेन च श्लोकेनास्य श्लोकस्यासङ्गतिः स्यात् । धीरोदात्तगुणो महासत्त्वता च भज्येत । अवशमिति ॥ रूपविशेषणम् । ईर्ष्यारोषादिभिरवशं परवशमित्यर्थः । भयङ्कर-त्वमेवोपपादयति—भीमेति ॥ शैलवर्ष्म जलदोदरच्छवीति विशेषणद्वयेन

शूर्पणखा—दिट्ठिआ छुहुक्खिदाए मए तावसपिसिदासणजादणिव्वेदाए सअं एव्व उवणदाइ सिणिद्धसुउमाराइ भक्खरूवाइ । आं इमाइ खादिअ सीदं अज्जरावणस्स उपाअणं करिस्सम् (इत्यभिधावति)

दिष्ट्या क्षुधिताया मम तापसपिशिताशनजातनिर्वेदायाः स्वयमेवोपनते स्निग्धसुकुमारे भक्ष्यरूपे । आं इमे खादित्वा सीतामार्यरावणस्य उपायनं करिष्ये ।

यथाश्रवणं दर्शनेन कौतूहलातिशयो व्यज्यते ॥ ५ ॥

अथ सीता राक्षसीदर्शनेन भयपरवशा ससम्भ्रममाह—**आर्यपुत्रेति** ॥ **आर्यपुत्र ! वारय वारयेदानीं राक्षसीमिति** ॥ इदानीमेव वारय अस्या वारणे कालातिपातो मा भूत् । यतोऽस्मदभिमुखमेव त्वरिततरमागच्छति । अथ सीताभयोपशमनार्थं तस्या असारतां प्रतिपादयति—**देवीत्यादिना** ॥ **किं न दृष्टपूर्वं त्वया चित्रभित्तौ पिशाचरूपमिति** ॥ चित्रभित्तिगतपिशाचरूपवद् एतदपि रूपमत्यन्तमसारमित्यर्थः । अथ सीता आर्यपुत्रसन्निधाने आत्मनो भयानुपशममनुचितं मन्यमानाऽहृदयमेवात्यन्तं परीक्ष्य तद्गतत्वेनात्मभयमारोप्य हृदयमधिक्षिपति—**हृदयेति** ॥ **किमेतत् । नन्वार्यपुत्र एषः । आर्यपुत्रसनाथस्य तव किं प्रवेपनं** साध्वसमिति । अथ निशाचरी प्रणयमुग्धस्य विजृम्भमाणेन [illegible] निबन्धनेन राम-लक्ष्मणगोचरेण क्षोभप्रकर्षेण विवशीकृतात्मा तदुद्भवान्यकारप्रतिक्रियाव्यवसायेन हर्षोल्लासमवलम्ब्याह—**दिष्ट्या इति** ॥ अत्र हर्षस्य क्षोभोपशमेनत्वात् प्राधान्यम् । एतावन्तं कालं दुर्लभवस्तुगोचरया दुराशया महद् दुःखमनुभूतम् । इदानीं मम तस्या दुराशाया अपगमेनैतावत् सुखं सञ्जातम् । अनेनैव हेतुना मम सुखान्तराण्यपि निखिलानि सेत्स्यन्तीत्यध्यवस्यति । क्षुधिताया तापसपिशिताशन-जातनिर्वेदायाः मम स्निग्धसुकुमारे हे राजकुमाररक्षके भक्ष्यरूपे मनोहरौ भक्ष्यौ । भक्ष्यरूपे इति रूपप्प्रत्ययः । स्वयमेवोपनते सर्वत्र प्राकृतत्वात् बहु-वचनान्तत्वम् । तापसानामस्थिप्रायाणां चर्ममूलाशिनां पिशिताश्वाशनेऽरुच्येन दुरास्वादत्वेन च यतो निर्वेदो जातः तेन [illegible]

लक्ष्मणः—अभिधावत्येषा ।

व्याजृम्भते जलधरोदरचुम्बिबाहु-
रावर्तते क्षणनतोन्नतभूमिचक्रा ।
व्यादाय वक्त्रमभिधावति भीममस्मा-
नुद्घाटितार्गलकवाटपुटा पुरीव ॥ ६ ॥

प्रभुरिवास्मि तस्या ममेत्यर्थः । भवरूपत्व स्निग्धकुमारत्वं च क्रमेण बुभुक्षा-पूरणे निर्वेदापगमे च हेतुत्वेन योज्यम् । स्वयमेवोपनते न तु स्वलेनान्यस्म-स्मयनेन । अनेनोपगमनस्य दैवाधीनत्वं दर्शितम् । अस्मदन्वयगुरुणा दिलीपेनेव यथा क्षुत्परिपीडिता वर्तते अतोऽस्यै एवोक्तं स्वादीयस्तमं भक्ष्यं देयमिति करुणा-विशेषेण भक्ष्यार्थमस्मच्छरीरमुपनीतमित्यर्थः । अनेन भक्ष्यस्य प्रतिबन्धाभावो दर्शितः । न हि दैवादुपनीयमानं वस्तु कश्चित् प्रतिबध्नाति । एवमनयोर्भक्ष्य-स्यैतत्कृततिरस्कारनिष्कृतिः क्षुन्निवृत्तिश्च तावत् प्रयोजने सिद्धे । अनेनैव कर्मणा-ऽन्यन्महत्प्रयोजनमपि भविष्यतीति सिद्धिलोनि—आशिस्वयमभवनाये । इमे-त्यादिस्व । सीतामार्यरावणस्योपायनं करिष्यामीति ॥ न तु भक्षयामि यतो भक्ष्ये कृते तात्कालिकी तृप्तिरेव फलम् । आनुकूल्यवशीकृता एषा रावणाय कामोपभोगसाधनतया उपयोक्ष्यते । अनयोर्भक्षणे कृतेऽवश्यमेव गाढतरा-भावात् रमणीयगृहोद्यानादिविभवविलोभितमानसा मम भ्रातुर्वशे वर्तिष्यते । अतः सर्वथा तावदेतौ न भक्षयिष्यामि । अत्र कविना सर्वेषामनुरोधेन प्रतिपादक-वृत्तान्तस्य सीताहरणस्य बीजमुपक्षिप्तमिति वेदितव्यम् । इत्यभिधावतीति ॥ इति निश्चित्य प्रथमं लक्ष्मणं भक्षयितुं तदभिमुखमभिधावतीत्यर्थः ।

अथ लक्ष्मणोऽभिधावन्तीं तां दृष्ट्वा तत्स्वरूपमवगम्य रामचन्द्र तदवस्थां सम्यग्व्याकरोति । एषा अस्मदभिमुखं वेगेन धावमानागच्छतीत्यर्थः । धोरतयोऽ-भिधावतितरोऽनुधावः । भीमं भयङ्करं यथा भवति तथा । वक्त्रं व्यादा-यास्मानभिधावति ॥ एषा जलधरोदरचुम्बिबाहुः भीमं व्या-जृम्भते ॥ व्याजृम्भणसमये मुखयोरूर्ध्वप्रसरणात् जलधरोदरचुम्बिबाहुम् । आव-र्तेन तदनुपादः । आवर्तमानया प्रतिपदं पदोन्नमनावनमनाभ्यां भयङ्करं च भूमिचक्रं यस्याः सा तथाविधा वर्तते । उद्घाटिता अर्गला यस्य तथाभूतं कवाटपुटं यस्याः सा उद्घाटितार्गलकवाटपुटा पुरीव भवति ॥ ६ ॥

रामः—एषैषा

गगनमुत्पतति क्षितिमण्डले
भ्रमति धावति तिष्ठति जृम्भते ।
नखमुखैरसिवर्मभिरम्बरे
जलमुचां शकलीकुरुते कुलम् ॥ ७ ॥

सीता—अज्जउत्त ! वारेहि वारेहि दाणिं रक्खसिं ।
आर्यपुत्र ! वारय वारयेदानीं राक्षसीम् ।

रामः—देवि ! न भेतव्यं न भेतव्यम् ।

शून्यमन्तररविन्दलोचने !
यन्त्रमेतदपरं न राक्षसी ।
लीढमीषदधुना मयायुधै-
रार्तनादमघनी पतिष्यति ॥ ८ ॥

अथ रामोऽपि तच्चेष्टाः सकौतुकं प्रत्यक्षीकरोति—**एषैषेति** ॥ विवेचने पूर्वमजातराक्षसदर्शनोत्सुकस्य तस्य तद्दर्शनकौतूहलातिशयं द्योतयति । निगदव्याख्यातः श्लोकः । इह भीमदंष्ट्राद्याकारविशेषाया उत्पतनभ्रमणादिचेष्टाविशेषायाश्चान्यथा भयहेतुत्वेन स्थितानां कौतूहलहेतुत्वं तस्य महासत्त्वतामावेदयति ॥ ७ ॥

अथ सीताभिधावन्तीं राक्षसीं दृष्ट्वात्यन्तं भयविवशा भूत्वा तद्वारणं प्रार्थयते—**आर्यपुत्रेति** ॥ इह तद्रूपाकारचेष्टाभिर्बीभत्सरसो दर्शितः । तत्कार्यश्च भयानकरसः सीतागतैरूरुस्पन्दनमुखशोषहृदयकम्परोमोद्गमादिभिरनुभावैर्व्यक्तो दर्शितः । उक्तं हि मुनिना—"विकृतमुखसत्त्वदर्शनसंग्रामारण्यशून्यगृहगमनात् । गुरुनृपयोरपराधात् कृतकश्च भयानको ज्ञेयः ॥ गात्रमुखदृष्टिभेदैरूरुस्तम्भाभिवीक्षणोद्वेगैः । संमुखशोषणहृदयस्पन्दनरोमोद्गमैश्च भयम् ॥" इति ।

अथ रामः सीताया भयमुपशमयन् असारतां तस्या उपपादयति—**देवीति** ॥ अरविन्दलोचने ! एषा न राक्षसी किन्तु यदपरं यन्त्रमेवाचेतनं दार्वादिनिर्मितं तिर्यङ्मनुष्याद्याकारं चेतनव्यापारकौशलवशेन भ्रमणादिविलासास्पदं यन्त्रमित्युच्यते । इह राक्षस्याः भयङ्करचेष्टाविशेषयोगे सत्यपि यन्त्रवदेव भयहेतुत्वाभावं दर्शयितुं यन्त्रत्वमारोपितम् । **अपरमिति** ॥ यद्यपि परायत्तव्यापारेभ्यो यन्त्रान्तरेभ्योऽस्य स्वायत्तव्यापारत्वेन भेदो विद्यत एव तथाप्यस्य यन्त्रान्तर-

लक्ष्मणः—प्रसीदत्वार्यः । अहमेवैनां प्रतिवध्नामि ।

(इत्यनन्तरं प्रविशति)

शूर्पणखा—हद्धि, अच्चाहिदं खु एदम् । भक्खरूपाइ मे परक्कमंति ।
हा धिक्, अत्याहितं खल्वेतत् । भक्षरूपाणि मे मन्ये ।

लक्ष्मणः—आः त्वामद्य चिह्नेभ्यो विभजामि ।

शूर्पणखा—इमं दाव पुव्वं कठोरहिअअं एकन्ते खादिस्सं ।
इमं तावत् पूर्वं कठोरहृदयं एकान्ते खादिष्यामि ।

लक्ष्मणः—एष गृहीतोऽहम् । अये ! प्रमत्तोऽस्मि ।

भेदतस्मेव न स्वयन्त्रस्थामित्यभिप्रायः । अत्र प्रकृताया राक्षस्या निषेधेनान्यस्य समर्थनादपह्नुतिरलङ्कारः । यथाह—"प्रकृतं यन्निषिध्यान्यत् साध्यते सा त्वपह्नुतिः ।" इति । तन्नाशमेवोपपादयति—अन्तःशून्यामिति ॥ सत्त्वबलशून्यमित्यर्थः । पश्यतस्त्वमसारादग्येनरमापवि स्त्रीस्वभावसुलभेन चापलेन तव भयं जायते तदा पतङ्गव्यापारेण निवारयाम इत्याह—सोढमिति ॥ मम्प्रयुग्मैरीयसोढमेव न तु वयमपि तैर्भिर्वयमं प्राप्तौ दुःखविधुरो भावो यस्मिन् पतने तथा भूयबाधुनैकावली पतिष्यति यतस्तस्मात् भेतव्यमिति । इह कविना बीभत्सकार्येण विरोधिना भयेन वीररसस्थायिनः सर्वरावणवधोत्साहस्याबाधो दर्शितः । यथाह—"विरुद्धैरविरुद्धैर्वा भावैर्विच्छिद्यते न यः । आत्मभावं नयत्यन्यान् स स्थायी लवणाकरः ॥" "शृङ्गारबीभत्सरसौ तथा वीरभयानकौ । रौद्राद्भुतौ तथा हास्यकरुणौ वैरिणौ मिथः ॥" इति ॥ ८ ॥

हा धिक्, अत्याहितं खल्वेतत् । भक्षरूपाणि मे पराक्रमन्त इति ॥ अथ लक्ष्मणस्तया गृहीतः क्षणकाल प्रमत्तो भूत्वा तदेवावधानं सत्त्वबलेनात्मशास्त्रस्य सकोपमाह—आ इति ॥ आ इति कोपे । "आस्तु स्यात् कोपपीडयोः" इत्यमरः । अधेदानीमेव त्वां चिह्नेभ्यो गुप्ताङ्गेभ्यो विभज्य दर्शयाम्यर्थः । अत्र रौद्ररसो भाविनः कपटराक्षस्या आलम्बेनावदंतदभ्रुकुटीमुखपाटादिभिरनुभावैर्वेगगर्वाद्यादिभिः व्यभिचारिभिश्च विशिष्टो दर्शितः । इमं तावत् पूर्वं कठोरहृदयं एकान्ते खादिष्यामीति ॥ अयमभिप्रायः । सामादिभिरसाध्यमाना जरा दण्डेन वशं नीयमाना दृश्यन्ते । तत् एकान्तं

रामः—तिष्ठ तिष्ठ ।

मुनयो न वयं कृतागसि
त्यज संरम्भमिदं धृतं धनुः ।
करुणाविमुखाः शिलीमुखाः ।
सततं राक्षसि ! राक्षसेषु नः ॥ ६ ॥

नीयमानोऽसौ यदि प्राणभयाद्वशमायास्यति तर्हि न भक्षयामि । मम कठोर-हृदयत्वेन दयेनापि न साध्यो भविष्यति ततोऽनेन निर्विघ्नं क्षुत्पीडामपनयामि । भक्षिते पुनरस्मिन् अनेन क्रमेण रामेऽपि दयाप्रयोगः कार्यः । यदि सोऽपि न वशमायास्यति, ततोऽनुजपदवीमनुयापयामि । सर्वथानयोर्युगपद्भक्षणं न कर्तव्यम् । तदिदं सर्वमेकान्त इत्यनेन दर्शितमिति वेदितव्यम् ।

अथान्तरं प्राप्य राक्षसीं निरुन्धान तया गृहीतं किञ्चिदप्यसमालक्ष्य सरोषमाह—तिष्ठेत्यादिना ॥ हे ! राक्षसि ! कृतागसि कृतापराधे जनमुद्दिश्य वयं न मुनयः । यथा मुनयोऽशक्तेः तपोमन्त्रमर्यादा युष्माभिः कृते ॥ तमपराधं क्षमन्ते वयं तु न तथा क्षमामहे । तव एतावदपराधिना तत्क्षणं दर्शयाम । उत्पथ-गामिनां त्वादृशां निग्रहोऽस्माकं कुलधर्म एवेति भावः । तस्मादिमं संरम्भं त्यज । अयं संरम्भोऽस्मासु अकिञ्चित्कर एवेत्यभिप्रायः । इदं धृतं धनुरिति ॥ वयं राज्यभ्रष्टा वनं प्राप्य जटावल्कलधारिणो भूत्वा भिक्षुकन्यायेन स्वजनत संचरन्तः किं कुर्वन्तीति मत्वा संरम्भं मा कृथाः । कृतापराधानां त्वादृशां वयं एव निग्रहायेदं धनुर्धनमेव, आयुधमात्रेणोपक्षयापि न कालविलम्ब इति भावः । किञ्च पूर्वमेव धर्मस्थित्यन्तरायनिरतेषु सर्वेष्वेव राक्षसजातीयेष्वाबद्धवैरा वयं अतो राक्षसजातीयत्वेनैव भवत्या निग्रहार्हत्वे किं पुनर्मदपराधे सतीत्यभिप्रायेणाह—करुणेति ॥ नः शिलीमुखाः राक्षसेष्वविशेषनिर्देशात् राक्षसजात्युत्पन्नेषु सर्वेषु स्त्रीबालवृद्धादिष्वपि सततं करुणाविमुखा इति । शिलीमुखाः एव राक्षसेषु विपत्तिषु पर्याप्ताः तेषां बहुत्वस्य च शिलीमुखत्वमेव पर्याप्तम् । बहूनामपि तेषामेकेनाप्यात्मना न स्पर्धार्हत्वमिति द्योतयितुमस्मन करुणाविमुखत्वं शिली-मुखेष्वारोपितम् । अंशयत्रापि बहुवचनान्तोऽस्मच्छब्दः अत्यन्तो गौरवं द्योतयति । अनेन वचनविन्यासेन निगूढाहङ्कारत्वं नाम धीरोदात्तगुणो गम्यते । यथाह—

"महासत्त्वोऽतिगम्भीरः क्षमावानविकत्थनः । स्थिरो निगूढाहङ्कारो धीरोदात्तो

सीता—घाचिरसं ।　　प्रयतिष्ये ।

(उभौ परिक्रामतः)

रामः—(परिक्रम्यावलोक्य) अये !

जगतीधरधातुसान्द्रमम्भः
सरितः सर्पति किन्नु काननान्तम् ।
तरुणारुणकान्ति लोहितं नु
च्युतमुत्पातपयोधरोदरेभ्यः ॥ १२ ॥

(ततः प्रविशति लक्ष्मणः)

लक्ष्मणः—(सानुक्रोशम्) हन्त ! धिङ्मां स्त्रीव्यपदेशिनीं मतिं प्रथममुद्यतास्त्रम् । अथवा नेदमनुशयस्थानम् ।

भूमिकम्पं च दृष्ट्वा लक्ष्मणेन पातिता राक्षसीति सञ्जातानन्दः तदन्वेषणार्थं सीतामनुनयति—भद्रे ! इति ॥ पूर्वं मया आतुरेणैवैकाकिनीं त्वामुत्सृज्य गन्तुमुपाक्रमि । तदा भवती यदि मां न्यवारयिष्यत्तदा महाननयोऽभविष्यत्, अतोऽत्यन्तं समीचीनैव तव प्रेक्षाबुद्धिरिति सम्बुद्ध्यभिप्रायः । इत्तमवलम्ब्येति भयोपशमनार्थम् । यत इदानीं लक्ष्मणेन भूमिष्ठेन भवितव्यम्, अतो लक्ष्मणमनुसृत्य गच्छाव इति । घाचिरसं प्रयतिष्य इत्यर्थः ।

अथ दूरत एव राक्षस्या अभिसमरं रुधिरप्रवाहमालोक्यान्यथा सम्भावयन्नाह—जगतीधरधातुसान्द्रम् पर्वतस्थैर्धातुभिः सान्द्रं अत्यन्तं कलुषीकृतम् । अत एवातिरक्तमम्भः कर्तृ । सरित उद्भवात् पर्वतादिर्गच्छन्त्या नद्याः । काननान्तं कर्म । पर्वतमध्योऽध्वो वर्तमान मम्भस्यं सर्पति किन्नु । अत्र सर्पत्यस्य वर्तमानत्वनिर्देशेन प्रवाहरूपेणाम्भसोऽभिसरणस्याविरतिर्दर्शिता । अथ तत्समीपमुपगम्य रुधिरमिति निश्चाय तत्कारणमुत्प्रेक्षते—उत्पातपयोधरोदरेभ्यः जगद्विनाशसूचकानां मेघानामुदरेभ्यश्च्युतम् । तरुणारुणकान्ति बालादित्यसमानकान्ति । लोहितं किन्नु इति ॥ १२ ॥

अथ लक्ष्मणः आत्मानमुद्धृत्य मध्येगगनमुत्पतन्त्यास्तस्याः पूर्वं मायाकृतविलासादिभिरात्मानं विलोभयन्त्या वैरूप्यकरणमेव समुचितो दण्ड इति मत्वा कर्णद्वयं नासिकां च विलूय निपात्य स्वयं भुवं प्राप्य कृते कर्मणि सानुक्रोशः सानुतापो भूत्वाह । धिङ्मामिति ॥ स्त्रीति व्यपदेशः शब्दमात्रमस्यामस्तीति

दृष्ट्वा तस्याश्च दौरात्म्यं ज्ञात्वा भ्रातुश्च निश्चितम् ।
न्यस्तमस्त्रं निशाचर्याः कथञ्चित् कर्णनासिके ॥ १३ ॥
यावदार्यमुपसर्पामि (उपसृत्य) जयत्वार्यः ।

रामः—(सहर्षमालिङ्ग्य)
समुच्छ्वसिहि चेतस्त्वं कुशली लक्ष्मणोऽधुना ।
रेमे वनेऽपि येनाहमयोध्यामावसन्निव ॥ १४ ॥
(भूयः परिष्वज्य) कुमार ! क सा राक्षसी ।

लक्ष्मणः-(आत्मगतम्) किमिति वक्ष्यामि । (अधोमुखस्तिष्ठति)
(ततः प्रविशति साक्रन्दा शूर्पणखा)

शूर्पणखा—हा अज्जरावण ! हा अज्जकुंभअण्ण ! हा अज्जवि-भीसण ! परित्ताअहि परित्ताअहि मं तापसव्वाजपडिच्छण्णाणं मणुस्साणं अविणआदो ।
हा आर्यरावण ! हा आर्यकुम्भकर्ण ! हा आर्यविभीषण ! परित्रायस्व परित्रायस्व मां तापसव्याजप्रतिच्छन्नयोर्मनुष्ययोरविनयात् ।

स्त्रीव्यपदेशिनी । अनेन स्त्रीगुणानामार्जवमार्दवादीनामभावो दर्शितः । अत्र राक्षसीमिति विशेष्यमध्याहार्यम् । यद्यपि जातितः कर्मतश्च क्रूरतमायामस्यामस्त्रप्रयोगो न धर्मविरोधमावहति तथाप्यस्य स्त्रीविषयत्वेनायशोहेतुत्वाद् दैन्यापादकत्वमिति भावः । अथवा आर्या यदनुतिष्ठासितं तदेव मयानुष्ठितमित्यनुरागो न कर्तव्य इत्यभिप्रायेणाह—अथवेति ॥

निश्चितं निश्चयः राक्षसीदमनाध्यवसाय इति यावत् । स्त्रीत्वकृतया जुगुप्सया कथञ्चिदित्युक्तम् । कर्णनासिके ॥ कर्णौ च नासिका च कर्णनासिकम् , "द्वन्द्वश्च प्राणितूर्यसेनाङ्गानाम्" इति द्वन्द्वस्यैकवद्भावाद् एकवचनान्तत्वं नपुंसकत्वं च ॥ १३ ॥

अथ रामो लक्ष्मणमालिङ्ग्यानन्दविवशो भूत्वात्महृदयमेव परिहृत्याह—समुच्छ्वसिहीति ॥ सर्वत्र हृदयं परिहृत्योक्तिर्भाविनं घोतयन्ती रात्रिंदिवहर्षशोकातिशयं द्योतयति । हे ! चेतः ! अधुना समुच्छ्वसिहि । यतो लक्ष्मणः कुशली,

शूर्पणखा—(लक्ष्मणं गृहीत्वा) हद्धि, लहूइ गिरिसिहराइं !
हा धिक्, लघूनि गिरिशिखराणि ।
(समुत्पत्य निष्क्रान्ता)

रामः—(सशोकम्) देवि ! किमद्यापि स्त्रीस्वभावं न मुञ्चसि ।

साध्वसेन सह धैर्यमास्थिता
मुञ्च मां हरिणमुग्धलोचने ! ।
तूर्णमुत्पतति वर्त्म वार्मुचां
राक्षसी भुजगृहीतलक्ष्मणा ॥ १० ॥

सीता—अज्जउत्त ! को णं रक्खदि ।
आर्यपुत्र ! को नं रक्षति ।

रामः—कुमारः केन रक्ष्यते ।

सीता—णं तस्स हत्थगदं आउहं ।
ननु तस्य हस्तगतमायुधम् ।

दृढमतः ॥" इति । अत्र वीररसाश्रितं वत्सावस्य राक्षसीदुर्व्यापारदर्शनसमुद्भूतस्य मतिगर्वधृतिप्रहर्षादिभिः अनुभावैः पोषं नीयमानस्य रसतया परिनिर्दिष्टत्वा । तथा च—"कारणान्यथ कार्याणि सहकारीणि यानि च । रत्यादेः स्थायिनो लोके तानि चेन्नाट्यकाव्ययोः ॥ विभावा अनुभावाश्च कथ्यन्ते व्यभिचारिणः । व्यक्तः स तैर्विभावाद्यैः स्थायी भावो रसः स्मृतः ॥" इति ॥ ९ ॥

लक्ष्मणं गृहीत्वा समुत्पत्येत्युत्तरक्रिया । लघूनि गिरिशिखराणि ॥ अस्य गौरवमपेक्ष्य *गिरिशिखराणां* लघुत्वमित्यर्थः ।

अथ नभोमार्गमुत्पतन्त्या राक्षस्या गृहीतं लक्ष्मणं सीतां च भयविवशामालोक्य सविषादमाह—देवीति ॥ हरिणमुग्धलोचने इत्यनया सम्बुद्ध्या तदानीं भयानुप्रविष्टा दर्शिता । अद्यापि लक्ष्मणवैवश्यदर्शनेन विषादे कर्तव्येऽपि स्त्रीस्वभावं स्त्रीत्वकृतं भयं न मुञ्चसि । भयमोचनस्यावश्यकत्वं दर्शयति—येन यथा राक्षसी भुजगृहीतलक्ष्मणा भूत्वा वार्मुचां वर्त्म नभोमार्गं तूर्णमुत्पतति यादृशेन वेगेन महाणानां न गोचरीभवति तथा गच्छतीत्यर्थः । अतो धैर्यमास्थिता साध्वसेन सह मां मुञ्च ॥ १० ॥

अथ सीतामनुत्साहयन्तीं अथावेशां राक्षसीमन्तर्हितां चासक्य शोक-

रामः—(सविषादम्) आयुधेन किं प्रयोजनं राक्षसीभुज-गृहीतस्य ।

धिगहं मानुषं जन्म वसुधामात्रगोचरम् ।
राक्षसी लक्ष्मणं हृत्वा तिरोऽभूत् पश्यतो मम ॥ ११ ॥

सीता—(सविषादम्) हदाए मए अज्जउत्तं पडिवन्धमाणाए कुमारो हिअअसेल्लं कारिदो ।

हतया मयार्यपुत्रं प्रतिबध्नत्या कुमारो हृदयशल्यं कारितः ।

रामः—(शरमुद्धरन्) कस्य नु खलु दिव्यास्त्रस्यैषा विषयः ।

(नेपथ्ये) हं ! पादिदम्हि, अज्ज ! सरणं सरणं ।

हं ! पातितास्मि, आर्य ! शरणं शरणम् ।

रामः—अये ! स्त्रीस्वरश्च । कुतोऽयं भूमिकम्पः । नूनं पातिता लक्ष्मणेन राक्षसी ।

सीता—अहं वि तं एव्व तक्केमि । अहमपि तदेव तर्कयामि ।

रामः—भद्रे ! हस्तमवलम्ब्य मामनुगच्छ, यावदहं लक्ष्मणमन्विच्छामि ।

विषादादिविधुरो भूत्वाह—धिगिति ॥ अहं मानुषं जन्म धिक् अत्यन्त कुत्सयामि । "उभसर्वतसोः" इत्यादिना द्वितीया । कुत्सने हेतुमाह—वसुधेति ॥ वसुधामात्र गोचरं आश्रयः सञ्चरणस्थान यस्य तत्तथोक्तम् । वसुधामात्रगोचरत्वे जन्मनः कथं कुत्सनीयत्वमित्यत आह—राक्षसीति ॥ राक्षसी पश्यतो मम पश्यन्तं मामनादृत्य । "षष्ठी चानादरे" इति षष्ठी । लक्ष्मणं हृत्वा तिरोऽभूत् । यतो मम दुष्टराक्षसीवधसमर्थो अपि मनुष्यत्वेन गगनमार्गगमनाशक्त्या तूष्णीमास्से अतोऽतिनिन्द्यमिदं मनुष्यजन्मेत्यर्थः ॥ ११ ॥

अथ सीता आरमकृतेनार्यपुत्रप्रयाणप्रतिबन्धेन लक्ष्मणस्य व्यसनमुत्प्रेक्ष्यानुतापमवलम्ब्याह—हतया मया आर्यपुत्रं प्रतिबध्नत्या कुमारो हृदयशल्यं कारित इति ॥ अनोभयोरपि राक्षसीकर्तृकलक्ष्मणहरणनिमित्त दुःख तद्दर्शनसमयभाविनो हर्षस्य पोषकतया निबद्धमिति ज्ञेयम् । अथ लक्ष्मणेन पातितया राक्षस्या अहं पातितास्मि मार्ये ! शरणमित्याक्रन्दितमाकर्ण्यानन्तरमेव

रामः—लक्ष्मण ! पश्य पश्य—

सन्ध्यारुणा सलिलवाहपरम्परेव
शैलस्य धातुरसधूसरितेव भित्तिः ।
बालातपप्रणयिनीव तमालवीथी
सन्दृश्यते सरसलोहितताम्रमूर्तिः ॥ १५ ॥

लक्ष्मणः—(स्वगतम्) दिष्ट्या कुत्सनीयं कर्मेदमार्यः स्वयमेव परिच्छिनत्ति ।

रामः—लक्ष्मण ! युक्तं कृतं त्वया । ननु वधस्थाने स्त्रीणामेष एव

मर्दं येन वनेऽपि अयोध्यामात्मनामिव रेमे । "उपान्वध्याङ्वसः" इति कर्मसंज्ञा ॥ १४ ॥

आरम्भकृतस्य कर्मणः कुत्सितत्वमालोच्याधोमुखत्वमुत्तरादानं च । अथ क राघवीत्यनेन सूचिताया राक्षस्या रौद्रस्यापरकार्यभूतं करुणरसं दर्शयितुं द्वितीयप्रवेशं प्रस्तौति—ततः प्रविशतीति ॥ हा आर्यरावण ! हा आर्यकुम्भकर्ण ! हा आर्यविभीषण ! तापसव्याजमतिच्छन्नयोर्मनुष्ययोरविनयान्मां परित्रायध्वमिति ॥ हाशब्दो दुःखातिशये । असन्निहितानामपि रावणादीनामाह्वानं दुःखस्योन्मादतया परिणतिं दर्शयति । यथाह—"प्रेमस्येष्टवियोगात् स्यादुन्मादः श्लिष्टविस्मयः । धननाशाभिघाताद्यैर्नानाकरणाश्रयः ॥ असम्बन्धप्रलापाद्यैर्वर्तते विकृतैरसौ । भावोऽयं रसपोषार्थम्" इत्यादि । विकृतैर्विकारैरनुभावैः । तापसाविति धर्मरूपेण व्याजेन प्रतिच्छन्नाविति विग्रहः । अभिमानेन तापसवेषेण सर्वप्रापिणी मधाविता निग्रहोरित्यर्थः । अविनयशब्देन तत्कार्यभूत आयुधप्रहारो लक्ष्यते । अथ रामः साक्रन्दितमश्रणं दत्तदृष्टिस्तां पश्यन् कुतूहली भूत्वा सौमित्रिं प्रति तत्स्वरूपं दर्शयति—पश्येति ॥ पश्य पश्येति द्विर्वचनं कौतूहलातिशयं द्योतयति ।

दृष्टमेव तद्रूपं वर्णयति—सन्ध्येति ॥ अस्मिन् श्लोके एषा राक्षसीत्यध्याहार्यम् । एषा राक्षसी रक्तेन तत्कालनिःसृतत्वादत्यन्तं द्रवीभूतेन लोहितेन ताम्रा मूर्तिर्यस्यास्तथाभूता सन्दृश्यते । एवंभूतैषा सन्ध्यारुणा सलिलवाहपरम्परेव भवति । सलिलवाहशब्देन मेघानामुपादानं कालिमानमभिव्यनक्ति । सलिलवाहसमये तथा दृश्यमानत्वात् । परम्पराशब्देन महत्त्वमौन्नत्यं च दर्शयति । धाति-

दण्डः ।

सैषा शूर्पणखा नाम वसन्ती दण्डके वने ।
खरदूषणयोर्ज्येष्ठा रावणस्य कनीयसी ॥ १६ ॥

इति श्रूयते ।

शूर्पणखा—सुमरह्व सुमरह्व मणुस्सा तुह्माणं अविणअं, तस्स फलं अज्जप्पहुदि दक्खिस्सह ।

स्मरतं स्मरतं मनुष्यौ ! युवयोरविनयम्, तस्य फलमद्यप्रभृति द्रक्ष्यथः ।

दृश्यत्या मयं दृष्टान्तः । अथ वेदनातिशयकृततथाशक्त्या तत्क्षण एवासीनायाः उपमानान्तरमाह—शैलस्येति ॥ धातुरसेन धूसरिता शैलस्य भित्तिरिवाङ्गीना दृश्यते । अथ सद्यस्तदुर्वेणासितुमप्यशक्त्या तत्काल एव शयानाया उपमानान्तरमाह—बालेति ॥ शयानैषा बालातपप्रणयिनी बालातपसम्पृक्ता तमालवीथीव दृश्यते । इहोपमानानां भेदेन तस्या वेदनातिशयेन प्रतिक्षणं शयनासनस्थितिषु व्यावृत्तिर्द्योत्यते ॥ १५ ॥

दिष्ट्येति ॥ कुत्सनीयस्य कर्मणः स्वयमनभिधानादयं । स्वयमेव परिच्छिनत्ति जानाति अतोऽस्माभिर्न वक्तव्यम् । अथ लक्ष्मणस्य स्त्रीविषयशस्त्रप्रहारकृतया लज्जयाधोमुखमासाय तामपनेतुं तस्य योग्यत्वं समर्थयते—युक्तमिति ॥

अथ मुनिवचनाच्छूर्पणखां तामार्यराघवेत्यादिप्रलपितं श्रुत्वा प्रतिजानाति—सैषेति ॥ या शूर्पणखा नाम राक्षसी श्रूयते सैषेत्यन्वयः । श्रवणसमुत्थानुभवकार्यस्य स्मरणस्यानुवर्तमानत्वात् श्रवणस्य वर्तमानतया निर्देशः । तत्स्मरणानुवृत्त्या च तद्विषयाया अनुवृत्तिर्दर्शिता । अत एव वैहलकौतूहलैरयुक्तम् । खरदूषणयोर्ज्येष्ठा रावणस्य कनीयसीत्यनेन सोदर्यान्यकारहेतुकस्तेषां वैरानुबन्धो दर्शितः । सर्वराक्षसवधोद्ग्राहस्य लब्धप्रसरतया कृतार्थता व्यज्यते । अनेन उत्तराङ्कप्रतिपाद्यः सीताहरणादि· प्रतिनायकवृत्तान्तः तद्विष्कम्भकसूच्यः खरदूषणादिवधश्च कविना सूचितः॥ १६॥

अथ निशाचरी सैषेत्यादिनात्मानमात्मसम्बन्धिजनगौरवं च ताभ्यां विदितं मन्यमाना सगर्वमाह—हे ! मनुष्यौ ! युवयोरविनयं स्मरतम् स्मरतमिति ॥ अविनयशब्देन तत्कार्यं वैरूप्यकरणं लक्ष्यते । तस्य फलमद्य द्रक्ष्यथ इति ॥ अयमभिप्रायः । अनेन मद्वैरूप्यकरणेन किमपि न भविष्यतीति मत्वा

लक्ष्मणः—आः अपेहि तावत् ।

शूर्पणखा—खरदूषणाणं मे इमं अवत्थं दंसइस्सम् । (निष्क्रान्ता)
खरदूषणयोः मे इमामवस्थां दर्शयिष्यामि ।

सीता—अज्जउत्त ! अज्ज उच्छ्वसिदम्हि । अहवा इत्थं पडिभये रक्खसीहिं वणप्पदेसे तह लावण्णवदी सुउमारगत्ता सीमंतिणी कहं विअ वत्तदि ।
आर्यपुत्र ! अद्योच्छ्वसितास्मि । अथवा इत्थं प्रतिभये राक्षसीभिर्वनप्रदेशे तथा लावण्यवती सुकुमारगात्रा सीमन्तिनी कथमिव वर्तते ।

(रामो लक्ष्मणमीक्षते)

लक्ष्मणः—(कर्णे) एवमिव ।

सीता—अज्जउत्त ! किं कुमारो मन्तेदि ।
आर्यपुत्र ! किं कुमारो मन्त्रयते ।

रामः—देवि !

पक्ष्मेण स्फुरिताधरेण शफरप्रस्पन्दिना चक्षुषा
मध्येन स्तननम्रितेन पृथुलेनारोहचक्रेण च ।

स्वैरासिका मा कृथाथाम् । अनेन कर्मणाचिरेणाप्रतिकार्यं महद्व्यसनं भविष्यत्येव, अतोऽयमविनयोऽनुस्मर्तव्य एव, अनुस्मरणाभावे तन्निवारणाय पूर्वमेव यत्नो न स्यात्, तस्मादस्य कर्मणो व्यसनानुबन्धित्वमनुस्मृत्य पूर्वमेव तदुपशमनार्थं यथाशक्ति यतेयाथाम् तत्वननुज्ञाप्य सहसा भ्रात्रैनागत्य किञ्चित् करिष्याम इति । 'खरदूषणयोर्मेऽवस्थां दर्शयिष्यामीति' ॥ अनेनाङ्कान्तःपातिवृत्तं सूचितम् । अथ राक्षस्या निष्क्रान्तायां सीता समाश्वस्याह—अद्येति ॥ अद्य उच्छ्वसितास्मि । अथवेति ॥ समाश्वासो न कर्तव्य एव कुत इत्यत आह—राक्षसीभिरीदृशीभिरपि इत्थं अनेन प्रकारेण प्रतिभये वनप्रदेशे तथा लावण्यवती सुकुमारगात्री एकाकिनी कथमिव वर्तेत इति । 'रामो लक्ष्मणमीक्षते इति ॥ मया नियुक्ता त्वत्समीपं प्राप्ता सा किमकार्षीदिति पृच्छाभिप्रायः । भ्रातृभक्त्या तस्या लक्ष्मणसमीपे प्रेषणमयुक्तं मन्यमानो वाचा न पर्यपृच्छत् ।

अथ लक्ष्मणेन तद्वृत्तान्ते निवेदिते किं कुमारो मन्त्रयत इति सीतया पृष्टो

सव्रीडं चकितं पदे पदशतं न्यस्तं यया लीलया
सा जाता भयकारणं तव विधेः शक्त्या द्विषो रक्षसाम् ॥१७॥

सीता—अलिअं अलिअं एदं । (अलीकमलीकमेतत् ।)

रामः—ननु लक्ष्मणः कथयति ।

रामस्तद्वृत्तान्तं निवेदयति—सव्रीडेति ॥ यया पूर्वं मायाबलेन दर्शितया लीलया लीलाविलासादिमाधुर्यादिभिः सार्धं सारम्भैः स्फुरिताधरेण वदनेन च शफरप्रस्पन्दिना चक्षुषा मीनवत् प्रस्पन्दितुं शीलमस्येति तथाविधेन चक्षुषा च । स्तननमितेन मध्येन च पृथुनितम्बोरोहचक्रेण जघनमण्डलेन च सह वर्तमानया सव्रीडं चकितं पदे पदे प्रथमप्रथमदर्शने पदशतं पदानां पदन्यासानां शतं न्यस्तं कृतमित्यर्थः । सैव विमुक्तमाया स्वरूपं प्राप्ता तव भयकारणं सञ्जाता । विधेः शक्त्येति ॥ योऽयं मायाबलेनात्माभिव्यक्तिमोचनार्थो व्यापारः यच्च स्वरूपं प्राप्य सा लक्ष्मणं गृहीत्वा नभोमार्गमगमत् पुनर्लक्ष्मणेन तस्या वैरूप्यकरणं कृतं तदिदं सर्वं विधेः शक्त्या प्रयोजिकया प्रयुक्तमिति सामर्थ्यमध्याहृत्य योजनीयम् । अन्यथा राक्षस्या भयकारणत्वस्य पतनमात्रे विधिशक्तिर्हेतुः स्यात् तच्चानुचितम् । कस्य हेतोर्विधिरेवमकरोत् तत आह—रक्षसां द्विष इति ॥ "कर्तृकर्मणोः कृति" इति कर्मणि षष्ठी । अयमभिप्रायः । रावणादिराक्षसपीडिता त्रिलोकी विलं व्याकुलमानेन विधिना लङ्काधिवासिनी निशाचरी जनस्थानं प्राप्यमाना धर्मोपायानिन्दो निमित्तान्तरेण वनमानीयानेन प्रकारेणास्माभिस्तस्या वैरूप्यं कारयता रावणादिनिशाचराणामस्मत्प्रति महावैरमापादयामासे । सर्वराक्षसकुलसमुन्मूलयितुमिच्छया हता स्वलेन वैरानुबन्धिना कर्मणानुमोदित इति । इह शैलाशमिभिरित्यत्रोद्दिष्टस्यैतद्व्यापारस्य राक्षसवैरनिबन्धनादर्शनेन विच्छेदे प्रसक्ते तदविच्छेदकारणत्वेनिष्पत्त्या बिन्दुर्नाम द्वितीयार्थप्रकृतिर्निबद्धा । यथोक्तम्—"बीजं बिन्दुः पताका च प्रकरी कार्यमेव च । अर्थप्रकृतयः पञ्च कथाहेतव ईरिताः ॥ अवान्तरार्थविच्छेदे बिन्दुरच्छेदकारणम् ।" इति । प्राप्त्याशा च कार्यस्य तृतीयावस्थानेन दर्शिता । यथोक्तम्—"उपायापायशङ्काभ्यां प्राप्त्याशा प्राप्तिसम्भवः ।" इति ॥१७॥

तदिदं परिहासवचनं मत्वा मैथ्या अलीकमलीकमेतदित्याह । अत एव ननु लक्ष्मणः कथयतीति परिहासवचनत्वं तस्य प्रतिषिध्यते ।

सीता—इं तस्सिं जणे मे विस्संभो आसी । अज्जउत्तेण साहु णिवारिदो ।

हं तस्मिन् जने मे विस्रम्भ आसीत् । आर्यपुत्रेण साधु निवारितः ।

रामः—वत्स ! लक्ष्मण ! कथं त्वया पूर्वमुपलक्षिता सा ।

लक्ष्मणः—(सस्मितम्) सर्वत्र दाक्षिण्यात् दोषं न पश्यत्यार्यः । कथमौण्यमस्येश्लाघ्यते ।

रामः—सत्यमेतत् ।

दाक्षिण्यमृद्वी जनता शठानां पराधीनी ।
स्वयमुद्धर्तुकामानां लतेवोज्झितकण्टका ॥ १८ ॥

हमित्यनुतापकार्यमूलो वाष्पोऽनुतापः । तस्मिन् जने विस्रम्भ आसीत् यत् तत् पश्यति-त्यर्थः । आर्यपुत्रेण स जनो निवारित इति यत् तत् साधु इति योजनीयम् । अथ पूर्वमेव लक्ष्मणमुखाच्छ्रुतो वत्सस्याः प्रत्याख्यानप्रकारः श्रावणीयत्वेनाभीप्सितः स राघवो-ऽपि लब्धावसरो भूत्वा मनस्युपक्षिप्तमेव तावत्तदवसरप्राप्तं साधने—कथमिति ॥ त्वया सा कथं केन प्रकारेणाविश्वसनीयत्वेनोपलक्षिता विज्ञाता न केनचिदपि प्रकारेणाविश्वसनीयत्व प्रतिभातीत्यर्थः । सैवमनेन तस्या लावण्यादिगुणपरिपूर्णता दर्शिता । तस्या लावण्यादिगुणगणैरभ्यासविशेषो भूत्वा यत् प्रत्याख्यानमकृथाः तदत्यन्तं समीचीनमिति प्रशंसापरत्वेन तद्वाक्यं व्याख्येयम् । न प्रश्नपरत्वेन । कथ-मपीतरं न दीयते । विदितदौरात्म्येनापि रामेण स्वदेशत्वेन तदौरात्म्यापरिज्ञाना-देव तावत्प्रत्याख्यानमकृत्वा मया सा स्वसमीपे प्रेषिता इति लक्ष्मण प्रत्यागमनोऽ-पराधाभावः सूचितः । लक्ष्मणः पुनस्तमिमभिप्रायमजानानः सस्मितमाह—सर्वत्रेति ॥ दाक्षिण्यमत्र परच्छन्दानुवर्तित्वम् । सर्वत्रेत्यनेन सज्जनेषु दाक्षि-ण्यं गुण एव, दुर्जनेषु तदेव दोष इति दर्शितम् । दाक्षिण्यादेव तस्याः प्रा-णसन्त्यागस्थाने न कृतम् । न तस्या दौरात्म्यापरिज्ञानादिति भावः । अत आ-र्येणैतद् दाक्षिण्यं स्वभावविरुद्ध एव विदितदौरात्म्यायाः तस्याः प्रत्याख्या-नाभावेन प्रशंसीयत्वेन वा न भवितव्यम् इति शङ्कितः—कथमिति ॥

अथ तदुक्तमेव दुर्जनेष्वारोप दाक्षिण्यस्य दोषत्वमनुभवपूर्वकं स्वभावस्य भूत्वा समर्थयते—सत्यमिति ॥ जनता जनसमूहः दाक्षिण्येन मृदुः कोमलः

सा खलु स्त्रीसामान्यादवमन्तव्या। दुष्करं खलु त्वया कृतम्।

(लक्ष्मणः अधोमुखस्तिष्ठति)

सीता—अज्जउत्त ! दाणिं वि रक्खसीं पेक्खामि विअ ।

आर्यपुत्र !-इदानीमपि राक्षसीं पश्यामीव ।

राम.—

त्रिभुवनरिपुरस्या रावणः पूर्वजश्चे-
दसुलभ इति नूनं विश्रमः कार्मुकस्य ।

शठाना दुर्जनानां स्वयमेव वशवर्ती भवति । स्वयशब्देन वशीकरणे प्रयत्नापेक्षां वारयति । उद्धर्तुकामाना पश्वादिव-धनार्थं लतोद्धरणार्थमुद्यतानामुज्झितकण्टका निसर्गत कण्टकरहिता यथा स्वयं वशवर्तिनी कण्टकोच्छेदनादिप्रयत्नेन विना सुभग्ना भवति तथेत्यर्थः ॥ १८ ॥

अविद्यमानेऽपि दाक्षिण्ये तस्याः प्रत्यादेशो दुष्कर एवेत्यभिप्रायेणाह—**सा खल्विति** ॥ खलुशब्देन प्रसिद्धिवाचिना तस्याः अन्यस्त्रीभ्यः सौन्दर्यादिभिर्महान्तं विशेषं प्रसिद्धत्वेन दर्शयति । स्त्रीसामान्यादित्यवमनने हेतुः न तन्निषेधे । यथा या काचन स्त्रीति स्त्रीसामान्यबुद्ध्या यदवमननं भवेत् तस्यानर्हा लोकोत्तरसौन्दर्यादिगुणैरत्यन्तश्लाघनीयत्वात् । अतो नैवंभूतायास्तस्याः प्रत्याख्यानं कृतं तदतिदुष्करमित्याह—**दुष्करमिति** ॥

अथ शूर्पणखावैरूप्यकरणमेव यथा प्रतिज्ञातस्य सर्वराक्षसवधस्य परमं द्वारं स्यात् तथा निरूपयन्नाह—**त्रिभुवनेति** ॥ **अस्या रावणः पूर्वजश्चेदिति** ॥ अस्या इत्यनेन वैरूप्यकरणं राक्षस्या दौरात्म्यं च परामृश्यते । वधस्य निग्रहो वा तर्जनभर्त्सनादिकं वा कृतं तत् कालवशेन कार्यान्तरव्यासङ्गेन वा तस्य विस्मरणमपि सम्भवेत् । वैरूप्यकरणे तु स्वसमीपस्था रावणेन नित्यं द्रष्टुं शक्यते । अतः तद्दर्शनसमुत्थस्य वैरस्यानुवृत्तिश्चिरस्थायिनीति भावः । एषा चैवम्भूतदौरात्म्यादौदासीन्यमवलम्ब्यते । यथास्मात् महान् वैरानुबन्धो रावणस्य भविष्यति तथा भविष्यतीत्यपि दर्शितम् । पूर्वज इत्यनेन कनीयस्यां वात्सल्यातिशयो दर्शितः । तेन तद्विकारदर्शनेऽसूयात्यन्तता द्योत्यते । त्रिभुवनरिपुरित्यनेन यो भुजदर्पाडम्बरैरेकाकस्मात् त्रिलोकीनिवासिनां जनानां पीडां करोति स कथमात्मसोदर्यावैरूप्यकरणं सोढुं शक्नोतीति दर्शितम् । चेच्छब्दोऽत्र लोकप्रसिद्ध-

सीता—अज्जउत्त ! पेक्ख पेक्ख दिवसक्खअपाटलेहिं किरणेहिं उद्धरिअ रक्खसीए लोहिदकद्दमं पाअवसिहराइं लिंपदि विअ भअवं सुज्जो ।

आर्यपुत्र ! पश्य पश्य दिवसक्षयपाटलैः किरणै रुद्धृत्य राक्षस्या लोहितकर्दमं पादपशिखराणि लिम्पतीव भगवान् सूर्यः ।

राम—एष परिणतो दिवसः । वत्स ! लक्ष्मण !

खड्गं निधेहि शिथिलीकुरु कार्मुकज्या-
मङ्गैरपां विरजसामवगाहनार्थं ।
अन्तर्नियम्य मरुतः परिवर्त्य मन्त्रान्
सायन्तनं नियममद्य वयं चरामः ॥ २० ॥

दनयाविर्भवन्निकमाद्ये । उत्साहभूस्स च दयारणदानयोगात् त्रेधा किलाह मति गर्वधृतिप्रहर्षाः ॥" इति । अस्मिन् श्लोके निश्चयविषयस्य सर्वराक्षोवधस्य साध्यत्वप्रतीतेः प्रारब्धस्य कार्यस्य नियताप्तिर्नाम तुर्यावस्थापि दर्शिता । यथाह—"अपायाभावतः प्राप्तिर्नियताप्तिः सुनिश्चिता ।" इति । आर्यपुत्र ! इदानीमपि राक्षसीं प्रेक्ष्यैवेति भयवासनानुवृत्तिर्दर्शिता ॥ १९ ॥

आर्यपुत्र ! प्रेक्षस्व प्रेक्षस्वेति द्विर्वचनं कौतुकातिशयं वेदयति । भगवान् सूर्यो दिवसक्षयाद्धेतोः पाटलैररुणैः अत एव भूप्रदेशमुरस्कृत्य मध्येगगनमुन्नतैः किरणैः करणभूतैः राक्षस्याः रुधिरकर्दममुद्धृत्य पादपशिखराणि लिम्पतीव । क्रियोत्प्रेक्षेयम् । अप्रकृतस्याप्रकृतत्वेन सम्भावनमुत्प्रेक्षा । सा च जातिगुणक्रियाद्रव्याणामप्रकृतानामध्यवसेयत्वेन चतुर्धा भवतीति ।

अथ रामस्सायं सन्ध्यामासन्नामालोक्य सौमित्रिसीताभ्यां सह तत्कालविहितकर्म निर्वर्तुं लक्ष्मणं प्रति परिणामविषयसन्नाहविमोचनायाह—खड्गमिति ॥ यदेतत् खड्गनिधानकार्मुकज्याशिथिलीकरणाभिधानं गोधाङ्गुलित्रकवचादिसन्नाहान्तरविमोचनस्याप्युपलक्षणम् । विरजसां विगतं रजो दोषः पापं वा यासां तासाम् । विरजस इत्यनेन पांसुपातादिराहित्येनापां स्वच्छता दर्शिता । पांसुस्वच्छता तावद् दिग्गुणान्तराणामप्युपलक्षणम् । निर्दोषत्वेनापां तीर्थत्वेन पावनत्वं दर्शितम् । स्पर्शमात्रेण सद्य एव शैत्यादिगुणसम्पन्नत्वेनातपश्रमादिसमुत्थसन्तापहारिणीनां तीर्थत्वेन राक्षसीदर्शन-

लक्ष्मणः—यदाज्ञापयत्यार्यः। (तथा करोति)

राम—एष एषः—

रथचरणायुधस्य चरणेन हतो रभसा-
नभस इव च्युतो नमुचिरस्रकणैः चरितैः।
प्रतिनवबन्धुजीवकुसुमच्छविभिः सविता
शशिमुखि ! दिङ्मुखानि किरणैररुणीकुरुते ॥२१॥

(निष्क्रान्ताः सर्वे)

इति श्रीशक्तिभद्रविरचिते चूडामणिनाटके द्वितीयोऽङ्कः।

सम्भाषणस्पर्शनादिजनिताशुद्धिनिरसनसमर्थानां गोदावरीसम्बन्धिनीनामपामवगाहनेन। "कर्तृकर्मणोः कृति" इति कर्मणि षष्ठी। आर्द्रैरङ्गैः सहिताः सन्तः। वयं मरुतोऽन्तर्नियम्य। "ऊरुस्थोत्तानचरणसव्ये न्यस्येतरं करम्। उत्तानं किञ्चिदुन्नम्य मुखं विष्टभ्य चोरसा॥ निमीलिताक्षः सत्त्वस्थो दन्तैर्दन्तानसंस्पृशन्। तालुस्थाचलजिह्वश्च संवृतास्यः सुनिश्चलः॥ संनिरुध्येन्द्रियग्राम नातिनीचोच्छ्रितासनः। द्विगुणं त्रिगुणं वापि प्राणायाममुपक्रमेत्॥" इत्यादिना मुनिभिरुपदिष्टेन मार्गेण चतुर्दशभुवनाभ्यन्तर्भोगे परामुपनीय मन्त्रान् प्रणवव्याहृत्यादीन् परिवर्त्य सावर्तनं जप्त्वा सायन्तनं नियमं सायंकालेऽवश्यकर्तव्यत्वेन विहितं कर्म चरामः अनुतिष्ठाम इति ॥२०॥

अथ राममुखेन कविः सन्ध्यावर्णनमाभिरत्याङ्कं समापयति। एष दिवसः परिणतः अवसितप्राय इत्यर्थः। हे ! शशिमुखि ! सविता प्रतिनवानां बन्धुजीवकुसुमानां छविरिव छविर्येषां तैः अतिरक्तैः किरणैः दिशां मुखानि अरुणीकुरुते। अत्र मुखशब्देन प्रतिष्ठासमानमात्मवल्लभमालोक्य कोपेनारुणीकृतवदना इवेत्युत्प्रेक्षा व्यज्यते। यथा पूर्वं देवासुरसङ्ग्रामे नमुचिर्नामातिवीरोऽसुरः रथचरणायुधस्य चक्रायुधस्य दैत्यारेः रभसात् कोपात् सुदर्शनेन शिरश्छित्वा चरणेन हतः प्रक्षिप्तो रभसाद् वेगात् नभसः च्युतः सन् पतनसमये चरितैः क्षरितैरस्रकणैः दिङ्मुखान्यरुणीचकार तथायमप्यरुणीकुरुते इति। उपमालङ्कारः ॥ २१ ॥

इत्याश्चर्यचूडामणिव्याख्यायां द्वितीयोऽङ्कः।

अथ तृतीयोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति यथानृषिकुमारः)

ऋषिः—तिष्ठतु चिराय दिवसकरान्वयो यं विभूषयता रामेण खरदूषणकर्णधारां यातुधानकेतुमतीं जनस्थानतो यमस्थान-

---

आश्चर्यचूडामणिनाटकेऽङ्को द्वितीयोऽपि यथामनीषम् ।
व्याकार्यथो चित्रकथासमेतमङ्कं तृतीयं विवृणोमि शक्त्या ॥

अथ कविना नीरसानुचितखरदूषणादिवधवस्तुजातं सूचयितुं विष्कम्भकः प्रथमं निबध्यते । मुनिकुमारवृद्धतापसाभ्यां मध्यमपात्राभ्यां प्रयोजितस्यास्य विष्कम्भकस्य शुद्धत्वमवधेयम् । तदिदं सर्वं नाट्यवेदविद्भिरभिहितम्—"द्वेधा विभागः कर्तव्यः सर्वस्यापीह वस्तुनः । सूच्यमेव भवेत् किञ्चिद् दृश्यं श्रव्यमथापरम् ॥ नीरसोऽनुचितस्तत्र संसूच्यो वस्तुविस्तरः ॥ दृश्यस्तु मधुरोदात्तरसभावनिरन्तरः । अर्थोपक्षेपकैः सूच्यं पञ्चभिः प्रतिपादयेत् ॥ विष्कम्भचूलिकाङ्कास्याङ्कावतारप्रवेशकैः । वृत्तवर्तिष्यमाणानां कथांशानां निदर्शकः ॥ संक्षेपार्थस्तु विष्कम्भो मध्यपात्रप्रयोजितः । एकानेककृतः शुद्धः सङ्कीर्णो नीचमध्यमैः ॥" इति । अथ कश्चिन्मुनिकुमारोऽभ्यस्तसमस्तविद्यतया परिव्रजन् सन् परिचितसमस्तद्वीपिलिकान्तसंचारी भजमानो विषयनिरपेक्षो भूत्वा तीर्थानि सेवमानो मध्येमार्गं सौमित्रिवचनात् रामेण कृतं खरदूषणयोस्तदधिष्ठितस्य बलस्य च वधमाकर्ण्य पद्धतिपर्यटनपरिश्रान्तोऽप्यानन्दपर्याकुलो भूत्वा रघुवीरं मनसाभिनन्दन् तत्सम्बन्धितया तदुदारस्यैवाशिषमाशास्ते—**तिष्ठत्विति** ॥ अयं दिवाकरान्वय एवमेवोदयमभ्युदयं प्राप्तः चिरकालं निरुपद्रवमत्र तिष्ठतादित्यर्थः । अमुना रामेण कृतं परममुपकारमभिप्रेत्य तदुत्पादितस्यानन्दस्य दिवाकरान्वयस्याप्याशीर्वादः कृतः तमेव व्यक्तीकरोति—**यमिति** ॥ यं दिवाकरान्वयं विभूषयता विशेषेणालङ्कुर्वता । यथा रामेण 'दिवाकरान्वय उज्ज्वलोऽभूत् न तथान्येन केनापि पूर्वेण राज्ञेति भावः । तथाभूतेन रामेण सर्वा एव वनभूमयः न केवलं जनस्थानमेव मद्विधानामपि कौमारे वयसि स्थितानामपि स्वैरसञ्चारक्षमाः कृताः तीर्थयात्राव्यापृतस्य सर्वेष्वेव वनप्रदेशेषु स्वैरसञ्चारलाभात् । वनभूमय इत्यनेन सन्तोषातिशयो व्यज्यते । कथं स्वैरसञ्चारक्षमत्वं वनभूमीनामत आह—**खरेति** ॥ खरदूषणौ कर्णधारौ नाविकौ यस्याः सा । सेनां प्रति नियन्तृत्वात् कर्णधारत्वारोपः । **यातुधानकेतुमतीमिति** ॥

वर्तिनीं कृतवता कृताः खलु माद्विधानामपि स्वैरसञ्चारक्षमा वनभूमयः। साम्प्रतं नूनं रामाश्रयाद् राक्षसजीवितरसज्ञा मृत्युजिह्वा लङ्कामपि लेढि। (किञ्चिद्गत्वा) तत् क नु खलु तीर्थयात्राश्रमं विगमयामि। (परिक्रम्यावलोक्य) अत्रास-न्नेनाश्रमेण भवितव्यम्। तथा हि—

केतुशब्दो ध्वजे कूपके च वर्तते। ध्वजेन नित्ययोगात् केतुमतीति सेनायास्संज्ञा। यथाह अमरसिंहः "ध्वजिनी वाहिनी सेना" इति। तथा कूपकेन नित्ययोगात् पोतस्यापि केतुमतीशब्दवाच्यत्वम्। इमर्थे च नित्ययोगे मतुप्प्रत्ययः। "भूमनिन्दाप्रशंसासु नित्ययोगेऽतिशायने। संसर्गेऽस्तिविवक्षायां भवन्ति मतुबादयः॥" इति। तथा च शब्दश्लेषोऽस्य यातुधानसेनायां पोतत्वारोपनिबन्धनतया रूपकालङ्कारोपेता प्रतिपत्तव्या इति ज्ञेयम्। **जनस्थानतो यमस्थानवर्तिनीं कृतवतेति॥** यदि यातुधानसेना रामेण जनस्थानतोऽपसारिता वनान्तरं लङ्कापुरं वा गता स्यात्, अतः पुनरागमनशङ्कया स्वैरसञ्चारो न लभ्येत। यतः सा यमस्थानवर्तिनी कृता अतः पुनरागमनभयाभावेनाद्यप्रभृति सर्वत्र स्त्रीबालवृद्धानामपि स्वैरसञ्चारो भवतीत्यर्थः। ननु खरदूषणादिभ्यो बलवत्तमेषु दशग्रीवादिषु जीवत्सु कथं स्वैरसञ्चारलाभः अत आह—**साम्प्रतमिति॥** अयमर्थः। सर्वत्राप्रतिहतप्रवेशापि मृत्युजिह्वा एतावन्तं कालं राक्षसजीवितरसोत्सुकापि रावणादिभयादलब्धतत्प्रसरा, तदर्थं कञ्चनाश्रयमपेक्षमाणा साम्प्रतमिदानीं रामाश्रयात् रामाभिधानं लोकोत्तरगुणसम्पन्नमाश्रयं लब्ध्वा। 'ल्यब्लोपे पञ्चमी"। अथवा रामस्याश्रयात् आश्रयणात्। "कर्तृकर्मणोः कृति" इति कर्मणि षष्ठी। **राक्षसजीवितरसज्ञा॥** राक्षसानां जीवितरसमनुभवन्ती। पूर्वं रावणाधिष्ठितत्वेनाचिन्तनीयामपि लङ्कां लेढि यथा स्वाद्यं मध्वाद्यस्वेनास्वादयति एवं विशिष्टाश्रयलाभादरसेन निष्प्रतिबन्धं विनाशयिष्यतीति। अनेन अन्येन कविना सर्वराक्षसवधोत्साहस्य बीजभूतस्य खरदूषणवधेनावान्तरप्रयोजनेन विच्छेदे प्रसक्ते तदविच्छेदाय कविना द्वितीयार्थप्रकृतिर्निबद्धेति ज्ञेयम्। यथाह—"स्वल्पोद्दिष्टस्तु तद्धेतुर्बीजं विस्तार्यनेकधा। अवान्तरार्थविच्छेदे बिन्दुरच्छेदकारणम्॥" इति। अथ तीर्थयात्रापरिसमापनवाय शीघ्रप्रदेशमन्विष्य किञ्चिद्गत्वा सिकतागततपस्विस्वरखादिभिराश्रमासत्तिमनुमाय सन्तुष्टो भूत्वाह—**अत्रेति॥** अत्र नदीतीरे आश्रमेणासन्नेन भवितव्यम्।

दर्भैः सैकतमण्डलानि सरितः श्यामानि मन्त्रास्तृतै-
रभ्यासात् कलमाह शाखिनि शुकी वाक्यानि वैखानसैः ।
ऊधो मातुरपास्य मां प्रति जटाचीराजिनप्रत्ययात्
नीवाराञ्जलिभिर्भृता मुनिसुतैरायान्ति बाला मृगाः ॥ १ ॥

अत्र न शृणोमि स्वाध्यायम् । (ध्यायन्) न पश्यामि होमधूमम् । भवतु, प्रविश्य ज्ञास्ये । (प्रविश्यावलोक्य) इदमाश्रमपदमचिरोत्सन्नमिव दृश्यते । तथा हि—

कुत इत्यत आह—दर्भैरिति ॥ सरितः सैकतमण्डलानि नद्याः सिकतामयानां प्रदेशानां समूहाः मन्त्रास्तृतैः मन्त्रपाठपूर्वं मन्त्रपूर्वकमास्तृतैः दर्भैः श्यामानि । अनेन महर्षीणां यज्ञयागानुष्ठानतात्पर्यं दर्शितम् । चिह्नान्तरमाह—शाखिनि महीरुहे स्थिता शुकी, वैखानसैस्तृतीयाश्रमस्थैः मुनिभिस्सहाभ्यासात् नित्यमेवाश्रुतस्वरवर्णपदक्रमादिविशिष्टाध्यापनाध्ययनश्रवणपूर्वकाभ्यासजनितादवधारणाद्धेतोः स्वयमेव वाक्यानि कलमाह उच्चारयति । कलशब्देन मुनीनामुच्चारणात् शुकीसमुच्चारणस्य स्वरवर्णाद्युपेतेन विशिष्टस्यैव सतो नादमाधुर्यमाधिक्यं दर्शितम् । अनेन विद्याभ्यासजनितविज्ञानाधिक्यमावेदितम् । अथापरेण लिङ्गेनाश्रमासत्तिमनुमिनोति । बाला मृगाः अत्यन्तबालत्वेन स्वयं तृणादिभक्षणासमर्था हरिणादयो मातुरूधोऽपास्य स्तन्यपानसमय एव मुनिकुमारकृतोपलालनातिशयसमुद्भूतेन प्रेम्णा सवत्क्षीरमप्यूधोभारमुत्सृज्य जटाचीराजिनप्रत्ययात् जटाचीराजिनैः कृतात् विश्वासात् मदङ्गस्थजटाचीराजिनादिदर्शनेनापरिचितचरेऽपि मयि परिचितचरमुनिकुमारबुद्ध्या सञ्जातात् विश्वासादित्यर्थः । सञ्जातोत्सुक्या भूत्वा मां प्रत्यायान्ति । अत्र हेतुः—मुनिसुतैर्नीवाराञ्जलिभिर्भृता इति ॥ अनेन वाक्येन कुमाराणामपि दयालुत्वं दर्शयतान्येषां दयालुत्वातिशयो दर्शितः ॥ १ ॥

एवं बहिरङ्गभूतैः चिह्नैराश्रमासत्तिमनुमाय तदनन्तरमन्तरङ्गभूतस्वाध्यायाध्ययनहोमधूमाद्यनुपलम्भेन डोलायमानमानसो भूत्वाह—अत्रेति ॥ भवतुशब्दः करिष्यमाणकर्माध्यवसाये । यथाह—"भवतान्तरनिर्णये" इति । अथ प्रविश्यावलोक्य मुनीनामदर्शनेन तत्कालसूचककर्मानुष्ठानचिह्नभूतद्रुवगन्धाद्युपलम्भेन च मुनिभिस्तत्कालकृतमाश्रमाणां परित्यागमनुमिनोति—इदमिति ॥ अचिरोत्सन्नमचिरेण विनष्टं विनष्टा पुरीत्यादिवदाश्रयविनाशस्याधारे उपचारेणैवमुक्तम् ।

विसृजति हुतगन्धं वेदिरास्तीर्णदर्भा
न जहति बलिभूमौ षट्पदाः सौहृदय्यम् ।
इदमपि तरुशाखाचक्रवाले विषक्तं
द्विगुणयति पिशङ्गं वल्कलं पल्लवानाम् ॥ २ ॥

अत्र हि कश्चिद् विद्यते चेदाह्वयामि । अहमतिथिः कोऽत्र भोः!

(नेपथ्ये) इत इतः स्वागतमतिथये ।

ऋषिः—न शून्यमिव ।

(ततः प्रविशति यथासम्भारव्यापृतो वृद्धतापसः)

वृद्धः—इत इतः स्वागतमतिथये ।

विनाशचिह्नान्येव दर्शयति—**विसृजतीति** ॥ इयं वेदी गार्हपत्याहवनीययोर्मध्ये उत्खातः आकीर्णदर्भः भूप्रदेशो वेदिः । यद्यपि हुतगन्धविसर्जने वेदिर्न साक्षात्कर्त्री तथाप्याहवनीयसामीप्याद् वेद्याः तत्कारकत्वेनैवमभिधानं सङ्गच्छते । षट्पदाः बलिभूमौ तत्कालानुष्ठितभूतयज्ञायां भूमौ सौहृदय्यं सुहृदयत्वं हृदयसौख्यमिति यावत् । बल्यर्थचन्दनकुसुमादिपरिमलमध्वास्वादादिसंभृतमानन्दं न जहति । किन्त्वनुभवन्त्येवेत्यर्थः । तरुशाखाचक्रवाले विषक्तं वातादिभिरार्द्रभूतया संभावयितुं लब्ध्वा शाखासमूहे विषक्तमवस्थितम् । अवस्थापनं विना तदसंभवात् तदाक्षिपति । एवंभूतमिदं वल्कलमपि कर्तृ पल्लवानां पिशङ्गं वर्णं द्विगुणयति । गोरोचनासदृशो वर्णः पिशङ्ग इत्युच्यते । अत्र गुणमात्रपरत्वाद्रागः । अत एव पटस्य शुक्ल इतिवद् पल्लवानां पिशङ्गमिति गुणिना सम्बन्धो दर्शितः । वल्कलगतस्य पिशङ्गिम्नः पल्लवेषु संक्रमणाद् द्विगुणत्वम् । वल्कलमित्येकवचनं सामान्यैकत्वाभिप्रायेणेति ज्ञेयम् । इह वल्कलानां नूतनत्वेनानतिचिरशोषितत्वेन च संभूतः पिशङ्गिमातिशयः आश्रमस्य तत्कालपरित्यागावगमे लिङ्गं भवति ॥ २ ॥

अत्र कश्चिद् विद्यते चेत् आह्वयामीति ॥ आह्वानेन प्रच्छास्यामीति पर्यवसानम् । अथ दशग्रीवं मारीचाश्रमं प्राप्तमाकर्ण्य तद्भयान्मुनिषु निर्गतेषु कश्चित् तापसो वार्धक्यजरया विलम्बमानो यात्रार्थं दण्डासनकमण्डल्वादिसंभारोद्वहनव्यापृतः सहसा मुनिकुमारस्याह्वानमाकर्ण्याह—**इत इत इति** ॥ इहासन्नपदेन संभ्रान्तमानसेनाप्यतिथिगोचरः समुपचारो मेऽभिमत इत्येतदवगम्यमानं तत्रत्यानां ऋषीणामतिथिपूजातात्पर्यातिशयमावेदयति । अत्र दर्भैरित्यत्र अपपदे भूयपदे च तात्पर्यं

ऋषिः—तपोधन ! भवन्मात्रावशेषं बह्वाभोगमाश्रममहं पश्यामि ।

वृद्धः—अयं तावत् पौलस्त्यबन्धोर्मारीचस्याश्रमः ।

ऋषिः—श्रूयते स कौशिकसुतेभ्यो रामशरोच्छिष्ट इति । किं स एव ।

वृद्धः—अथ किम् । अस्ति रावणभगिनी शूर्पणखा ।

ऋषिः—तिष्ठ, तपोवने रामशासनात् सञ्चरतो लक्ष्मणस्य

दर्शितम् । इदानीमतिथिपूजात्मके मनुष्ययज्ञे च श्रद्धा दर्शिता । एवं पञ्चयज्ञानुष्ठानपरत्वमधस्तनेन ग्रन्थेनावेदितं भवतीति । अथाश्रमस्याचिरोत्सन्नत्वे हेतुं जिज्ञासमान आह—**तपोधनेति** ॥ भवन्मात्रं भवानेवावशेषः अवशिष्टो यस्मिन् । अवशेषशब्देन पूर्वं सन्निहितानामेवेदानीं निमित्तान्तरादसन्निधानं दर्शितम् । तेन तन्निमित्तजिज्ञासा सूचिता । बह्वाभोगत्वं तस्य बहुमुनिजनसद्भावाद्यैवं गमयति । बह्वाश्रमस्यैवंभावे किं निमित्तमिति प्रश्ने वाक्यस्य पर्यवसानम् । अथ तन्निमित्तं वस्तु उपोद्घातरूपं कथान्तरं प्रस्तौति—**अयमिति** ॥ तावच्छब्देन आश्रमपरिचयं विना परचादपि बहु वक्तव्यमस्तीति सूचितम् । **पौलस्त्यबन्धोरिति** ॥ ततः सक्रोध इत्यादिना वक्ष्यमाणस्य रावणकर्तृकस्य मारीचाश्रमगमनस्य बीजत्वेनोक्तम् । अयमित्यनेनाश्रमस्यासन्नत्वेन तदस्य वृत्तान्तपरिज्ञानसौकर्यं दर्शितम् । **श्रूयते इति** ॥ स मारीचः कौशिकसुतेभ्यः रामशरोच्छिष्टः श्रूयते इत्यन्वयः । कौशिकसुतेभ्य इत्यनेन समानवयस्कत्वेन तैः सह स्वैरसंभाषणसंभावना दर्शिता । उच्छिष्टशब्देन यथा भोक्त्रा भुज्यमानस्यौदनादेरेकदेशे प्रस्तरादिदोषमिमनया छेदनेन तथा कर्तव्यक्रियमाणसुबाह्वादिनाशनेन रामशरेण भयवापन्नं पर्यवसायनमुक्तमिव इति दर्शितम् । श्रूयत इति वर्तमाननिर्देशः अद्यतकार्यस्य तद्वृत्तान्तश्रवणमस्य कौतुकं नुद्यन्ति दर्शयितुं कृत इति ।

किं स एवेति ॥ किं स एव भवता मारीचः सम्युक्त इत्यर्थः । अथ वृद्धस्तपस्वी तद्वचनादेव मारीचस्य रामभयात् तदाश्रयं तेन विदितं जानानः लक्ष्मणसुतेरुप दशग्रीवस्य मारीचाश्रमप्राप्तिनिदानभूतं शूर्पणखावृत्तान्तं वक्तुमारभते—**अस्तीति** ॥ निर्देशेनेन गतिनिवृत्तिवाचिना वचनेनोपरतिर्लक्ष्यते । तत्कथा बोध इति यावत् । तपोवने रामशासनात् सञ्चरतो लक्ष्मणस्येत्यनेन कविना रामलक्ष्मणयोः सह प्रवेशाभावनिमित्तं दर्शितम् । मन्त्रेणैव लक्ष्मणेनाभिधार्यमाणस्य

मुखादेव श्रुतं शूर्पणखाविरूपकरणं खरदूषणवधश्च,
ममापूर्वो मारीचवृत्तान्त एव ।

वृद्धः—ततः सक्रोधो रावणः मारीचस्याश्रममागतवान् ।

ऋषिः—ततस्ततः ।

वृद्धः—ततः "त्वं मृगरूपेण रामं विलोभ्य दूरीकुरुष्व, तावदहं सीतां स्वीकरिष्यामि" इति बहुशस्तेन स निर्बद्धः ।

ऋषिः—ततस्ततः ।

वृद्धः—ततस्तदानीं रामगौरवं बहुधा व्याहृत्य मुहूर्तं तूष्णीं समपद्यत स मारीचः ।

ऋषिः—सदृशमनुष्ठानमस्य । ततस्ततः ।

वृद्धः—ततः सक्रोधो रावणः

रचयन् भ्रुकुटीः प्रहस्य कोशा-
दुदहासीदसिमुन्मयूखरेखम् ।
विषमीभवति स्म यस्य धारा
सममैरावणदन्तिदन्तकोशैः ॥ ३ ॥

पूर्वाश्रमयादित्वाभावसम्प्राप्तिरपि दर्शिता । ममापूर्व इति ॥ योऽयं मारी-चस्याश्रमे रावणेन मारीचवृत्तान्तो मयानुपक्रान्तः ॥ स एवापूर्वः । अविदितचर-त्वादभिनव इत्यर्थः । ततः सक्रोध इति ॥ खरदूषणवधश्रवणानन्तरं ममता आत्मभगिनीवैरूप्यकरणात् खरदूषणवधाच्च हेतोः सक्रोध इति । तावदिति ॥ याव-न्मायाबलपरिगृहीतविचित्रमृगरूपेण सीतापरिहाय त्वया रामो दूरीकृतो भवति तावदित्यर्थः । बहुश इति ॥ बहुशो निर्बन्धेन निर्बद्धे कर्मणि तस्याप्यननु-मतिर्निर्बध्यते । तदेवाननुमननप्रकारमाह—रामगौरवमिति ॥ सदृशा-मिति ॥ यदिदमात्माभिनिवेशेन निर्बन्धे कृतेऽपि [illegible] कर्मणो निवर्तनं तत् [illegible] सदृशमनुरूपमित्यर्थः ।

तत इति ॥ [illegible] बहुधा व्याहृत्य [illegible] रावणः सक्रोधो भूत्वा [illegible] भ्रुकुटीं रचयन् । भ्रुकुटिः भ्रुवोः विकार-विशेषः । यथोक्तं भरतमुनिना—"भ्रुवोर्मूलोत्क्षेपणात् भ्रुकुटी परिकीर्तिता ।"

ततस्ततः ।

वृद्धः—ततस्तस्मादितो राक्षसदूषितादुद्विग्ना निरगच्छन्मिथमिनः । दृश्यते ननु त्वयापि मे गमनत्वरा ।

ऋषिः—यद्येवं साधयतु भवान् । अहमितो गच्छामि ।

वृद्धः—बाढम् ।

(निष्क्रान्तौ)

विष्कम्भकः ।

(ततः प्रविशति रामः सीतया सह)

रामः—(निमित्तं सूचयन्) देवि ! अयमद्य
आक्रान्ताः किन्तु बालो भरत इति परैरुत्तराः कोसला मे
स्वर्गं शोकातिभारान्मम जनकसुते ! किन्तु याता जनन्यः ।

तिरोभूतो भवति तदान्येषामयं भावो विनष्ट इति प्रतिभासो भवति । पुनस्तस्य हेतोरुपगमे सति स्वकार्यं परहिंसादि कुर्वाणः फलेन सह जायते परमरूपेण बन्धनमरणादिना तदाभिव्यज्यते । फलाभिव्यक्तौ सत्यामेवं सदृशो भावो न विनष्टः किन्तु क्षण एव एतावन्तं कालमवस्थित इत्यवगम्यत इत्यर्थः । अत्र भावस्य हेतुनेनाभिव्यक्तिर्दृश्यते । अत्र दृष्टान्तः । यथा बीजानां संस्कारः दृढकरत्वादिसर्गत एव क्षणोऽनभिव्यक्तः सन् अङ्कुरादिकार्यं कुर्वाणः परमरूपेण मेघादिना तदावगम्यते । अत्र केन चि हेतुनेति न दृष्टान्तो योजनीयः ॥ ४ ॥

एवं मारीचवृत्तान्तमभिधाय तपोवनस्य राक्षसदूषितत्व तपोधनानामपगमने हेतुमाह—ततः इति ॥ एवं चेद भवान् कुतो नागमदिति चोद्यमवकाशाय दृश्यत इति । साधयतु भवानिति ॥ यतो भवतोऽपि तपोधनमनुरागादिमानस्य वा समानिष्पन्नपरिग्रहस्य वा नायमवसरः । अतः साधयतु शीघ्रं गच्छत्वित्यर्थः । अहमपि शीघ्रमन्यत्र गन्तव्यमनन्तरमित्यर्थः । एवं कवि शुद्धविष्कम्भकेण पूर्व भरतवृत्तान्तं रावणस्य सीतापहरणे यत्नं च वक्ष्यमाणं तदिवोगात् मारीचस्य मायाप्रयोगं च सूचयित्वाधुना प्रकृतमारभते—ततः प्रविशतीति ॥ निमित्तं सूचयन्निति ॥ वामनेत्रस्पन्दं वामबाहुस्फुरणादि निमित्तमनिष्टसूचकमित्यर्थः ।

देवि ! अत्रभवती भरताचि ! इति सम्बोधनेन कामाभिभवमात्रमनुरक्तम्.

रक्षोभिश्छन्नमन्यैः खरवधरभसाद् वर्तते किन्तु माया
वामो वामाक्षि ! बाहुः स्फुरति तव शिखाबन्धनस्यैकबन्धुः ॥

सीतायाः प्रशंसा क्रियते । अनया प्रशंसया प्रणयातिशयो व्यज्यते । अयं च प्रणयातिशयो भाविनो विरहदुःखस्य पोषकतां प्रतिपत्स्यते । अथेदानीं वामो बाहुः भूयो भूयः स्फुरति यतस्ततोऽस्माकं किञ्चिदनिष्टं अवश्यम्भावीति मन्यामहे । तत्र पितरि स्वर्गं गते मयि च दूरस्थे परैरिष्वाकुन्वेषिभिः । **बालो भरत इति ॥** इतिशब्दो हेतौ । भरतस्य बालत्वात् । तं परिभूय मे उत्तराः कोसलाः आक्रान्ताः किन्तु । बालो भरत इत्यनेन षष्ठ्यन्तेनाऽसमच्छब्देन च एवंभूतानिष्टाशङ्कायां भ्रातृस्नेहो राज्याभिलाषश्च निमित्तत्वेन गम्यते । न चास्य वचनस्य हते राज्य इत्यनेन विरोध इति वाच्यम् । तस्य सौमित्रेर्मायागोचरसंरम्भनिरासमात्रपरत्वात् । इतरथा चतुर्दशवर्षानन्तरं राज्यप्राप्तिरपि न घटेत । अथ भरतस्य बालत्वेऽप्यशक्तिर्न शङ्कितुं शक्यते । अस्माकं च वनं गतानां चतुर्दशसु वत्सरेषु दिशा एव संवत्सराः अपरिशिष्यन्ते । अत इदानीं भरतस्य बालत्वमप्यपगतप्रायमेव । अस्माकं च राज्यभोगकालोऽचिरेण वर्तिष्यते । अतः परैरिदानीमुत्तरकोसलाक्रमणे चिन्तापि न क्रियेतेति मन्यमानो मातृस्नेहेनान्यदनिष्टमाशङ्कते—**स्वर्गमिति ॥** मम जनन्य इत्यविशेषनिर्देशेन कैकेयीसुमित्रयोरपि कौसल्यायामिव भक्तिस्नेहादीनामाभिमुख्यं गम्यते । शोकातिभारात् भर्तृवियोगेनास्मद्विप्रवासेन च अनितस्य प्रतिक्षणं वर्धमानस्य दुःखस्यातिशयेन मरणात् स्वर्गं गताः किन्तु । अथैतावन्तं कालं दुःखं सोढ्वावतिष्ठमाना मम जनन्यः इदानीमवसितप्राये मम वनवासे तनयेऽस्मद्दर्शनाशामवलम्ब्य जीविष्यन्तीति मत्वानिष्टान्तरमाशङ्कते—**रक्षोभिरिति ॥** कर्तृनिर्देशः क्रियां विनानुपपद्यमानस्तामाक्षिपति । ततश्चात्र माया विशेषणतया क्रियमाणेति पदं द्रष्टव्यम् । अत्यन्ततोऽस्मान् परिभवितुमसमर्थैरन्यै रक्षोभिः खरवधरभसात् खरादिवधसञ्जातात् क्रोधात् छन्नं परोक्षीभूय क्रियमाणा माया वर्तते किन्तु । राक्षसमायाप्रभावप्रभवं यत् किञ्चिदनिष्टमस्माकमनेन सूच्यते किन्तु । तथापि तव शिखाबन्धनस्यैकबन्धुरित्यनेन मायाहेतुकस्य व्यसनस्य सीतागोचरत्वाशङ्का व्यज्यते । अत्र शिखाशब्देन केशपाशो लक्ष्यते । बन्धनशब्देन सान्द्रतयान्योन्यं दृढं संश्लिष्यावस्थितः समूहोऽभिधीयते । न तु बद्धः श्लथितः शिरोरुहनिबन्धनं तव मूर्धजन्मना वञ्जुलसत्कुसुमबन्धनं सुरभिकेशबन्धनमित्या-

सीता—अज्जउत्त ! णं तवो एव्व संति अमङ्गलस्स।
आर्यपुत्र ! ननु तप एव शान्तिरमङ्गलस्य।
(ततः प्रविशति मारीचः)

मारीचः—(सचिन्तम्)

बन्धुच्छेदो नु पापस्य जन्मनः प्रभुता नु मे ।
अपहस्तितसद्वृत्तं यन्मयेदमनुष्ठितम् ॥ ६ ॥

अथवा किं बहुना ।

शय्याभिधानस्य परस्य पुंसः शरव्यमापाद्य शरीरमेतत् ।
रक्षांसि सर्वाणि यमस्य लोकं प्रविश्य पूर्वं प्रतिपालयामि ॥७॥

क्षिप्रादिमन्त्रेव नाटके तथा प्रयोगदर्शनात् योनिस्यातिरेकाच्च । मदीयवामाङ्गुलि-कादिन्याः तथ शिरःकम्पनस्य केशकलापस्य सर्वदोहनदानेनाप्रभूतत्वात् बन्धुः प्रधानभूतो बन्धुः । दक्षिणबाहोः संयमनात्पुरस्ताद्वैवोपकर्तृत्वम् । अन्य सुहृदनेनाप्युपकर्तृत्वात् ततोऽधिकमिति भावः । अत्र शङ्का नाम व्यभिचारी दर्शितः । यथाह—"अनर्थप्रतिभा शङ्का परक्रौर्यात्स्वदुर्नयात् । कम्पशोषादिवी-क्षादिरत्र वर्णस्वरान्यता ॥" इति ॥ ५ ॥

आर्यपुत्र ! ननु तप एवामङ्गलस्य शान्तिः शान्तिकरमित्यर्थः ।

मारीचोऽनिच्छन्नपि भवितव्यतावशात् रावणनियोगमङ्गीकृत्य रामं वञ्च-यितुमुद्यतः सानुतापमाह—मया यदिदं रामवञ्चनात्मकं कर्मानुष्ठितमनुष्ठीयते । सान्वः पुष्ट इत्यादिवद् वर्तमाने निष्ठा । अपहस्तितसद्वृत्तमिति क्रियाविशेषणम् । पूर्वं मया नीचजनेन दुर्लभमपि यत्तपोऽनुष्ठानं नाम सद्वृत्तमङ्गीकृतं तदपहस्तित हस्तादपास्तं यथा भवति तथोक्तम् । तद् बन्धुच्छेदः किन्नु । बन्धुच्छेदस्य कारणभूत-स्यानुष्ठाने अर्थे समारोपादेवमुच्यते । मे पापस्य जन्मनः पापजातिजन्मनिमित्तत्वात् पापत्वं जन्मनः प्रभुता शक्तिः किन्नु । समारोपादेवमुक्तम् ॥ ६ ॥

[illegible] कर्मणः केवलत्वमप्रमाणय प्रमाणो मृत्यार—अथवा किं बहुनेति ॥ [illegible] कर्मणि [illegible] च [illegible] । [illegible] ।

[illegible] —रक्षांसि ॥ [illegible] ।

तत् क नु खलु रामाश्रमः । यत्र सपत्नीकं रामं विचित्रमृगरूपेण विलोभयामि । (निष्क्रान्तः)

(ततः प्रविशति लक्ष्मणः कवचधरः)

लक्ष्मणः—"खरदूषणवधादुद्धृतकण्टकं जनस्थानमासीत् । अतो यथास्वं युष्माभिराश्रमपदानि सनाथीक्रियन्ताम्" इत्यार्यशासनात् विज्ञापितानां मुनिवृषभाणामनुग्रहाल्लङ्घ्यं कवचमकालेऽपि धारयामि । अपि च तैर्दत्तमार्याभ्यामलङ्करणीयम्—

वहामि मायापिशुनं रिपूणां
शरीरयोगे सति धार्यमाणम् ।
आश्चर्यभूतं मणिमंशुमाला-
गूढं सरत्नं च कराङ्गुलीयम् ॥ ८ ॥

संग्रामाभियोगानामन्यक्रान्ति कुर्वाणस्य परस्य पुंसः श्रीनारायणस्य शरव्यमायाम बन्धनात्मकस्यापि कर्मणः फलभूतेन तच्छरलग्नतापादनेन श्रेयःपर्यवसायित्वमिति भावः । पूर्वमेव यमस्य लोकमपरसम्बाध प्रविश्यान्याभि रक्षांसि प्रतिपालयामि । इह शरीरादौ विरक्तिः दाशरथौ भक्त्यतिरेको रावणादिष्ववहुमानश्च क्रमेण व्यज्यते । सपत्नीकं रामं विलोभयामीति ॥ सीताया अपि विलोभनेऽध्यवसायो दर्शितः । राममित्यनेन रावणनियोग एव विलोभने हेतुः नात्मनः प्रद्वेष इति दर्शितम् ॥ ७ ॥

अथ लक्ष्मणः खरदूषणवधानन्तर रामनियोगान्मुनीनुपगम्यार्यशासनं विज्ञाप्य तैरात्मने दत्त कवचममुष्यार्याभ्यां दत्तमङ्गुलीयकं चूडामणिं चादाय प्रतिनिवर्तमानः हर्षातिशयेन तामवस्थां निरूपयति—खरेति ॥ उद्धृतकण्टकमिति श्लिष्टम् । यथामरसिंहः "द्रुमाङ्गे क्षुद्रशत्रौ च रोमहर्षे च कण्टकः ।" इति । युद्धसमय एव कवचधारणस्यौचित्यात् अकालेऽपीत्युक्तम् । अकालधारणे हेतुः—मुनिवृषभाणामनुग्रहाल्लङ्घ्यमिति ॥ अनेन शक्तिवैचरस्यमधारणेऽज्ञादरप्रसङ्गश्चाकालेऽपि कवचधारणहेतुरिति दर्शितम् ।

अपि चेति ॥ तैरार्याभ्यामार्यायै आर्याय च दत्तमाश्चर्यभूतं मणिं चूडामणिं सरत्नं कराङ्गुलीयं च वहामीत्यन्वयः । विशेषणान्युभयत्र साधारणानि ।

यावदार्यमुपसर्पामि । (उपेत्य) जयत्वार्यः ।

रामः—(विलोक्य) दिष्ट्या लब्धानुग्रहो लक्ष्मणः । लक्ष्मण ! किं दृष्टस्त्वया स वन्द्यो जनः ।

लक्ष्मणः—दृष्टः प्रत्येकं समूहतश्च । यथोक्तं विज्ञापितश्च ।

रामः—(आसनादुत्थाय) किमाज्ञापयन्ति परापरविदः ।

लक्ष्मणः—आर्य ! श्रूयताम् ।

"क्षतजकणिकापातात् सन्ध्याघनच्छवि रक्षसां
नृवर ! सलिलं गोदावर्या न नो नियमक्षमम् ।
विषमिततला देवी विश्वम्भरा च समन्ततो
धरणिधरसङ्काशैस्तेषां कलेवरसञ्चयैः ॥ ६ ॥

अंशुमालागूढ परितः प्रसमरैः रश्मिसमूहैरयं भव एवालङ्करणीयमत्यन्तमलङ्करणयोरयं न केवलमलङ्करणमेवानयोः प्रयोजनम् । परमं प्रयोजनान्तरमप्यस्तीत्याह—**धार्यमाणं** अलङ्क्रियमाणम् । आभ्यामलङ्करणाभ्यामार्ययोर्मायाविनां रिपूणां शरीरेषु योगे संस्पर्शे सति तेषां मायापिशुनं मायासूचकं मायेयमिति ज्ञानस्य हेतुभूतं प्रकाशकमिति यावत् । "पिशुनौ खलसूचकौ" इत्यमरः ॥५॥

दृष्टः प्रत्येकं समूहतश्चेति ॥ प्रथमं प्रत्येकं दृष्टानां पुनः संभूय मायोपशमनोपायभूतचूडामण्यादिनिष्पत्त्यर्थं चिन्तामावेदयति—**परापरविद इति** ॥ परमुत्कृष्टं परमस्माद् अपरं तदधीनं ब्रह्मविषयकज्ञाने तदुभयं विदन्तीति परापरविदः । आर्य ! इत्याज्ञापयन्तीति सम्बन्धः ।

आज्ञापनप्रकारमाह—**क्षतजेति** ॥ हे ! नृवर ! लोकोत्तरपराक्रमादिगुणसम्पत्तया सर्वेषामेव नृणां श्रेष्ठ ! यदिदं भवता लक्ष्मणमुखेन यथास्वमाश्रमपरेश्वरवार्त्तं निवेदितं तदत्यन्तमुचितमेव किन्तु कतिपयान्यहान्यतीत्य तत् करिष्यामः । यतो गोदावर्याः सलिलमिदानीं नोऽस्माकं नियमक्षमं नियमशब्देन इतिकर्तव्यतादिभिः कालविशेषैर्मन्त्रविशेषैश्च नियतानि त्रिषवणस्नानमघमर्षणादीनि नियम्यन्ते अनया व्युत्पत्त्याभिधीयन्ते । तेषां न क्षमं अनुचितमित्यर्थः । अत्र हेतुः रक्षसां क्षतजकणिकानां रुधिरबिन्दूनामापातादिति । रुधिरबिन्दुसंमिश्रत्वात् मिश्रं सन्ध्याघनच्छवीति । हेत्वन्तरमाह—*विषमितेति* ॥ यतश्च देवी विश्वम्भरा धरणिधरसङ्काशैः पर्वतसमानैस्तेषां कलेवरसञ्चयैः समन्ततो विषमिततला प्रभात-

ततः कतिपयाहमत्रस्था एव वयं मद्गुणमार्गाभिवर्धयाम" इति।

रामः—अयमनिर्बन्धविषयो राशिः। (उपविशति)

लक्ष्मणः—प्रसीदत्वार्यः। (दर्शयत्याश्चर्यचूडामणिमद्भुताङ्गुलीयकं च)

रामः—(दृष्ट्वा सविस्मयम्) आश्चर्यमाश्चर्यम्।

सीता—अच्चरिं अच्चरिं। आश्चर्यमाश्चर्यम्।

रामः—किमाह फलं स वन्द्यो जनः।

लक्ष्मणः—आर्य।

मणिमंशुकेसरितमङ्गुलीयकं
कलधौतसिद्धमपि धारयन्ति ये।
समवाप्य तानचशमाशु मायिनः
प्रकृतिं भजन्ति सहसा सपाचराः॥ १०॥

निम्नोन्नतस्वरूपा। अनेनाशुद्धिः स्वैरसमाराधनत्वं च दर्शितम्॥ ९॥

यत एवं तत् तस्मात् कतिपयाहं कतिपयान्यहानि अत्रस्था एव मद्गुणं त्वा-मार्गाभिवर्धयामः। अनन्यपरेणाप्यनेन वाक्येन रामप्रशंसापि तैः कृतेति द्रष्टव्यम्। अयमनिर्बन्धविषयो राशिरिति॥ अत्र राशिशब्दः समूहवाची प्रकरण-बलात् मुनिसमूहे वर्तते। तपस्वामारायणुषणी वयं इति वनैशब्देन समूहवाचिना मुनिसमूहस्योपादानात् राशिशब्दस्यैतदर्थत्वं निर्धार्यते। अयमभिप्रायः। यावत् गोदावर्याः तत्तीरप्रदेशानां वा शुद्धिर्भविष्यति तावदहमत्र स्थित्वा भवद्भिः सहैव गमि-ष्यामीति निर्बन्धमकृत्वैव त्वं प्रत्याशा इति यत् तदत्यन्तं समीचीनमेव। यतो मुनीनां समूहो निर्बन्धस्य विषयो न भवति। अथवा राशिशब्देन मेषादिकालैकदेशवाचिना तद्गत कालसामान्यं लक्ष्यते। तथा चायं कालो निर्बन्धविषयो न पूर्वोक्तप्रकारेण गोदावरी-तीरप्रदेशानां निवासयोग्यत्वाभावादित्यर्थः सम्पद्यते। किमाह फलं स वन्द्यो जन इति॥ जटाचीरधारिणामस्माकमलङ्क्रियानपेक्षितत्वात् तन्मात्रफलत्वमनयोर्न संभवतीति अभिप्रेत्य फलान्तरप्रश्नः कृतः।

तदुक्तं फलमाह—मणिमिति॥ ये अंशव एव केसराः सञ्जाता अस्येति अंशुकेसरितम्। "तदस्य सञ्जातं तारकादिभ्य इतच्" इति इतच्। एतदुभयो-

इति । प्रसीदत्वार्यः न महर्षिशासनमुपेक्षणीयम् ।

(पुनरुपनयति)

रामः—लक्ष्मण ! कवचस्य किमाह फलमसाधारणसुखार्थी वर्गः ।

लक्ष्मणः—शरेभ्यो मर्माणि रक्षतीति ।

रामः—यद्येवम्, आनय प्रतिगृह्णामि सिद्धार्थानां प्रीतिलताकुसुमम् । (आदाय चूडामणिं सीतायाः शिखापाशे बद्ध्वा आत्मनः कराङ्गुलिमङ्गुलीयेन योजयति)

सीता—(ससंभ्रममवलोक्य) अज्जउत्त ! किं एदं अवरं अच्चरिअं ।

आर्यपुत्र ! किमेतदपरमाश्चर्यम् ।

रामः—लक्ष्मण ! पश्य पश्य रूपपरिवर्तनं वनान्तरस्य ।

लक्ष्मणः—आर्य ! पश्यामि ।

कस्य किन्तु कुतस्त्यन्नु केनेदं दीप्यते वनम् ।
अनभ्रविद्युदापातपरीतैरिव पादपैः ॥ ११ ॥

विशेषणं स्मरणं च कराङ्गुलीयकमित्युक्तत्वात् । तथाभूतं मणिं कल्पितसिद्धं देवा सिद्धिमुपगतं अङ्गुलीयं च धारयन्ति । मायिनो मायया रूपान्तरं प्रतिपन्नाः रूपान्तराः तान् समवाप्य सत्त्वरमाशु यद्वा [illegible] मायया प्रकृतिविपरीतविशेषणे सत्यपि प्रकृतिं स्वरूपं गमयन्ति इत्येतत् फलमाहेति । शेषमुन्नेयम् ॥ १० ॥

असाधारणं नित्यं सुखमर्थयत इति असाधारणसुखार्थी । **सिद्धार्थानां प्रीतिलताकुसुममिति** ॥ सिद्धः अर्थः परमपुरुषार्थो येषां ते सिद्धार्थाः । अङ्गुलीयादौ कुसुमत्वारोपे कान्तिप्रकर्षोऽलङ्करणीयत्वं च समानो धर्मो निमित्तम् । सत्कारत्वेन पुनः प्रीतेर्लतात्वमारोपितम् । रूपकमलङ्कारः । यदाह—"अभेदप्राधान्य आरोपः आरोपविषयानपह्नवे रूपकम्।" इति । अत्र मारीचेन मायाप्रभावादितविचित्रमृगरूपेण [illegible] रामाभिहिते [illegible] सीता सहसा वनस्य वर्णभेदमवलोक्य ससंभ्रममाह—**आर्यपुत्र ! आश्चर्यभूतचूडामण्याद्वैरपरमाश्चर्यं दृश्यते किमेतत्** ॥ अथ रामो विलोक्य एव लक्ष्मणाय सकौतुकं दर्शयति—**पश्य पश्येति** ॥ **आर्य ! पश्यामीति** ॥

११ [illegible] दर्शनसमय एव तयोरेव दर्शनेन [illegible] इतिवत् ।

दर्शनसमये दृश्यमानप्रकारेण [illegible] विस्मयविशेषमाह—

(नेपथ्ये मुर्मुराशब्दः क्रियते । सर्वे ससम्भ्रमं विलोकयन्ति)

रामः—

पथि जलमुचामुत्सर्पिण्या रुचा गतिविभ्रमा-
दनिमिषपतेरातन्वानं शरासनमद्भुतम् ।
रजतचरणं रत्नग्रीवं हिरण्मयविग्रहं
तरुणि ! तरुणं पश्यारान्मृगं मृगलोचने ! ॥१२॥

कस्येति ॥ प्रथमदर्शनसमये एवानिर्धारितवस्त्वाकारानिर्विकल्पमापातज्ञानं किञ्चिदस्त्यनेन दर्शितम् । अथ दृश्यमानस्य वर्णभेदे तेजस्सामान्येन कृतमवधार्य तद्विशेषं जिज्ञासते—**केनेति** ॥ केन तेजोविशेषेण कर्त्रा इदं वनं दीप्यते । अथ सम्बन्धिविशेषनिर्णयाधीनत्वात् वेषादिविशेषज्ञानस्य तेजःप्रभावसम्बन्धिगोचरां जिज्ञासां करोति—**कस्येति** ॥ तापसीतापसिनीदिव्यजनसन्निधानादीनामन्यतमस्य कनकद्युतेदं तेज इत्यर्थः । अथ निपुणं विलोक्य सम्बन्धिविशेषमपश्यंस्तदन्वेषणार्थं तेजःस्थलादागमनापादानभूतं दिग्विशेषं जिज्ञासते—**कुतस्त्यमिति** ॥ तत्र विशिनष्टि—**पादैरिति** ॥ सहितमित्यध्याहार्यम् । कथम्भूतैः अनभ्रविद्युद्दामानपरीतैरिव प्रभाप्रभावतोरनतिभेदात् तत्प्रभाया आपात एव विद्युद्दामात् इत्युच्यते । तेन परीतैरनुलिप्तैरिव । उत्प्रेक्षात्रालङ्कारः ॥११॥

अथ सुखोत्कर्तनसमयसमुत्थमुर्मुराशब्दमाकर्ण्य तदनुसारेण सर्वे दत्तदृष्टयो विचित्ररूपं तं मृगमालोक्य विस्मयमुपागमन् । तत्रापि रामं सीतां चोद्दिश्य मारीचेन मायायाः प्रयुज्यमानत्वात् तयोस्तस्मिन्नत्यन्तमौत्सुक्यमभूत् ।

तत्र रामः सीतायै तं गुणवर्णनापूर्वकं दर्शयति—**पथीति** ॥ हे ! तरुणि ! परिपूर्णयौवने ! इदानीं तव तारुण्यस्य समुचितविषयानुभवेन सफलीकर्तुमवसरो जात इति भावः । सीतालोचनयोर्मृगनेत्रसमसाधर्म्यमनुभूय सम्बोधयति—**मृगलोचने ! इति** ॥ आराद् दूरे स्थितं तरुणं यौवनोदयेन रमणीयदर्शनं काञ्चनमृगं वीक्षस्व । तया दृश्यमानेऽपि तस्मिन् पुनर्दर्शनविधानं तस्यात्यन्तादृष्टत्वेन दर्शने सादरत्वमनुवृत्तिं चोत्पादयितुं कृतं सामान्यबुद्ध्यास्य दर्शने नानादरः कर्तव्य इति भावः । कथम्भूतं जलमुचां पथि अन्तरिक्षे उत्सर्पिण्या ऊर्ध्वं प्रसरन्त्या सितश्यामरक्तवर्णया रुचा कान्त्या अनिमिषपतेरिन्द्रस्य शरासनमातन्वानमैन्द्रं धनुर्हि सितश्यामरक्तवर्णत्वेन प्रसिद्धम् अत एवाद्भुतम् । अथवाद्भुतमिति शरासनविशेषणम् । ऐन्द्रधनुर्विधान-

सीता—अज्जउत्त ! अब्भुददंसणबहुरसो क्खु वणणिवासो ।
आर्यपुत्र ! अद्भुतदर्शनबहुरसः खलु वननिवासः ।

रामः—देवि ! किमस्मिन्नस्त्यादरः ।

सीता—अज्जउत्त ! जस्स उज्जाणे अअं मिओ पडिवसदि, तस्स किं अपराहि इद्धीहि ।
आर्यपुत्र ! यस्योद्यानेऽयं मृगः प्रतिवसति, तस्य किमपराभिः ऋद्धिभिः ।

रामः—ममाप्येष एव मनोरथः ।

सीता—अवि णाम अअं मिओ अज्जउत्तहत्थब्भासं गच्छे ।
अपि नामायं मृगः आर्यपुत्रहस्ताभ्याशं गच्छेत् ।

रामः—यदि सजीवो न गृह्येत, ततः सावयवेनास्य चर्मणा वा रत्नातिशयभाजनं भविष्यामः ।

करणभूतम् । शोभा यथा वर्णनयात्मिका भवति तथा दर्शयति—रजतेत्यादिना ॥ रजतमये चरणे यस्य तम् । अनेन शोभया भास्वरत्वमुक्तम् । रत्नग्रीवम् ॥ रत्नशब्देन मरतकरत्नमभिप्रेतं मरतकमयी ग्रीवामिति वक्ष्यमाणत्वात् मरतकमयी ग्रीवा यस्य तम् । अनेन कान्तेः श्यामतानिमित्तं दर्शितम् । हिरण्मयरजतमणिमयत्वेन कान्तेः रमणीयत्वहेतुर्दर्शितः ॥ १९ ॥

अथ सीतापि मायामृगभावेन सञ्जातौत्सुक्या भूयाह—आर्यपुत्र ! यस्येति ॥ आर्यपुत्र ! यस्योद्यानेऽयं मृगः प्रतिवसति यतोऽस्य मृगस्यावयवे निवासो न सम्भावितः अतः कस्यचिद् राज्ञो नगराद् ... स्वं निर्गत्यानेन मार्गेणायं वने ... इति ममापि चेतसि उत्पद्यते । तस्य किमपराभिः ऋद्धिभिरिति बहुवचनेन भूयसीनामपि समृद्धीनामनेनैकेन तुल्यकक्षत्वं नास्तीति दर्शितम् । ममापीति ॥ कस्यचिद् राज्ञो नगरे वर्तमानो रत्नविशेषोऽयमिति मत्वा निरुद्देशं ममाप्येष एव मनोरथः इति भावः । अपि नामायं मृगः आर्यपुत्रहस्ताभ्याशं गच्छेत् । प्रार्थनायां लिङ् । ... सर्वमस्य ... इति दर्शितम् । यदि सजीवो न गृह्येतेति ॥ ... ततः सावयवेन चर्मणा वा । ... रत्नातिशयभाजनं भविष्यामः । अनेन

लक्ष्मणः—आर्य ! अपि नामेय राक्षसी माया न स्यात्।
रामः—अस्मिन्नुभयथापि यत्नः कर्तव्यः।

परमार्थमृगोऽयं चेत् सिद्ध्यत्यस्या मनोरथः।
परीक्ष्यो व्यक्तमस्माभिरत्र मायामृगो यदि ॥१३॥

लक्ष्मणः—प्रसीदत्वार्यः। (प्रस्थातुमिच्छति)
रामः—तिष्ठ, ननु रक्षणं देव्यास्तवाधिकारः। अपि च,

अभिगम्य मुनीन् वने वने विनिवृत्तस्य चिदूरवर्तिनः।
श्रमवारि ललाटमण्डले तव बध्नाति कुमार ! जालकम् ॥१४॥

निर्बन्धेन मारीचस्याधिदेवताप्रतिपत्तिक्रमबलेन दाशरथेश्चित्ताकर्षस्यापि क्रमेण प्रकर्षो दर्शित। अथ लक्ष्मणो मायाबलेन सञ्जातमृगभ्रान्तिरपि मारीचस्य लक्षितविक्षोभनमुद्रिरयाभिसन्धानाभावादन्यादृश्चित्त सन् तत्तत्त्व निरूपयति—**अपि नामेति**। इह नञा रहितमेक वाक्यम्। पश्चात्पश्च इत्थमेव योजना। अपिनामशब्द शङ्कायाम्। सम्भावनायां लिङ्। अयमर्थः। अपि नामेय राक्षसी रक्षःसम्बन्धिनी माया स्यात्, दृश्यमानस्यास्य राक्षसमायात्वे सम्भावना विद्यते। तत्सद्भावस्तु न निश्चेतु शक्यते संभावनाया सद्भावेन व्याप्त्यभावात्। अतो दृश्यमानस्यास्य राक्षसमायात्वज्ञान विपर्ययशङ्काकुलीकृतत्वेनैव संभावनागोचरस्तु ज्ञान निश्चयात्मक इति विवेक। सम्भावनामेव काकुसनाथेन नञा द्रढयति—**नेति**॥ अतो सम्भावना न किं विद्यते विद्यत एव अतोऽस्य राक्षसमायात्व नात्यन्तमसङ्गतम्। तत्रचाविरतसर्गापत्वादस्मिन्नौत्सुक्य न युक्तोदर्कमिति भाव। एव लक्ष्मणेन निवारणमभिप्रेत्याशङ्कितस्य मायामृगत्वस्य रामः पुनरौत्सुक्याविरामेण प्रवृत्तिहेतुत्व समर्थयते—**अस्मिन्निति**॥

अत्रेति॥ अत्र वने यदि कश्चिद् राक्षसो मायामृगरूपमवलम्ब्य वर्तेते तर्ह्येव परीक्ष्यः व्यक्त निश्चितमेतदित्यर्थः ॥१३॥

अथ लक्ष्मण मायामृगग्रहणार्थमिच्छन्त निवारयन्नाह—**तिष्ठेति**॥ इतरबलेन मुनिजनः पीड्येतेति भाव।

अभिगम्येति॥ हे कुमार ! विदूरवर्तिन इतोऽत्यन्त विदूरे वर्तमानान् मुनीन् वने वने प्रत्येकमभिगम्य। अनेन मुनीनामन्योन्य च विदूरवर्तित्व दर्शितम्। विनिवृत्तस्येत्यनेन अन्तरा विश्रमाभावो दर्शित। एवमूतस्य तव ललाट-

लक्ष्मणः—भवतु, ननु यथोक्तानुष्ठानं गुरुजनानुवृत्तिः ।

रामः—लक्ष्मण ! धनुस्तावदानय, यावदयं न दूरीभवति ।

लक्ष्मणः—यदाज्ञापयत्यार्यः । (धनुरुपनयति)

रामः—(धनुर्गृहीत्वा निष्क्रान्तः)

लक्ष्मणः—हन्त ! न स्वन्तोऽयमारम्भः । अयमयं मृगः,

मरतकमयीं ग्रीवां साचीकरोति पुनः पुनः
तृणमभिनवं जिह्वाग्रेण स्पृशन्निव धावति ।
भ्रमति परितो वृत्तानुच्चैरधोऽपि च दृश्यते
नमयति धनुः कोपादार्ये तिरोभवति स्थले ॥१५॥

हा ! हन्त ! चक्षुषोर्न गतिस्ततः परम् ।

कमयचले भ्रमकारि कर्तुमिदानीं आलक कोरक वर्तते । यथामरसिंह —"कोरकौ जालक क्लीबे कलिका कोरकोऽस्त्रियाम्" इति । यतो मार्गे भ्रममाणा स्वेदबिन्दव इदानीमपि कोरकाकारेण वर्तन्ते अतस्त्वामस्मिन् कर्मणि न क्लेशयामीत्यर्थः ॥१४॥

अथ लक्ष्मणः आत्मनोऽपर्याप्त धनुरादाय मायामृगमनुगच्छन्तं राममालोक्य सविषादमाह—हन्तेति ॥ अयमारम्भ इति ॥ अयमारम्भो न स्वन्त अशोभनपरिणाम इत्यर्थः ।

अथ मायामृगस्य विविधाश्चेष्टा पश्यन् विस्मयविषादविवशीकृतस्ततो भूत्वाह—अयमयं मृग इति ॥ पुन पुनर्मरतकमयीं ग्रीवां साचीकरोति साचीकृत्यानुगच्छन्तमार्यं पुनः पुनरीक्षत इत्यर्थः । पुनर्जिह्वाग्रेणाभिनव तृण स्पृशन्निव धावति । इह पूर्वार्धे दाशरथेश्चित्तविलोभनाय मारीचेन मृगमनोहरतत्स्वभावो दर्शित इति व्यज्यते । उत्तरार्धेनवक्ष्यमाणेन कोपादित्यनेन पूर्वं ग्रहणार्थं महान् प्रयत्न कृत इति गम्यते । तदाशयमर्थं सम्पद्यते । आर्ये ग्रहणार्थं प्रयतमाने वृत्तान् परितो भ्रमति । "अभित परित समयानिकषाहाप्रतियोगेऽपि" इति द्वितीया । उच्चैरधोऽपि च दृश्यत इति ॥ अथ स्थित्वास्य ग्रहणार्थं प्रयतमाने आर्ये उच्चैरुत्पत इत्यर्थः । अथ तद्ग्रहणार्थं प्रयत्नवैफल्यजनितात् कोपादार्ये तन्निग्रहार्थं धनुर्नमयति । हा मन्दभाग्याकर्णमाकृष्यति स्थले तिरोभवति क्वचिदपि न दृश्यत इति यावत् । अनेन मारीचस्येम दूरमानीयैव शरीर त्यक्ष्यता नेष्यामीत्यभिप्रायो व्यज्यते । अनेन लक्ष्मणस्य कथं सर्वभुवनपराक्रमस्यार्यस्य मृगमात्र दुष्प्रापत्वं

सीता—हं णअणगोअरं अदिक्कन्दो अज्जउत्तो।
हं नयनगोचरमतिक्रान्तः आर्यपुत्रः।
(ततः प्रविशति रावणो रथेन शूर्पणखया सूतेन च)

रावणः—

मयि जीवति मानुषाद्वयासा
विपदं मे सहजा शुचं जहातु।
अपमृत्य पतिं हरामि सीतां
तुरगान् सूत! जवेन चोदय त्वम्॥ १६॥

शान्यता वा नोपायासीदिति चिन्ता विस्मयश्च व्यज्यते। तिरोभवनेन मृगत्वा-
सम्भावनाबुद्धया विषादश्च व्यज्यते॥ १५॥

अथ मायामृगेणान्यत्र दूरीकृतमार्यमपश्यन् सशोकमाह—हा! हन्तेति॥
तथैव सीतापि शोकसमाकुलमानसा भूत्वाह—हमिति॥

अथ दशग्रीवः सीतागुणगणाकर्णनजनितेनानुरागेणात्मभगिनीवैरूप्य-
करणजनित क्रोधमवधान चोल्लङ्घ्य विजृम्भमाणेन विवशीकृतमानसो दाशरथिं
परशुरामजयाद्यपदानश्रवणेन दुर्जयं मन्यमानो मायाप्रयोगेण तं वञ्चयित्वा जानकी-
मस्मात्कर्तुं कृतनिश्चयोऽनङ्गीकृतसङ्ग्रामसन्नाहो भगिनीसूतमात्रसहायो रथेन
मातुलाश्रममाप्य मायाप्रयोगनिपुणं तं सीतासमीपाद् रामं दूरीकर्तुं नियुज्य
रामतपोवनं प्रति नभसा गच्छन् आत्मस्वामिनोऽपथवृत्तिमनिच्छता सूतेनासम्यक्
चोद्यमानत्वादश्वानां मन्थरगमनमालक्ष्य सीतादर्शने तनीयांसमपि कालविलम्ब-
मसहमान आत्मगतं स्मरचापलं निगूहयमानमेव सीताहरणहेतुकत्वेनारोप्य सूतं
सनिर्वेदं रथचोदनाय नियुङ्क्ते—मयीति॥ हे! सूत! यतस्त्वमत्यन्तमूढ
इव मन्दमेव तुरगांश्चोदयसि। अतस्त्वं मदीयं नूतनमवमानविशेषं जानन्नपि
फलतो न जानास्येव। अतस्त्वां तस्य गौरवं बोधयामि—एषा मे सहजा साक्षात्
सहोदरी। न तु राक्षसजातीयोऽन्यः कश्चिद् परिवारजनो वा सोदरो वा
अहीनपराक्रमे सुरासुरविजयिनि मयि जीवत्येव मानुषात् न ॥ सुरासुराणामप्यत-
मस्माद् कर्णनासच्छेदरूपां विपदमवाप्ता। ईदृश्या विपदोऽपि निग्रह एव वरमिति
भाव। अत एषा सच प्रतिक्रियादर्शनात् एवम्भूतविपत्प्राप्तिहेतुकां शुचं दुःखं
जहातु। का पुनः प्रतिक्रिया यथास्याः शुचः परित्यागो भवेद्। अत आह—

सूतः—यदाज्ञापयत्यायुष्मान् । (रथं चोदयति)

शूर्पणखा—अज्ज ! मा मा संरंभक्कमेण । कदत्थिदमहेन्दविक्कमस्स अज्जस्स कहं सो माणुसो विसओ भवे । जह उव्वेएण सा जीविअं ण परित्तजति तह सीदं हत्थे करिस्सामो । णं सा तस्स पाणा ।

आर्य ! मा मा संरम्भक्रमेण । कदर्थितमहेन्द्रविक्रमस्यार्यस्य कथं स मानुषो विषयो भवेत् । यथोद्वेगेन सा जीवितं न परित्यजति तथा सीतां हस्ते करिष्यामः । ननु सा तस्य प्राणाः ।

अपमृध्येति ॥ अहं राममपमृध युद्धे निहत्य सीतां हरामि । यदि सीतासमीपे रामेण सह युद्धं क्रियेत, ततः सा भालमयदुरयुद्धदर्शनादेव प्राणान् परित्यजेदिति मत्वा मया रामो दूरीकृतः न त्वसामर्थ्यादिति स्वां भगिनीं च बोधयितुमेवमुच्यते । ननु कथं रामं दुर्जेयं मन्यमानस्यापमृध्येति प्रतिज्ञा घटते यथा मम भगिनी मायेयानपगतरामगोचरानुरागैव मायेव वर्तते । अत एषा स्वयमेव तदर्थं निवेदयतीति मन्यमानस्येदं वचनमित्यविरोधः । अत एवंभूतमवमानं वचमप्रतिकुर्वन् न सोढुं शक्नोमि अतस्त्वं तुरगान् जवेन चोदयेति योजनीयम् ॥ १६ ॥

अथ शूर्पणखा मयापातिशयेन रामपराक्रमविचारविधुरा सीतारहितं तं रामं भरोऽकर्तुमध्यवस्यन्ती निमित्तान्तरेण तदर्थं निषेधति—मा मा इति ॥ संरम्भक्रमः संरम्भस्य क्रमणं प्राप्तिः संरम्भस्य कुतो न कर्तव्यत्वमत आह—कदर्थितेति ॥ कदर्थितो निन्दितो महेन्द्रो येन सः कदर्थितमहेन्द्रः । तादृशो विक्रमो यस्य सः तथोक्तः । तस्यार्यस्य कथं स मानुषो विषयो भवेत् । अयोग्य विक्रमस्य विषय इति सिध्यति । असमानविषयो हि विक्रमोऽवमानमेव पुष्णाति [illegible] मानमिति भावः । न केवलं रामवधेनावमान एव अपि तु इष्टवियोगोऽपीत्यभिप्रायेणाह—उद्वेगेति ॥ यथा सा उद्वेगेन दुःखातिशयजनितेन जीवनविषयेण विरागेण जीवितं न परित्यजति तथा तेन प्रकारेण राममहत्वैवेत्यभिप्रायः । रामहननादन्यदपि यद् वियोगकारणं संभाव्यते तदपि परिहर्तव्यमिति दर्शयितुं तथेति सामान्येनोक्तम् । अत एव रावणो मायारामो भूत्वा सीतामपहरिष्यतीति हस्ते करिष्याम इति । "नित्यं हस्ते पाणावुपयमने" इति गतिसंज्ञया हस्तेशब्दस्य धातोः प्राक्

सूतः—(आत्मगतम्) हताः स्त्रियः पापे कर्मणि पण्डितानतिशेरते ।

रावणः—(मुहूर्तं ध्यात्वा) युक्तमभिहितमनया । सा सीता नाम,
युधि सरभसं हत्वा रामं बलान्मयि गृह्णति
स्वयमनुचिता भर्तुः शोकादसून् न किमुज्झति ।
अपि च मनुजं हन्तुं रामं स्पृशन्ति किमायुधं
त्रिदशविजयश्लाघापात्रीकृता मम बाहवः ॥१७॥

प्रयोग. । रामस्य हननात् सीताहरणमेव तत्कृतस्यापराधस्य साधीयसी प्रतिक्रियेत्याह—ननु सा तस्य प्राणा इति ॥ एवंभूतेषु न्यक्त्वेन विक्रमायोग्येषु जीवन्मृतत्वापादनमेव समुचितः प्रतीकार इति भावः । अथ सूतस्तस्या दुरभिप्राय रावणाद्धिकं वञ्चनापाटवं च तद्वचनाद्वालस्य सनिर्वेदं स्त्रिय एव सामान्येनोपालभते—हता इति ॥ हताः स्त्रियः पापे कर्मणि पण्डितान् पापकर्मानुष्ठानप्रदर्शने पटून् पुरुषानतिशेरते । पापकर्मानुष्ठानप्रकारदर्शनादधिकमात् तानतिराव्य वर्तन्ते इत्यर्थः । अतो हेतोरत्यन्त दुष्टा एव । मुहूर्तं ध्यात्वेति ॥ सर्वथैवया तथेत्यनेन सामान्यतो रामहननादन्यस्यापि सीताया उद्वेगकारणस्य यो निरासः कृत तद्विषयं ध्यानं रामहननाकरणस्य तद्वचनात् पूर्वमेव निश्चितत्वादिति ज्ञेयम् । अथैवमेव स्वरूपप्रकाशनेन मया बलात्कारेण गृह्यमाणा सीता परिचयाभावान्महद्धोद्वेगेन प्राणान् परित्यक्ष्यत्येव । अत स्वरूपमाच्छाद्यैवां हरिष्यामीति निश्चित्य तद्वचनमभिनन्दति—युक्तमिति ॥ अनया यद् रामेण सह युद्धमकरणनावह तदथ सीताया जीवितपरित्यागहेतुरिति चाभिहितं तद्युक्तमिति पराभिप्रायानुसारेणोच्यते स्वमते तस्य सिद्धत्वेनावक्तव्यत्वात् । रामवधादन्यदप्युद्वेगनिमित्त वर्जनीयमिति यदभिहितं तद्युक्तमित्येतत् स्वमतानुसारेणोच्यत इति ज्ञेयम् ।

एतदेव विवृणोति—युधीति ॥ युधि सरभसं सक्रोधं रामं हत्वा एवमेव स्वरूपं प्रकाश्य मयि बलात्कारेण सीतां गृह्णति सति । सीता नाम सौन्दर्यादिगुणैः सीतेति सर्वलोकप्रसिद्धा । अनेन प्रणयातिशयेन तत्पीडनेऽनिच्छा सूचिता । सा भर्तुः शोकात् ॥ इह भर्तारं विषयीकृत्योत्पन्नाच्छोकात् । ल्यब्लोपे पञ्चमी षष्ठ्या । अर्थादवृष्टपूर्वमदाकारदर्शनबलात्कारग्रहणादिजनितभयशोकादिभिरेव स्वयमेवासून् न किमुज्झति । उज्झत्येव । अत्र हेतुरनुचितेति । असञ्जातमत्परिचया इत्यर्थः ।

सूतः—आयुष्मन् !

तनुभिः सवेपथुभिरश्रुवर्षिभि-
र्नयनैर्मनोभिरनवस्थितैरमी ।
अतिशायिनोऽपि हरितां स्खलन्ति ते
रथवाजिनो नभसि हेतुना विना ॥ १८ ॥

उक्तप्रकारं वर्जयित्वान्यथा गृह्यमाणा स्वज्ञातपरिचया सा मद्दोषं निश्चयेत् इति भावः । यत एवं गृहीता सा प्राणान् परित्यजति अतो रामहननं बलाद् ग्रहणं च न कर्तव्यमिति वाक्यपर्यवसानम् । तथापि रामहननिषेधः परमतानुसारेण । रावणेन तस्य प्रसङ्गाभावात् बलाद् ग्रहणस्य प्रसक्तत्वात् स्वमतेनापि निषेध इति विवेकः । अथ शूर्पणखया पश्चादुक्तस्य सीताहरणप्रकारस्य प्रथममनुवादः सीताहरण एव तात्पर्यमवगमयति । रामवधस्याक्षमानावहत्वं स्पष्टीकरोति—अपि चेति ॥ मे याहव इति ॥ आत्मनः 'कर्तृस्वपरिच्छेदेन' भृत्यभूतेषु बाहुषु पर्व-शाभिधाने रामहननप्रसङ्गे बाहव एवास्मदभिप्रायज्ञा स्वात्मन्येव सहर्षं निषेधयन्ति मम तन्निषेधप्रसङ्गोऽपि न भवति, यथामात्यादिभिः समुचिते कर्मणि कृते राज्ञो गौरवमित्यात्मनो गौरवं द्योतयितुं कृतम् । मनुजं राममिति ॥ मनुजं राममिति पराक्रमशालिनमपि मनुष्यं प्रतियोगित्वेन न परिगृह्णन्ति । किं पुनर्वने-चरसमानवृत्तिमप्रमानवृत्तिं राज्यभ्रष्टं राममिति भावः । तदुक्तमनुपमेव न गृह्णन्ति । दूरे च हननप्रसङ्गः । अत्र हेतुः—त्रिदशविजयश्लाघापात्री-कृतेति ॥ १७ ॥

अथ सूतः स्वामिनियोगचोद्यमानानां वाहनानामनुपपन्नेष्वपि स्खलनेनागम-प्रतिकूलानिष्टसूचकानालोक्य प्रमादात् संयम्य सीताहरणात् स्वामिनं निवर्तयितुं निवेदयति—तनुभिरिति ॥ "रथी सूतेन आयुष्मान्" इति लक्षणानुसारेण सम्बोधनम् । ते अमी रथवाजिनो रथे नियुक्ताः अश्वाः हेतुना विना तनुभिः सवेपथुभिः सकम्पैरश्रुवर्षिभिर्नयनैरनवस्थितैर्मनोभिरुपलक्षिता भूत्वा स्खलन्ति । अन्यथाप्युपस्थानि तनुकम्पादुत्पातादिनिमित्तमदृष्टपूर्वमेव स्खलनमन्ति इति भावः । तनुकम्पादयो दुःखम् इति अमी रूपेण दर्शिताः । नभसि अनेन स्खलननिमित्तस्य निम्नोन्नतत्वादेरभावो दर्शितः । दूरदेशगमनसंभूतश्रान्तिमदादि-हेतुकं स्खलनादीनां निवारयति—हरितामिति ॥ हरितां सूर्यस्य ता अपि

रावणः—सूत ! यातव्या रामपर्णशाला न कैलासः।

सूतः—आयुष्मन्नधिकारनिरपराद्धोऽहम्, अतः परमायुष्मानेव प्रमाणम्। एष मुञ्चामि (आत्मगतम्) प्रथमं साध्वाचारं पश्चात् प्रग्रहम्। (चोदयति। सर्वे रथवेगं निरूपयन्ति) (प्रकाशम्) आयुष्मन् ! पश्यतु रथवेगम्।

तोयोद्गारि कदम्बकं जलमुचामायाममापद्यते
　घण्टाः स्तम्भितशृङ्खलाश्चपलतामुज्झन्ति मूकैर्मुखैः।
कर्णान्ते जपतीव चामरमिदं संस्तम्भितं वायुना
　तूर्णं त्वामुपसर्पतीव पुरतो यातव्यमिच्छावशात् ॥१६॥

रत सञ्चरणमतिशायिनः अश्वगुणैस्तानतिक्रम्य वर्तमाना इत्यर्थः। इह रसलना-दीनां हेतुत्वाभिधानमुत्पातज्ञापनार्थं कृतमिति ॥ १८ ॥

अधिकारनिरपराद्ध इति ॥ उत्पातज्ञापनमात्रं ममाधिकारः। कृतं च तद् इत्यधिकारे निरपराद्धोऽहं विज्ञापनात् परं यत् प्रवर्तनं निवर्तनं वा तत्रायुष्मानेव प्रमाणं नियामकः नाहमित्यर्थः। **साध्वाचारमिति** ॥ पापकर्मानुष्ठाने सहाया-करणं नाम साध्वाचारः तं प्रथमं मुञ्चामि। पश्चात् प्रग्रहं मुञ्चामीत्यनुषङ्गः।

रथवेगं वर्णयति—**तोयेति** ॥ पयोगर्भाणां जलमुचां कदम्बकं रथसङ्घट्टनेन तोयोद्गारि भूत्वा सद्य एव रथवेगसमीरणानुविधानादायामं दैर्घ्यमिवापद्यते प्रा-प्नोति। तथाश्वानां कण्ठालङ्कारभूता घण्टाः रथवेगेन स्तम्भितशृङ्खलाः स्तम्भिता आधारभूताः शृङ्खला यासां ताः अत एव मूकैरुपरतस्वनैर्मुखैर्घुर्घुरस्वनाश्चपलतां क-म्पमुज्झन्ति। रथवेगातिशयजनितविस्मयानन्दस्तिमिता इव निःशब्दमवति-ष्ठन्त इति चेतनत्वसंपादकैर्मुखादिशब्दैर्द्योतितम्। वायुना संस्तम्भितमिदं चामर-मश्वानां कर्णान्ते किमपि रहस्यं जपतीव मन्त्रयते [illegible] अमात्य इव राज्ञ कर्णान्ते इति कर्णान्ते जपतीत्यनेन द्योतितम्। तथा पुरतोऽग्रतो यातव्यं प्राप्यप्रदेशः कर्ता इच्छावशात् भवता यः प्रदेशः अतिदूरे वर्तमानः कथंचिन्नयन-गोचरः सन् प्राप्यत्वेनेष्यते इच्छया समकालमेव तस्य भवतासादितत्वात् न तत्र गम्यत इति निश्चीयते। इच्छानन्तरमेव व्यापारान्तरासंभवात्। अतो मन्यामहे प्राप्यदेश एव भयात् तूर्णं मामुद्दिश्यागमनारम्भात् पूर्वमहमेव तत्र गच्छामीति मत्वा त्वरिततरं त्वामुपसर्पतीव। उभयत्रापि क्रियोत्प्रेक्षालङ्कारः। अप्रकृतगतगुणक्रिया

शूर्पणखा—सच्चं एव्व सुदो मन्तेदि । अज्ज ! आअदम्ह राम-
तपोवणं ।

सत्यमेव सुतो मन्त्रयते । आर्य ! आगता स्मो राम
तपोवनम् ।

रावणः—क्व च ते व्यसनमूलस्य रामस्य प्राणसमा ।

शूर्पणखा—एं एसा सा । नन्वेषा सा । (अङ्गुल्या निर्दिशति)

रावणः—(सीतां विलोक्य सविस्मयम्) इयं सा त्रैलोक्यसुन्दरी
सीता नाम । अहो ! चित्रमहो ! चित्रम् ।

इन्द्राणीमहमप्सरोभिरनयं कारागृहे गच्छतां
संहारो जयता दिशो दश मया स्त्रीणां कृत पुष्पके ।
कैलासोद्धरणेऽपि मेरुसुमतीमद्राक्षमद्रेः सुतां
दृष्टेतासु न रूपमीदृशमहो ! चक्षुश्चिरात् सार्थकम् ॥२०॥

[illegible] भ्रान्तत्वेन प्रकृतरसाभिमान कल्पयेति ॥१८॥

क्व च ते व्यसनमूलं राम इति पर्यनुयोगावरणात् सीताहरणस्य तात्पर्यं तद्दर्शने कालविलम्बासहिष्णुत्वं च दर्शितम् । ते व्यसनमूलस्येत्यनेन सीताहरणस्य तद्व्यसनोपशमनार्थत्वं द्योतयति । प्राणसमेत्यनेन तस्यां हृतायां तत्प्राणा एव हृता भवन्तीति व्यज्यते । अथ स तया दर्शितां तामवलोक्य कान्तिलावण्यसौकुमार्यां [illegible] विस्मयानन्दाभ्यां पातिव्रत्यभावेन [illegible] च [illegible] [illegible] तां प्रत्यभिजानाति—इयमिति ॥ [illegible] [illegible] धामाको [illegible] । त्रैलोक्यसुन्दरीति ॥ त्रैलोक्यसुन्दरी [illegible] ।

त्रैलोक्यसुन्दरीत्वमेव व्यतिरेकमुखेनोपपादयति—इन्द्राणीमिति ॥ अह-मप्सरोभिः सह इन्द्राणीं कारागृहे गच्छतां [illegible] । [illegible] [illegible] न [illegible] । तेन [illegible] [illegible] लभ्यते । [illegible] एव हि [illegible] लभ्यते [illegible] दर्शनाच्च तद्दर्शने एव [illegible] गुणविशेषाणां तारतम्य स्फुटीभवति इति मत्वेदमुच्यते । तथा दश दिशो जयता मया [illegible] [illegible] [illegible] । तत्र तत्र मनोहरदर्शनानां स्त्रीणां पुष्पके [illegible] [illegible] आहरणमिति [illegible] । [illegible] । [illegible] [illegible] सुतां जगदीश्वरीं कैलासोद्धरणसमयेऽद्राक्षम् । मेरुसुमतीमित्यनेन [illegible] [illegible]

(सङ्कल्पपर्याकुलो भूत्वा) सम्प्रति हि,
पानाद् रूपरसायनस्य बहुधा सन्तर्पयन्ती मनो
जाता नेत्रपरम्परा फलवती धीरेतरेयं मम ।
अस्याः पल्लवकोमलां तनुमिमामालिङ्गय कृत्स्नामहं
निर्वेदयामि कदा नु विंशतिममून् वीरव्रणाङ्कान् भुजान् ॥२१॥

शूर्पणखा—(आत्मगतम्) फलिदो मे कामो ।
फलितो मे कामः ।

रावणः—(लक्ष्मणं विलोक्य) अयमपरः कः ।

च्यते । यत ईदृशं रूपं तासु त्रैलोक्यनिवासिनीषु न दृष्टम्, अत इयमेव त्रैलोक्यसुन्दरी । ईदृशमित्यन्तेन वाक्येन विस्मयहेतुप्रवर्णनात् तदनन्तरमहो ! इति विस्मयानुभावो दर्शित । चक्षुश्चिरात् सार्थकमित्यनेन परमानन्दानुभवो व्यज्यते । चक्षुरित्यनेकत्वमुद्देश्यगतत्वादविवक्षितम् । चक्षुरित्युद्देश्य सार्थकत्वस्य विधेयत्वादुद्देश्यस्य एकत्वमेव । चिरादिति ॥ जन्मत. प्रभृत्येवेदृशरूपादर्शनादुक्तम् । सार्थकत्वेऽपि दृष्टं तासु न रूपमीदृशमित्येतदेव हेतु ॥२०॥

सङ्कल्पेति ॥ अभिलाषानन्तरं कामिना सङ्कल्पो भवति । यथाह "नयनप्रीति प्रथमं चित्तासङ्गस्ततोऽथ सङ्कल्प ।" इति ।

चक्षुश्चिरादित्यनेनोक्तमेवार्थं सङ्कल्पविशेषत्वेन सोपस्कारमाह—पानादिति ॥ ममैव नेत्रपरम्परा । परम्पराशब्देन नेत्रबहुत्वस्यापि साकल्य सूचितम् । रूपरसायनस्य रूप सौन्दर्यं तदेव रसायनम् । रूपस्य रसायनत्वारोप पानौचित्यार्थं कृत । बहुधा पानात् प्रकारवचनस्यापि धाप्रत्ययस्य लक्षणयावृत्त्यर्थत्व द्रष्टव्यम् । बहुकृत्व पानान्मन सन्तर्पयन्ती । हेतौ शता । मनस्तृप्तिहेतुत्वात् फलवती जाता । सङ्कल्प प्रकारमेव दर्शयति—अस्या इति ॥ विंशतिमित्यनेन युगपत् कृत्स्नालिङ्गनसौकर्यं दर्शितम् । वीरव्रणाङ्कानित्यनेन वीरकामिन्य स्त्रिय इति न्यायेन सीताया आलिङ्गन प्रत्यानुकूल्य द्योत्यते । निर्वेदयामि सुखयिष्यामीत्यर्थ ॥२१॥

एव रावण सन्नातरमरचापलो भूत्वा सीताहरणे कालविलम्बमसहमानो रविदत्तजिज्ञासयान्यतो दत्तदृष्टि सन्नाहवन्त सौमित्रिं दृष्ट्वा महतीं शङ्कामवाप्य भगिनीं परिपृच्छति—अयमिति झटिति सामान्येन कृत प्रश्न । पुनर्विशेषनिर्धारणार्थम् अय कतम इति । रामो वा लक्ष्मणो वाऽन्य कश्चन तदीय• सहचरो वेति भाव ।

कवचिततनुः पृष्ठावापी दृढज्यशरासनो
निभृतमभितस्तिष्ठन् सीतामयं कतमो युवा ।

शूर्पणखा—(कर्णे) एव्वं विअ । एवमिव ।

रावणः—

इहह ! शमयाञ्चक्रे रामः शरैः किल ताटका-
मसिफलमयं प्रासस्त्वां प्रत्यहो ! बलिनो नराः ॥२२॥

(नेपथ्ये मर्मराशब्दः क्रियते)

(नेपथ्ये) अहो ! अयाविशेषः ।

सीता—अज्ज वि दाव अज्जउत्तेण अणुगच्छीअदि सो मिओ । अद्यापि तावदार्यपुत्रेण अनुगम्यते स मृगः ।

रावणः—कस्यायं स्वरः ।

शूर्पणखा—अज्ज ! तस्स रामस्स । आर्य ! तस्य रामस्य ।

सन्नाहवत्त्वं दर्शयति—कवचितेत्यादि ॥ कवचिता सञ्जातकवचा तनुरस्या-स्तीति कवचिततनुः । आबद्धकवच इत्यर्थः । दृढज्यं शरासनं यस्य सः । पृष्ठावापः अस्यास्तीति पृष्ठावापी । अत्र एवकारः न तु समीपे कुत्रचिदिति पृष्ठशब्देन सन्नाहो दर्शितः । आरोपितत्वात् दृढा ज्या यस्य तत् तथाभूतं शरासनं यस्य स तथोक्तः । सीताम-भितः समीपे तिष्ठन् निभृतमित्यनेन रक्षणे सावधानत्वं दर्शितम् ।

अथ तथा च लक्ष्मणं रक्षायां विहितं मत्वा तस्मिन् भाव्यं सापहासमभिधत्ते । इहहेत्यपहासे । शमयाञ्चक्रे हतवान् इत्यर्थः । यथोक्तम्—"हसोऽल्पश्चैवमात्सर्ये गर्वेरो-र्षेष्वनुकम्पयाः ।दोषोत्कर्षमहानुपूर्वीमनुकम्पेहिताः च ॥" इति । लक्ष्मणस्य-कर्मणो रामस्य कर्मानुकृत्य दर्शितम् प्रथमं रामस्य मर्मयोगमभिधानम् । अथ यथाशक्ति रामः प्रथमं धनुर्धरत्वं तत्प्रतीक्षक्र्म बहुभि शरैरेकाकिनी दृढामात्यमरण्ये स्थित ताटकां शमयाञ्चक्रे किल । अद्य पुनरभिलाषमनुगन्तुं त्वां प्राप्य भेत्स्यते अत्र । अहो ! बलिनो नरा इति ॥ इह वीरस्यैव औद्धत्यं परोत्कर्षं पूर्व-मभिधानेऽप्युपहासकारणेन दौर्बल्यं व्यज्यते ॥२२॥

अथ रामं हन्तुं प्रस्थापितमायामृगस्य वैगातिशयेन विस्मितः सन्—अहो ! इति ॥ अथ पुनस्तदा दर्शितं रामं दर्शयितुं एव विशेषेण मृगानु-धावितेन अवगम्यते वचनार्थं दर्शयति—स्वरयामीति ॥

रावणः—(परावृत्यावलोक्य) अयं तपस्वी रामः । (इति मोह-
मुपगतः)

सूत—(आत्मगतम्) सत्यं मारीचवचः । रामो नाम,

न पुमान् पुण्डरीकाक्षो न च मुग्धेन्दुशेखरः ।
आविर्भूतमयोध्यायामेकं रक्षोघ्नमौषधम् ॥२३॥

इति ।

रावणः—(सूतं विलोक्य) सूत ! भीत इव त्वमाकारेण ।

सूत.—आयुष्मन् ! सत्यं भीत एवाहम् । सम्प्रति वयं मनुष्या.
रामो राक्षस इव ।

शूर्पणखा—अज्ज ! इअं से आइदि आहरणेण जोलदा कहं विअ
सोहदि ।

आर्य ! इयमस्या आकृतिराभरणेन ज्वलता कथमिव
शोभते ।

मारीचस्य वचनप्रकारं दर्शयति—**रामो नामेति** ॥ रामो नाम देवो नारायणो महेश्वरो वाऽवतीर्ण इति सर्वे वदन्ति । अह त्वन्यथा मन्ये, रामो न पुण्डरीकाक्ष आविर्भूतः मुग्धेन्दुशेखरश्च न । अयोध्यायामेकं मुख्य केनाप्यनिवार्यवीर्यं रक्षोघ्नमौषधमेवाविर्भूतम् । इह पारमार्थिकस्यापि देवत्वस्य निषेधेन रामस्य रक्षोघ्नौषधत्वसमर्थनं रावणहृदये सन्देहाभावमाविर्भावस्य तदेकप्रयोजनत्वमावेदयितुं कृतम् ॥२३॥

सम्प्रति वयमिति बहुवचनेन न केवलं मम भयं जायते किन्तु भवतोऽपीत्यभिप्रायो व्यज्यते । **रामो राक्षस इवेति** ॥ राक्षसान् दृष्ट्वा मनुष्याणां भयं दृष्टम् । अधुना तद्विपरीतम् । अतोऽस्मदपेक्षया रामस्य राक्षसत्वं तदपेक्षयास्माकं मनुष्यत्वमित्यर्थः । अथ शूर्पणखा रामस्य गम्भीरमहिमानं पश्यतो दशग्रीवस्य साध्वसमनुभावैरालक्ष्य सीताहरणाभिवृत्तिमाशङ्कमाना रामावलोकनात्तन्निवर्तयितुं सीतागतमनुरागं चोद्दीपयितुं सीतागतान्गुणाननुस्मारयति—**इयमिति** ॥ अस्या इयमाकृतिराभरणेन विनाप्यत्यन्तं शोभमाना पुनराभरणयोगेन कथमिव शोभते । अलङ्कृताया अस्याश्शोभा न परिच्छेत्तुं शक्यत इत्यर्थः ।

रावणः—किमाभरणैरस्याः । पश्य—

यस्य नैसर्गिकी शोभा तस्य संस्कारमर्हति ।
कः कलां शशिनो मार्ष्टि कौस्तुभः केन रज्यते ॥२४॥

सूतः—आयुष्मन् ! किञ्चिद् वक्तुकामोऽस्मि ।

रावणः—कथय कस्ते परिहारः ।

सूतः—

इमां गम्भीरचारित्रां पश्यामि पतिदेवताम् ।

रावणः—कथं त्वमवगच्छसि ।

सूतः—

यद्वनेन वने धीरा रमते बन्धुनिःस्पृहा ॥२५॥

अथ दशग्रीवः पुनरपि सीतां विलोक्य सस्मितो भूत्वाह—किमिति ॥ रज्यत इति ॥ रक्तं क्रियत इत्यर्थः ॥२४॥

किञ्चिद् वक्तुकामोऽस्मीति ॥ स्वामिन इति हितमप्यस्याप्रियं सहसा न वक्तव्यमिति प्रथम विवक्षा दर्शिता । कस्ते परिहारः त्वया यद् विवक्षितं तत्कथनार्थं किं परिहरणीयम् । न कश्चित् कश्चिदपि सन्निधत्ते । अतिनिष्ठुरमपि मम भगिन्या श्रोतव्यमेवेति भावः ।

इमामिति ॥ इमां पतिदेवतां पश्यामि । पतिरेव देवता यस्याः सा पतिदेवता । देवताशब्देन न केवलमस्याः पतिविषयानुराग एव, स्नेहविश्वासप्रमाणात्मिका भक्तिरपि महती तद्विषया विद्यत इति दर्शितम् । अत एव गम्भीरमपरिच्छेद्यमनन्यसाधारणं चारित्रं यस्याः सा । अनेन विषयान्तरनैरपेक्ष्यं दर्शितम् । अत एवम्भूतया भवता बलाद् गृहमानीतयापि स्वविशेषाद् दशग्रीवपरवशेव प्रतिपत्स्यते । न तु त्वद्वशे वर्तिष्यते तथा पैदिकयाऽविरुद्धत्वाद् अस्यामभिनिवेशो न शुभोदर्क इति भावः । अथ कथमिति प्रश्ने हेतुमाह—यदिति ॥ बन्धुनिःस्पृहेत्यनेन स्नेहानुबन्धो बन्धूनां मुनेरपि गुरुत्वाद् इति न्यायेनात्यन्तदुरवर्जनीयेऽपि स्पृहाभावस्तदिष्टेष्वप्यनन्यमनस्कत्वं दर्शयितुमभिहितम् । वन इत्यनेन भर्तुरपरसन्निधाने नास्या दुःखविशेषोऽपि [illegible] दर्शितम् । धीरेत्यनेनास्या बलाद् गृहीतायाः चित्तवर्जनमाजिस्वैर्यै क्षिमेव कर्तुं न शक्यत इति द्योत्यते ॥२५॥

रावणः—मन्दात्मन् ! ननु स्त्रीणां विशेषानुपलभ्य सन्तोषिणी बुद्धिः । पश्य—

मरतकतटे मन्दाकिन्या मदङ्कनिषादिनी
कनकनलिनोद्गन्धीन् स्वर्गानिलान् प्रतिगृह्णती ।
भयपरवशे दत्तापाङ्गा महेन्द्रपरिग्रहे
मनुजमवधूयैषा कामं मया सह रंस्यते ॥२६॥

अथ दशग्रीवस्तद्वचनसूचितं सीताहरणस्य निष्प्रयोजनत्वं निराकरोति—**मन्दात्मन्निति** ॥ अल्पबुद्धे ! तत्कालदृष्टमेकं प्रमाणीकृत्य तज्जातिगतस्वभावं न जानासीति भावः । स्त्रीणां गुणविशेषान् पूर्वमनुभूतेभ्यो भोगेभ्योऽत्यन्तं विशिष्टान् भावानुपलभ्यानुभूय तत्क्षण एव सन्तोषिणी ननु । प्रसिद्धो ननु । पतिव्रतास्वप्यहल्यारेणुकादिषु अस्य प्रसिद्धत्वात् । अत्र णिनिप्रत्ययः स्त्रीबुद्धेः तत्स्वभावतामवगमयति । **पश्येति** ॥ यत एवं स्त्रीस्वभावः अतोऽस्या अवधानमप्रकारमेतदर्थः ।

इदानीं राज्यभ्रष्टस्य वनं प्राप्तस्यात्यन्तमलिनस्य रामस्याङ्के निषण्णैषा मया स्वर्गं नीता सती त्रिलोकीश्री अनर्घाभरणानुलेपादिसमुज्ज्वलाङ्गे वीराग्रेसरे मामुपलभ्य मदङ्कनिषादिनी भविष्यति । न तु तदा मदङ्कात् कदाचिदप्यवरोहणमाकाङ्क्षतीति । णिनिप्रत्ययेनाङ्कस्थितिस्तत्स्वभावता दर्शिता । अनेनालम्बनविभावस्य महिमा दर्शितः । उद्दीपनविभावानां वैशिष्ट्यमाह—**मन्दाकिन्या इत्यादि** ॥ अनेन मन्दाकिन्यास्तीरप्रदेशस्य च भूगताभ्यो नदीभ्यस्तत्तीरप्रदेशाच्चानर्घरत्नमयस्थलीगतत्वेन कर्दमादिसम्बन्धकालुष्याभावात् मरतकमयत्वेन च विरोधो दर्शितः । कनकनलिनोद्गन्धीन् स्वर्गानिलानित्यनेन नलिनानां कनकमयत्व तत्स्पर्शकोव सन्तानशाखिसम्पर्कोच्च समीरणानां परिमलातिशयाच्च वनसमीरेभ्यो विशेषो दर्शितः । एवं मनुष्यवर्गलोकदुर्लभान् पदार्थाननुभूय मनुजमवधूय । मनुजमित्यनेन क्षत्रियत्वनिमित्तराज्यभोगाद्यभावो दर्शितः । अवधूयेत्यनेन रामगतानुरागपरित्यागो लक्ष्यते । **कामं मया सह रंस्यते** ॥ काममित्यनेन रमणस्य रामविरहदुःखामिश्र तत्तद्रमणीयपदार्थसम्पत्त्या पर्याप्तत्व दर्शितम् । भयपरवश इत्यादिना सीताया निजप्रतापसाक्षात्करणेनात्मनि बहुमानाधिक्यं द्योतितम् ॥२६॥

सीता—(निमित्तं सूचयन्ती) कुमार ! आसण्णं विअ असोहणं भावि दक्खिणा दाणिं मे अक्खी मन्तेदि ।
कुमार ! आसन्नमिव अशोभनं भावि दक्षिणमिदानीं मे अक्षि मन्त्रयते ।

लक्ष्मणः—आर्ये !

> दायादसाधारणवस्तुबन्ध्यं
> वनान्तमस्माकमुपाश्रितानाम् ।
> अशोभनं नाम किमन्यवस्था
> यत्र श्रियस्तत्र ननु क्षिपन्तः ॥२७॥

सीता—कुमार ! इसिपत्तिणीणं वअणादो सुदं मए अत्थि विस्सुदो विंसदिभुओ तुम्हेहिं हदाणं खरदूसणाणं भादेत्ति ।
कुमार ! ऋषिपत्नीनां वचनात् श्रुतं मयास्ति विश्रुतो विंशतिभुजो युवाभ्यां हतयोः खरदूषणयोर्भ्रातेति ।

अथ सौमित्रिः सीतया आसण्णं विअ इत्यादिनाभिहितं दक्षिणाक्षिस्पन्दनहेतुकमशोभनं निरस्यन्नाह—आर्ये ! इति ॥ दायादानां साधारणं यद् वस्तु राज्यधनादि तेन बन्ध्यं रहितम् । वनान्तं वनमध्यमुपाश्रितानामस्माकं किमशोभनं नाम किमप्यशोभनं न भविष्यति । यत्रैकस्मिन् द्रव्ये बहूनामभिलाषो भवति तत्रैवाशोभनम् । इह तु बहुजनाभिलाषास्पदस्य वस्तुनोऽभावात् न ममाशोभनसम्भव इत्यर्थः । यद्यपि दायादेभ्योऽन्येषामपि एकद्रव्याभिलाषो विपन्निमित्तमेव तथाप्यन्यकृताया विपदः आत्मरक्षयैव सुपरिहरत्वाद् दायादसाधारणत्वमेव वस्तुनो विपद्धेतुत्वेनोक्तम् । अनेन पूर्वं रामवचनेन मदभिप्रायोऽपि वासनारूपेण स्थितः कैकेयीगतवैरविशेष इदानीमशोभनशब्दश्रवणेन समुद्बुद्ध इति गम्यते । उक्तमेव विशेषं वैधर्म्यमाश्रित्य प्रसिद्धबलेन सामान्येन समर्थयते—अन्यवस्था इति ॥ व्यवस्थाराहित्येन मर्यादा रक्ष्ये चाभिधीयते । श्रियो हि सर्वेषु पितरि ज्येष्ठे वा पुत्रमनुजं वाभिगच्छन्ति यतो निर्मर्यादाः । यथान्तरं श्रियः प्रतिष्ठैव । अत एवम्भूताः श्रियो यत्र भवन्ति तत्र विपत्तोऽपि स्युः । ननु क्षिपन्ति ॥२७॥

अथ सौमित्रिणा एकरूप्यानेकाशोभनहेतुत्वे निरस्ते अपि सीता अशोभनहेतुकं व्यसनमुपेक्षते । कुमारेति ॥ ऋषिपत्नीनां वचनान्मया श्रुतम् । युष्मा

रावणः—दिष्ट्याहमनया श्रुतपूर्वः।
लक्ष्मणः—आर्ये! अलमस्मादुद्वेगेन।
रावणः—किं नु खलु वक्ष्यति।
लक्ष्मणः—न बाहवः प्रमाणं पौरुषस्य। पश्य—

येन सोऽयमपि रावणो जितः
तं सहस्रभुजमर्जुनं मुनिः।
होमसाधनविधानकर्मणा
व्यच्छिनत् परशुनेव शाखिनम् ॥२८॥

भिहतयोः खरदूषणयोर्भ्रातेति ॥ अनेन वैरहेतुर्दर्शितः। त्रिभुवनविजयविश्रुत-त्रिलोकीविजयप्रसिद्धबलपराक्रमादिभिः प्रतिक्रियासामर्थ्यं दर्शितम्। अहमेवंभूतात् रावणाद् भयमाशङ्के इति वाक्यसमाप्तिः। अथ रावण आत्मनः सीतया श्रुतत्वा-दिविशेषबलात् गुणपरिपूर्णत्वेन श्रवणं तदनुरागहेतुं मन्यमानः हर्षान्निरायमाल-म्ब्याह—दिष्ट्येति ॥ अलमस्मादुद्वेगेन भयेनेत्यर्थः। भयाकरणे हेतुमाह—नेति ॥ पौरुषस्य पराक्रमशक्तेर्बाहवः। इह बहुत्वं विवक्षितम्। बाहूना बहु-त्वमित्यर्थः। न प्रमाणं नियामकम्। यो यस्माद् बाहुभिरधिकः तस्मात् पौरुषोत्कृष्ट इति नियमो नास्तीत्यभिप्रायः।

एतदेवोपपादयति—पश्येत्यादिना ॥ येन पुरन्दरादयोऽपि जिताः, सोऽयं विंशतिभुजः रावणो येन कार्तवीर्येण जितः, मुनिर्भार्गवः द्विभुजः सैन्यादिनिरपेक्षः एक एव सहस्रभुजं तं कार्तवीर्यं भ्रातृपुत्रमित्रामात्यचतुरङ्गवाहिनीपरिवृतं बाहुसह-स्रधृतानेकशस्त्रकदम्बकं होमसाधनविधानकर्मणा होमसाधनं समिदादि तस्य विधानं मन्त्रपूर्वकं छेदनादिसंस्कारकरणं तदेव कर्म व्यापारो यस्य तेनैव परशुना व्यच्छि-नत्। अनेन युद्धक्रममायुधान्तरमपि नोपात्तम्। किं पुनः सैन्यादि। अतश्च-द्विजये पौरुषमेव केवलं कारणमिति द्योतितम्। शाखिनमिवेति ॥ इनिप्रत्ययो भूम्नि वर्तमानः शाखानां बहुत्वमवगमयति। तेन भुजसहस्रस्थाने शाखासह-स्रयोगो द्योत्यते। यथा शाखिनः शाखाः प्रथमतो विच्छिन्नाश्च तथेत्यर्थः। अनेन शाखिनः छेद इव निरायासत्वं कार्तवीर्यच्छेदने रामस्य द्योतितम्। सोऽयं पर-शुरामः पुनरार्यैश्रावितत्वेन विदित इत्येतत् सीतया विदितमिति मत्वा नाभिहितम्। अतो न रावणाद्भेतव्यम्। इह लक्ष्मणस्य स्थिरत्वं नाम धीरोदात्तगुणो दर्शितः ॥२८॥

रावणः—स्मर मनुष्य ! तवेदं वचनम् ।

(नेपथ्ये) हा ! लक्ष्मण ! ।

सीता—हं अज्जउत्तस्स विअ सरो ।

हमार्यपुत्रस्येव स्वरः ।

लक्ष्मणः—आर्य ! किमार्तस्वरमार्यः करोति ।

सीता—तुवं किं तक्केसि । त्वं किं तर्कयसि ।

लक्ष्मणः—मायेति ।

रावणः—अहो ! धृष्टः खल्वेषः ।

सीता—बालिश ! तदो वि रक्खिदव्वो ।

बालिश ! ततोऽपि रक्षितव्यः ।

लक्ष्मणः—कथं रक्षयो रक्षति ।

(नेपथ्ये) किं विलम्बसे ।

सीता—खला ! भादुणो आपण्णस्स अक्कन्दिदं उवेक्खमाणे

अथ रावणो लक्ष्मणस्यात्मानम नगर्भवचनमाकर्ण्य सरोषमाह—स्मरेति ॥ मनुष्येत्यनेन मनुष्यस्वाभाविकभेदकाभिमानिनिबन्धनस्य प्रतापादेः पाशधर्मस्य राज्यभ्रंशादिसिद्धोऽभावो दर्शितः । तदेव वचनं स्मरेति ॥ अयमभिप्रायः । अस्माभिरविवेकात् बलवत्तमो रावणोऽधिक्षिप्त इति मनुस्मृत्यास्माभिर्विधास्यमानाद्व्यसनादात्मानं रक्षितुं महान् यत्नः क्रियताम् । तथाप्यस्मदधिक्षेपफलं दर्शयिष्यामीति । अथ जानकी रावेण निहन्यमानस्य मायाबलेन रामरूपं प्राप्तस्य मारीचस्य लक्ष्मणं सीतासविधात् दूरीकर्तुं हा ! लक्ष्मण ! इति विलापवचनमाकर्ण्य सविषादमाह—हमिति ॥ आर्तो दुःखविवशः तस्य स्वरः आर्तस्वरः । धृष्ट इति ॥ अव्याकुलपरुषवचनस्य इत्यर्थः । कथं रक्षयो रक्षतीति ॥ अयमभिप्रायः यदिदं भवत्यार्ये रक्षणमतो ममाराङ्कित तदार्यस्य प्रमादापरिज्ञानादेव । यदि आर्यस्यान्यतो भय मवेशाम तथापि नाहं रक्षितुं शक्नोमि । यदार्येण दुस्साधं कर्म तदिन्द्रादयोऽपि साधयितुं न शक्नुवन्ति । किं पुनरहम् । तस्मान्मम न रक्षितृत्वमिति । अथ जानकी पुनरपि [illegible] विलम्बसे इति परिदेवनमाकर्ण्य सरोषं परुषतरमाह—खलेति ॥ खल ! कठोरहृदय ! भगवती पृथिवी आपन्नस्य परमं श्वशुरं गतस्य

तुमं कहं भअवदी पुहुवी सहेदि।
खल! आतुरापन्नस्याक्रन्दितमुपेक्षमाणं त्वां कथं भगवती पृथ्वी सहते।

लक्ष्मणः—आर्ये! किं त्वया तथैवेति निश्चितम्।
(नेपथ्ये) किं न शृणोषि लक्ष्मण!

सीता—सुणाहि लक्खण! किं ण तुराअसि। हद्धि, अणन्तरगामिणी इत्थिआणं लच्छी। ण हु अहं। एक्कं तं एव्व।
शृणु लक्ष्मण! किं न त्वरसे। हा! धिक्, अनन्तरगामिनी स्त्रीणां लक्ष्मीः। न खल्वहम्। एकं तमेव।

लक्ष्मणः—(कर्णौ पिधाय) शान्तं पापं शान्तं पापम्।

अपि मां विजल्पसि गभीरधियां
प्रथमा सती यदविचार्य चला।
तदुपस्थिता तव विपन्नियतं
परिवर्तते प्रकृतिरापदि हि ॥२५॥

आतुराक्रन्दितमेव कर्म श्रूयमाणमप्युपेक्षमाणं त्वां लोकमपि विकारमनापन्न त्वा कथं सहते। इत्यकाठिन्येन लक्ष्मणस्य गरीयस्त्वमभिप्रेत्य मत्तोऽन्यस्समुक्तम्। यथाह— "दीनगोचरदयापरिहीनं यस्य मानसमतीव कठोरम्। तेन भूमिरतिभारवतीयं न द्रुमैर्न गिरिभिर्न समुद्रैः॥" इति। अथ पुनरपि हा! हतोऽस्मीति मालापमाकर्ण्य विशीर्णहृदया मर्मस्पृग्भिर्वाग्भिः सौमित्रिमभिक्षिपति—लक्ष्मण! किं चिरायसे तथापि पुनरत्र भयनाशमाया राज्यश्रीलिप्सा च मत्परिलिप्सा च कारणं मन्ये। तमेकमेव लभ्यते, यतः स्त्रीणां मध्ये लक्ष्मीरिवानन्तरगामिनी न खल्वहम्। अहं तमेकमेवानुगच्छामीत्यर्थात् सिध्यति।

अपि मामिति॥ आर्ये! इति सम्बोधनं परुषवचनश्रवणजनितानिर्वेदात्र कृतम्। मूढे! इत्यादिसम्बोधनं तु ज्येष्ठभार्यायामनवार्हमिति अत परं सर्वत्र लक्ष्मणग्रन्थे सम्बोधनाभाव इति ज्ञेयम्। एतावन्तं कालं गभीरधिया प्रथमा सती गभीरा सत्त्वविनयधैर्यादिभिरपरिच्छेद्या बुद्धिवृत्तिः यासां तासामरुन्धत्यनसूयादीनां प्रथमा सत्त्वादिभीर्गुणैस्ताभ्योऽधिका भवन्ती। सतीति वर्तमाननिर्देशेन सत्त्वादिगुणानां निरन्तरानुवृत्त्या नैसर्गिकत्वं दर्शितम्। तथाभूता त्वमिदानीं चला-

रावणः—मूढ ! त्वं न जानीषे सम्पदुपस्थिता वनवासपरिक्लिष्टायाः ।

(नेपथ्ये) हा ! हतोऽस्मि ।

सीता—मुक्ख ! सुणोहि लक्खण ! अहं तव पुरदो मरिस्सं ।
पच्छा णिरासो दाणिं भादुणो सआसं गमिस्ससि ।
मूर्ख ! शृणु लक्ष्मण ! अहं तव पुरतो मरिष्ये ।
पश्चान्निराश इदानीं भ्रातुः सकाशं गमिष्यसि ।

लक्ष्मणः—

अविवेकमनाचेक्ष्यमदाक्षिण्यमनूर्जितम् ।
धिगहं जन्म नारीणां यन्मामेवं प्रभाषसे ॥३०॥

स्थिराचित्ता भूत्वाविचार्य परशुरामजयादिभिरनुभूतमप्यार्यस्य पराक्रममननुस्मृत्य क्षुद्रेभ्यो भयमाशङ्कय मामपि जन्मनः प्रभृति अद्य यावद् गुरुशुश्रूषावद्धीक्षनमपि मामेवं विजल्पसि अधिक्षिपसि यत्तत् ततो हेतोस्तव काचिद् विपदुपस्थिता नियतं निश्चितम् । अत्र हेतुमाह—आपन्नासन्नाया प्रकृतिः स्वभावः परिवर्तते अन्यथा भवति हि । हिशब्दो हेतौ ॥२६॥

अथ दशग्रीवः सीतां प्रति सफलं मातुलस्य मायाप्रयोगमभिनन्दन्नपि सौमित्रिं तदनायत्तचित्तमाज्ञाय तं प्रति सनिर्वेदो भूत्वा तेनापि मामित्यादिप्रसाधितमर्थं निराकरोति—मूढेति ॥ हहाभिमुख्यकरणप्रयोजनफलरूपयोः सम्बोधनवचनयोरुपादान रावणस्य लक्ष्मणगोचरनिर्वेदेर्ष्यादिकृतं चापलातिशयमभिव्यनक्ति ।

। अथ सौमित्रिस्तव पुरतो मरिष्ये पश्चान्मां प्रति निराशो भूत्वा इदानीमेव भ्रातृसकाशं गमिष्यसीति वाक्येनाभिहितः सनिर्वेदमाह—अविवेकमिति ॥ यतस्त्वं मामेवं विवेकादिशून्यं प्रभाषसे अत्यर्थमपलपसि ततो नारीणां जन्म जातिं धिक् । जन्मशब्देनैकार्थसमवायात् स्त्रीत्वजातिर्लक्ष्यते । स्त्रीविशेषे जानक्यामनुभूतमर्थमविवेकादि स्त्रीजातिनिष्ठत्वेन समर्थयते अविवेकमित्यादिविशेषणचतुष्टयेन । पूर्वदृष्टप्राप्यालिङ्गरूपेणेदं युज्यते इदं न युज्यत इति युक्तायुक्तविभागज्ञानं विवेकः यतस्त्वं भार्गवजयादिभिरनुभूतमार्यस्य पराक्रमं न प्रत्येषि अतः स्त्रीणां जातिरेव विवेकविधुरेति भावः । करिष्यमाणस्य कर्मणः आगामिनीं परिणतिमवधारयितुं या पूर्वमेव चिन्ता तदवेक्षणम् । अत्यर्थमवेक्षणयोग्यमनवेक्ष्यम् । यतस्त्वं मादृशजन-

सीता—तुवं दाव साहु होहि। त्वं तावत् साधुर्भव।

लक्ष्मणः—

मायाविधेयवपुषां नववैरभाजां
विश्रामवेश्मनि वने रजनीचराणाम्।
आज्ञां गुरोरगणयन्नविवेकलोला-
मेकाकिनीं कथमहं भवतीं त्यजेयम् ॥३१॥

निमित्तमात्मनो भाविनीं महतीं विपदं न किञ्चिद् विभावयसि अतः स्त्रीणां जाति-रेवाबेक्षणशल्येति भावः। दाक्षिण्यं परच्छन्दानुवर्तित्वं यत आर्येणात्मरक्षार्थं नियुक्तस्य मम हितोपदेशात्मकं तत्त्वावबोधकं च वचनमनादृत्य स्वाच्छन्द्येनात्मसमीपान्मा विसर्जयितुं साहसं कर्म चिकीर्षसि अतः स्त्रीसामान्यमेव दाक्षिण्यहीनमिति भावः। ऊर्जितं सत्त्वबलं तेन रहितमनूर्जितम्। अनेन चापलगुणो दर्शितः। यथाह—"चिरस्याविकृतिः सत्त्वं विकृतेः कारणे सति।" इति ॥३०॥

त्वं तावत् साधुर्भवेति॥ अत्रासाधुत्वं विपरीतलक्षणया प्रतीयते। यथा—"उपकृतं बहु तत्र किमुच्यते सुजनता प्रथिता भवता परम्। विदधदीदृशमेव सदा सखे! सुसुखमास्स्व ततः शरदां शतम्॥" इत्यत्र।

अथ सौमित्रिः परुषवचनश्रवणसमुद्भूतेन निर्वेदेन गमनं प्रति डोलायमानस्वान्तो भूत्वाह—मायेति॥ अहमेव भवत्या परित्यक्तोऽपि कथं भवतीं वने त्यजामि। त्वत्सकाशान्मम भयाच्च तव परित्याग एव संभवतीति त्यजामीत्यनेन दर्शितम्। अन्तःपुरेऽपि पतिव्रतायाः पत्न्या बान्धवादिभिर्वा सहैवावस्थितिः समुचिता। तत्र मनुष्यसञ्चारशून्ये वने परित्यागः कथमौचित्यपदवीमधिरोहतीति वन इत्यनेन दर्शितम्। न केवलमिदं वनं मनुष्यसञ्चारशून्यम् अपि तु क्रूरतराणां राक्षसानां निवासनं चेत्याह—रजनीचराणां विश्रामवेश्मनीति॥ विशेषेण पुनरिदानीं खरवधादिसमुद्भूतेन वैरेण छिद्रान्वेषिणो वर्तन्त इत्याह—नववैरभाजामिति॥ मायया विधेयमधीनं वपुर्येषां ते मायाविधेयवपुषः। अनेनास्मत्सन्निधानेऽपि तेषां मायाप्रयोगो दुष्परिहर एव किं पुनरसन्निधान इति दर्शितम्। अविवेकलोलामिति॥ यतः पूर्वमविवेकात् दृष्टमात्रे मृगे विस्रम्भमुपगम्य स्वभर्ता प्रत्यादिष्टः इदानीं तु श्रुतमात्रं विलापवचः प्रमाणीकृत्यात्मरक्षणार्थं नियुक्तं मामपि परित्यजसि अतो महानविवेकः चापलं चेति भावः। एवं सीताया अवश्य-

सीता—समाही रक्खदि इत्थिआअणं ण वाणा।

समाधी रक्षति स्त्रीजनं न बाणाः।

लक्ष्मणः—देवा ज्ञास्यन्ति देवाः साक्षिणः।

सीता—होदव्वम्। भवितव्यम्।

लक्ष्मणः—(प्रणम्य) नमस्तुभ्यम्। (निष्क्रान्तः)

शूर्पणखा—अज्ज! पेक्ख पेक्ख। आर्य! पश्य पश्य।

सीता—अवि णाम अज्जउत्तेण लक्खणो सङ्गमिस्सदि।

अपि नामार्यपुत्रेण लक्ष्मणः सङ्गंस्यते।

(नेपथ्ये) सीते! त्वमपि मामुपेक्षसे।

सीता—हं, अधण्णा खु अहं अज्जउत्तं सरेण अण्णेसामि।

(प्रतिष्ठते)

हम्, अधन्या खल्वहं आर्यपुत्रं स्वरेण अन्वेषयामि।

रक्षणीयत्वमुपपाद्यात्मनो रक्षितृत्वस्यावश्यकत्वं दर्शयति—आज्ञामिति ॥२१॥

समाधी रक्षति स्त्रियो न बाणा इति ॥ समाधिशब्देन चित्तस्य स्थैर्यं लक्ष्यते। स्त्रीशब्देन पतिव्रता विवक्ष्यन्ते। पतिव्रतानां रक्षणं पातिव्रत्यरक्षणमेव न चैतद्बाणसाध्यमित्यर्थः। **देवा ज्ञास्यन्तीति** ॥ गुर्वाज्ञाउल्लङ्घयास्याः परित्यागे मनागपि ममापराधो न भवति अस्या निर्बन्धेन क्रियमाणत्वादित्येतद्वा सन्निधानाद् देवा ज्ञास्यन्तीत्यर्थः। **देवाः साक्षिण इति** ॥ परित्यक्ताया अस्या वृत्तान्ते देवा, साक्षिणो भवन्तित्यर्थः। **होदव्वमिति** ॥ मद्वृत्तान्ते देवैरेव साक्षिभिर्भवितव्यम् अन्येषां साक्षित्वानर्हत्वात्। यतो देवा दिव्येन चक्षुषा मानसीमपि प्रवृत्तिं जानन्ति इतरेषां च तदवगमासामर्थ्यात्। अनेन मानसस्यापि पातिव्रत्यस्य स्थैर्यं दर्शितम्। एवं सीतयाभिहितं समाधे रक्षितृत्वं देवानां साक्षित्वं च सम्मेऽङ्के सौमित्रिणा सत्यत्वेनानुभूय 'सरचितो मयैत्यत्र प्रकाशिष्यते। **अपि नाम लक्ष्मणः आर्यपुत्रेण सङ्गंस्यत इति** ॥ अपिनामशब्दो दैवप्रार्थनायाम्। अथ मारीचस्य हा! सीतेत्यादिमायापरिदेवनमाकर्ण्य रामसमीपं गन्तुमिच्छति—**हमित्यादिना** ॥ हमिति शोकसमुत्थो वागूपोऽनुभावः। **स्वरेणेति** ॥ यस्यां दिशि स्वरः श्रूयते तया दिशा गत्वान्विष्यामीत्यर्थः। अथ शूर्पणखा आगच्छन्त्याः सीताया हरणे पातिव्रत्यप्रभावाच्छन्दायमानं दशग्रीवमा-

शूर्पणखा—अज्ज ! पेक्ख पेक्ख अवणीदयन्तं रहअं सअं एव्व गच्छन्तं ।

आर्य ! पश्य पश्य अपनीतयन्तृकं रथं स्वयमेव गच्छत् ।

रावणः—अयमुपेक्षाकालः । रामरूपेणैनामर्धपथे प्रतियास्यामि ।

शूर्पणखा—सुट्ठु अज्जो भणादि । अहं वि दाव रामं सीदारूवेण णिवुत्तिपहे विलंबइस्सम् ।

सुष्ठु आर्यो भणति । अहमपि तावद्रामं सीतारूपेण निवृत्तिपथे विलम्बयिष्ये ।

रावणः—बाढम् ।

शूर्पणखा—इदो. परं किं मए कत्तव्वं । (निष्क्रान्ता)

इतः परं किं मया कर्तव्यम् ।

सूतः—आयुष्मन् ! किं मयेदानीं कर्तव्यम् ।

लोकय तत्र प्रेरयति—पश्य पश्येति ॥ अपनीतयन्तृक अपनीतो यन्ता रथको यस्मात् । अनेन तस्या हरणे प्रतिबन्धाभावो दर्शित । रथमित्यनेन तस्या अवश्यहरणीयत्वमावेदितम् । स्वयमेवेत्यनेन न केवल रक्षितुरेवासन्निधानम् अपि तु सहायस्याभावोऽपीति दर्शयति—गच्छदित्यनेन ॥ कालातिपाते सत्येषा रामसमीपमेव गच्छेत् । अत इदानीमेवैषा हर्तव्येति दर्शयति—अर्धपथ इति ॥ पथोऽर्धं इति विग्रह । षष्ठीतत्पुरुषसमास । "ऋक्पूरब्धूः पथामानक्षे" इति समासान्तोऽप्रत्यय. । "राजदन्तादिषु परम्" इति अर्धशब्दस्य पूर्वनिपातः । अथ निशाचरी रामरूपेण भ्रातु सीताहरणोपक्रममभिनन्द्य स्वयमपि तत्र साहाय्यक कर्तुमुद्यता तत्प्रकार निवेदयति—सुष्ठु इत्यादिना ॥ निवृत्ति प्रत्यागमन तदर्थः पन्था निवृत्तिपथ: । इतो परमिति ॥ एवम्भूते महति कार्ये भ्रातु साहाय्यकरणादन्यत् किं मया कर्तव्य न किमपीत्यर्थं । अथ सूतः आत्मना किमिदानीं मया कर्तव्यमिति पृष्टेन दशग्रीवेण मायाबलेन सौमित्रिरूपमवलम्ब्य रथाधिरूढो भूत्वा जानक्या अभ्यर्थमागाय प्रकाश तदिष्टम्यजननार्थमेवमुच्यतेत्याज्ञप्तः सनिर्वेदमाह—इदमपीति ॥ इद कुलघोषम्बलात्मक कर्मापि मया कर्तव्यमासीत्, न केवल सारथ्यमेवेत्यपिशब्द समुच्चयार्थः । अथवा अपिशब्दो गर्हायाम् । आसीदिति ॥ भूतमात्रे लङ् । अनद्यतनत्व न विवक्षितव्यम् ।

रावणः—(कर्णे) एवमिव ।

सूतः—यदाज्ञापयत्यायुष्मान् । (आत्मगतम्) अहो ! बलवान् भर्तृपिण्डः । इदमपि मया कर्तव्यमासीत् ।

(रावणो रथादवतीर्य रामरूपेण सीतायाः पुरतस्तिष्ठति)

सीता—हं, अज्जउत्तो । जेदु अज्जउत्तो ।

हम्, आर्यपुत्रः । जयत्वार्यपुत्रः ।

राघवः—देवि ! इत इतः ।

मायायलेन बलिनां क्षणदाचराणां
जिह्वातले करतलोदरि ! वर्तमानाम् ।
त्वां लक्ष्मणः कथमुपेक्षितवान् कथं त्व-
मित्थं गतासि मृदुना चरणद्वयेन ॥१२॥

सीता—हं, अधण्णाए मए उपालद्धो कुमारो किं ति मन्तेदि ।

हम्, अधन्यया मयोपालब्धः कुमारः किमिति मन्त्रयते ।

अथ मायाप्रभावेन राघवरूपमवलम्ब्य रक्षोनाथः सीतायाः पुरतस्तिष्ठन् देवि ! इत इत इत्युक्त्वा तस्या अभिमुख्यं सम्पाद्य रामरूपेण वचनेन विश्रम्भमापादयति—देवीति ॥ करतलोदरि ! मया त्वद्रक्षार्थं नियुक्तो लक्ष्मणस्त्वां कथं केन हेतुना उपेक्षितवान् । उपेक्षानहेंत्वं दर्शयति—क्षणदाचराणां जिह्वातले वर्तमानामिति ॥ क्षणदाचरकर्तृकस्य हरणनिमित्तादेरयत्नसाध्यत्वं प्रतिबन्धाभावं च दर्शयितुं तस्या जिह्वातले वर्तमानत्वमारोपितम् । यथा जिह्वातले वर्तमानमयत्नेन निगरणयोग्यमास्वाद्यं भवति तथेत्यर्थः । क्षणदाचरस्वादस्य बाधानुपलम्भविरोधं परिहरति—मायायलेनेति ॥ अनेनैव हरणादेरयत्नसाध्यत्वहेतुरपि दर्शितः । एवं लक्ष्मणेनोपेक्षितायास्तव पर्णशालायामवस्थानमेव समुचितम् । तदकृत्वा त्वमपि कथं केन हेतुना इत्थमेकाकिनी निर्गत्य वनमध्यं गतासि । मृदुना चरणद्वयेनेत्यनेन दशाशीर्षस्य मनःप्रविचारस्त्वा अतिकोमलमिदं चरणद्वयं कान्तारपर्यटनक्लेशमनुभवितुं न समुचितं अतः दशाशीर्षेणात्र रथमारोप्यास्मात् वनसञ्चारक्लेशान्मोचयामीति बुद्धिराविष्कृता । रथस्य चरणाभ्यां [illegible] ॥१२॥

अथ सीता स्वयमेव लक्ष्मणोपालम्भादिस्मारणजन्यखेदमनुभवन्ती विशति—

रावणः—नूनं विप्रलब्धासि मायामृगस्वरेण ।

सीता—अज्जउत्त ! कहिं सो माआमिओ ।

आर्यपुत्र ! कुत्र स मायामृगः ।

रावणः—पथि विप्रतिपन्नः स्वयमेवागमिष्यति ।

(नेपथ्ये) अयमयमागच्छामि ।

सीता—हं, अज्जउत्तस्स विअ सरो ।

हम्, आर्यपुत्रस्येव स्वरः ।

रावणः—मन्ये पूर्वमपि स्वरसादृश्येन वञ्चितासि ।

सीता—णं तेण कुमारो वि मए उपालद्धो ।

ननु तेन कुमारोऽपि मयोपालब्धः ।

हमिति ॥ हमिति विषादज्ञानेनाभूत्पोऽनुतापः । अथ दाशरथ्योरागमनम् प्राक् सीताहरणे त्वरमाणो रक्षोनाथः प्रतिवचनदानात्पूर्वमेव सीतागमने कारण तदानीं विमृश्य विदितमिव भावयन्नाह—**नूनमिति** ॥ मायामृगस्वरेण कर्त्रा विप्रलब्धा वञ्चिता असि । करणभूतस्यापि स्वरस्य कर्तृत्वाभिधान वञ्चने सौकर्यं द्योतयति । अथ कौतुकेन मायामृगस्योदन्तं पृच्छति—**कहिं सो इति** ॥ अथ दशग्रीवो यत्किञ्चिदभिधाय विलम्बं जनयति—**पथीति** ॥ ■ मृगो येनागाद्रामस्तमन्वगाच्च ■ वनप्रदेशः पथिशब्देन गमनाधारतयोपादीयते न तु क्षुण्णो मार्गः । तस्मिन् वनप्रदेश एव । मनुगमनमभय यतोति यावत् । स मृगो विपतिपन्नः आभिमत प्रहृत्य प्रति प्रातिकूल्याचरणमत्र विप्रतिपत्तिः तथ तिरोधानमेव निरोहितवान् न गृहीत इत्यर्थः । निरोधानमात्रमत्राभिप्रेते मायामृगत्वेनावगमे च हेतु । निरोधानान्मायामृगत्वमवगम्य प्रतिनिवृत्तोऽस्मीति अर्थान्तरध्वये । ननु मायामृगश्चेत् स हन्तव्य एव तत् कुतस्तस्योपेक्षणं कृतमत आह—**स्वयमेवागमिष्यतीति** ॥ कर्मा यदा स्वयमेवागमिष्यति तदा यद्वधं करिष्यामि इदानीं तु तिरोहितस्य तस्य गुप्तस्थानान्निर्धावागमनमाराद्रूप तमुपेक्ष्य तूर्णं प्रतिनिवृत्तेऽस्मीति भावः । अथ रावणो रामेण मारीचस्य मायापरिदेवनहेतुक सौमित्रिमोतयोः शोकातिरायमुपेक्ष्य तदुपशमनार्थमयमयमागच्छामीति समुदीरितं वचनमाकर्ण्य सञ्जात सीताया हर्षात् विषाद चोपशमयन्नाह—**मन्ये इत्यादिना** ॥ अथ सीता विरम्भमुपगता त्वां सद्वचय कथनुरे चेतयनित्यस्य चोपस्यावसरप्राप्तमु-

(रावणः सूतं वीक्षते सूतोऽपि लक्ष्मणरूपेण रथमसन्दिग्धं गृहीत्वा रावणमुपसर्पति)

सूतः—प्रसीदत्वार्यः । रथमारोहत्वार्यः सपत्नीकः ।

रावणः—लक्ष्मण ! किमिदम् ।

सूतः—आर्य ! समाधिचक्षुषा भरतस्य परचक्रभयमुपनतं दृष्ट्वा तूर्णं युष्माभिरभिगन्तव्यमिति तपसा रथं निर्माय मह्यं दत्त्वा वनान्तरेष्वन्तर्हितस्तपस्विजनः ।

सीता—(आत्मगतम्) जुज्जइ । णं पुव्वं वि से हत्थे दिण्णं परं अच्चरिअचूडामणी अब्भुदङ्गुलीअअं अ ।

जुज्यते । ननु पूर्वमप्यस्य हस्ते दत्ते आश्चर्यचूडामणिः अद्भुताङ्गुलीयकं च ।

उत्तरमाह—तूर्णमिति ॥ अथ रक्षोनाथेन निरीक्षणमात्रेण नियुक्तः सूतः सांनिनिरूपमवलम्ब्य रथमारुह्य निःशङ्कं रावणमुपगम्यात्मना नियोक्ष्यमाणे कर्मणि अननुमतिमाशङ्कमान इव प्रथम प्रकारं प्रार्थयते—प्रसीदत्विति ॥ अथ सूतेन रथारोहणे निवेदिते तत्कारणमजानान इव पृच्छति—लक्ष्मणेति ॥ उत्तरमाह—आर्येत्यादिना ॥ समाधिशब्देन योगोऽभिधीयते । योगाभ्यासजनितसंस्कारसहकृतेन चक्षुषेत्यर्थः । योगिनो हि योगाभ्यासबलात् दिव्येन चक्षुषा देशकालादिविप्रकृष्टमपि जानन्तीति कारणाद् आहुः । भरतस्य परचक्रभयमुपगतं दृष्ट्वा न तूष्णीमासनम् । अनेन हेतुना तूर्णमभिगन्तव्यमित्युच्यते । तूर्णमभिगमने उपायोऽपि तैरेवानुगृहीत इत्याह—तपसा रथं निर्माय मह्यं दत्त्वेति ॥ क्व स तपस्विजनो वर्तते इति चोदकस्य प्रसङ्गं निवारयति—वनान्तरेष्वन्तर्हित इति ॥ इदानीमितो यथावत् वनान्तराणि प्राप्य स मुनिजनोऽदर्शनपथमतिक्रान्त इत्यर्थः । [illegible] जानकी पूर्वमाक्रान्ता: किञ्चिदप्यत्र शङ्कमेव भरतस्य परचक्रभयमाकर्ण्य प्रत्यर्पिताश्चर्यचूडामणिनिर्माणदानादिवृत्तान्तेन मुनीनां रथनिर्माणश्रम तपःप्रभाव स्वानुग्रहोन्मुखत्वं च युक्तं मन्यते—जुज्जइ इत्यादिना ॥ कस्तवाभिप्राय इति ॥ किं तव मतमित्यर्थः । एवं मया सीत्यादिः स्पष्टो ग्रन्थः । अथ दशमीयः सीताया रथारोपणायां त्वरितमिव चोदयितुं नियुङ्क्ते—तूर्णमिति ॥ अथ नभोमार्गेण रथे तूर्णं चोदिते सीतां विस्मयितम-

रावणः—देवि ! कस्तवाभिप्रायः ।

सीता—णं मए वि इच्छिदव्वो भरदस्स वसणणासो वन्दणं गुरुअणस्स अ ।

ननु मयाप्येष्टव्यो भरतस्य व्यसननाशो वन्दनं गुरुजनस्य च ।

रावणः—लक्ष्मण ! प्रथमं देवीमारोहय रथम् ।

सूत.—यदाज्ञापयत्यार्यः । (रथमारोहयति)

सीता—दिट्ठिआ रक्खसवंचणादो मोइदा भविअ गच्छामो ।

(सहर्षमारोहति)

दिष्ट्या राक्षसवञ्चनान्मोचिता भूत्वा गच्छामः ।

रावणः—प्रसन्ना देवी, लक्ष्मण ! तूर्णं चोदयाश्वान् ।

सूत.—यदाज्ञापयत्यार्यः ।

रावणः—(आत्मगतम्) राम इति

मयि बुद्ध्याप्यसन्दिग्धामिमां न स्प्रष्टुमुत्सहे ।
अहो ! तत्पूर्वदृष्टानां कष्टः स्त्रीणां समागमः ॥१३॥

(ततः प्रविशति रामः सीतारूपधारिण्या शूर्पणखया सह)

मात्मवशामुपगतामवलोक्य महन्मदनचापलमुपगम्य परिरम्भसमुत्सुकोऽपि पाति-व्रत्यप्रभावजनितेन साध्वसेन लब्धव्यापारो भूत्वात्मनस्तामवस्थामुद्दिश्य विस्मयमान स्वयमेव विमृशति—राम इत्यादिना ॥ राम इतीत्यस्य श्लोकगतेन बुद्ध्येत्यनेनान्वय ।

अहमिदानीं राम इति मयि मद्गोचरया बुद्ध्या हेतुना, सन्दिग्धामनुत्पन्नान्यथा-बुद्धेरामपि इमां मत्पुरतो वर्तमानां प्रतिबन्धाभावेन सुखस्पर्शामपि न स्प्रष्टु-मुत्सहे । स्पर्शनार्थमुत्साह एव तावत् कर्तुं न शक्यते । दूरे स्पर्शनमिति भावः । अहो ! इत्युत्साहानुत्पत्तिहेतुकमाश्चर्यमिति पूर्वोक्तेन सम्बन्धः । अथ स्वयमेव निरूप्यानापत्तिविधि हेतुत्वेनावधारयति—तत्पूर्वेति ॥ तदेव पूर्वमात्र यथा भवति तथा दृष्टानामित्यर्थः । तच्छब्देन वक्ष्यमाणतया बुद्धिस्थ दर्शनं परामृ-श्यते । प्रथमदृष्टानां स्त्रीणां समागमः कष्टः अतिप्रयत्नसाध्यत्वात् दुःखावह इत्यर्थः ॥१३॥

रामः—देवि ! स खलु जाल्मो राक्षसो ममेषुपतनानन्तरमेव मे रूपं गृहीत्वा पतितः । ततस्तमुपेक्ष्य तव वृत्तान्तपरिज्ञानार्थं तूर्णं निवृत्तोऽस्मि ।

शूर्पणखा—(आत्मगतम्) अयं दे देवित्तणम् । अयं ते देवीत्वम् ।

आकाशे रथस्था सीता—चिराअ क्खु णो पिअसहीं वणत्थलीं विसज्जिअ गन्तव्वं ।

चिराय खलु नः प्रियसखीं वनस्थलीं विसृज्य गन्तव्यम् ।

रावणः—देवि ! कृतमनेन । ननु द्रक्ष्यसि नन्दनातिशायिनीं नगरोद्यानश्रियमेव ।

अथ रामः सीतारूपधारिणीं निशाचरीमवलोक्य विस्रम्भमुपगम्याह—**देवीति** ॥ स खलु जाल्मो राक्षस इत्येकं वाक्यम् । स कनकमृगरूपेणास्माभिर्दूरं दृष्ट स कश्चिज्जाल्मो दुष्टो राक्षस एवेत्यर्थः । अथ हेतुमाह—**ममेषुपतनानन्तरमेवेत्यादिना** ॥ अत्र स इति द्रष्टव्यम् । तस्य सहसा मद्रूपधारणात् केनचिद् राक्षसेनानेन भवितव्यमित्यनुमितमित्यर्थः । **तव वृत्तान्तपरिज्ञानार्थमिति** ॥ तव मायाकृत भयमाशङ्क्येति यावत् । अथ राक्षसी देवीति सम्बुद्ध्यात्मकृतस्य मायाप्रयोगस्य वञ्चनात्मकं फलमनुभूय स्वयमेव सहर्षमाह—**अयमिति** ॥ **देवित्तणमिति** ॥ यदिदमसीतायां मयि सीताबुद्ध्या देवीति देवीत्वं भ्रान्त्या प्रकटितमिति शेषः । तदेतदयं महद् दुष्कृतं मम एवंविधया वञ्चनया गुरुभिरपहृतजीवां बन्धुभिश्चानिशोचनीयां दशामुपगतोऽसीति भावः । अथ निशाचर्यां शङ्कासाध्वसादिहेतुकान् स्वेदोद्गमवेपथ्वादीननुभावानालक्ष्य यथासम्भवयन्नाह—**देवीति** ॥ कविमतेनेदं सत्यवद्भेवोक्त्यम् । **मम कृत इति** ॥ ममार्थमुपो मया कष्टापादित श्रमपुरःसरेनेति यावत् । अथ निशाचरी सान्त्वहासं वर्णेदयानुरूपमुत्तरयाह—**सत्यमिति** ॥ त्वद्वञ्चनार्थमेव रूपान्तरं प्रतिपन्नामिति भावः । अथ सीता स्वयमाह—**चिराय खलु नः प्रियसखीं वनस्थलीं विसृज्य गन्तव्यमिति** ॥ इह वनस्थल्यां प्रियसखीत्वारोपेण प्रियसखीसङ्गमविगमयोर्यथा हर्षशोकौ भवतस्तथा वनस्थल्या अपि सङ्गमविरहयोरिति दर्शितम् । अथ रावणो वनस्थलीवियोगज दुःखमपनयन्नाह—**कृतमिति** ॥ अवाप्यर्थेऽयं स्पष्टमेव । अथ रथे नभोमार्गमधिरूढे वनस्थलीदर्शनकौतूहलवशादधोदत्तदृष्टिर्जानकी स्वसारमदर्शितवक्त्रोऽवलोक्य भवती राक्ष-

सीता—(अधो विलोक्य) तह । हं, अज्जउत्तो ।
तथा । हम्, आर्यपुत्रः ।

रामः—आकाशे सीताया इव स्वरः । (इत्युद्वीक्षते)

शूर्पणखा—अज्जउत्त ! पेक्ख पेक्ख तव पडिकिदिं इत्थिअं अ ममाइदिं आदरिसे विअ पेक्खामि ।
आर्यपुत्र ! पश्य पश्य तव प्रतिकृतिं स्त्रियं च ममाकृतिमादर्श इव पश्यामि ।

रामः—सत्यं सीता परपुरुषगोचरे न तिष्ठति । ध्रुवमियं वञ्चनासीता मायारामपार्श्वे । यथा सोऽहं न भवामि तथा सीतापि न भवति ।

सीता—हं, अधण्णा अहं अज्जउत्तं परमत्थं ण जाणामि ।
हम्, अधन्याहम् आर्यपुत्रं परमार्थं न जानामि ।

सुपेत्याह—हं, अज्जउत्तो इति ॥ अथ राक्षसी रामं सीतास्वरानुसारेणाकाशे दत्तदृष्टिमवलोक्य सीतामात्रदर्शने रामस्यात्मगोचरा मायासीताशङ्कोदीयादिति मत्वा मायाराममपि सह दर्शयति—अज्जउत्तेति ॥ पश्य पश्य तव प्रतिकृतिमिति ॥ प्रथमं मायाराम दर्शितवत्यात्मगोचरशङ्कोदयस्यापकारो निरूप्यते । स्त्रियं च ममाकृतिमादर्श इव प्रेक्ष इति ॥ ममाकृतिशब्देन प्रतिकृतिरेवाभिप्रेयते । अथ दाराराविरुभयोस्सहावलोकनेनासञ्जातशङ्कालेशो भूत्वाह—सत्यमिति ॥ परपुरुषगोचर इति ॥ गोचरशब्देन गोचरीकरणयोग्यः पुरोवर्तिदेशो लक्ष्यते । परेषां पुरुषाणां पुरत इति यावत् । न तिष्ठति ॥ अवस्थानमेव न करोति किं पुनः स्वैरासिकादीति भावः । तत एवमतो ध्रुवमियं वञ्चनासीता वञ्चनार्थं प्रदर्शिता मायासीता मायारामपार्श्वे तिष्ठतीति ध्रुवं निश्चितमित्यर्थः । ननु मायारामसन्निधौ सीतायाः परपुरुषबुद्ध्यभावात् स्वैरासिका युज्यते । सत्यं भवितव्यताबलात्तदानीं रामस्यैवभूता बुद्धिर्न सञ्जातेति मन्मः । अथ भवितव्यताबलादेव दृष्टान्ताभासं प्रमाणीकृत्य मायासीतात्वं निश्चिनोति—यथेति ॥ हमिति ॥ यत आर्यपुत्रं परमार्थं न जानामि । अनिश्चितपरमार्थैव सत्या मयान्यतरेण सह गम्यते च अतोऽहमधन्यतमेत्यर्थः । अथ दशग्रीवः सीता शङ्काकुलमानसामा-

देवि ! किं शक्नोषि मामनुगन्तुं यावदहं लक्ष्मणमन्विच्छामि ।

शूर्पणखा—कहं वि अहं अणुगमिस्सं । भीदं हि रक्खसवंचणादो।
कथमप्यहमनुगमिष्यामि । भीतास्मि राक्षसवञ्चनात् ।

रामः—देवि ! इत इतः । (उभौ परिक्रामतः)

(नेपथ्ये)

सकामा भव कैकेयि ! कौसल्ये ! न गतिस्तव ।
यन्निशाचरबाणेन सुतस्ते मर्मणि क्षतः ॥२५॥

रामः—हन्त ! तदेव संवृत्तम् ।

(पुनर्नेपथ्ये)

सत्यवादिनि ! धर्मिष्ठे ! पुत्रि ! सागरवाससः !
अमङ्गलानां नारीणां कथं त्वं देवि ! गण्यसे ॥२६॥

विलम्बनिमित्तमुत्प्रेक्षते—तस्येति ॥ तस्य कुरङ्गस्य परिवर्तनैः बहुकालेन म- दीमहरूपावलम्बनेन कुमारं विमनस्कं बधिनमिव पश्यामि मन्ये । अतः पश्यामि गत्वा द्रक्ष्यामि । देवि ! किं शक्नोषि मामनुगन्तुमिति प्रश्नरूपस्यापि वाक्यस्य मामनुगच्छेति नियोगे तात्पर्यम् । विधेयत्वादेव प्रश्नरूपत्वमाश्रितम् । अत एव या- वदन्विच्छामीति प्रतिवचनदानात् पूर्वमेवान्वेषणाध्यवसायः कृतः । कथमप्यनु- गमिष्यामि भीतास्मि राक्षसवञ्चनादित्यनेनानुगमनमनिष्टमिति गम्यते ।

अथ सौमित्रिः सहसा मायावलम्बिनं रावणं सम्बोध्य विलपति— सकामेति ॥ एतावत्कालं कामं समस्तराज्यलाभमुद्दिश्य रामस्याविनष्टत्वात् भवत्याः कामो न परिपूर्णः । इदानीं तु सकामा परिपूर्णकामा भवेत्यर्थः । अथ कौसल्यायाः गत्यन्तराभावमालोच्य करुणाविष्टतया सम्बोध्य विलपति—कौसल्ये ! इति ॥२५॥

हन्तेति ॥ यदेवास्माभिर्निरूपितं तदेव संवृत्तमिति ॥

अथ सीताया अपारे शोकसागरे निमज्जनमालोच्य शोकाकुलमनस्कतया ला- घव विलपति—सत्येति ॥ हे ! देवि ! सत्यवादिनि ! इति ॥ सर्वे- षु रामस्य स्वर एव भवेत् इति बहुधाभिहितं [illegible]

रामः—यावदयमात्मपरित्यागं न करोति तावदेनमुपसर्पामि ।

(ततः प्रविशति बाणोद्धरणव्यापृतो लक्ष्मणः
रामरूपप्रच्छन्नो मारीचश्च)

लक्ष्मणः—(सकरुणम्) आर्य ! गुरुविधेय ! त्वदायत्तं मे जीवितं हरसि ।

रामः—(स्मितं कृत्वा) लक्ष्मण !

मुञ्च मायागतं दुःखं पश्य मां तव पूर्वजम् ।

लक्ष्मणः—(विलोक्य सक्रोधम्) आः राक्षस !

पूर्वजं चापि मे हत्वा मामप्यभिगतोऽसि किम् ॥३७॥

तिष्ठ तिष्ठ क यास्यसि (खड्गमुत्कोशयति)

मायाकृतया आर्यरूपस्य वेषेण कृतेऽस्यानुतापोऽनेन व्यज्यते । अमङ्गलानां नारीणां मध्ये त्वं कथं गण्यसे भवत्या वैधव्यप्राप्तौ न कश्चिदपि हेतुर्दृश्यते । आत्मकृतेन वा पूर्वैः पितृपितामहादिभिः कृतेन वा दोषेण जनानाममङ्गलं भवति । तत्र पूर्वकृतदोषाभावं दर्शयति—सागरधारास्य पुत्रीति ॥ यतो भवती सागरवासस्य भगवत्या वसुमत्याः पुत्री अतः पूर्वकृतदोषानुप्रवेशः शङ्कितुमपि न शक्यते । आत्मकृतदोषाभावं दर्शयति—धर्मिष्ठे ! इति ॥ न अरुन्धत्यादीनामपि तादृशी भर्तृशुश्रूषादिकुलस्त्रीधर्मनिष्ठा यादृशी भवत्या इति भावः ॥३६॥

आर्य ! गुरुविधेयेति ॥ स्वधर्मस्य प्रजापरिपालनादेः परित्यागेन गुर्वधीनतया कृतस्य वनवासस्य फलमेतदिति भावः । अथवा गुरुतर विधेयं कर्तव्यं पुत्रोत्पादनादि यस्य स गुरुविधेयः । अपत्यप्रसवमनपाकृत्येदानीं तव गमनमनुचितमित्यभिप्रायः । त्वदायत्तं मे जीवितं हरसीति ॥ इह शोकातिरेकेण स्वयमेव यज्जीवितस्य निर्गमनं तदर्थस्य प्रयोजकत्वमारोप्य प्रलापः क्रियते । इदानीं त्वं मे जीवितं हरसीति यत् तदत्यन्तमनुचितमित्यर्थोऽपि सिध्यति । यतो मे जीवितं त्वदायत्तं त्वदधीनमतस्त्वयि जीवत्येव मया जीवितव्यं नान्यथेति भावः ।

अथ रामो लक्ष्मणस्य भ्रममपनुदन्नाह—लक्ष्मण ! मुञ्चेति ॥ मायाशब्देन मायाशरीरं लक्ष्यते । मायाशरीरहेतुकं दुःखमिति यावत् । अथ लक्ष्मणो राघवरूपधारिणं सरोषमाह—राक्षस ! पूर्वजमिति ॥३७॥

रावणः—मुग्धे ! मुनीनामतिसन्धानार्थं मम रूपेण राक्षसाः सञ्चरन्ति ।

सीता—सच्चं एव्व एदं । कुदो अज्जउत्तस्स इत्थिआसम्बन्धो । जह सा अहं ण होमि तह अज्जउत्तो वि सो ण होइ ।

सत्यमेवैतत् । कुत आर्यपुत्रस्य स्त्रीसम्बन्धः । यथा साहं न भवामि तथार्यपुत्रोऽपि स न भवति ।

रावणः—प्रसन्ना देवी, लक्ष्मण ! तूर्णं चोदयाश्वान् ।

सूतः—यदाज्ञापयत्यार्यः ।

(निष्क्रान्तौ रावणः सीतां गृहीत्वा सूतेन च)

शूर्पणखा—(विषादं रूपयति । स्वगतम्) को णु खु मे गमणस्स उपाओ । को नु खलु मे गमनस्योपायः ।

रामः—देवि !

किं निःश्वासैर्म्लपयसि अपाटलं दन्तवासो
नेत्राभ्यां किं सृजसि कुचयोरस्रबिन्दूनजस्रम् ।

लक्ष्य भूयवेशगता मायामीतां दर्शयित्वा शङ्कां निवर्तयति—मुग्धे ! इत्यादिना ॥ मुग्धे ! अनिरीक्षितप्रक्षे ! राक्षसाः मायेन मुनीनामतिसन्धानार्थं वञ्चनार्थं मम रूपेण मायावशादङ्गीकृतेन स्वरूपेण चेति द्रष्टव्यम् । सञ्चरन्ति ॥ ... अथ जानकी भक्तिनम्रतावशात् विश्रम्भमुपगम्याह—सच्चमिति ॥ सत्यमेतत् । कुत आर्यपुत्रस्य स्त्रीसम्बन्धः अन्यस्त्रीसम्बन्ध इति यावत् । यथा साहं न भवामि तथार्यपुत्रोऽपि स न भवति ॥ ... मायासीताभिधानं ... एव तदापि ... इति मन्तव्यम् । प्रसन्ना देवी तूर्णं चोदयाश्वानिति ॥ ... दम्पत्योरन्योन्यदर्शनानुरागी ... । अत्र ... परोक्षीकृत्यान्यासिक्तमित्याशयेन तूर्णमित्युच्यते । विषादं रूपयति ... भवति । ... विषादं ... । ... इति द्रष्टव्यम् ।

अथ राघवो विषादाक्षितमनुसृत्य—देवीत्यादिना ॥ हे ! देवि ! ... ! ... अपाटलं ...

विघ्नितांगी विलपसि कथं तिष्ठसि ध्यानमूका
धीरे ! धैर्यं तव सह मया निर्गतं निर्गतेन ॥३४॥

शूर्पणखा—अज्जउत्त ! तव वेसणस्स अहं बीजं संवुत्तत्ति पेक्खामि ।
आर्यपुत्र ! तव व्यसनस्याहं बीजं संवृत्तेति पश्यामि ।

रामः—मा मैवम्, कं न वशीकरोति स मायामृगः । किं नु खलु नाद्यापि निवृत्तो लक्ष्मणः ।

शूर्पणखा—अहं वि तं एव्व तक्केमि ।
अहमपि तदेव तर्कयामि ।

रामः—तस्य रूपपरिवर्तनेन कुमारं विप्रलब्धमिव पश्यामि ।

निःश्वासैः अन्तर्गतसन्तापहेतुकत्वेन प्रमाणाधिकैरूष्मायमाणैः निःश्वासमारुतैः ग्लपयसि ग्लानिं प्रापयसि । किं कस्य बिम्बोष्ठं । अधरपाटलमित्यनेन अपाकुसुमवदेव स्वाभ्यां शोचनीयत्वमधरस्य दर्शितम् । तथा नेत्राभ्यां कुचयोरस्रबिन्दूनजस्रं सृजसि किम् ॥ तथा विघ्नितांगी विवशीकृतचरणाद्यवयवा भूत्वा विलपसि परिदेवनं करोषि । अथ किमित्यनुषङ्गः कर्तव्यः । अन्तराध्यानेन चिन्तया मूका स्तिमितोर्ध्वनयना तिष्ठसि । अथ राघवेण पृष्टाया निराश्रयाभ्यन्तरा कथमहमुत्तरमुत्तरं दास्यामीति चिन्तया व्याकुलत्वं दर्शितम् । मया मृगग्रहणार्थं निर्गतेन सह तव धैर्यं निर्गतं कथमित्यत्रानुपपद्यते । मन्निर्गमनानन्तरं तव धैर्यभ्रंशे किं कारणमित्यर्थः ॥३४॥

आर्यपुत्र ! तव व्यसनस्य मायामृगग्रहणार्थव्यापारहेतुकस्यायासस्य । अहं बीजं संवृत्तेति ॥ विषाद इति वाक्यपर्यवसानम् । इह सीतावियोगहेतुकस्य व्यसनस्याहं बीजं संवृत्तेत्यर्थान्तरमभिप्रेतम् । मा मैवमिति ॥ न केवलं तव निर्बन्ध एवात्र कारणं किन्तु ममौत्सुक्यमपीति भावः । ननु युक्तं स्त्रीस्वभावकृतेन चापलेन मम तद्विषयमौत्सुक्यं भवादृशां तु तदयुक्तमेवेत्यत आह—कमिति ॥ स मायामृगः । तच्छब्देनानुभूतो मायाकृतवैचित्र्यप्रकारं औत्सुक्यहेतुत्वेन परामृष्टः । कं न वशीकरोति ॥ अत्यन्तं धीरमपि वशीकरोत्येवेत्यर्थः । अथ राक्षसी किं न्वित्यादिना लक्ष्मणानागमनकारणचिन्तापरं राघवमालक्ष्याह—अहमपीति ॥ अहमपि तदेव लक्ष्मणानागमनकारणमेव चिन्तयामि । अनेन ध्यानमूका किं तिष्ठसीत्यस्योत्तरं दत्तमिति बोध्यम् । अथ रामः स्वयमेव

रामः—(उपेत्य) लक्ष्मण ! पश्य पश्य । (इत्यङ्गुलीयं दर्शयति)
लक्ष्मणः—(विलोक्य सलज्जमात्मगतम्) नेदं राक्षसा जानन्ति ।
(अधोमुखस्तिष्ठति)
रामः—लक्ष्मण ! पश्य फलमङ्गुलीयकस्य ।
(मारीचं पादेनोद्धृत्य विक्षिपति । मारीचः स्वरूपमेव गृह्णाति)
लक्ष्मणः—आर्य ! पश्यामि ।

प्रकृतिं प्रपद्य सहजां तवोद्धृत-
श्चरणेन तामरसपाटलत्विषा ।
नभसो जवेन सह संभृतैर्घनैः
पतति क्षितौ पतनचूर्णिताचलः ॥३८॥

शूर्पणखा—(सशोकमात्मगतम्) हं, मणुस्सा क्खु बलवन्तो ।
हा ! हदो गुरु मारीओ । (रोदिति)
हम्, मनुष्याः खलु बलवन्तः । हा ! हतो गुरुर्मारीचः ।

अथ रामेण सस्मितं दर्शितमङ्गुलीयकं दृष्ट्वा विस्रब्धः सानन्दो भूत्वा सलज्जमाह—**नेदमिति** ॥ यत इदमङ्गुलीयकं राक्षसा न जानन्ति अतोऽस्य मायामयत्वं न भवत इति वाक्यपर्यवसानम् ।

अथ तपोधनैरभिहितमङ्गुलीयकस्य फलमनुभावितुं मारीचस्य मायामुपशमयितुं चार्येण चरणेनोत्क्षिप्तं तद्देहमवलोक्य सविस्मयमाह—**आर्य ! पश्यामीत्यादिना** ॥ तव तामरसपाटलत्विषा चरणेनोद्धृतः । तामरसपाटलत्विषेत्यनेन तामरससमानशोभेन सुकुमारकोमलेन चरणेन गुरुतरकठिनरक्षोदेहोद्धरणं पश्यतः सौमित्रेर्विस्मयातिशयो धोत्यते । तवेत्यनेन लोकोत्तरपराक्रमस्य तव चरणेन मृदु हस्तेन । अनेनोद्धरणे प्रयत्नलाघवं दर्शितम् । उद्धृतः न तु कम्पितो निरस्तो वा । अनेन प्रयत्नसाधनयोरल्पत्वेऽप्यपूर्वदेशप्राप्तिलक्षणस्य कार्यस्य महत्त्वो दर्शनेन विस्मयातिशयो धोत्यते । राक्षसदेह इति विशेष्यमध्याहार्यम् । उद्धरणसमकालमेव सहजां प्रकृतिं राक्षसरूपं प्रतिपद्य जवेन मेघमार्गं प्राप्य तत्कालसंभृतैर्घनैर्मेघैः सह जवेन नभसो नभोमार्गात् पतनचूर्णिताचलः पतनेन चूर्णीकृतः पर्वतो येन सः तथा भूतः क्षितौ पततीति । प्रत्ययकारणमाशीःस्थानेऽत्र भूतकाले लट् । अनयतनत्वं न विवक्षितम् ॥ ३८॥

अथ राघवस्य बलवत्तमत्वं मायोपशमनसामर्थ्यं चालोच्य भयविषादादिभिरुपरता

लक्ष्मणः—अस्य दर्शनादेव नः प्रत्ययकारणमासीद् अस्तुलिपर्कं राक्षससंश्रये रूपव्यक्तिहेतुरिति ।

शूर्पणखा—को णु क्खु मे गमणस्स उवाओ । (विषादं रूपयति)
को नु खलु मे गमनस्योपायः ।

रामः—देवि ! किमद्यापि शोकं न मुञ्चसि ।
(इति अश्रुसंमार्जनं करोति । शूर्पणखायाः स्वरूपमेवासीत्)

शूर्पणखा—हं, अवसिदं म्हि । हम्, अवसितास्मि ।

रामः—लक्ष्मण ! किमिदम् ।

लक्ष्मणः—आर्य ! इदमिदमस्याः,

नीलोत्पलाकृतिमपास्य रथाङ्गरूप-
मापद्यते नयनयुग्ममियं तनुश्च ।
आलूननासिकतया विवृतान्तमूलै-
र्दन्तैः सरिद्विमथितेव सितैर्मृणालैः ॥३६॥

आस्यया एतामिदं व्यसनम् । (गद्गदमुत्कोशयति)

मायाकृतदेहविमोचनेन शोकाकुलः च भूत्वा गमनोपायं चिन्तयति—को णु क्खु इति ॥

अथ लक्ष्मणो राघवेण कृतानुमार्जनाया राक्षस्याः स्वरूपप्राप्तिप्रकारमवलोक्य आह—आर्य ! इदमिदमिति ॥ द्विवचनं विस्मयातिशयं बोधयति । अस्या इदं भवता प्रदृश्यमानं नयनयुग्मं नीलोत्पलाकृति नीलोत्पलवन्मनोहरमाकारमपास्य रथाङ्गस्य रथावयवस्य चक्रस्य रूपमण्डलाकारविस्तारविपुलरूपमाकारमापद्यते प्राप्नोति । नयनयुग्मस्यानुमार्जनसमये सत्वात् स्फुरमानत्वात् प्रथमं प्रकृतिभाव-प्राप्तिदर्शनात्पूर्वं तदभिधानं कृतम् । न केवलं नयनयुग्ममेव अस्या इदं तनुश्च विमथिता सरिदिव दृश्यते । यथा पूर्वं निर्मलजला नदी मत्तमतङ्गजेन कलुषीकृत-मापाद्यान्यथा भवति तथेत्यर्थः । अपि च यथा विमथिता सरिद् दन्तिनो मदगजेन विचितैर्मृणालैरवलक्षिता तथैवमप्यालूननासिकतया आमूलं लूना नासिका यस्याः सा तथोक्ता तस्या भावः आलूननासिकता तस्मो हेतोः विवृतान्तमूलैः विवृतः अन्तोऽग्रं मूलं च येषां तैः । दंष्ट्रमिवलक्षिता दृश्यत इत्यर्थः ॥३६॥

एवं प्रकृतिमापन्नां तां शूर्पणखां विज्ञाय कुपितो भूत्वाह—आ इति ॥

शूर्पणखा—(संभ्रमम्) अज्ज ! सरणं सरणं। (रामस्य पादयोः पतति)
आर्य ! शरणं शरणम्।

रामः—(लक्ष्मणं वारयित्वा) शूर्पणखे ! कथय परमार्थम्। अभयं ते दत्तम्।

शूर्पणखा—(आकारसंवरणं कृत्वा कर्णे) अज्ज ! एव्वं विअ।
आर्य ! एवमिव।

रामः—शूर्पणखे ! तव निष्क्रयार्थं भ्रातुरन्तिकं मम सन्देशमुपनय।

शूर्पणखा—आणवेदु दाणिं साणुक्कोसो भट्टा।
आज्ञापयत्विदानीं सानुक्रोशो भर्ता।

"मायु स्यात् कोपपीडयोः" इत्यमरसिंहः। मारीचवृत्तान्तहेतुरस्यापि व्यसनस्य शूर्पणखैव प्रवर्तिकेति मावा त्वया कृतमित्युक्तम्। अथ राघवः सर्वदास्य मायाप्रयोगस्य सीताविनाशपर्यवसायित्वमात्मनोऽपि अविधीरो भूत्वा सौमित्रिमदापहरणागतां राक्षसीमवलोक्य लक्ष्मणं वारयित्वास्याः सकाशादेव सर्वं जानामीति निश्चित्य परिपृच्छति—शूर्पणखे ! इति॥ परमार्थं कथयेति॥ मारीचस्य मायामृगत्वावलम्बने तस्यां च दशायां मद्रूपधारणे तव सीतारूपपरिग्रहे च परमार्थभूतं निमित्तं सत्कथय। शासनरूपो विधिर्लोडर्थः। अनेनास्य परमार्थकथने च महान् दयः सूचितः। अथ त्रास्यमानां राक्षसीं भयपरवशामभयप्रदानेन तस्या भयमुपशमयन् भावमुत्पादयति—अभयमिति॥ वचमिदमने-नात्मानं प्रतिकूलेषु 'त्रिलोकीशरणः कोऽपि राममभयं दातुं न प्रभवतीति दानापूर्णमनस्यालाभो दर्शितः। अथ राघवो राक्षस्याभिहितं सीतापहारकारणाकर्ण्य तीव्रतमशोककोपावसाननिवृत्तपापावनिमग्नोऽपि ... पाविष्ययशसः शोकादीन्निगृह्य विमृश्य कार्यमात्मनः कर्तव्यः परिपाल्यमवधार्य राघवं प्रति वरिष्ठपन्यं शूर्पणखामन्वर्तते—शूर्पणखे ! इति॥ तव भ्रातुरन्तिकं रावणोत्तरं मम सन्देशमुपनय प्रापय। किमर्थमुपनयामीत्यत आह—निष्क्रयार्थं कर्मविशेषोधनं निष्क्रयः यथो ममास्यमपराधसम्बन्धपरिधानात्मकं कर्म यथे भवत्यपराधानामानं 'विश्वेवकमनाद्युक्तं कर्मनिरसनमुत्तेजनमिति। तथा रक्षःसु सः-मवस्था परमास्मीमानिपुणिर्व न 'दुर्लभा इति भावः। सौमित्रेस्तु 'कस्मात्तरी-रक्षवैरपूरणं मां प्रति 'प्रभुकारानुज्ञाभावं' 'भाव' ... 'आर्यपुत्र ! अथ निशाचरी मानोपरतदैन्येन' आचष्ट—आणवेदु इति॥

राम०—शृणु,

नयनविषये मायासीतां विदर्श्य विलोभनं
मम धृतवता मिथ्या रूपं विधाय च लक्ष्मणम् ।
त्वरितगतिना सद्यः सीता त्वया न तु वञ्चिता
नियतविधवाचारा दाराश्चिरं तव वञ्चिताः ॥४०॥

इति ।

इदानीमेवाश्वासयतु । इदानीमित्यनेन गमने त्वरा द्योत्यते । सानुक्रोश इति ॥ अन्यस्य क्लेशं पश्यतोऽनन्तरमेव साधुतया तद्भावापत्तिरनुक्रोशस्तेन सहित इति यावत् । भट्टेति ॥ नीचैर्जनैरुत्तमो जनो नाटके भट्टेत्यभिधातव्यः ।

अथ राघवः शृणु इति श्रवणे सादरत्वमापाद्य सन्दिशति—नयनेति ॥ मम नयनविषये विलोभनं मायासीतां च विदर्श्य मम रूपं धृतवता मिथ्याभूतं लक्ष्मणं च विधाय राक्षस त्वरितगतिना त्वया सीता न वञ्चिता । तव दारा एव चिरं वञ्चिता इत्यन्वयः । इह विलोभनशब्दो विलोभयतीति व्युत्पत्त्या कर्तृवचनः अत्र प्रकरणबलात् मायामृगं प्रत्याययति । ततश्च नयनविषये मायामृगं मायासीतां च विदर्श्येत्ययमर्थो लभ्यते । इह पाठक्रमः पूर्वकृतकर्मानुसारेण बोध्यते । सद्यस्त्वरितगतिनेत्यनेन मोहकर्म चापलं प्रकटयता त्वया त्रिलोकीविजयार्जिता कीर्तिरपहसितेति दर्शयति । इह सामान्यतो वञ्चनामुद्दिश्य तस्याः सीताकर्मकत्वं वास्तवं न तु वञ्चितेत्यनेन निषिध्य तस्याः दशग्रीवदारकर्मकत्वं तव दारा वञ्चिता इत्यनेनारोप्य विधीयते । सीतावञ्चनात्मकस्य कारणस्य दारवञ्चनात्मककार्यं प्रति अव्यभिचारित्वावगतिराशुकारित्वावगमश्चारोपफलम् । तथा चायमर्थः सम्पद्यते । आत्मवञ्चनापूर्वकं कृतामिमां सीतावञ्चनामात्मवञ्चनापूर्वकं कृतां दारवञ्चनामेव मन्यस्व । अचिरेणैव सीतावञ्चनाहेतुकायाः स्वदारवञ्चनाया अवश्यंभावित्वात् । तस्मादियं न सीतावञ्चना । दारवञ्चनास्वरूपं स्फुटीकरोति—नियतविधवाचारा इति ॥ अचिरभाविना त्वद्वधेन नियतः अवश्यंभावी विधवानामाचारो यासां तास्तथोक्ताः । विधवाचारशब्दसामर्थ्यादेव त्वया पुत्रमित्रादिभिः सह आत्मापि वञ्चित इति गम्यते । इहान्ते सतामपि शोकादीनां राघवस्यानुपलक्षितत्वात् धीरोदात्तगुणो गाम्भीर्यमहिमा दर्शितः । यथाह—"गाम्भीर्यं यत्प्रभावेन विकारो नोपलक्ष्यते" इति । महान्तमपराधं कृतवत्या राक्षस्या दशवदनाकर्णनात् समावस्थ

लक्ष्मणः—शूर्पणखे ! इदमपि मद्वचो ब्रूहि ।

अपि बन्धुषु नार्थिता वरं
किमुतारातिषु तां दधाम्यहम् ।
युधि रावण ! मे सबान्धवो
मुनये देहि मुहूर्तदर्शनम् ॥४१॥

चावेदितमिति गम्भीराभिप्रायकत्वेनाविकत्थनत्वं च गम्यते । तथा सीता स्वंस्थादिना ग्रन्थेनोत्साहस्थायिभावस्य वीररसस्यानुभावा मतिगर्वधृतिप्रहर्षाश्च प्रकाश्यन्ते ॥४०॥

इति राघवस्य सन्देशमित्यनेन सम्बन्धः । अथ लक्ष्मणोऽपि किञ्चिदुत्तरत्र वक्तव्यैरिति न्यायेन रामदेशीयत्वात् तत्स्वभावमनुविदधत् सन्दिशति—**शूर्पणखे ! इत्यादिना** ॥ इदमपि मद्वचो ब्रूहीत्यत्र तव निष्क्रयार्थमित्यनुषज्यते ।

तत्र युद्धं याच्यमानः सौमित्रिः प्रथमं याचनाया निकृष्टत्वमस्य प्रतिपादयति—**अपीति** ॥ इह जनास्त्रेधा भवन्ति—बन्धवः उदासीनाः शत्रवश्चेति । तत्र ये यस्याभीष्टं प्राणैरपि सम्पादयितुं सर्वदैवोत्सहन्ते ते तस्य बन्धवः । ततश्च बन्धुषु बन्धूनिच्छतोऽपि क्रियमाणा अर्थिना याचना यद्यपि तेषामवश्यमिष्टैव स्यात् न च विफला भवति तथापि अर्थिना न वस्तुतः श्रेष्ठं अत्यन्तनिकृष्टैव । याचना हि स्वरूपत एव याचकस्य दैन्यमावहन्ती न केनचिदप्युपाधिना उत्कृष्टा भवतीत्यर्थः । ये यस्यानिष्टं सम्पादयितुं सर्वदैव वाञ्छन्ति ते तस्यारातयः । किमुतारातिषु क्रियमाणार्थिता । तस्या निकृष्टतमत्वमवाच्यमेवेत्यर्थः । अहमिदानीं तामरातिगोचरामत्यन्तनिकृष्टामर्थितां विदधामि । सर्वत्र हि याचनायाः प्रथमं कारणं याच्यमाने वस्तुनि अभिलाषातिशयः याचनां विना कारणान्तरेण तस्यालाभश्च । इह च याच्यमानं वस्तु युद्धमेव । अतस्तदभिलाषातिशयं द्योतयन्ती याचना याचकस्य वीरत्वमेव पुष्णाति । तथा यदि शत्रुभूतस्य रावणस्यापि युद्धमभीष्टं भवेत् ततो याचनां विना युद्धमभेवेति याचनयैव रावणस्य युद्धं प्रत्यानुकूल्याभावश्च द्योत्यते । याच्यमर्थयते—**युधीति** ॥ हे ! रावण ! मदग्रजमम-बाध्योरदृष्टिपथवर्तनस्य सीतापहरणस्य कथितविरोधिनो वर्तते अतस्त्वमागत्यास्मानि-राकृत्योऽपि युद्धार्थमात्मानं न प्रकाशयसीति मन्यामहे । अत स्वात्मानमप्रका-शने—युधि युद्धं निमित्तीकृत्य युद्धार्थमिति यावत् । सबान्धवः भ्रातृपुत्र-

शूर्पणखा—भादुणो मे कलहो उच्छवो ।
भ्रातुर्मे कलहः उत्सवः ।

लक्ष्मण —आ अपेहि ।

शूर्पणखा—एसा ख उप्पदिदं ह्मि । (निष्क्रान्ता)
एषा खमुत्पतितास्मि ।

राम —लक्ष्मण ! वञ्चिता वयम् ।

कनककुरङ्गः क्व भूमिः क्वेत्यविचारयन्
अपि निशितधी रामो रामावचः प्रतिपन्नवान् ।

मात्यवत्पुत्राभ्यवसेय निपारवुनो भूत्वा । मुनये मुनिशब्दाभिधेयस्नानाम्मुनि पयोगात् लक्ष्मणे नैव । अनेन एतावन्तं कालं निवसनफलमूलाहारादी मुनिधर्मा कुर्वाणोऽनभ्यस्तयुद्धे मयि युद्धं याचमाने बाल्यात्प्रभृत्यभ्यस्तयुद्धस्य त्रिलोकीविमर्दिनस्तव तदानमस्य प्रमत्तप्राप्तमिति चोत्यते । मे इत्येकवचनेन सबान्धवेन रावणेन सह युद्धं सहाया तरापेक्षा वार्यते । मुहूर्तमित्यनेन सबान्धवस्य तस्य वधे कालक्षेपं निरस्यत । इदानीमित्यनेनादर्शनमेव स्वरूपं प्रतिबन्धं दूरस्य तव जीवनं दुर्लभमेवेति चोत्यते ॥४१॥

भ्रातुर्मे कलहः उत्सवाऽत्यन्त प्रीतिकर इत्यर्थः । अतो न याचितव्यमेवेति भावः । अथ शूर्पणखायां गतायां सहजानाजस्रसत्त्वधैर्यविनयगाम्भीर्यादिषु गुणानु द्भूय विजृम्भमाणे शोकावमानं तुषारविषादादिभिरभिभूतो भूत्वा ह—लक्ष्मण ! वञ्चिता वयमिति ॥

अथात्मना मायामृगलोभेन इत्थं सीतापरित्यागमनुस्मृत्य तन्निमित्तश्चापरासो दुष्परिहरत्वमालोच्य महान्तमनुतापमुपगम्य सविषादमाह—कनकेत्यादिना ॥

अहं कृतधियामिति हास्यः आसम् ॥ कृता अर्थनीत्यादिशास्त्रार्थ यथार्थसंस्कृता धीर्यैस्ते कृतधियः । बहुवचनेन तेषां स्वैरव्यवहारे समुदाय स्यान् सदा भवन्ति वदति दर्शयति । तत्र स्थिताः कृतधियामत्यद्भुतं व्यसनमेव समुन्मीयादित्यर्थोदुदासीनानामिति गम्यते । इति हास्यो भविष्यामीति यत्नान्ये यदिदं भविष्यति हास्यत्वे तदा मूलत्वमारोपितं दर्शितं वस्तुनीव निस्सन्दिग्ध- त्वमप्रतीकार्यत्वं च द्योतयति । अनेन सीताहरणकृतमपरां इदानीमेव दश ग्रीवं हत्वा सीतायाः प्रत्याहरणेन प्रमार्ष्टुं शक्तः प्रकाशित । इदं त्वस्मदपनयेऽ

इति कृतधियामासं हास्यः कृतं कृतचिन्तया
प्रभवति कुतोऽनर्थः प्रज्ञा न चेदपथोन्मुखी ॥४२॥

शुक हास्यनाटकमयशाऽप्यस्मिन् निष्प्रतिबन्धमाकल्प आगत्यैवेत्यनुनाशातिशयो व्यज्यते । हास्यताप्रकारमेव दर्शयति—रामो निशितधीरपि कनकहरिणः क्व इयं भूमिः क्व चेत्यविचारयन्नेव रामावचः प्रतिपन्नवानिति ॥ निशिता शुक्लाशुक्लविचारपटीयसी धीर्यस्य सः निशितधीः । अपिशब्दो विरोधे । कनकमयानां मृगाणां हेमाद्रिकूटादौ दिव्यप्रदेश एव सम्भवात् मनुष्यसञ्चरणक्षमे प्रदेशे कुत्रापि न ते सन्निदधते । अतो न परमार्थमृगेणानेन भवितव्यम् । विशेषतः पुनरियं भूमिः मायाविभिर्निशाचरैरधिष्ठिता । अतः केनचिन्मायामृगरूपेण राक्षसेन भवितव्यमितीदृशं स्थूलधियामपि सम्भावितं विचारमकुर्वन्नेव । अत्र क्वशब्दौ महदन्तरं सूचयतः इतिवदविचारयन्नित्यत्र प्रसज्यप्रतिषेधे नञ् । इतिशब्दस्य प्रकारार्थेन विचारेण संबन्धः नञः प्रत्ययार्थेन कर्त्रेण । तथा चेति विचारमकुर्वन्नित्ययमर्थो लभ्यते । समासेऽप्यर्थस्य प्रतीयमानत्वात् सामर्थ्यमस्त्येव । विग्रहवाक्यार्थाभिधानशक्तिर्हि सामर्थ्यमिति शाब्दिका अभिदधति । इति न केवलमीदृशो विचारो न जातः किन्तु रामायाः सीताया वचः मायामृगप्रार्थनारूपं वचनं प्रतिपन्नवान् अनुरागचपलो भूत्वा शुश्रूषितवान् अङ्गीकृतवान् । प्रियावचनं प्रमाणीकृत्य मायामृगग्रहणार्थं प्रवृत्तः साधु बाधितोऽभूदिति तात्पर्यार्थः । प्रतिपच्छब्दः प्रवृत्तिमप्यभिदधाति । यथाह—"प्रतिपत्तिस्तु गौरवे । प्राप्तौ प्रवृत्तौ प्रागल्भ्ये प्रतिमाज्ञानयोरपि ।" इति । एवमात्मापमानहेतुकत्वं सीताहरणस्यालोच्य कृतमहान्तमनुतापं मतिमत्तया विहृत्य निष्फलसुरताहारादिभिरिव व्यवधार्य सरसपलेन तन्निषेधति—कृतमिति ॥ कृतचिन्तया चिन्ताशब्देन तद्विशेषोऽनुतापो लक्ष्यते । कृतं कर्मोद्दिश्यानुतापेन कृतमलम् । निषेधे कृतमित्यव्ययम् । करिष्यमाणं कर्मोद्दिश्य चिन्तैव कार्योत्साहसम्पादनमनेन बोध्यते । इह व्यभिचारिभिर्मतिचिन्तादिभिरुद्दीपितस्य रत्यादिनः वस्तु इत्थं वीररसतया परिणतिर्हितेति वेदितव्यम् । अत्र मतिमत्तयेत्येन पूर्वोऽपि विहृत्य सीताहरणानन्तरमर्थस्य दैवपुरुषकारयोः आगमो मतिविपरीतस्य च कथं विधित्व स्वस्वापराधाभावं मन्यमानोऽत्र एव मनानुतापं कृत इति अनर्थाय प्रति मनुजन्मसत्सम्भावनानुसारपरत्वानि वाक्यार्थतत्परतयापि प्रज्ञाय परि-

लक्ष्मणः—आर्य ! अविलम्बितमिदानीं यत्नः कर्तव्यः ।

रामः—बाढम् । गच्छाग्रतः ।

लक्ष्मणः—यदाज्ञापयत्यार्यः । इत इतः ।

(निष्क्रान्तौ)

इति शक्तिभद्रविरचिते चूडामणिनाटके तृतीयोऽङ्कः ।

हरति—प्रमथतीति ॥ यदा जनयोन्मुखः न चेद् कुतोऽनर्थः प्रभवात । अनयतान्देनानिष्ठोदयो लक्ष्यते । प्रज्ञाया तदौन्मुख्य प्रज्ञापर्युत्का मनोवाक्कर्मणा-मनिष्टोपाये प्रेरणा । अनर्थमाजिहधाति । यत्र यत्रानर्थस्तत्र तत्र प्रज्ञायाः अपथोन्मुखत्वम् इत्यनर्थस्य प्रज्ञाया अपथोन्मुख्य च व्याप्यकम् । ततश्च यस्य विधि-रनर्थमापादयितुमिच्छति तस्य तदर्थं प्रथम प्रज्ञ वैपरीत्य जनयति । अतो मम प्रज्ञा-वैपरीत्यं विधिकृतमेवेत्यनुतापलेशोऽपि कर्तुं न समुचितः । ततश्चाख्यान एव मयानुताप. कृत इति ॥४२॥

अथ लक्ष्मणोऽपि सहजैरौजस्यादिभिः शोकावमानविषादादीन् विनि-गम्य धीरो भूत्वा सीतान्वेषणे दशग्रीवनिग्रहे च महान्तमध्यवसायमङ्गीकृत्यार्थ-स्यापि तदध्यवसायं द्रढयति—**तदिति** ॥ यतोऽस्माकं दशग्रीवेण सीताप-हृतेति शत्रुविशेषावधारणं सञ्जातं तद् यतो हेतोः । अविदिते शत्रुविशेषे यत्नः कृतेऽपि निर्देशत्वान्निष्फल एव स्यादिति भावः । इदानीमिममेव यत्नमारभ्य दशग्रीवोन्मूलने सीताया प्रत्याहरणे च यत्नः कर्तव्यः । अविलम्बितमित्यनेन प्रारब्धस्य यत्नस्य निरन्तरानुवर्तनं विधीयते । विलम्बो नाम कर्मण उचितकालान-नुष्ठानम् । इह प्रारब्धस्य यत्नस्य आयासकृतया तन्द्रया वा असाध्यत्वबुद्धिकृतयो-पेक्षया वा कर्मान्तरानुष्ठानेन वा यदन्तरा अकरणं लक्ष्यते । तथा न भवति तथा यत्नः कर्तव्य इत्यर्थः । बाढं गच्छाग्रत इत्यनेन यत्नस्य प्रारम्भो दर्शितः । यत्नप्रकारस्तु पञ्चमेऽङ्के वालिन इत्येवमत्र स्फुटीभविष्यति ।

इत्याश्चर्यचूडामणिनाटकविवृतौ तृतीयोऽङ्कः ।

अथ चतुर्थोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति रावणो रथेन सीतया सूतेन च)

रावणः—लक्ष्मण ! तूर्णं चोदयाश्वान् ।

त्यजतु भरतो भारं विश्वम्भराविषयं क्षणा-
न्मुदितमनसः पश्यन्त्यो नो भवन्तु च मातरः ।
इयमपि पुरीमासाद्य स्वां निशाचरगोचरे
चिरमगवने जातं दुःखं जहातु तपस्विनी ॥१॥

आश्चर्यचूडामणिनाटकेऽस्मिन् अङ्कस्तृतीयो विवृतः कथञ्चित् ।
व्याख्यास्यतेऽस्माभिरनन्यचित्तैरङ्कस्तुरीयोऽपि गुरुप्रसादात् ॥

अथ तृतीयेऽङ्के रावणेनापहृतयोपवर्णितं प्रतिनायकोत्कृष्टमारभ्याङ्केऽभिधीयते । अत एव विष्कम्भादिचतुष्टयमनादृत्य "अङ्कावतारस्त्वङ्कान्ते पातोऽङ्कस्याविभागतः ।" इति लक्षितमङ्कावतारमाश्रित्याङ्क एवारभ्यते । अथ दशग्रीवो दूरीकृते राघवे समु-द्भूतमदनचापलः सन् मनोरथपरिकल्पितलङ्काप्रवेशसमनन्तरभाविसकृद्विधजानकीसं-म्भोगाकृष्टमानसतया लङ्काप्रवेशं प्रति महतीं त्वरामवलम्ब्य रथं वेगेनाश्वाश्चोदयितुं नियुङ्क्ते—लक्ष्मणेति ॥

अथ सीताप्रत्ययार्थं विप्रगमने मिथ्याभूतानि निमित्तान्तराण्याह—त्यज-त्विति ॥ भरतः सपदि क्षणकालनिदेशात्मत्पुरप्रवेशेन विश्वम्भराविषयं भारम् । विश्वं स्थावरजङ्गमात्मकं भावजातं बिभर्तीति विश्वम्भरा । अनेन तस्या दुर्वहत्वं द्योत्यते । सैव विषयः कर्म यस्य सः विश्वम्भराविषयः भारो भरस्य तनश्च विश्व-म्भराभरणमित्यर्थः सम्पद्यते । पूर्वभरणनिर्बन्धात् कृतं विश्वम्भराभरणमपि त्यजतु । ■ केवलं परचक्रभयमेवेत्यर्थः । नः पश्यन्त्य इति ॥ वेणी शवा । भरतर-क्षेनाभ्यागतो मुदितमनसो नः पश्यन्त्य इत्यपि योज्यम् । तपस्विनीयं सीतापि स्वां पुरीमासाद्य निशाचरगोचरेऽगवने चिरं जातं दुःखं जहातु ॥ तपस्विनीत्यनेन तपोऽर्थंवनवासादिभिः शोचनीयता दर्शिता । इयमित्यनेन सैव शोचनीयावस्था प्रत्यक्षतया हस्ताभिनयेन निर्दिश्यते । अपिश-ब्दः समुच्चये । निशाचरगोचरे निशाचराणामास्पदे प्रदेशान्तरे निवेशिता लङ्कापुरीमात्मीयत्वमयो रावणाभिप्रायानुसारेण गम्यते । अन्यत्र निशाचरगोचरे-ऽगवने अगाश्च वनानि चागवनम् । यत्र इन्द्र [illegible]

सीता—अज्जउत्त ! मा मा एव्वं। तपोवणे एव्व रमदे मे बुद्धी ।
आर्यपुत्र ! मा मैवम् । तपोवन एव रमते मे बुद्धिः ।

सूतः—(आत्मगतम्) शान्तमुदारं चास्याश्चेतः । न वञ्चनामर्हत्येषा ।

सीता—(आत्मगतम्) किं णु खु एदं पिअं च सुणोमि हिअअं च सन्तप्पदि ।
किन्नु खल्विदं प्रियं च शृणोमि हृदयं च सन्तपति ।

रावणः—(कामावेशं निरूप्य) केन खलु विधिना मनुष्यस्त्रियमन्तरेण मन्मथापूर्विकां त्यजामि ।

यद्भाव । तेषु चिरं चिरकालनिवासेन जातं दुःखं जहातु दुःखमपहाय यथाकामं सुखमनुभवत्वित्यर्थः ॥१॥

आर्यपुत्र ! मा मैवमिति ॥ एतावन्तं कालं वनवासेन दुःखलेशोऽपि नाभूदित्यर्थः । अत परमपि तपोवनवास एव ममाभिरुचिरित्याह—**तपोवन इति** ॥ **शान्तमिति** ॥ शान्तं च चेतसः सत्यगुणशालित्वम् औदार्यम् निरुपाधिक सन्तोषः अत एवभूतमस्याश्चेतः अत एषा न वञ्चनामर्हति वञ्चनानर्हाया अस्याः कृतेयं वञ्चना न शुभोदर्का भविष्यतीति भावः । अथ जानकी रघुनाथेन वियुक्ता रक्षोवशमुपगता वर्तमानामिव महतीं विपदं सूचयता दैवेनोत्पादितं हृदयसन्तापमालक्ष्य तत्कारणमपश्यन्ती विचिन्तयति—**किं न्विति** ॥ **किन्नु खल्विदं प्रियं च शृणोमि हृदयं च सन्तपतीति** ॥ उभयत्र प्रयुक्तश्चशब्दो वाक्यार्थयोः परस्परविरोधं द्योतयति । यथा स्नेहश्च निमित्तसव्यपेक्षश्चेति विप्रतिषेधमित्यत्र । **कामावेशं निरूप्य** अभिनीयेत्यर्थः । अहं केन विधिना स्पर्शनालिङ्गनादीनामन्यतमेन केन कर्मणा । **मनुष्यस्त्रियमन्तरेणेति** ॥ मनुष्यस्त्रियमिति जातिप्रधानतया सीताया अभिधानं जातितोऽप्यभिलाषस्यानन्नुभूतगोचरत्वमावेदयति । अनुभूतगोचरादननुभूतगोचरोऽभिलाषः प्रकृष्टं सम्भ्रमं जनयतीति संयोगत्वराजनितं चापलमनेन द्योत्यते । मनुष्यस्त्रियमन्तरेण विषयीकृत्येत्यर्थः। इमां मन्मथापूर्विकां कामस्यापूर्वां वृत्तिमुत्कण्ठामिति यावत् । त्यजामि इदानीमेवोपशमयामि । भोगविनाश्यत्वादुत्कण्ठायाः, केन विधिनेत्युपभोगस्य करणत्वमुक्तम् । इह चापलाख्यो धीरोद्धतगुणो दर्शितः । अथ सूत स्वामिनो जृम्भणदीर्घश्वासादिभिरनुभावैरन्त-

सूतः—(रावणं निरीक्ष्य आत्मगतम्) अहो नु खलु कामो निर्मर्यादः । ततः खलु,

> अपि नियमिनो दारान् साधूनधीरमवेक्षते
> पुलकसुहृदा भूयो बाहुद्वयेन विजृम्भते ।
> श्वसिति मुहुरत्युष्णं दन्तच्छदेन हतत्विषा
> किमपि किमपि व्याजेनायं ब्रवीति करोति च ॥२॥

सीता—(आत्मगतम्) किं णु खु अवरो विअ दीसइ आआरेण अज्जउत्तो ।

किन्तु अन्यपर इव दृश्यते आकारेण आर्यपुत्रः ।

गत मदनमदनचापलमालक्ष्य सविषादमाह—अहो इति ॥ अहो नु खल्वित्यव्ययसमुदायो विषादे । निर्गता मर्यादा विधिप्रतिषेधकृता व्यवस्था यस्मात् स निर्मर्याद ।

कामस्य निर्मर्यादत्वमुपपादयति—अपीति ॥ अथ नियमिनो दारानधीरमवेक्षते । अवैगुण्येन निश्चिते काले स्वधर्मानुष्ठानं नियमस्तेन नित्ययोगान्नियमी । इह प्रकरणबलात् राम पर्यवस्यति । अपि रघुपतेर्दारानित्यपि सुकरे सन्दर्भे नियमिन इति रामस्याभिधानं तस्य नियमैर्नित्ययोगं द्योतयितुं कृतम् । तेन तद्दाराभिधर्षणस्यात्यन्तमशुभत्वमावेद्यते । साधुशब्देन पातिव्रत्यमभिधीयते । तथा चाह—"सती साध्वी पतिव्रता" इति । दारशब्दस्य नियमेन पुल्लिङ्गत्वात् बहुवचनान्तत्वाच्च तद्विशेषणस्य साधुशब्दस्यापि तथात्वम् । धीरशब्दो धैर्यगुणवाची । अधीरशब्दोऽधर्मशब्दवत्तद्विरोधिनि चापले वर्तते । गुणवाचिनः शब्दा गुणिष्वपि वर्तन्ते इति अधीरमित्यवेक्षणक्रियाविशेषणम् । तथा च सचापलमवेक्षते इत्ययमर्थः सम्पद्यते । अवेक्षणसमये अयं कथम्भूतः दृश्यत आह—पुलकेति ॥ पुलकश्चासौ सुहृच्चेति पुलकसुहृत् । पुलको रोमाञ्च । तस्य सुहृत्त्वमवेक्षणसमये साधर्म्यादारोप्यते । जानकीदर्शनानन्दजनितेन रोमाञ्चेनोपलक्षित इत्यर्थः । अथ तद्दर्शनानन्तरमालिङ्गनाद्ययोगजनितं विप्रलम्भप्रकारमाह—भूय इत्यादिना ॥ अयं भूयो भूयः प्रसारितेन बाहुद्वयेन विजृम्भते । अयं मुहुर्मुहुरत्युष्णं श्वसिति तदा कथम्भूत दृश्यत आह—दन्तच्छदेनेति ॥ अत्युष्णादि श्वासमारुतसम्पर्कात् हता नष्टा त्विट् यस्य तेन दन्तच्छदेन सहित इत्यर्थः । अयं किमपि किमप्यस्पष्टार्थं व्याजेन ब्रवीति यत्किञ्चित्करोति । चपलाना कामिना स्वभावोऽयम् ॥२॥

रावणः—(आत्मगतम्) भवत्वनया तावत् स्पर्शसुखमनुभवामि।
अहो नु खलु बलवानसंस्तवः । तथा हि,

अपि वासववारणस्य वक्रे
मदकल्माषितकर्णचामराग्रे।
अनिवारितविक्रमः करो मे
दयितां स्प्रष्टुमलं न तापसस्य ॥३॥

अथ केन विधिनेति विचारितं कर्म निर्धारयति—भवत्विति ॥ अनयेति करणे तृतीया । तावत् प्रथममनया करणभूतया स्पर्शसुखमनुभवामि पश्चादालिङ्गनादिसुखमिति भाव । अथ सीता आत्मप्रियेऽदृष्टपूर्वे मदनाविष्कृत आश्चर्यातिशयमालक्ष्य साशङ्कमाह—किं नु खलु इति ॥ आकारो नेत्रवक्त्रादीनां चपलो व्यापारः । अथ दशग्रीव स्पर्शनार्थमुत्तिष्ठमानोऽपि सीताया पातिव्रत्यमहिम्ना सम्भावेन साध्वसेन स्तब्धव्यापारो भूत्वा सनिर्वेदमाह—अहो इति ॥ असंस्तवो अपरिचयः तेन तत्कार्यं साध्वसं लक्ष्यते । बलवानिति ॥ प्रगल्भतावैदग्धीप्रभृतिभ्यो गुणेभ्योऽपरिचयकृतं साध्वसं बलवत्तमम् । अहो असंस्तवस्य बलवत्तमत्वमतिकष्टमित्यर्थः ।

तदेव दर्शयति—अपीति ॥ यतो मे करस्तापसस्य दयितां स्प्रष्टुं नालम् अतो बलवानसंस्तव इति योज्यम् । करणभूतस्यापि करस्य स्पर्शनं प्रति कर्तृत्वाभिधानमात्मना व्यापारितोऽपि करः स्पर्शने शक्तो भवतीति द्योतयितुमुक्तम् । न राघवस्येत्यपि सुकरे सन्दर्भे क्षत्रियत्वहेतुकस्य पराक्रमादेरभाव दर्शयितुं तापसस्येत्युक्तम् । तेन तद्भार्याभयो द्योत्यते । मे कर इत्यनेनैव सूचितं करस्यान्यत्राप्रतिहतत्वं दर्शयति—अपीति ॥ वासववारणस्यापि वक्त्रेऽनिवारितविक्रम. अभिमुखागतान् शत्रून् वारयतीति वारणः स च योगरूढ्या गजे वर्तते । अनेन गजानामश्वादिभ्य शत्रुनिवारणसामर्थ्यातिशयो द्योत्यते । विशेषत पुनर्गजानां प्रधानभूतस्य वासवेन युद्धार्थं सज्जीकृतस्यैरावतस्य परिपन्थिनिवारणसामर्थ्यमुत्कृष्टतम भवतीति वासववारणस्येत्यनेन द्योत्यते । एवम्भूतेनैरावतेनापि मदीयकरविक्रमो न निवारित. । मदकल्माषितकर्णचामराग्रे ॥ मदाम्भसा कल्माषितं शबलीकृत कर्णाग्र चामराग्रं च यस्य तत् तथोक्तम् । अनेन मदावस्थामनिवमधृष्यत्व दर्शितम् ॥३॥

सीता—(आत्मगतम्) किं णु खु रक्खसदंसणाद्रो सहस्सगु-
णो विश्र मे संदावो ।

किं नु खलु राक्षसदर्शनात् सहस्रगुण इव मे सन्तापः ।

रावणः—(आत्मगतम्) भवत्वेवं तावत् करिष्ये।(प्रकाशम्)देवि!

नियमाभिषेकजटिलं तपोवने
वनबदरीकुसुममात्रमण्डनम् ।
रचयामि देवि ! रथयानवेगतः
श्लथितं शिरोरुहनिबन्धनं तव ॥४॥

सीता—(सलज्जम्) णं कुमारो आसण्णो । (इति स्वहस्तेन रावणहस्तं निवारयति) ननु कुमार आसन्नः ।

रावणः—(स्वरूपमेव गृह्णाति)

सीता—(विलोक्य) हं, ण खु अज्जउत्तो । (भयं नाटयति)
हम्, न खल्वार्यपुत्रः ।

रावणः—देवि ! न भेतव्यं न भेतव्यम् । नन्वहं रामः ।

किमत्र तु इत्यादिग्रन्थस्य छिन्नत्वेन कृतमेव व्याख्यानं द्रष्टव्यम् । अथ रावणः सीतायाः स्पर्शं प्रति आनुकूल्यं सम्पादयितुमुपायं निश्चिनोति—भव-त्विति ॥ करिष्य इति ॥ अत्र प्रकथने इत्यात्मनेपदम् । तथा च "गन्धनावक्षेपणसेवनसाहसिक्यप्रतियत्नप्रकथनोपयोगेषु कृञः" इति ।

हे ! देवि ! तव शिरोरुहनिबन्धनं केशकलापबन्धं रचयामि । मदङ्गुलीभिः प्रसार्य संयमयामि । नियमाभिषेकजटिलम् ॥ नियम्यत इति नियमः सुचिरधृतविविध-धर्मं तदर्थेन स्नानेन जटिलम् । प्रसाधनापेक्षया अनेन केशकलापस्य दशा(?) । रथयानवेगतः कथितमित्यनेन नस्य संयमनापेक्षां दर्शयति । तपोवने वनबदरीकुसुम-मात्रमण्डनमित्यनेन अप्रसाधितत्वात् वराङ्गस्य पारिजातकुसुमादिभिः संस्कारं केशकलापस्य योग्यत्वं बोध्यते ॥४॥

अथ स्पर्शननिषेधसमये सीताया हस्तस्पर्शे [illegible] पूर्वरूपस्य [illegible] प्रभूतावसनः [illegible] । [illegible] स्वरूपं [illegible] मत्वा [illegible] बोधयति—दीर्घान्धादिना ॥

सीता—संतोसि । शान्तोऽसि ।

रावणः—लक्ष्मण ! किमिदम् ।

सूतः—आयुष्मन् ! किं वाङ्मात्रेण ।

तरुणहरिणलक्ष्मदंष्ट्रिदंष्ट्राकरालं
हिमगिरितटवर्ष्म स्निग्धजीमूतनीलम् ।
प्रतिदिशमुपलक्ष्यैराननैर्भीमकान्तं
वपुरिह सहसा ते जायते जातिवन्धम् ॥५॥

रावणः—(आत्मानं विलोक्य) कथमहमित्थंभूतोऽस्मि । देवि ! न भेतव्यं न भेतव्यम् ।

नाहं वन्धुरगात्रि ! भीतिविषयस्ते किं मुधा खिद्यसे
त्रातुं त्वां ससुरासुरे त्रिभुवने के वा मनः कुर्वते ।

ननुरक्षभारये । अह राम पर्वेश्यर्थं । **शान्तोऽसीति** ॥ शान्तशब्देन चेष्टेन्द्रियप्राणादीनां शमनमभिधीयते । यथा श्रीमद्भागवते—"तच्छ्रुत्वा प्रीतमनस इन्द्रप्रस्थनिवासिनः । मेनिरे भागवं शान्तं राजा चाप्तमनोरथः ॥" इति । वर्तमानार्थत्वेऽस्य वाक्यस्यापर्यवसानाच्छापरूपत्वमाश्रीयते । **वाङ्मात्रेणेति** ॥ मात्रचाकारो व्याक्रियते ।

तमेव वचनस्याकारेण विसंवाद दर्शयति—**तरुणेति** ॥ पूर्वं रामाकारं यद्वपुस्तत्सहसा हेतुना विना जातिबन्धं राक्षसजातिसम्बद्धं प्रकाशितराक्षसाकारं जायत इति यावत् । भीमं चेतत्कान्तं चेति भीमकान्तम् । एतदेवोपपादयति—**तरुणहरिणलक्ष्मदंष्ट्रिदंष्ट्राकरालम्** ॥ बालचन्द्रस्यापि लज्जामानहन्त्रीभिर्दंष्ट्राभिः क्रूरदर्शनम् । दंष्ट्रा स्वरूपेण निरूप्यमाणा वपुषो भीमत्वे हेतुः । बालचन्द्राकारतया निरूप्यमाणा कान्तत्वे निमित्तम् । हिमगिरितटवत् वर्ष्म स्थौल्यं यस्य । "वर्ष्म देहप्रमाणयोः" इत्यमरः । स्निग्धजीमूतनीलमित्यत्र स्निग्धत्वं कान्तत्वे हेतुः । जीमूतनीलत्वं भीमत्वे हेतुः । **प्रतिदिशमुपलक्ष्यैराननैः** ॥ सहितमित्यध्याहार्यम् ॥५॥

अथ प्रकृतिमापन्नमात्मानं विलोक्याह—**कथमिति** ॥ अथात्मस्वरूपदर्शनं भयहेतुमाशङ्क्याश्वासयति—**देवीति** ॥ न भेतव्यमित्यत्र भवत्येत्यध्याहार्यम् ।

कुतो न भेतव्यमित्यत आह—**नाहमिति** ॥ वन्धुरगात्रि ! अहं

मय्यस्मिन् परिपन्थिनि प्रकटितक्रोधान्धदिग्वारण-
स्थूलव्यायतदन्तकोटिकुलिशव्यालीढवक्षस्थले ॥९॥

सीता—अज्जउत्त ! परित्ताअहि परित्ताअहि, सोमित्ति ! परित्ताअहि परित्ताअहि मं।

आर्यपुत्र ! परित्रायस्व परित्रायस्व, सौमित्रे ! परित्रायस्व परित्रायस्व माम् ।

सूतः—किमनेन । स्वरूपमेव गृह्णामि । (तथा करोति)

सीता—हं, अअं वि ण कुमारो । (मुक्तकण्ठं रोदिति) हा ! अज्जउत्त ! हा ! कुमार ! हा ! मं रक्ख रक्खसहत्थादो ।

हम्, अयमपि न कुमारः । हा ! आर्यपुत्र ! हा ! कुमार ! हा ! मां रक्ष राक्षसहस्तात् ।

ते न भीतिविषयः ॥ बन्धुरं सुन्दरं गात्रं यस्याः सा बन्धुरगात्री । इह कामिनामनुरूपेण सम्बोधनेनात्मनः सीतां प्रति प्रातिकूल्यं निरस्यते । अहमित्यनेनात्मनः स्मरदेवत्वं दर्शयता भीतिकरत्वाभावः स्फुटीक्रियते । भीतिकरस्यैव भीतिविषयत्वमिति भीतिविषयशब्देन तन्निमित्तं भीतिकरत्वं लक्ष्यते । एवं मदनविवशाशरत्कान्त्यपायसञ्जीवितः कथं ते भीतिकरः स्यामित्यर्थः । यतो न भीतिकरोऽहम् अतो न भेतव्यमिति सम्बन्धः । एवमात्मनो भयहेतुत्वं निरस्यानुप्रवेशोन्मुखत्वं दर्शयति—किमिति ॥ किं खिद्यसे इत्येकं वाक्यम् । मुधेति वाक्यान्तरम् । किं केन हेतुना खिद्यसे । न केनापि हेतुना खेदः कार्यः । यतोऽस्मत्परिगृहीताया भवत्याः स्वर्गानुभवोऽपि करस्थ एवेति भावः । चिरपरिचितस्वजनवियोगनिबन्धनोऽपि खेदो निष्फलत्वान्न कर्तव्य इत्याह—मुधेति ॥ अत्रापि खिद्यस इति सम्बध्यते । निष्फलत्वमेव समर्थयते—त्रातुमिति ॥ अस्मिन्नपि परिपन्थिनि त्रिभुवने के वा त्वां त्रातुं मनः कुर्वते । मर्त्यलोकवचनेनात्मनो मनुष्येभ्यो विक्रमे बन्धुनेत्यादिनिरपेक्षत्वं द्योत्यते । अस्मिन्नित्यनेन युद्धसमयभाविनं भयङ्करमाकारं सीतायै दर्शयति सुरासुर इत्यनेन मिथो नैसर्गिकवैरभाजोऽपि संभूयामृतमथन इव सुरासुराः संहता भवन्तु नाम तथापि न त्वां त्रातुं शक्नुवन्ति किं पुनर्मनुष्या इति दर्शयति । प्रकटितेन कोपेनान्धानां दिग्वारणानां स्थूलैर्दीर्घैश्च दन्तकोटिभिरेव कुलिशैः व्यालीढं वक्षस्स्थलं यस्य स तथोक्तः ॥९॥

अथ रक्षः प्रकृतिमापन्नः सीताया हा ! अज्जउत्त इत्यादिविलापवचनमाकर्ण्यपश्यो

(नेपथ्ये) अयमयमागच्छामि ।

सूतः—आयुष्मन् ! पश्य पश्य—

तुण्डेनाङ्कुशसन्निभेन कनकस्तम्भश्रिया ग्रीवया
दृष्ट्या विद्रुमभङ्गपाटलरुचा गृध्रोऽयमाक्रामति ।
संसर्गं सहसा व्रजन्ति विटपैरुद्भ्रान्तपुष्पाङ्कुरै-
राधूता पथि यस्य पक्षपवनैरायामिनः पादपाः ॥७॥

सीता—हा ! का मे गई । किं मे सरणं ।
हा ! का मे गतिः । किं मे शरणम् ।

(नेपथ्ये)

शरणमस्मि जटायुरहं सखा
दशरथस्य रथस्तव तिष्ठतु ।
अविदुषामपराधमहं सहे
विसृज रावण ! वीरमनुव्रताम् ॥८॥

जटायुषः अयमयमागच्छामीति वचनानुसारेण दृष्टिपथमापतन्तं पक्षीन्द्रं विप्रतिपित्सुमालक्ष्य स्वामिनं तं दर्शयति—**आयुष्मन्नित्यादिना** ॥ अयं गृध्रः आक्रामति अस्मत्प्रयाणं निरुन्धन् क्रुद्धो भूत्वाभिमुख्येनागच्छति अतस्सम्यगवहितेन त्वया भवितव्यमिति तात्पर्यम् । अङ्कुशसन्निभेन तुण्डेन कनकस्तम्भश्रिया ग्रीवया च सहितः । अनेन निसर्गतः क्रौर्यं दर्शितम् । विद्रुमभङ्गपाटलरुचा दृष्ट्या च सहितः । अनेकत्वमविवक्षितम् । विद्रुमपाटलशोभत्वं नयनयोर्नैसर्गिकम् । विद्रुमभङ्गपाटलत्वं तु क्रोधस्यानुभाव इति दर्शयितुं विद्रुमभङ्गस्योपमानत्वमाश्रितम् । अथ तच्चेष्टाया अपि क्रौर्यं दर्शयति—**संसर्गमिति** ॥ यस्य पक्षपवनैराधूताः अत एवोद्भ्रान्तपुष्पाङ्कुरैर्विटपैस्सहिताः पादपाः सहसा संसर्गं व्रजन्तीत्यन्वयः ॥७॥

अथ जटायुः किं मे शरणमिति विलापमाकर्ण्य सीतामाश्वासयति—**शरणमिति** ॥ अहं जटायुः शरणं रक्षितास्मि । जटायुरित्यनेन मध्येमार्गं पूर्वं रामेण कृतं सख्यमनुस्मारयन्नात्मनो रक्षितृत्वस्यावश्यकत्वमावेदयति—**दशरथस्य सखेत्यनेन** ॥ यदि रक्षितुं समर्थोऽस्मि ततो दशरथस्य सख्यं तत्पुत्रभार्यापरिरक्षणादविकलमेव लोके जानीते यदि यथाशक्त्युत्सहमानोऽपि परिरक्षितुं न शक्नो-

रावणः—(प्रहस्य) सहते किलायं ममापराधं पक्षी । सूत ! प्रतोदप्रहारेण रथमार्गादेनमुत्सारय । न जानात्येव परमार्थतो मां गृध्रः ।

(नेपथ्ये)—जानामि जानामि ।

कैलाससानुमति खण्डितमानशृङ्गे
कारागृहे नियमितं चिरमर्जुनेन ।

मि तर्हि स्वर्गगतं दशरथमनुयास्यामि एवमपि परिपुष्कलमेव दशरथस्य सख्यं जगति प्रकाशयिष्यामीति रुधयाध्यवसायस्य प्राणपरित्यागपर्यन्तत्वं सूच्यते । एवं सीतामाश्वास्य रावणं निवारयति—**रथ इत्यादिना** ॥ हे ! रावण ! तव रथस्थितिस्तु चोरवृत्तिमवलम्ब्य रामस्य धर्मपत्नीं मा नैषीरिति भावः । वीरमनुव्रतामिति विशेषणबलात् प्रकरणबलाच्च सीतामिति विशेष्यं सिध्यति । सीतां विसृज विसृज्य शीघ्रमपयाहि । अविसर्जने रावणस्य महान्तमनर्थं सूचयन्नाह—**वीरमिति** ॥ वीरमित्यत्र विशेष्यानुपादानं त्रिलोक्यामन्यत्र वीरत्वाभावं दर्शयति । जगदेकवीरं रामम् अनुव्रतां सर्वात्मनानुगतामित्यर्थः । वीरमित्यनेन प्रतिक्रियाविधानसामर्थ्यं तदध्यवसायश्च न दर्शयति । अभिद्रुतामित्यत्र त्वादृशानामिति विशेष्यमध्याहार्यम् । अभिद्रुतामिति बहुवचनेन राक्षसानां यानामेवाज्ञानं नैसर्गिकमिति दर्शयति । तदयमर्थः । यतो निसर्गसिद्धाज्ञानास्त्वादृशाः अतोऽहमेकमपराधं सहे । रामस्तु न सहते अतस्तदागमनात्पूर्वमेव सीतां विसृज्यापयाहीति ॥८॥

सहत इति ॥ अत्र किलशब्द आक्षेपद्योतकः । प्रतिक्रियासामर्थ्ये सत्यपि करुणादिभिरनदकरणं सहनम् । अयमर्थः । यस्यापराधं पुरन्दरेणाप्यप्रतीकार्यं तस्य ममापराधमयं तिर्यग्जातीयः पक्षी सहत इत्येनदत्यन्तं हास्यमिति । प्रतोदः कशा तेन कृतः प्रहारः प्रतोदप्रहारः । **उत्सारयेति** ॥ उत्सारणमेव कर्तव्यं न विग्रहः । तत्र हेतुः—**न जानातीति** ॥ अयं जटायुः परमार्थत इत्यनेनाभिप्रेतं लोकोत्तरपराक्रममस्यान्यथा सम्भावयन्नभिक्षिपति—**जानामीति** ॥ जानामि जानामीति द्विर्वचनेन ज्ञानस्य सावशेषत्वं निरस्यते । त्वां परमार्थतो यथावद् जानामीत्यर्थः ।

ज्ञानप्रकारान् दर्शयति—**अद्य कैलाससानुमति** ॥ कैलासपर्वते । **खण्डितमानशृङ्गम्** ॥ मानं च शृङ्गं च मानशृङ्गे । शृङ्गं प्रभुत्वम् । "श्रौडाप्युपं (?) शृङ्गो

स्त्वां वालिवालवलयाङ्कितबद्धबाहुं
जानामि राक्षस! जगत्त्रयधूमकेतुम् ॥९॥

रावणः—हहह! आः अतिवाचालोऽयं विहङ्गः।

तिष्ठ त्वमत्र मम पश्यतु कर्म सीता
शस्त्रेण मे समरमूर्धनि दर्पणेन।
अद्रिं महेन्द्र इव पक्षिणमम्बरस्थं
पक्षौ विलूय सहसा भुवि पातयामि ॥१०॥

(प्रविश्य)

ऽस्त्री पर्वतनाममुख्ययो." इति वैजयन्ती। गिरिशेन खण्डिते मानशृङ्गे यस्य त तथाविध जानामि। मा भूज्जगदीश्वरात्परिभवो मानभङ्गहेतुरिति मत्वा वरदानसमये परिहृताया मनुष्यजातेस्तस्य परिभव दर्शयति—**कारागृह इति** ॥ न हि कारागृहनियमनात्परः अवमानोऽस्ति तादृशमवमानं चिरकालमनुभूतवन्तं त्वा परमार्थतो जानामीत्यर्थ। मा वा भूत् कार्तवीर्यार्जुनात् परिभवोऽवमानहेतुरिति मत्वा तिर्यग्जातिषु निकृष्टतमाया वानरजातेस्तस्य परिभवमाह—**वालीति** ॥ वालिनो वलयाकारो वाल वालिवालवलय तेन कृतमङ्कित वलयाकार किञ्चह्रूपं चिह्न वालिवालवलयाङ्कितं तेन बद्धा युक्ता. बाहवो यस्य तम्। अयमवमानः इदानीमपि सर्वैः प्रत्यक्षीक्रियत इति भाव। **जगत्त्रयधूमकेतुमिति** ॥ धूमकेतुर्नाशसूचको दुष्टग्रह· अनेन जगत्त्रयपीडाकरत्वेन कष्टत्व दर्शितम् ॥९॥

हहहेति ॥ अधिक्षेपवचोद्भूतस्य कोपस्यानुभावोऽयम्। **अतिवाचाल इति** ॥ बहुभाषिणि कुत्साया गम्यमानायामालच्प्रत्ययः। अनेन सीता प्रति तद्वचनस्य मिथ्यात्वमावेदयति।

तिष्ठ त्वमिति ॥ सत पूर्वमाज्ञापिताद् प्रतोदप्रहाराद् निवारयति। **सीता अत्र** अस्मिन् प्रदेशे एव **मम कर्म** पराक्रम **पश्यतु** ॥ मत्पराक्रम दर्शनेन खण्डितमानशृङ्गमित्यधिक्षेपवचनस्य मिथ्यात्वं निश्चिनुयादिति भावः। यथा महेन्द्र पक्षिण पर्वतमम्बरस्थमद्रिं वज्रेण पक्षौ विलूय भुवि पातयति तथाहमपि समरमूर्धनि शस्त्रेणाम्बरस्थ पक्षिण पक्षौ विलूय भुवि सहसा पातयामि। **दर्पणेनेति** ॥ दर्पयतीति दर्पण। वीराणां शस्त्रे गृहीते विशेषतो दर्पो भवतीति ॥१०॥

जटायुः—भवतु, पश्यामस्तावत् ।

वक्त्राण्येतानि तेऽद्य प्रलयघनरुचः पिङ्गकेशानि रोषात्
शृङ्गाणीवाञ्जनाद्रेः दवदहनशिखादीपितानीव रात्रौ ।
उत्कृत्योत्कृत्य चञ्च्वा झटझटिति गलत्सान्द्ररक्तारुणानि
प्रत्यक्षं क्षत्रियाया दश दशसु दशग्रीव! दिक्षु क्षिपामि ॥११॥

सूतः—अयमयमाधावति ।

रावणः—आः तिष्ठेदानीम् ।

(उभौ युद्धं कुरुतः)

अथ जटायुः युद्धार्थमध्यवस्यति—भवत्विति ॥ पश्यामस्तावदिति ॥ तावच्छब्दोऽवधारणे । वयं त्वत्कर्म पश्याम एव । शस्त्रेणेत्यादिनिर्भीषिकावचनं तु भीरून् प्रत्येव शोभत इति भावः ।

अथ जटायुर्वीरधर्ममवलम्ब्यात्र मम परपत्नीरक्षणादिधर्मेण युद्धमुद्धाय वाक्यमुपाददानः स्वपराक्रमशक्तिं प्रकटयति—वक्त्राणीति ॥ हे ! दशग्रीव ! अहम् अद्य क्षत्रियायाः प्रत्यक्षं ते दश एतानि वक्त्राणि रोषात् चञ्च्वा झटझटिति उत्कृत्योत्कृत्य दशसु दिक्षु क्षिपामि ॥ प्रत्यक्षं क्षत्रियाया इत्यनेन सीता ममापि कर्म पश्यत्विति दर्शितम् । क्षत्रियाशब्देन पराक्रमविशेषाभिज्ञत्वं सीताया दर्शितम् । शस्त्रेणेत्यस्य स्थाने चञ्च्वेत्युक्तम् । चञ्च्वा नित्यसाहचर्येण शस्त्रादिशेषोऽपि दर्शितः । पक्षौ विलूयेत्यस्य स्थाने दशवक्त्राण्युत्कृत्योत्कृत्येत्युक्तम् । दशेत्यनेन पक्षद्वयविषयात् स्वपराक्रमात् मत्पराक्रमस्य दशवक्त्रविषयत्वेनाधिक्यं दर्शितम् । भुवि पातयामीत्यस्य स्थाने दशसु दिक्षु क्षिपामीत्युक्तम् । दशस्वित्यनेन स्वपराक्रमं भूवासिन एव जानन्ति मत्पराक्रमं तु दशदिग्वासिनोऽपि जानन्तीति द्योतितम् । दशग्रीवेत्यनेनोत्कृत्तशिरसस्तव ग्रीवादशकमात्रावशेषत्वं सूच्यते । अञ्जनादिसाधर्म्यमुपपादयितुं प्रलयघनरुच इति विशेषणम् । सन्ध्याया दवदहनशिखादीपिताञ्जनाद्रिशृङ्गसाधर्म्यमुपपादयितुं पिङ्गकेशानि गलत्सान्द्ररक्तारुणानीति विशेषणद्वयमुपात्तम् । रात्रावित्यनेन प्रोज्ज्वलत्वातिशयो दर्शितः । [illegible] इवशब्दो भावनालङ्कारे । एतत्पद्यं महेन्द्र इत्येतस्य स्थाने उक्तम् ॥११॥

अयमयमित्यादि ॥ विषादे द्विर्वचनम् । स्वामिना चन्द्रहासेन प्रहृतोऽयं

रावणः—एष प्रहरामि। (प्रहरति)

सीता—हद्धि, हद्धि। (नेत्रे निमीलयति)

हा! धिक्, हा! धिक्।

सूतः—हन्त! प्रहतोऽयं गृध्रः। अयमयम्,

क्षतजजन्मकणोक्षितविग्रहः श्रमनिरुद्धविमुग्नशिरोधरः।
दिनविरामपयोधरपाटलः पतति पत्ररथो मरुतां पथः ॥१२॥

सीता—अहो! अकरुणा खु इस्सरा। अधण्णाए मम किदे अअं वि विहंगो सोअणीओ संवुत्तो। (रोदिति)

अहो! अकरुणाः खल्वीश्वराः। अधन्याया मम कृते अयमपि विहङ्गः शोचनीयः संवृत्तः।

रावणः—सूत! तूर्णं चोदयाश्वान्।

सूतः—यदाज्ञापयत्यायुष्मान्। (विचिन्त्यात्मगतम्) एष खलु,

अनुकूलमर्थ्यमविरोधि हितं
श्रवणीयमागमरहस्ययुतम्।

पत्ररथः पक्षीन्द्रो मरुतां पथः आकाशात् पतति। कथंभूतः क्षतजजन्मकणोक्षितविग्रहः॥ क्षतजात् रुधिरात् जन्म येषां ते क्षतजजन्मानः तथाभूतैः कणैः उक्षितो विग्रहो यस्य स तथोक्तः। अत्र क्षतजस्य तत्कणानां च जन्यजनकभावोत्पादकत्वाभिप्रायसम्बन्ध एव विवक्षितः। श्रमनिरुद्धविमुग्नशिरोधर इति॥ श्रमेणातिप्रयत्नेन निरुद्धा विमुग्ना शिरोधरा यस्य स तथोक्तः। कोपाद् उत्पतितुं प्रयत्ने कृतेऽपि वेदनातिशयाद् अशक्त्या ग्रीवा वलात् नमति। रुधिरोक्षितत्वात् दिनविरामपयोधरपाटलः सन्ध्याबलाहकवद्रक्त इति ॥१२॥

अथ सूतः प्रथमप्रतिबन्धकपक्षिराजवधसञ्जातानन्दस्य सीताचित्तविलोभनार्थं लङ्काप्रवेशं प्रति त्वरमाणस्य स्वामिनः सूत! तूर्णं चोदयाश्वानिति वचनमाकर्ण्य दाशरथ्योः प्रतापं सीतायाश्चात्र महिमानं चालोच्य सीताहरणस्य राक्षसकुलोच्छेदोद्भवत्वं निश्चित्य स्वयमेव तन्निवेदनं निष्फलत्वेनावधारयति—एष खल्वित्यादिना॥ एष खलु मदीयं वचनमपकर्णयति नाद्रियते। नाथस्य वचनानादरे हेतुरित्याह—श्रवणीयमिति॥ अनुकूलमित्यादिविशेषणपञ्चकं श्रवणीयत्वे हेतुः। अर्थादनपेतमर्थ्यम्। अर्थशब्दः प्रयोजनवाची। अवि-

वचनं मदीयमपकर्णयति
क्व मनोभवः क्व गुणसंग्रहणम् ॥१२॥

(निष्क्रान्ताः सर्वे)

इति शक्तिभद्रविरचिते चूडामणिनाटके चतुर्थोऽङ्कः ।

रोधि धर्मार्थकामानामनुपघातकम् अत एव **अनुकूलम्** ऐहिकफलानुगुणं हितं परलोकाविरुद्धम् **आगमरहस्ययुतम्** आगमोऽर्थशास्त्रं तद्रहस्यं तत्प्रतिपाद्योऽर्थः तेन युतम् । देशकालोचितार्थप्रतिपादकमिति यावत् । एवंभूतस्यास्य वचनस्यानादरे हेतुमाह—**क्व मनोभव इति** ॥ वैयधिकरण्यनिरासे । अत्र मनोभवशब्दसन्निधौ गुणसङ्ग्रहणशब्दसन्निधौ च श्रूयमाणः क्वशब्दः कामावेशगुणग्रहणयोरैकाधिकरण्यं निराकरोति । यतोऽयं मदनपरवशतया गुणदोषौ न गृह्णाति अतो न किञ्चिद्वक्तव्यमिति भावः । अस्मिन्नङ्के प्रकरीतद्रूपकमितिवृत्तं कविना दर्शितमिति ज्ञेयम् । यथाह—"प्रकरी तु प्रदेशभाक्" इति । न चाधिकारिकवृत्तस्य विच्छेद इति वाच्यम् । तस्यापि नियमेन इत्यत्र वीरमनुबध्नामीत्यत्र चानुसन्धानात् । अस्मिन्नङ्के शृङ्गाराभासो रौद्ररसश्च रावणाश्रयत्वेन दर्शितः । रौद्ररसकार्यो भयानकः सीतागतत्वेन प्रतिपादित इति द्रष्टव्यम् ॥१२॥

इत्याश्चर्यचूडामणिनाटकविवृतौ चतुर्थोऽङ्कः ।

अथ पञ्चमोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति मण्डोदरी चेटी च)

मण्डोदरी—किं णु खु एदं वि भविस्सदि ।

किं नु खल्वेतदपि भविष्यति ।

चेटी—अणुदावोग्गारं विअ भट्टिणीए वअणं ।

अनुतापोद्गार इव भट्टिन्या वदनम् ।

मण्डोदरी—हञ्जे ! ण तुए असोअवणिआ पविट्ठपुव्वा ।

हञ्जे ! ननु त्वया अशोकवनिका प्रविष्टपूर्वा ।

चेटी—णं तहिं भट्टिणो बन्दी तापसपत्तिणी । किं तिस्से ।

ननु तत्र भर्तुर्बन्दी तापसपत्नी । किं तस्याः ।

आश्चर्यचूडामणिनाटकेऽयमङ्कस्तुरीयो विवृतो गुरूणाम् ।

प्रसादमाश्रित्य यथोत्तराङ्को व्याख्यास्यतेऽस्माभिरनन्यचित्तैः ॥

अथ कविना वृत्तवर्तिष्यमाणानेकवृत्तसूचनार्थं प्रवेशकः आरभ्यते । प्रवेशकश्च "तद्वदेवानुदात्तोक्त्या नीचपात्रप्रयोजितः । प्रवेशोऽङ्कद्वयस्यान्तः शेषार्थस्योपसूचकः ॥" इति लक्षितः । अथ दशग्रीवेणाशोकवनिकोद्यानमध्यगतशिंशपातरुमूले भीतायां सीतायां मण्डोदरी नाम बहुमता चक्रार्या दुःस्वप्नदर्शनेन दुर्मनायमाना चिन्तयति— किं णु खु इत्यादिना ॥ इदमित्यनेन बुद्धिस्थं दुःस्वप्नदर्शनं निर्दिश्यते—किन्नु खलु भविष्यतीति ॥ किमनिष्टं फलं परिणस्यत इत्यर्थः । भट्टिणीति ॥ नाटके चेट्या स्वामिनी भट्टिनीत्यभिधीयते । उद्गीर्यतेऽनेनेत्युद्गारः । करणे घञ् । तव वदनं महान्तमनुतापं सूचयतीत्यर्थः । हञ्जे ! इति ॥ नीचां चेटीं प्रति नाटके आह्वानम् । यथाह—"हण्डे हञ्जे हलाह्वानं नीचां चेटीं सखीं प्रति ।" इति । ननु त्वयाशोकवनिका प्रविष्टपूर्वेति ॥ अत्र काक्वा त्वयाशोकवनिका न कदाचिदपि प्रविष्टेति भाति यतस्तत्रत्य वृत्तान्तं न जानासीति प्रतिपाद्यते । जानाम्येवाहं तत्रत्यं वृत्तान्तं न तु तस्य त्वदनुतापहेतुत्वमित्यभिप्रायेणाह—णमिति ॥ बन्दी बलात्कारेण हृता तापसपत्नीत्यनेन सीतायाः रक्षमाणानभिमतत्वं बोध्यते । किं तिस्से इति ॥ तस्या इति पञ्चमी । तस्याः सकाशात् किमनिष्टं तव जातमित्यर्थः ।

मण्डोदरी—तंणिमित्तं णो विणासं पेक्खामि ।
तन्निमित्तं नो विनाशं प्रेक्षे ।

चेटी—भट्टिणि ! ण कदाइ सद्दूलं मिईण विस्संभो आसी । जह आअदा तह गमिस्सदि । णं भट्टिणी एव्व लङ्केसरी ।
भट्टिनि ! न कदापि शार्दूले मृगीणां विस्रम्भ आसीत् । यथागता तथा गमिष्यति । ननु भट्टिन्येव लङ्केश्वरी ।

मण्डोदरी—उम्मत्तिएव्व तुमं परिइदा वि भावं मे णावबुज्झसि । मए असोहणो दाणिं सिविणओ दिट्ठो ।
उन्मत्तेव त्वं परिचितापि मे भावं नावबुध्यसे । मयाशोभनमिदानीं स्वप्नो दृष्टः ।

चेटी—संति होदु, संति होदु । भणादु भट्टिणी ।
शान्तिर्भवतु, शान्तिर्भवतु । भणतु भट्टिनी ।

मण्डोदरी—हञ्जे ! सुणाहि दाव । हञ्जे ! शृणु तावत् ।

चेटी—अवहिदम्हि । अवहितास्मि ।

मण्डोदरी—आसामुहविअविप्फुरिअवीईसहस्सो मरुअदगिरिणिअरवीलो उब्भदतिमितिमिङ्गलमाअङ्गमअरो मअराअरो इदो तदो आपदिदेहिं तिणजादीहिं णिव्वीदसारो मुहुत्तएण रिक्कओ संवुत्तो ।

तन्निमित्तं नो विनाशं प्रेक्ष इति ॥ न इति रावणजातीयान् सर्वानभिप्रेत्योक्तम् । अथ चेटा मण्डोदर्यात्मनो राजमहिषीपदभ्रंशात्मके विनाश एव सीताहेतुकत्वेनोक्त इति भ्रमेण तन्निराकरोति—भट्टिणीत्यादिना ॥ शार्दूलपद सप्तम्यन्तम् । सद्दूलमित्येव पाठः । न कदाचिदपि मृगीणां शार्दूले विस्रम्भ आसीत् । एवं मानुषीणां राक्षसेषु विश्वासो न भवतीति भावः । यथा आगता तथा गमिष्यतीति ॥ आगमनप्रकारो गमनप्रकारस्यैव भिन्नि-त्वान्यस्य फलस्येति भावः । ननु स्वामिन्येव लङ्केश्वरी नान्या काचिद् दिव्ययोषिदपि किं पुनर्मानुषीति भावः । अथ मण्डोदर्यात्मनो गौरवमजानत्याः वचनमाकर्ण्य सनिर्वेदमाह—उम्मत्तिएव्वेति ॥ यतो नित्यपरिचितापि मे भावमभिप्रायं नावबुध्यसे अत इदानीमुन्मत्तेव त्वमित्यर्थः । किमन्यथानुशापकारणम् अत आह—मए इति ॥ अथ स्वप्नस्याशोभनत्वं दर्शयति—आसामुहेत्यादिना ॥ अत मक-

आशामुखविततविस्फुरितवीचीसहस्रो मरकतगिरिनिकरनीलः उद्भ्रान्ततिमितिमिङ्गिलमातङ्गमकरो मकराकर इतस्ततः आपातितैः तृणजातिभिः निपीतसारो मुहूर्तेन रिक्तः संवृत्तः ।

चेटी—हद्धि, तदो तदो । हा ! धिक्, ततस्ततः ।

मन्दोदरी—अहं वि दाव पंसुपरुसकेसकलावाए विरलदसणविकिदवदणाए विप्फुलिङ्गणअणाए सुप्पकण्णाए कपालवण्णाए अमंगलाए कआ वि इत्थिआए गाढं परिस्सजिम्हि ।

अहमपि तावत् पांसुपरुषकेशकलापया विरलदशनविकृतवदनया विस्फुलिङ्गनयनया शूर्पकर्णया कपालवर्णया अमङ्गलया कयापि स्त्रिया गाढं परिष्वक्तास्मि ।

मकरशब्दः समुद्रवाची सन्नपि अत्रापर्यवसानात् अपरिमेयस्वधर्मयोगाच्च राक्षससैन्यमभिव्यनक्ति । आशामुखेषु समुद्रगतेषु दिङ्मुखेषु सर्वत्र विततं व्याप्तं विस्फुरितं च वीचीसहस्रं यस्य स तथोक्तः । अनेन राक्षसानां महत्तराः करचरणाद्यवयवाः सूच्यन्ते । मरकतगिरिनिकरनीलत्वं समुद्रे राक्षससैन्ये च समानम् । उद्भ्रान्ताः साहङ्कारं [illegible] तिमितिमिङ्गिला मातङ्गा मकराश्च यस्मिन् स तथोक्तः । योजनमात्रो मत्स्यविशेषस्तिमिः । तद्भक्षको मत्स्यविशेषस्तिमिङ्गिलः । तिमिङ्गिलमपि भक्षयति [illegible] मातङ्गशब्देनोच्यते । यो [illegible] स मकर इति विशेषत्वात् विवक्षितत्वम् । अत्र तिमितिमिङ्गिलादिशब्दैः मेघनादकुम्भकर्णादयो राक्षसनायका सूच्यन्ते । तृणजातिशब्दः कृमिविशेषवाची अत्रापर्यवसानात् वानरसैन्यमभिव्यनक्ति । इतस्ततः आपातितैः [illegible] निपीतसार इति रिक्तत्वे हेतुः । रिक्तः संवृत्तः ॥ [illegible] । अहमपि तावदिति ॥ अहमपि तावत् तस्मिन् काले कयाचिदमङ्गलया स्त्रिया परिष्वक्तास्मि अनेन वैधव्यादि[illegible]अभिव्यज्यते । अमङ्गलत्वमेव दर्शयति—पंसुपरुसेत्यादिना ॥ पांसुपरुषकेशकलापया [illegible] विशेषणानि अमङ्गलत्वद्योतकानि विरलदशनं निबिड[illegible] च वदनं यस्याः सा । विरलत्वं [illegible] । विस्फुलिङ्गनयनया [illegible] शूर्पकर्णया [illegible]

चेटी—हद्धि, तदो तदो । हा ! धिक्, ततस्ततः ।

मण्डोदरी—सा वि सीदा पण्डुरदुऊलपरिधाणा मलअजरसपरिसोहिअपओहरा मल्लिआकुसुमवड्ढिअधम्मिल्ला पदिणा दिण्णहत्था पुप्फअं आलुहंती अ मए दिट्ठा । तदो अपरिइदवेलाए मम णिद्दा वि संवुत्ता ।

सापि सीता पाण्डुरदुकूलपरिधाना मलयजरसपरिशोभितपयोधरा मल्लिकाकुसुमवर्धितधम्मिल्ला पत्या दत्तहस्ता पुष्पकमारोहन्ती च मया दृष्टा । ततः अपरिचितवेलायां मम निद्रापि संवृत्ता ।

चेटी—भट्टिणि ! मा मा अणुसएण । सिविणाए बहूणि कारणाणि वज्जा उपदिसंति । अहवा कुदो दाणिं भअं भअमूलाणं तेल्लोक्कस्स अम्हाणम् ।

भट्टिनि ! मा मानुशयेन । स्वप्नानां बहूनि कारणानि वैद्या उपदिशन्ति । अथवा कुत इदानीं भय भयमूलानां त्रैलोक्यस्य अस्माकम् ।

प्रतिपक्षाभ्युदयमाह—**सापीत्यादिना** ॥ सापि सीता पाण्डुरदुकूलपरिधाना मलयजरसपरिशोभितपयोधरा मल्लिकाकुसुमसंवर्धितधम्मिल्ला इति त्रिष्वपि विशेषणेषु धावल्य माङ्गल्यद्योतनायोपात्तम् । पत्या दत्तहस्तेत्यनेनावैधव्य सूचितम् । पुष्पकमारुह्य गच्छन्ती मया दृष्टेत्यनेन सीतायाः प्रत्याहरणं सूचितम् । तस्मिन् काले मम निद्रापि सञ्जाता । अत्र प्रथमेऽध्याये प्रमाणलक्षणे वृत्तमित्यस्मिन् भाष्य एव दृष्टान्तोऽभिहितः । अपरिचिता वेला कालो यस्याः सा तथोक्ता । निद्रासमाप्तौ पूर्वपरिचितो यः कालः तस्मात्पूर्वमेव निद्रा विनष्टेत्यर्थः । अनेन तु स्वप्नस्य वृत्तान्तान्तरदर्शनानुविद्धत्वेनानिष्टसूचकत्वं पारमार्थिकमपीति द्योत्यते । अथ चेटी मण्डोदरीमाश्वासयति—**मा मेति** ॥ अनुशयस्सन्ताप । स्वप्नानां बहूनि कारणान्याहारदोषादीनि वैद्या उपदिशन्ति यद् अतो न सन्तापः कर्तव्य इति पूर्वेण पर्यवसानम् । अथवेत्यनेन तु स्वप्नदर्शनमस्मान् प्रत्यप्रमाणमिति पक्षान्तरं परिगृह्य तदेवोपपादयति—**कुदो इत्यादि** ॥ भयाभावे हेतु—**त्रैलोक्यस्य भयमूलानामिति** ॥ अथ कविना प्रवेशकमध्ये चूलिकया भविष्यमाण कथांश

(नेपथ्ये)

गन्धापाद्र्रदलां सृजन्तु परितो वृष्टिं घनाः कौसुमी-
माधूतामरसिन्धुवीचिवलयः स्वर्गानिलो जृम्भताम् ।
उद्यानश्रियमुद्वहन्तु समयाः सर्वे वसन्तादयः
स्थान् पादान् सुखमानमय्य ककुभां पर्येतु चक्रं शशी ॥१॥

मण्डोदरी—हं, घोसणा विअ । हम्, घोषणेव ।

चेटी—भट्टिणि ! आम् । भट्टिनि ! आम् ।

मण्डोदरी—हञ्जे ! इमस्स मूलं दाव जाणीहि । हञ्जे ! अस्य मूलं तावत् जानीहि ।

चेटी—भट्टिणि ! तह । (निष्क्रान्ता) भट्टिनि ! तथा ।

मण्डोदरी—किं एत्थ विआरिदव्वं तिस्से भूमिगोअरीए चित्त-विलोहणणिमित्तो क्खु महाराअस्स अअं आरंभो । किमत्र विचारयितव्यं तस्याः भूमिगोचरायाः चित्तविलोभननिमित्तः खलु महाराजस्यायमारम्भः ।

सूच्यते । यथाह—"अन्तर्यवनिकासंस्थैश्चूलिकार्थस्य सूचना" इति ।

अथ कश्चिद्राक्षसो दशग्रीवस्याज्ञां घनादीन्प्रति विश्रावयति—गन्धापे-त्यादि ॥ घना गन्धापाद्र्रदला परिमलबहलमकरन्दार्द्राणि दलानि यस्या तां कौसुमीं वृष्टिं सृजन्तु । उद्याने कुसुमसमृद्धौ सत्यामपि कुसुमवृष्टिर्दुर्लभेति मत्वा वृष्टिमित्युक्तम् । आधूतामरसिन्धुवीचिवलय इत्यनेन शैत्यमान्द्यसौरभ्य स्वर्गानिलस्य शैत्योत्कर्षो दर्शितः । सौरभ्यं च कुसुमवृष्टिसम्पर्कादुद्यानसंसर्गाच्च भवत्येव । अत्रैव सर्वे वसन्तादयः समयाः सम्भूय उद्यानश्रियमुद्वहन्त्विति सोपस्कारं व्याख्येयम् । शशी ककुभां चक्रं सुखं पर्येतु इत्यनेन पूर्वं दशग्रीवभयात् सुखसञ्चाराभावेन व्यसन योतितम् । पादाः चरमयूखाश्च । अत्रैव चन्द्रपादरसवत्तामिति श्लेषमपि प्रयोग-दर्शनात् । अत्र रश्मीन् विस्तार्येति वाच्योऽर्थः । यथा कश्चिद् राजा निगलितचरण पुनर्मोचित सन् सुखमञ्चारार्थं पादप्रसारणं करोति तद्वच्चन्द्रोऽपीत्ययमर्थः श्लेषेण व्यज्यते । अनेन सीताचित्तविलोभनार्थं महानुद्यमो रावणस्य सूचितः ॥१॥

किं से भूमिगोअरीए इति ॥ भूमिगोचरः मानवो यस्याः सा तथोक्ता । अनेन द्विव्यास्त्रनायं सुलभायु मनुष्यस्त्रीपरिभवनिबन्धः कलङ्क इति योत्यते ।

(प्रविश्य)

चेटी—जेदु भट्टिणी। (कर्णे) एव्वं विअ।

जयतु भट्टिनी। एवमिव।

मण्डोदरी—तव आआसमेत्तं किदं। दाणिं किं करोदि महाराओ।

तव आयासमात्रं कृतम्। इदानीं किं करोति महाराजः।

चेटी—सिस्से दंसणणिमित्तं पादोसिअं दाणिं वेसं अणुचिट्ठदि भट्टा।

सीतायाः दर्शननिमित्तं प्रादोषिकमिदानीं वेषं अनुतिष्ठति भर्ता।

मण्डोदरी—तेण हि हला! एहि दाव महाराएण अविण्णादाओ असोअवणिअं पविसिअ, लदावलअन्तरिदाओ भविअ, तस्सिं अकामअमाणाअं सीदाअं महाराअस्स कामुअवुत्तिं पेक्खिअ ओहसिस्सामो।

तेन हि हला! एहि तावत् महाराजेनाविज्ञाते अशोकवनिकां प्रविश्य, लतावलयान्तरिते भूत्वा, तस्मिन्नकामयमानायां सीतायां महाराजस्य कामुकवृत्तिं दृष्ट्वा अपहसिष्यावः।

चेटी—जं भट्टिणी आणवेदि। यद्भट्टिन्याज्ञापयति।

(निष्क्रान्ते)

प्रवेशकः।

तव आआसमेत्तमिति ॥ यतो मया निरूपितमेव त्वया वेदित अनवरतवाचा समात्र मया कृत मत्वाविदितस्य वेदन मे यर्थ। पादोसिअमिति ॥ प्रदोष सन्ध्या तस्मिन् काल समुचित प्रादोषिकम्। एहीति ॥ एहि तावत् महाराजेनाविज्ञाते अशोकवनिकां प्रविश्य लतावलयान्तरिते भूत्वा तस्मिन्नकामयमानायां सीतायां महाराजस्य आश्चर्येण कामव्यापार प्रेक्ष्यापहसिष्याव इति स्पष्टोऽर्थः। प्रवेशकः ॥ अथ दशमीव सीतानिवारितोभनार्थमुज्ज्वलवेषमापादितैः

(ततः प्रविशति काममयमानावस्थः सपरिवारो रावणः)

रावण—(स्पर्शं निरूप्य) वर्षवर! मया चिरान्निर्वासितस्य दिवाकरस्य लङ्कायां कः प्रसङ्गः। तूर्णमाहूयताममात्यश्चिरयोधी।

वर्षवरः—(आत्मगतम्) अहो नु खलु स्वामिनो महान् मदनोन्मादः।

यदेष दोषातनमीक्षणाना-
मानन्दमान्दोलितसागरोर्मिम्।
न वेद शीतांशुमपि स्पृशन्तं
तुषारनिष्यन्दसुखैर्मयूखैः ॥२॥

कमनीयतमो भूत्वाशोकवनिकां प्रति प्रविशमानो नेदीयांसं चन्द्रमसमालोक्य विवृद्धविरहसन्तापः सन् विरोचनं मत्वा आत्मना निर्वासितस्य तस्य प्रातिकारम्य वर्षवरमभिमुखीकृत्य विचारयति—वर्षवर! मयेत्यादिना ॥ प्रसङ्गः प्रस्तावः किंशब्दः प्रस्तावस्यासम्भावनां द्योतयति। तामेवासम्भावनां प्रकटयति—मया चिरान्निर्वासितस्येति ॥ अथ दिवाकरप्रसङ्गहेतुं रामाद्याभाशङ्कय तद्वृत्तान्तं जिज्ञास्यमानः सीतावशीकरणोपायं निरूपयिष्यन्नमात्यालयनार्थं वर्षवरं नियुङ्क्ते—तूर्णमिति ॥ अथ वर्षवरः स्वामिनो मदनोन्मादकृतं चन्द्रे सूर्यभ्रमं निश्चित्य सविषादमाह—अहो इति ॥

उन्मादस्यातिशयत्वमेवोपपादयति—यदिति ॥ यत् यतः एष मत्स्वामी शीतांशुं न वेद प्रकाशमानमपि सूर्यत्वेनाभिमन्यत इति निष्पत्ति। शीतांशौ सूर्यभ्रमस्यावकाशाभावं दर्शयन्नाह—ईक्षणानामानन्दमिति ॥ न केवलं नयनेन्द्रियेणैव केवलमयमानन्दं शक्यते। अपि तु स्पर्शेन्द्रियेणापीत्याह—तुषारनिष्यन्दसुखैर्मयूखैः स्पृशन्तमपीति ॥ अपिशब्दो विरोधे। अत्रानन्दसुखशब्दौ आयुर्घृतमित्यादिवत् उपचारादानन्दकारणे वर्तेते। ननु विरहिणश्चन्द्रदर्शने सन्ताप एवोदीयते इति समवत्वेन सूर्यभ्रमः। अत आह—दोषातनमिति ॥ दोषा रात्रिरत्र भवतीति दोषातनं। इदानीं रात्रावुदीयमानमिति यावत्। अनेन कालविशेषज्ञानापगमेन उन्मादातिशयो दर्शितः। सत्यपि कालविशेषज्ञानस्य प्रमोदे नयनपथमवगमार्गं प्रासाद वर्तमानेन सागरोर्मिप्रक्षोभकरेण स्निग्धेन चन्द्रोऽ-

रावणः—किं विलम्बसे ।

वर्षवरः—यदाज्ञापयति स्वामी । (आत्मगतम्) न खलु व्याधे-रीदृशस्य भिषजो मन्त्रिणः । (निष्क्रान्तः)

रावणः—(विचारयन् निरीक्ष्य) न भानुरेषः । मया दृष्टाभयश्चन्द्रमाः । कुतः,

आतपत्यविदुषाममृतांशु-
मंशुमन्तमपि रश्मिसहस्रे ।
रागिणां भवति लक्षणमिन्दो-
रिन्द्रनीलशकलच्छविलक्ष्म ॥३॥

(विचिन्त्य) स्वयं कृतमिदं व्यसनम् ।

न रश्मिभिर्लेपयति यो दिगन्तरे
सरोरुहाण्यपि मम शासनादृते ।

यमित्यवधारय । सम्भवत्येवेत्यभिप्रायेणाह—**आन्दोलितसागरोर्मिभिरिति** ॥

अथानया चिन्तया किञ्चिद्विलम्बमानं तं स्वरयन्नाह—**किमिति** ॥ अथ स्वयमेवामात्यानयनस्य निष्फलत्वमवधारयति—**न खल्विति** ॥ ईदृशस्यात्यन्तविरहमनुष्याणामगोचररतिपरिणामसन्तापरूपस्येत्यर्थः । अथ मदनान्तर्गताङ्कदर्शनेन चन्द्रोऽयमित्यवधारयति—**न भानुरिति** ॥ दृष्टाभय स्वम्पादानित्यादिनेत्यनुसन्धेयम् ।

आतपतीति ॥ अमृतांशोः अंशुमतश्च रश्मिसहस्र इत्यनेन सङ्ख्याया विशेषाभावो दर्शितः । निर्विशेषं विरहिजनानातपति अतिशयेन सन्तापयति अमृतांशुमंशुमन्तमपि विविच्याविदुषामान्तरां रागिणां विरहिणामिन्द्रनीलशकलच्छविलक्ष्म इन्दोर्लक्षणं विविच्यावधारणे प्रमाणं भवतीत्यर्थः ॥३॥

अथ रक्षोनाथो विभावरीनाथदर्शनेन विशेषतो विजृम्भमाणं सन्तापमसहमानो वीरत्वेन दुर्बलकृतस्य सन्तापस्यालोच्य किञ्चित्सञ्जातदैन्यरसन् आत्मनाऽप्यनुज्ञातलङ्काप्रवेशस्य तस्य तदेव निर्वासनमनुचितं मन्यमानः क्षमामवलम्ब्य मात्सर्यमाह—**स्वयमिति** ॥

ननु स्पष्टमेव चन्द्रदर्शनेन विजृम्भमाणस्य व्यसनस्य तद्धेतुकत्वम् अत एवं तस्य स्वयंकृतत्वम् अत आह—**न रश्मिभिरिति** ॥ यो मम शासनादृते दिग-

स चन्द्रमा वितपति सम्मुखेन मा-
मवस्थया बलमबलोऽपि नीयते ॥४॥

(ततः प्रविशत्यमात्यः)

अमात्यः—(सर्वतो विलोक्य) अहो ! चन्द्रपादरसज्ञतां चिरा-
दाप्नोति राक्षसलोकः । कुतः,

आविर्भवत्यमृतभाजनमङ्गजन्म-
सेनापतिः शिशिरदीधितिरेष देवः ।
क्षीरार्णवप्रलयवारिणि जीवलोकं
पश्यामि मग्नमिव यस्य मयूखजालैः ॥५॥

न्तरे दिग्विशेषे सरोरुहाग्रन्यपि न ग्लपयति यस्यां दिशि सरोरुहछाया सर्वदा सफुल्लत्व मधाभिकाङ्क्ष्यते सा दिशा चन्द्रमाः महाशा विना न प्राप्नोतीति तात्पर्यम् । स इत्थ मङ्कुषपतेरावशावदोऽपि लक्षितचन्द्रमाः सम्मुखेन सम्मुखो भूत्वा शत्रुं । मां वितपति । अत्र हेतुमाह—अवस्थयेति ॥ सदावस्थाराज्येन निमित्तान्तरकृत वैवश्यमुच्यते । कस्मैवश्यमेव, चन्द्रमसो बलवत्त्वे कारण तथा,च न चन्द्रमसा कृतमिदं व्यसनमिति भाव. ॥४॥

अथ चिरप्रोषी स्वामिन द्रष्टु गच्छन्नेव स्वामिनो दुर्दशमालोक्य सन्तापयुक्तोऽपि मध्येमार्गं चन्द्रमसो दर्शनेनानन्दाविवश रक्षःकुलमालोक्य सविस्मयमाह—अहो ! इति ॥ पादा रश्मयः । केषाञ्चित्चन्द्रिकारसपानमेव तावदिदप्रथमिक प्रणयतामपि चिरानीतत्वेनेदप्रथमिकत्वं तस्य वस्तु रावयत इति चन्द्रपादरसमित्यनभिधाय चन्द्रपादरसज्ञतामित्युक्तम् ।

अथ स्वयमपि चन्द्रोदयमभिनन्दन्नाह—आविर्भवतीति ॥ सिद्धस्याविर्भावस्य कथनेनैतावन्त कालमनाविर्भावेन उद्वेगस्तादात्म्यको हर्षातिशयश्च द्योत्यते । अमृतभाजनमिति ॥ शिशिरदीधितित्वे हेतु । अमृतभाजनमित्यनेन इन्दोर्वा देवाना पानरोपत्वेन बहुमते कलाधरोऽप्यस्य श्लाघ्य एवेति सूचितम् । अङ्गजन्मसेनापतिरिति ॥ सीताविरहविलोमनार्थं तद्धामदेवरामस्यनुज्ञानेनाहमस्य स्वामिनाप्यस्याङ्गजन्मसेनापतित्वमनुमतमिति भाव । क्षीरार्णवस्य प्रलयवारित्वेन परिणामरचनुर्दशभुवनव्यापकत्वं सूच्यते । .... जीवलोकमित्यभिधान स्थावरजङ्गमात्मकभुवनतरं न तु जीवैकमात्रमिति द्रष्टव्यम् ॥५॥

रावणः—

हिमकर ! हिमगर्भा रश्मयस्तावकीनाः
मयि मदनविधेये येन वह्निं वमन्ति ।
न तव बलमनङ्गस्यापि वा दुःखभाजो
जनकदुहितुरेषा शर्वरीनाथ ! शक्तिः ॥८॥

अथ मृगाङ्कदर्शनतन्मयूखसंस्पर्शनसमुद्दीपितविरहसन्तापजनितमुन्मादाभिनयमुपगम्यात्मसन्तापविधानस्य शशाङ्ककर्तृकत्वमालोच्य किञ्चित्सञ्जातेर्ष्यो दैन्यरसत्रिलोकीविजयश्लाघनीयपराक्रमो राक्षसराजो मया निर्जितः, अहो ! मम बलमित्येवं गर्वविशेषं चन्द्रमस्यारोप्य युक्तिभिस्तमपनुदन्नाह—**हिमकरेति** ॥ हिमकरेत्यत्र नात्यन्तार्थादरः कार्यः । हिमगर्भा इत्यनेन पौनरुक्त्यप्रसङ्गात् । अतो हिमकरशब्दस्य संज्ञिमात्रपरत्वम् । हिमकर ! तावकीना रश्मयः येन करणभूतेन पदार्थान्तरेण मयि वह्निं वमन्ति तत्करणभूतं पदार्थान्तरं न तव बलं मम बलमिति च तव बुद्धिर्मा भूत् । कुतो न मे बलमेतदत आह—**हिमगर्भा इति** ॥ स्वतश्शीतलानां त्वद्रश्मीनां कथं वह्निवमनसामर्थ्यमिति भावः । ननु प्रत्यक्षमेतत् यद्रश्मिसंस्पर्शे तव सन्तापो भवतीति अतः कथं न मम बलं तत्र हेतुः अत आह—**मदनविधेय इति** ॥ मदनविधेयशब्देनात्र मदनसन्तापविवशोऽभिधीयते । इह यस्य मदनविवशत्वं तस्यैव त्वद्दर्शने सन्तापो भवतीत्यन्वयव्यतिरेकाभ्यां मदनविवशत्वमेव तत्र हेतुरिति निर्धार्यते । एवं तर्हि मत्सहायिनो मदनस्य बलमेतदिति तद्वशस्य एव भवतो मम पराजयः अत आह—**अनङ्गस्यापि वेति** ॥ बलं नेत्यनुषज्यते । सत्यं मम मदनविवशत्वमस्त्येव । नैतावता मदनस्य स्वतः सन्तापकत्वमस्तीति भावः । तर्हि कस्य बलेनेदमत आह—**जनकदुहितुरेषा शक्तिरिति** ॥ एषो मदनोऽपि मोहोदयात् जनकदुहितुर्गुणविशेषावेशवशात्सन्तापं करोति अतो जनकदुहितुः शक्तिरेव मूलकारणमिति । अस्तु जनकदुहितुरेव सन्तापे स्यादनशनवैगुण्यादत आह—**दुःखभाज इति** ॥ यतो दाशरथिविरहोत्पन्नदुःखभरपीडितायास्तस्याः मद्दृष्टपुरुषकारमात्रं प्रति प्रतिकूलो वर्तते अत एव मम सन्ताप इति भावः । **शर्वरीनाथेति** ॥ स्वपत्नि शर्वरीविरहे आत्मनाप्यनुभूयमानस्य सन्तापस्य शर्वर्येव मूलकारणमिति विशेषणाभिप्रायेण सम्बोध्यते ॥८॥

अमात्यः—

उन्मर्यादमुपेक्ष्य रावणमहं रामाद् विनश्यामि नु
व्याहृत्याप्रियमाप्नुयान्नु विपदं चण्डादुत स्वामिनः ।
पक्षौ द्वावपि मे न पथ्यमनयोः श्रेयानयं राघवात्
नाशो मे पतनावसानमचिराद्वीक्षे यतः स्वामिनः ॥७॥

कष्टः स्वामिनो वृत्तान्तः । यदेष बालेन बद्धो मुसलेन हन्यते ।

अथ अमात्यः स्वामिदर्शनानन्तरमात्मना कर्तव्यं कर्म विचार्याध्यवस्यति—उन्मर्यादमिति ॥ उन्मर्यादमित्यनेनानुपेक्षणीयत्वं दर्शितम् । अमात्येन हि लङ्घितमर्यादः स्वामी हितोपदेशेन मर्यादायां स्थापनीयः । अत्रोपेक्षा परमकारुणिकाय रघुवीराय सीतां दत्त्वा तत्पादावेव शरणमुपगच्छतु स्वामीत्यादिहितोपदेशप्रत्यौदासीन्यम् । रामाद्विनाशोऽत्रोपेक्षायां हेतुः । अयमभिप्रायः । युद्धमरणमेव तावच्छ्रेयस्करं किं तेन पुनर्जगन्नाथस्य नारायणस्य शरधारातीर्थस्नानपूर्वको विनाशः अतोऽनुपेक्षणीयमपि स्वामिनमुपेक्ष्य किं रामाद्विनाशमनुयामीति । अथास्मिन् पक्षे दोषप्रसङ्गात् पक्षान्तरं परिगृह्णाति—व्याहृत्येति ॥ अप्रियशब्देन हितं लक्ष्यते । प्रायेण जनानां हितमप्रियं भवति । यथाह—"हितं मनोहारि च दुर्लभं वचः" इति । रावणस्य पुनर्हितोपदेशे विपत्प्राप्तेरप्रियश्रवणमात्रहेतुकत्वं तदनन्तरकालीनत्वं च प्रदर्श्यते । तेन च स्वामिनो हिताहितविचाराभावः कोपमत्वातिशयश्च व्यज्यते । चण्डादित्यनेन स्वामात्यबुद्ध्या नियमाकरणं निरस्यते । अस्मिन्पक्षे स्वाधिकारापरित्यागो गुणः श्रेयस्करत्वेन निरूपितस्य रामाद्विनाशस्यालाभो दोषः । उक्तमेव दोषद्वयमभिप्रेत्य पक्षयोरुभयोरपि अपथ्यत्वमाह—पक्षाविति ॥ अथ गुणदोषबलाबलविचारानुष्ठानाय द्वितीयं पक्षं परिगृह्णाति—अनयोरिति ॥ मे इत्येकवचनेनाप्येषामनुमतिं विना हितोपदेशादरत्वेन दोषो नास्ति । मम स्वामात्यस्य हितोपदेशः कुलधर्मत्वेन गरीयानिति च धार्यते । रावणाज्ञाकारस्य श्रेयस्त्वे कुलधर्मापरित्यागः प्रधानहेतुः । तस्यानुषङ्गिकं प्रयोजनमाह—अचिरादिति ॥ यतो रावणहेतुकाद्विनाशात् अचिरादपि स्वामिनः पतनावसानं पतनशब्देन पुत्रमित्रादिविनाशोऽभिप्रेतः । अवसानशब्देनास्यावस्था । तदुभयं नेक्षे । द्वितीयपक्षे [illegible] केवलं स्वाधिकारापरित्याग एव गुणः अपि तु स्वामिनः पतनावसानादर्शनमपीति भावः ॥७॥

अनुष्ठेयत्वेन निश्चितस्य हितोपदेशस्य उक्तमेव निष्फलत्वमुत्तरयति—कष्ट

याचत् स्वामिनं पश्यामि । (परिक्रम्यावलोक्य) एष स्वामी,

ध्यानैकाग्रमना विजृम्भणपरो निःश्वासतप्ताधरः
स्वामुज्झन्निव कान्तिमुत्पलनिभां वर्षावसाने घनः ।
और्वेणेव कृशानुना पतिरपामापीयमानः परैः
दुर्वारापचयं बिभर्ति दहता कामेन गूढं वपुः ॥८॥

(उपेत्य) जयतु स्वामी ।

रावणः—किमस्त्यपूर्वो वृत्तान्तः ।

अमात्यः—(आत्मगतम्) प्रसह्यमाचष्टे देवः । (प्रकाशम्) अस्ति कौलीनम् ।

इति ॥ कथयते देव —यावदिति ॥ नालशब्देन दुर्बल बन्धनकारण मनुष्यानुरागरूप विवक्ष्यते । मुसलशब्देन प्रबल हननकारण रामादिरभिप्रेत । मनुष्याङ्गनानुरागरयामारस्य रामादेः प्रबलत्व च सुज्ञेयमपि अजानान प्रति द्वितीयदेशो निष्फल पक्षस्थाभिप्राय ।

ध्यानेत्यादि ॥ वर्षावसाने स्वां कान्तिमुज्झन् घन इव । अत्र वर्षाशब्दस्य ऋतुवाचिन प्रमास । उज्झनस्य वर्तमानत्वेन स्वशान्तेरत्यन्तापगमाभावो दर्शित । घनेनोपमानेन रावणस्य विरहजनितेन पाण्डिम्ना नैसर्गिकस्य द्युतिप्रसङ्गो दर्शित । गूढ दहता कामेन परैर्दुर्वारापचय वपुर्दधाति । अत्र कामस्य दहनकर्तृत्वाभिधानबलात् अग्नित्व रूप्यते । अत्र च विशेषणे भारं । कामाग्निना गूढ दहनादित्यर्थ । परैः दुःखेन शत्रुभिरस्य नरवानरैरशक्यमेतत् । अपचयोऽपचयो यस्य वपुषो धारिमतया धार्य तत् तथोक्तम् । और्वेण कृशानुना पीयमानोऽपांपतिरिवेति ॥ अनेन वाडवाग्न्युपमानेन कामाग्नेर्दुर्निवारत्व भूयस्त्वमस्य सर्वदानुवृत्तिश्च चोत्यते । समुद्रोपमानेन दशग्रीवस्य अनुमेयस्य गाम्भीर्यं च प्रत्याय्यते ॥८॥

अथ दशग्रीव कुलमनुदाचारममात्यमालोक्य रामस्य कापिप्रधान-प्रदर्शनसमुद्योगविशेष जिज्ञासमान तद्विषयमेवानुयोग मयचारसप्रयोगक्रमारूढ सामान्यात् पृच्छति—किमस्तीति ॥ अपूर्व इत्यनेन अनवरतवृत्तान्तावर्जनेन न मम वृथा विलम्बिष्ठा इति सूचयति—प्रसह्यमिति ॥ स्वरसन्तापापन्नोऽपि अपि प्रसह्य एव । अतो बलात्प्रवचनमावश्यकम् इति भाव । कौलीनं जन

रावणः—तिष्ठ । वालिनं हत्वा सुग्रीवमुपास्ते राम इति ।

अमात्यः—तदेव । विशेषोऽप्यस्ति ।

रावणः—तत् कथय ।

अमात्यः—सर्वा दिशः सीतान्वेषणार्थं तदाज्ञया वानरसैन्यं सञ्चरतीति ।

रावणः—किं किम् । सर्वा दिशः सीतान्वेषणार्थं तदाज्ञया वानरसैन्यं सञ्चरतीति । पश्य—

अहिभवनविधानान्यायुधीकृत्य शैला-
नमरजयिनि सैन्ये रक्षसामात्तकम्पे ।
कथमिव रणभूमौ वर्तते वानराणा-
मुपवनतरुवल्लीपल्लवोन्माथि यूथम् ॥११॥

प्रवादः । तिष्ठेत्यनेन गतिनिवृत्तिवाचिना वचनोपरतिर्लक्ष्यते । **वालिनं हत्वेति** ॥ अयमभिप्रायः । एकं वानरं हत्वान्यं वानरमुपास्ते राम इत्ययं अनभवादः श्रुत एव नैतावन्मात्रेण रामस्य गौरवं भवतीति । तदेवेत्येवकारेण वालिहननस्य बहुमन्तव्यत्वाभावो व्यावर्त्यते । वालिनः पराक्रमे विचार्यमाणे सति तद्धनन बहुमन्तव्यमेव भवतीति भावः । **सर्वा इति** ॥ वानरसैन्यमित्यनेन सञ्चरणसमये सङ्घातत्वं समाहततत्वं च दर्शितम् । तदाज्ञयेत्यनेन सीतामार्गणाय स्वाच्छन्द्येन निवर्तने तेषां तच्चाज्ञाविघ्ने वा मान्ये महान् दण्डो भवति । तेन सुग्रीवाज्ञापरतन्त्राणां तेषामुत्साहः सीताविज्ञानपर्यन्त इति दर्शयति—**सीतान्वेषणार्थमित्यनेन** ॥ वालिवधपणभूतत्वेन सीतान्वेषणे तात्पर्यातिशयो दर्शितः । सर्वा दिश इत्यनेन समुद्रदुर्गायामप्यस्यां लङ्कायामपि स्यो वा आयास्यतीति द्योत्यते । अथ तदुक्तमेव वाक्यमुपहासपूर्वकं काकानुवदन्नभिक्षिपति—**किं किमिति** ॥ अन्वेषणगर्भे प्रश्ने किंशब्दद्वयम् । **पश्येति** ॥ वानररक्षःसैन्ययोरन्तरं मयोच्यमानं सावधानमवधारयेत्यर्थः ।

आयुधीकृत्येति ॥ अस्योत्तरक्रियापेक्षाया विना सत्यर्थात् सिध्यति । अहिभवनविधानानीत्यस्य पुंल्लिङ्गशैलशब्दविशेषणत्वं निवर्तितलिङ्गत्वेनेति द्रष्टव्यम् । रणभूमौ रक्षसां सैन्ये स्थिते सति कथं वानराणां यूथं तत्र वर्तेत । रणभूमौ [illegible]

अमात्यः—कामं भवन्तु वानराः परिहास्याः। किन्तु,

रावणः—कथय किं तत्।

अमात्यः—अजय्यं धनुर्धराणामाहुर्दाशरथिम्।

रावणः—किं किम्। अजय्यं धनुर्धराणामाहुर्दाशरथिमिति।

पश्य—

न वर्तते इत्यनुक्त्वा कथमित्युक्तम्। वर्तत इत्यनेन शत्रूनभिमुखीकृत्यावस्थानमेव दुर्लभं किमुत युद्धप्रसङ्ग इति दर्शयति। यूथमित्यनेन सैन्यशब्दप्रवृत्तिनिमित्तराजग्रहणाद्यभावेन यूथमित्येव वक्तुमुचितं न सैन्यमितीति दर्शितम्। रक्षसां सैन्य इत्यनेन ये सैन्यस्यापि पुरतोऽवस्थातुं न शक्नुवन्ति तेषां सैन्यानां तदधिपानाम् इन्द्रजिदादीनां वा पुरतोऽवस्थानं शङ्कितुमपि न शक्यत इति दर्शयति। आयुधीकृत्येत्यनेन शैलानामायुधवदनायासेन प्रयोगस्य दर्शितम्। अमरजयिनीत्यनेन वानराभिन्नस्य मानुषस्य राघवस्यापि रक्षसैन्येन सह युद्धं कर्तुं न शक्यते। किं पुनरितरेषां वानराणामिति योत्यते। **उपवनतरुवल्लीपल्लवोन्माथि** उपवनतरुपर्णोन्मथने च सामर्थ्यं निर्धार्यते। अद्रिमवलविधानानीत्यनेन महीयमानानामेव शैलानामायुधीकरणमिति दर्शितम्। **आस्तरूक्ष्य इति** ॥ [illegible]मवलम्ब्य स्थित इत्यर्थः ॥६॥

काममिति ॥ अकामानुमतौ काममित्यव्ययम्। अयमभिप्रायः। यद्यपि वालिसुग्रीवादिपराक्रमे पर्यालोचिते सति वानरेभ्योऽस्माकमनर्थप्राप्तिः सम्भावितेव प्रतिभाति तथापि तत्र न विप्रतिपद्यामहे। अस्त्वेव तेषां परिहास्यत्वं तथापि नास्माकं स्वैरासिका लभ्यते अतोऽधिकस्यानर्थहेतोर्विद्यमानत्वादिति। किन्त्वित्यनन्तरं वाक्यमध्ये कथयति—**किं तदिति** ॥ प्रश्नेन निवक्षितविशेषश्रवणे सम्भ्रमो द्योत्यते। **अजय्यमिति** ॥ अत्र ये धनुर्धरा जगति वर्तन्ते तेषां मध्ये दाशरथिमप्रेष जेतुमशक्यमाहुः। न त्वजेयम्। यथाह—"जय्यो यः शक्यते जेतुं जेयो जेतव्यमात्रके" इति। आहुरित्यत्र कर्तृविशेषानिर्देशात् अस्मिन्नर्थे सर्वमप्यविप्रतिपत्तिरिति द्योत्यते। अजय्यमित्यत्रापि कर्तृविशेषानुपादानात् सर्वैरिति गम्यते। तेनार्थास्वथापि न जेतुं शक्यत इत्युक्तं भवति। तेन च सीतापरिग्रहोद्यमस्यानर्थानुबन्धित्वेनार्थपुरुषार्थविरोधित्वं प्रतिपादितम्। सर्वत्र किं किमित्याद्यनुवादग्रन्थेन पूर्वमेव व्याख्यानं द्रष्टव्यम्।

स्थातुं यस्य पुरन्दरो न पुरतः शक्नोति संरम्भिणो
　　यस्य स्थाणुनिवासशालिनि गिरौ व्यापारिता बाहवः ।
यस्मात् प्राप्य पराभवं परिभवत्क्षेत्रीभवन्ति ग्रहाः
　　शत्रुं तस्य ममाह मानुषमहो ! हास्यस्तपस्वी भवान् ॥१०॥

अमात्यः—किं किं रामो मानुष इति । पश्य—

अधिवसन् गुरुशासनतो वनं
　　रघुपतिर्न च केवलमानुषः ।
भुवनसंहरणोदयकारणं
　　हरिरयं हरिदश्वकुलोद्भवः ॥११॥

स्थातुमिति ॥ पुरन्दरोऽपि यस्य संरम्भमात्रेण पुरोऽवस्थातुं न शक्नोति । पुरोऽवस्थानेऽप्यशक्तस्य दूरे युद्धमिति भावः । **यस्येति** ॥ आसतामिन्द्रादय यस्य बाहुवीर्यं जगदीश्वरेणाप्यनिवार्यमित्यर्थः । **यस्मादिति** ॥ परिभवत्क्षेत्रीभवन्ति भयेनैव जन्मगृहं परिः परित्यागे परित्यक्तजन्मगृहा भवन्तीत्यर्थः । पराजितानां हि जन्मगृहं परित्यज्य परगृहेषु भिक्षार्थं परिभ्रमणं दृश्यते । ग्रहाणामपि सर्वदा ज्योतिर्मण्डले परिवर्तक्रमणं दृश्यते । तेन रावणेनात्मनिमित्तपराभवहेतुको जन्मगृहपरित्याग आरोप्यते । एवंभूतस्य तस्य मम मानुषं शत्रुमाह भवान् अतः भवानयमत्यन्तहास्यो भवति । भवतस्त्वेवमभिधानमुचितमेवेत्याह—**तपस्वीति** ॥ तपस्विशब्देन शोच्यत्वं लक्ष्यत इति ॥१०॥

अधिवसन्निति ॥ अयं रघुपतिर्न केवलं मानुषः हरिर्नारायण एवायम् । विश्वात्मकस्य नारायणस्य मानुषत्वं निषेद्धुमशक्यमिति मत्वा न मानुष इत्यनुक्त्वा न केवलमानुष इत्युक्तम् । सर्वात्मनो भगवतः केवलमानुषत्वं तु नास्त्येवेति तन्निषेधः कृतः । **हरिदश्वकुलोद्भव इति** ॥ हरिदश्वस्य आदित्यस्य कुले वंशे उद्भवोऽभिव्यक्तिर्यस्य स तथोक्तः । उद्भवोऽत्राभिव्यक्तिरेव नित्यत्वादीश्वरस्य । ननु रामो नारायण एव भवतु तथाप्यसौ न देवासुरविजयिनं मां जेतुं प्रभवतीति अत आह—**भुवनसंहरणोदयकारणमिति** ॥ उदयशब्देन उत्पत्तिस्थित्योरभिधीयते । भुवनसंहरणादिसमर्थस्य कथं मज्जयासामर्थ्यमिति भावः । ननु यः स्वराज्यस्यापि भेदे तस्य भुवनसंहरणादिकर्तृत्वाभिधानमत्यन्तं हास्यमेव अत आह—**अधिवसन्निति** ॥ गुरुशासनमेव वनाधिवासे निमित्तं नाशक्तिरिति भावः ॥११॥

रावणः—किं किं केशव इति । अहो ! भयस्थानमेषः ।

जित्वा ज्यायांसं स्वात्मनो देवराजं
स्वर्गे रक्षोभिर्दूषिते मामकीनैः ।
शच्यां ग्रस्तायामप्सरोभिश्च सार्धं
विष्णोरेतावान् विक्रमः क्व प्रलीनः ॥१२॥

अमात्यः—किं किं केन जिता देवाः ।

रावणः—किं न जानासि जेतारं देवानाम् ।

अमात्यः—न जाने ।

रावणः—ननु मया ।

अमात्यः—मिथ्यैतत् ।

यमवरुणकुबेरवासवादी-
नमृतभुजो जितवान् भवानयत्नः ।

जित्वेति ॥ देवराजमित्यनेन देवसहितस्येन्द्रस्य जयो दर्शितः । स्वात्मनो ज्यायांसमित्यनेन ज्यायस्त्वस्य लोकान्तरसाधारण्यं निरस्यते । मामकीनै रक्षोभिरित्यनेन देवराजजये साक्षात्कर्तृत्वं रक्षसामेवात्मनः प्रयोजककर्तृत्वमेवेति दर्शयति । **एतावानिति** ॥ भुवनसंहारादिहेतुभूतो विक्रम इत्यर्थः । क्व प्रलीन इत्यनेन ज्यायोजयस्वर्गदूषणशचीत्रासादिसमये प्रलीनस्य विक्रमस्य सत्ता बोऽपि दुष्प्रतिपाद दूरे तस्य भुवनसंहरणादिहेतुत्वमिति भावः । विष्णोरित्यनेन दुष्टद्विषैश्वर्यादित्वेनाङ्गीकृतस्य तद्देशासन्निधानप्रयुक्तमेव स्वविक्रमाप्रकाशनमित्यपि न वक्तुं शक्यत इति दर्शितम् । **अहो ! भयस्थानमिति** ॥ अत्र काका मन्त्रमो द्रष्टव्य. ॥१२॥

एवं परिपन्थिप्राबल्यप्रतिपादनरूपे भेदोपाये निराकृतेऽप्यमात्यः प्रकारान्तरेण सीतापरिग्रहनिर्बन्धात् स्वामिनं निवर्तयितुं भेदोपायमेव प्रयुङ्क्ते—**किं किमिति** ॥ केन जिता देवा इत्यत्रायममात्यस्याशयः वीरा परेभ्य परिभवं न सहन्ते विशेषत आत्मनो न्यूनात् अतोऽस्य जानकीप्रातिकूल्यहेतुकं सन्तापमनुभवत कुसुमायुधात्पराभवो निर्विवादसिद्ध एव अतस्तत्कृतपराभवासहिष्णुत्वेन सीतामुपेक्षितर्पाति । ननु मयेत्यत्र जिता देवा इत्यनुषङ्गेण वाक्यसमाप्ति । अमात्य स्वाभिप्राय विवृणोति—**मिथ्यैतदिति** ॥

देवजयस्य मिथ्यात्वमुपपादयति—**यमेति** ॥ य एव भवान् पूर्वं यमादीनमृत-

कथमिव शिथिलीकृतः समाधिः
　　कुसुममयैः कुसुमायुधस्य बाणैः ॥१३॥

रावणः—किं किं कुसुमायुधो मां प्रहरतीति प्रतर्कः ।

अमात्यः—ननु प्रत्यक्षम् ।

रावणः—सत्यमिदं प्रत्यक्षविषयः । पश्य—

पुरां जेतुः कोपाद् धमति नयने वह्निकणिकाः
　' कथीभूतः कामः कथय कथमद्य प्रहरति ।
शरज्ज्योत्स्नाहारांशुरुचि चतुरतारभ्रु वदनं
　मनोज्ञं जानक्या जनयति विहस्तं जनमिमम् ॥१४॥

प्रभो यस्तेन जितवान् तस्यैव तवेदानीं समाधि कुसुमायुधस्य कुसुममयैर्बाणैः शिथिलीकृतश्चेत्येतदुभयं कथमिव घटते वाक्यद्वयमध्यगत. कथमिवशब्दो वाक्यार्थद्वयस्य विरोधमाह । **कुसुमायुधस्येति** ॥ अनेनायोमयशस्त्रग्रहणासामर्थ्येन सौकुमार्यातिशयो द्योत्यते । तेन च दुर्बलत्वमस्य दर्शितम् । कुसुममयैर्बाणैरित्यनेन जयसाधनस्यासारत्वं दर्शितम् । समाधिशब्देन धैर्यं लक्ष्यते । अनेन धैर्यस्य समाधिवद्दृढत्वं द्योत्यते । शिथिलीकृत इत्यनेन पूर्वं प्रबलैर्हेतुभिरशिथिलस्येदानीं दुर्बलेन हेतुना शिथिलत्वमत्यन्तविरुद्धमिति दर्शितम् । अयमभिप्रायः अहमेक एव देवेषु बलीयसो बहूँल्लोकपालानयत्नेन जितवानिति हि भवतः सिद्धान्तः । ■ देवेषु दुर्बलतमात् कुसुमायुधात् पराभवेनात्यन्तं विरुद्धः । विरोधे चान्यतरदवश्यं बाध्यते । तत्र सर्वलोकप्रत्यक्षेण स्मरसन्तापेन पूर्वं कृतोऽपि देवजयो लोकप्रत्यय नाधिरोहतीति स एव बाध्यते अतो देवजयसनुत्थयशोरक्षणार्थमिदानीं स्मरोऽपि जीयतामिति ॥१३॥

सत्यमिदमित्यत्र प्रहरणस्य प्रत्यक्षविषयत्वनिषेधार्थं काकुर्द्रष्टव्या ।

पुरामिति ॥ कामः कथं केन प्रकारेण प्रहरति । प्रहरणे साध्ये ये प्रकाराः उपायाः प्रहर्त्रादयः तेषां सर्वेषामत्र निषेधः कथमित्यनेन कृतः । अथैतदनेन स्वयोक्तः प्रहर्ता इदानीं नास्तीति दर्शयति । यतः पुरा जेतुः परमेश्वरस्य नयने कोपाद्वह्निकणिका धमति सति कथीभूतः कथमात्रेण शेषोऽभूत् । तर्हि केन कृतोऽयं सन्तापः अत आह—**शरदिति** ॥ जानक्या वदनमेव इमं जनं विहस्तं विवशं जनयति अत्र हेतुमाह—**मनोज्ञमिति** ॥ मनोज्ञत्वे हेतुः—**शरदित्यादि** ॥

अमात्यः—

अधीतवेदविद्योऽसि दायादश्च स्वयंभुवः ।
परदारास्थया किं त्वं परिवादाय कल्पसे ॥१५॥

रावणः—किमयमपि परिवादः ।

अमात्यः—नातः परः परीवादः ।

शरदि शशाङ्कादप्युज्ज्वलतरो यो नीहारांशुः तस्य छविरिव छविर्यस्य तत्तथोक्तम् । चतुरे तारे भ्रुवौ यस्य तेन । जानक्या इति ॥ सीतामुखमनुसारेणोक्तम् । यत यथा कुलीनत्वाभिमानेन पातिव्रत्यमङ्गभयादस्मदर्शनं न वर्तते अत एव मम सन्ताप इत्यर्थः ॥१४॥

एवं कुसुमायुधस्य पराजये निराकृतेऽमात्यः सीतापरिग्रहनिर्बन्धाद् दशग्रीवं निवर्तयितुं तस्य लोकापवादहेतुत्वं प्रतिपादयति—अधीतेति ॥ त्वं परदारास्थया किं परिवादाय कल्पसे । परदारास्थायाः परिवादादन्यत्फलं नास्तीति किमित्यनेन दर्शितम् । परदारास्थया न तु परदारगमनेन । यदि परदारान् गच्छेरन् तत्स्नाहरासिकसुखलाभस्तथा परापवाद सोऽन्यः स्यात् सत्र तु सीता कदाचिदपि नानुकूला भविष्यति परिवादमात्रमेव फलमवाप्स्यत इत्यभिप्रायः । कल्पसे इत्यनेनैव युष्मदर्थे सिद्धेऽपि स्वमित्युदाहरणमन्येभ्यो राक्षसेभ्यो विशेषं द्योतयितुम् । नन्वपि तुपामस्माकं तिरश्चामिव परदारगमनं परीवादहेतुर्न भवति अत आह—अधीतेति ॥ अधीता अवधृतार्थाश्च वेदाश्चत्वारो विद्याश्चतुर्दश च येन स तथोक्तः । स्वाध्यायविधिविहितस्य साङ्गवेदाध्ययनस्यार्थज्ञानपर्यन्तत्वं प्रथमसूत्रे विचार्य निर्णीतमित्यर्थावधारणमप्यत्राभ्युपगतम् । विद्यानां सङ्ख्या चान्यत्रोक्ता । यथा—"अङ्गानि वेदाश्चत्वारो मीमांसा न्यायविस्तरः । पुराणं धर्मशास्त्रं च विद्या ह्येताश्चतुर्दश ॥ आयुर्वेदो धनुर्वेदो गान्धर्वो वेद इत्यपि । अर्थवेदश्चतुर्थस्तु विद्या ह्यष्टादश स्मृता ॥" इति । अत्र विद्याशब्दो वेदव्यतिरिक्तविद्यास्थानपरः । असीति ॥ वर्तमाननिर्देशेनाविस्मरणं दर्शयति । ननु रक्षोजातीयानामस्माकं परदारगमनं न दोषः येषामेव तद्दोषः तेषामेव परीवादः अत आह—दायादश्चेति ॥ स्वयं भवतीति स्वयम्भूः । अनेन दिव्यदायादत्वेन दिव्यत्वं प्रकाश्यते । न हि रक्षःपितृसम्बन्धमात्रेण राक्षसत्वं भवति । यथाह मनुः—"माता भस्त्रा पितुः पुत्रो येन जातः स एव सः ।" अतो भवतः परदारास्थाहेतुकः परिवादो महत्येवेति भावः ॥१५॥

रावणः—यद्येवम्,

> कृतवान् विधिना शतं क्रतूना-
> मभिधेयो वचसामकर्तृकाणाम् ।
> मरुतां पतिरग्रजस्त्रिधाम्नो
> हरिदाह्वानमहल्यया किमेति ॥१६॥

अमात्यः—परिवादास्तिष्ठन्तु। किमस्माभिर्निर्शंसितः एव सर्वार्थ-साधनो धर्मः ।

परदारगमनस्य शिष्टाचरितत्वेन परिवादहेतुत्वं निराकरोति—**कृतवानिति** ॥ हरिरिन्द्रः अहल्यया अहल्याशब्देनाहूय जारेत्येवरूपेण शब्देन मखे याज्ञिकैरपि क्रियमाणमाह्वानं किमेति अभ्युपैति कथंस्वेनाङ्गीकरोति । यदि परदारगमनं दोषः स्यात् तर्हि याज्ञिकानामेवमाह्वानं ईदृशाङ्गीकारश्च न घटेत इत्युभयम्। प्रत्युत याज्ञिकानामेवमाह्वानं परदारगमनस्य वेदाभ्यनुज्ञानं दर्शयति । अधीतवेदविषयस्य परदारगमनेन परिवादो भवति यदुक्तं तत्राह। **विधिना क्रतूनां शतं कृतवा-निति** ॥ इह जातिदुष्ट कर्माधिकारोऽस्तीत्यनुष्ठानेनार्थज्ञानमाक्षिप्यते । तथा चानधीतवेदस्यार्थज्ञानेऽधिकारोऽस्तीत्यर्थज्ञानेनाध्ययनं प्रयुज्यते अधीतवेद-विषयेण साम्येऽप्यस्मत् क्रत्वनुष्ठानमिन्द्रस्याधिक्यमिति भावः । दायादश्च स्वयमुत इति यदुक्तं तत्राह—**त्रिधाम्नोऽग्रज इति** ॥ यस्य नाभिपद्मनः महाऽऽविरासीत् तस्य विष्णोरग्रज इन्द्रः न कनीयान् पुत्रो वा । अस्माकं तु मत्पुत्रत्वमपि न मुख्यमिति भावः । विशेषान्तरं दर्शयति—**अकर्तृकाणां वचसां** वेदानामभिधेय इति । यदि वेदानां कर्ता स्यात्तदा भारतादीनां कर्ता वेदव्यासादिरिव स्मर्येत । न च स स्मर्यते काठकादिसमाख्या तु प्रवचनादप्यु-पपद्यते इति वेदानामकर्तृकत्वम् । इह स्तोत्रशस्त्रादिषु स्तोत्रप्रत्ययेनाभिधानेन होत्र-समये चोदनया विविधयज्ञेषु कर्माङ्गतया विधेयत्वेनार्थवादेषु कर्मप्ररोचनातोऽन्यथा प्रशंसयापि मधुपानिषेधार्थं द्रष्टव्यम् । **मरुतां पतिः** ॥ अनेनेन्द्रस्य भूपहत्या दोष्यते । एवं धार्मिकत्वेन महाकुलीनत्वेन वेदाभिधेयत्वेन च याज्ञिकैराहूतस्य इन्द्रस्य परदारगमनभूयस्त्वादि स्तुतिरेवमेव । अस्माकं विविधतिरेषणाचारात् परिहारस्य कृते न्युनमपमानमिति इमामेवाभिप्रायः ॥१६॥

एवं परदारगमनस्य परिवादहेतुत्वे निराकृते "न मांसभक्षणे दोषो न मद्ये

रावणः—नयज्ञ ! ननु साध्यापेक्षः साधनपरिग्रहः । पश्य—

यदि सुरपदकाङ्क्षा वज्रिणो वज्रपाता-
दसिरविकृतधारश्चन्द्रहासः सखा मे ।
तव विरमतु धर्मः साधनं दुर्बलानां
बलवत इव पथ्यं सर्वमस्मद्विधस्य ॥१७॥

अमात्यः—तथाविधैव स्वामिनः शक्तिः । शक्तिमतां भवद्विधानां

न च मैथुने । प्रवृत्तिरेषा भूतानां निवृत्तिस्तु महाफला ॥" इति मनुवचनेन सर्वेषामेव भूतानां परदारगमनादिनिवृत्तिपूर्वकं स्वधर्ममनुतिष्ठतां स्वर्गादिश्रेयसिद्धिरित्यस्मज्जातीयानामपि स्वधर्मपरित्यागो न युक्त इत्यभिप्रायेणाह—**किमिति** ॥ **नयज्ञेति** ॥ विपरीतलक्षणया सम्बोधनम् । ननु साध्यापेक्षसाधनपरिग्रह इत्यनेनोपायानामनियमो दर्शितः । तथोक्तम्—"उपायानां तु नियमो नावश्यमवतिष्ठते । उपायानापि ये देवास्तानुपायान् प्रचक्षते ॥" इति ।

धर्मादन्येन बलीयसोपायेन फलसिद्धिं दर्शयति—**यदीति** ॥ वज्रिणो वज्रपातादविकृतधार इत्यनेन चन्द्रहासस्य सुरपराक्रमेण सामर्थ्यं दर्शितम् । चन्द्रहासः सखेत्यनेन देशकालद्रव्यमन्त्रतन्त्रर्त्विक्पुरोहितादिपरतन्त्रस्वाना-तत्फलदायिनोऽपरिहार्यवैकल्याद्धर्माच्चन्द्रहासस्यानेकरूपस्य लघुतरत्वं दर्शितम् । अत आस्तां धर्मकथेत्याह—**तवेति** ॥ अनेन सुरपदं साधयितुमसमर्थानामेव धर्मः साधनमित्याह—**साधनमिति** ॥ नन्वेवं हिंसारूपेण धर्मेण सुरपदं साधयतस्तव कालान्तरे प्रत्यवायो भविष्यतीत्यत आह—**अस्मद्विधस्य सर्वं पथ्यमिति** ॥ पराक्रमेण दण्डधरमपि जेतुं समर्थेन मया प्रत्यवायोऽपि सुपरिहर इत्यभिप्रायः । यथा बलवतः प्रभूताग्निबलस्यापथ्यमप्यपथ्यफलं न करोतीत्यर्थः ॥१७॥

तथाविधैवेति ॥ देवस्य शक्तिः सकलाभीष्टसम्पादयित्री नात्र संशय इत्येवकारेण दर्शितं तथापि साध्वाचारपरित्यागो न युक्त इत्यभिप्रायेणाह—**शक्तिमतामिति** ॥ साधूनामाचारः साध्वाचारः । **भवद्विधानामिति** ॥ सम्बन्धमात्रविवक्षया प्रयुक्ता षष्ठी सम्बन्धविशेषे कर्तृकर्मभावे पर्यवस्यति । भवद्विधैः साध्वाचारः परित्यक्त इति यत्तत् युक्तं भाति वाक्यपर्यवसानम् । अयुक्तत्वे हेतुः शक्तिमतामिति । यतः शक्तिमतां साध्वाचारो महते भूयसे श्रेयसे तस्मात्तत्परित्यागो न युक्तः । किञ्च लोकः साध्वाचारपरित्यागेऽयमसाधुरिति सततं विद्यमानस्यापि गुणस्याभावं मन्येत इत्य-

साध्वाचारः परित्यक्तः । ननु राजर्षिवृत्तपरायणे रामे साधुत्वमुपेक्षणीयम् ।

रावणः—किं किं रामः साधुरिति । पश्य—

येनानीयत ताटका यमपदं भित्त्वा स्थितिं धन्विनां
छद्मं यः समधत्त वालिनि शरं दत्तेक्षणे भ्रातरि ।
स क्षात्रं च धनुर्जटाश्च यमिनां वोढा विरुद्धं मिथो
रामः साधुरसाधवो वयमहो! बालाः परप्रत्ययाः ॥१८॥

भिप्राय । न केवलमात्मनोऽसाध्वाचारः दाशरथेर्धर्मदारापहरणेन साध्वाचारोपरोधोऽपि कृत । तदिदमत्यन्तमयुक्तमित्यभिप्रायेणाह—नन्विति ॥ किमोऽर्थे ननुः । रामे यदसाधुत्वं तदप्युपेक्षणीय परित्याज्य किम् । ननु रामे साधुत्वमेव नास्ति अत आह—राजर्षीति ॥ वने धर्मदारैस्सह तपश्चरणं राजर्षिवृत्त तस्मिन्परायणेऽनन्यबुद्ध्या तदनुष्ठानतत्पर इत्यर्थः । आत्मनस्साध्वाचारपरित्यागे शक्तिमत्त्वं हेतुरस्तु अन्येषां साध्वाचारोपरोधे द्वेषादृते नान्यो हेतुरस्तीत्यभिप्राय ।

येनेति ॥ येन धन्विना स्थितिर्मर्यादा । "मत्त प्रमत्तमुन्मत्त सुप्त बाल स्त्रिय जडम् । प्रपन्न विरथं भीतं न रिपु हन्ति धर्मवित् ॥" इति नियमिना भित्त्वा ताटका यमपदमनीयत तथा यो भ्रातरि सुग्रीवे दत्तेक्षणे दत्त निहितमीक्षणं येन वालिना तथाभूते वालिनि छद्म भयादन्तर्हितस्सन् शर समधत्त । शरसन्धानेन तत्कार्यभूतो निग्रहो लक्ष्यते । अत्रापि धन्विनां स्थितिं भित्त्वेत्यनुषज्यते । अधर्मोन्मुखत्वरूपो मर्यादाभङ्गः । ननु रामस्य सकलोऽप्यय दोषः तपसा विनश्यतीत्यत आह—क्षात्रमिति ॥ क्षात्र धनु ऊढमित्यनेन तपोविरुद्ध हिंसादिकमुपलक्ष्यते । यमिनां जटाश्चेत्यनेन तपस्विना वेषमात्र परिगृहीत न तु नियमादिकमिति द्योत्यते। तद्दर्शनसमयेऽन्योन्यविरुद्धवस्तुदर्शनमत्र विरोध । न तु सहानवस्थानादिलक्षण. । रामस्साधुरित्यन्वय । वयमसाधव. । अत्र साधुत्वासाधुत्वयोर्विरोधान्निषेधार्थकाकुर्द्रष्टव्या । परप्रत्यया इति ॥ स्वार्थप्रत्यक्षा परशब्देन परवचन लक्ष्यते । परवचन प्रत्ययः प्रमाण साधुत्वादिज्ञाने येषां ते तथोक्ता । अनेन स्वयमेव वस्तुतत्त्वावधारणे सामर्थ्याभावो दर्शित । परशब्देन परगतस्वार्थपरत्वादिविशेषापरिज्ञानात् तत्र साधुत्वासाधुत्वयोर्विपर्यस्तत्वं दर्शितम् । अत एव बाला इत्युक्तम् ॥१८॥

अमात्यः—देव ! ममैतावानधिकारः ।
रावणः—कथय कस्तवाधिकारः ।
अमात्यः—त्रिवर्गप्रापणम् ।
रावणः—कस्त्रिवर्गः ।
अमात्यः—धर्मार्थकामाः ।
रावणः—विभज्य कथय ।
अमात्यः—धर्मः ।
रावणः—

दण्ड्यानां दण्डनोद्विग्नो दण्डैर्मे दण्ड्यते यमः ।
स्वर्गैश्वर्यं मदायत्तं धर्मं किं सञ्चिनोम्यहम् ॥१६॥

कस्ततोऽन्यः ।

कथयेति ॥ अधिक्रियत इत्यधिकृतः कर्माधिकारः । पूर्वं जानकीसङ्गमोपायनिरूपणार्थं तूर्णमाहूयतामित्यनेनामात्य आहूतः । तेनैतत्प्रतिपादितः सीतासङ्गमस्याप्युपायोऽर्कस्य निराकृतम् । ममैतावानधिकार इति तदुक्ताधिकारप्रसङ्गेन तस्य सीतासङ्गमोपायचिन्ताधिकारमापादयितुं कस्तवाधिकार इति प्रश्नः कृतः । त्रिवर्गप्रापणमित्यादि धर्म इत्यन्तं सुगमम् ।

दण्ड्यानामिति ॥ अहं धर्मं किं किमर्थं सञ्चिनोमि । इह तव विरमतु धर्म इत्यनेनामेन धर्मानुष्ठानस्य नैफल्यं कामपुरुषार्थेऽमात्यस्याधिकारं परिशेषयितुमनूद्यत इत्यपीतिरुक्तम् । तत्रोपात्तदुरितक्षयफलानां कृच्छ्रचान्द्रायणादीनामकरणायथाकरणनिमित्तप्रत्यवायपरिहारफलानां नित्यनैमित्तिकानां चानुष्ठानस्य वैफल्यमाह—**दण्ड्यानामिति** ॥ न केवलं यमोऽस्मद्दण्डने न शक्तः अपि तु मे दण्डैः मया कृतैर्दण्डनैर्मे सैन्यैर्वा यमो दण्ड्यते च । दण्डनस्य वर्तमानत्वेन कारागृहबन्धनादिरूपदण्डनस्य प्रत्यक्षत्वं दर्शितम् । यमदण्डने हेतुमाह—**दण्ड्यानां दण्डनोद्विग्न इति** ॥ अतो मयि शासितरि सति दण्ड्यदण्डनम् ममाधिकार इति मत्वा तदर्थमुद्युक्तः । अत एव मया दण्ड्यते अयमप्यन्येन दण्ड्यदण्डनाप्रकिशा पापीयोभिरसुरैः वर्तितव्यं अन्ये दण्डनीयाः यत्र न कोऽपि पापीयोदण्डनस्य फलं चानेनानुभविष्यामिति बुद्ध्या मया दण्ड्यत इत्यर्थः । यानि स्वर्गादिफलानि यागादिकर्माणि तदनुष्ठानमपि विफलमित्याह—**स्वर्गेति** ॥१६॥

अमात्यः—अर्थः ।
रावणः—किमर्थेन साध्यम् ।
अमात्यः—कोशदण्डयोरभ्युच्छ्रयः ।
रावणः—

दण्डो मे रजनिचरा नभश्चरन्तः
कोशो मे भवति गुरुः कुबेर एव ।
आयत्तं मयि जगतां त्रयं समग्रं
भूतार्थं कथय करोति किं ममार्थः ॥२०॥

कः पश्चिमः ।
अमात्यः—कामः ।
रावणः—तदर्थिनो वयम् । तेन ममाभिलाषः पूरणीयः ।

कोशदण्डयोरभ्युच्छ्रयस्य सिद्धत्वं दर्शयति—**दण्ड इति** ॥ दण्डः सैन्यम् । रजनिचरा इत्यनेन सर्वप्राणिनामुपरतिकाले रजन्यामपि सञ्चरणेनोत्साहसम्पन्नत्वं दर्शितम् । नभश्चरन्त इत्यनेन सर्वत्राप्रतिहतसञ्चारत्वं दर्शितम् । **मे कोशः कुबेर एवेति** ॥ कुबेरस्य कोशत्वारोपणेन तदीयमहापद्मादिनिधिसर्वस्वस्यापि आत्माधीनत्वं दर्शितम् । गुरुर्ज्यायान् अनेन तदीये धने आत्मनोऽपि स्वत्वं दर्शितम् । कोशदण्डयोर्हि फलं जगद्विजयः तदपि सिद्धमेवेत्याह—**आयत्तमिति** ॥ यदुक्तादन्यद् दुर्गनगरप्रासादादिनिर्माणमर्थसाध्यं तदपि सर्वं सिद्धमेवेत्याह—**समग्रं भूतार्थमिति** ॥ भूतस्सिद्धोऽर्थः प्रयोजनं यस्य तद् भूतार्थम् । प्रयोजनं चार्थसाध्यप्रासादाद्युपभोगोऽभिप्रेतः । अतो ममार्थः किञ्चिदपि न करोति कृते करणायोगात् । यतोऽस्यदन्यदर्थसाध्यमास्ते तत्कथयेत्युपस्कृत्य व्याख्येयम् ॥२०॥

काम इति ॥ काम्यत इति कामः कामपुरुषार्थः कान्तासम्भोगादयः । अथानया प्रश्नोत्तरपरम्परया अमात्येन स्वाधिकारत्वेन कामपुरुषार्थसम्पादनेऽभीष्टे साधोपायेन तमभिनन्द्य सीतासङ्गमोपाये नयवत्कोपायचतुष्टयप्रयोगनिपुण तममात्यं प्रवर्तयितुं कामपुरुषार्थस्य साध्यत्वं तत्साधने साहाय्यापेक्षां चाह—**तदर्थिन इत्यादिना** ॥ तदर्थिन इत्यत्र तु मत्वर्थीयस्याभावात् क्लीबत्वं विवक्षितम् । तेन च दिनानिशं तदभ्यर्थनेकशीलत्वमत्यन्तसन्तापातिशयः प्रदर्शितः । धर्मार्थयोरिवात्मनैव

अमात्यः—तत्राप्यातिशये मनः कर्तव्यम् ।

रावणः—तथैव क्रियते ।

अमात्यः—यद्येवम्,

अनया कृतमन्यभुक्तया
वसुधागोचरया विरक्तया ।
अतिशायि महेन्द्रयोषितां
वपुषा किं न तवावरोधनम् ॥२१॥

कामपुरुषार्थप्रसाधनाय न पर्याप्तमिति च द्योत्यते । अथ विस्पष्टं तत्र साहायक प्रार्थ्यते—तेनेति ॥ तेन कामेन ममाभिलाषो भवता पूरणीय इत्यर्थः । अभिलाषस्य पूरणम् अभिलाषविषयप्रापणम् । अयमभिप्रायः । यस्मिन् भवता स्वाधिकारत्वेन स्वयमेव प्रयतितव्यं तदेव मयाभ्यर्थ्यते तदर्थमेव च मयाहूत इति । अथामात्य. स्वामिना वैदेहीसङ्गमोपायचिन्तायां ससान्त्वमभ्यर्थितस्सन् सीतासङ्गमस्य दुःखोदर्कत्वं पूर्वमेव प्रतिपादितं दुरुपायत्वं तु प्रतिपाद्यमानमस्य रागान्धतया न मत्वयारस्यदमित्येतद् द्वयमपि न वक्तव्यमिति निश्चित्य सान्त्वया अननुरूपत्वप्रतिपादनेन तत्सङ्गमोपायचिन्ता प्रत्याख्यातुमारभते—तत्रापीति ॥ यथा धर्मार्थयोर्वर्णाश्रमादिविभागेन व्यवस्था तथा कामेऽपीत्यपिशब्देन दर्शितम् । सौन्दर्यादिभिरन्याङ्गनाभ्योऽतिशायिनि स्त्रीरत्ने मनः कर्तव्यमित्यर्थः । तथैवेति ॥ अतिशायिन्येव स्त्रीरत्ने मनः नियत इत्यर्थ. ।

यद्येवमिति ॥ यद्यतिशायिनि स्त्रीरत्नेऽभिलाषः तर्हि अनया कृतम् । कृतमित्यव्यय निषेधार्थम् । तर्हि जानक्यामभिलाषो न समुचितः अनुचितविषयप्रवृत्तस्याभिलाषस्य पूरणे न ममाधिकारः प्रत्युत ततो भवन्तं निवर्तयितुमेवोपायोऽन्वेष्टव्य इति भावः । अतिशयाभाव दर्शयति—वसुधागोचरयेति ॥ वसुधा गोचर. आश्रयो यस्यास्सा तथोक्ता । अनेन मानुषीत्युक्तं भवति । स्वदधीनाभ्यो दिव्याङ्गनाभ्योऽस्या मनुष्यजातीयत्वेनैव तावन्महानपकर्ष इत्यभिप्रायः । यदि मनुष्याङ्गनापि कन्यका भवेत् तदा तस्याः परिग्रहः समुचितः अयं त्वन्येन चिरकालमुपभुक्ता इत्यस्थान एव भवतोऽभिनिवेश इत्यभिप्रायेणाह—अन्यभुक्तयेति ॥ यद्यन्यभुक्तापि रक्ता भवेत् तदा तस्येऽपि पूर्वोक्तं दोषद्वयम् । इयं तु भवत्यत्यन्तविरक्ता इत्यत्रमजानद यथारत्यामनुराग इत्यभिप्रायेणाह—विरक्त-

रावणः—मूढ ! नात्र परः प्रमाणम् ।

परभुक्तरसा पद्मा परं रत्नं धराकरम् ।
भारती च विरक्तेति त्यज्यते किमयं नयः ॥२२॥

अमात्यः—(आत्मगतम्) अतः परमायुधानि गतिः । प्रज्ञासाह-
सर्यमतिक्रान्तो देवः ।

येति ॥ एवं तयोन्यां लोकोत्तरगुणशालिनीं काञ्चिदसमदभिलापयोग्यां कथयेत्यत आह—तथावरोधनम् ॥ मण्डोदर्याद्या भार्याः । वपुषा महेन्द्रयोषितामतिशायि न किमिति ॥ तवावरोधनस्य महेन्द्रयोषित एव स्पर्धार्हाः न तु मनुष्याङ्गना इत्यपि द्योतयितुं महेन्द्रयोषितां प्रतियोगित्वेनोपादानम् । अतः परिपूर्ण एव भवतः काम इति न तत्प्रापणेऽस्माभिः यत्नः कार्य इत्यभिप्रायः ॥२१॥

अथ स्वाभिप्रायाननुरूपवचनमाकर्ण्य दशग्रीवः कुपितो भूत्वा प्रत्याचष्टे—मूर्खेति ॥ मूर्ख ! कामस्वभावानभिज्ञ ! नात्र कामे परः परोपदेशः प्रमाणम् । परशब्देन स्वार्थमजहता परोपदेशो लक्ष्यते । इह कस्याचित् कस्याञ्चित् स्वत एवाभिलाषो भवति । न हि कश्चिदपि कुत्राभिलाषः कर्तव्य इति परं प्रति परिपृच्छति । नापि सौन्दर्यादिगुणसम्पन्ने स्त्रीरत्ने परेणोपदिश्यमानेऽपि नियमेनाभिलाष उत्पद्यमानो दृश्यते । दृश्यते च सौन्दर्यादिरहितायामपि स्त्रियां कस्याचिदभिलाषः यथेन्द्रस्याहल्यायामिति ।

परभुक्तेत्येतन्निराकरोति—परेति ॥ पद्मा धनधान्यादिसम्पदधिष्ठात्री देवता धनधान्यादिभिरन्यैरेव तस्या भोगः सा परैर्भुक्तेति किं त्यज्यते । पित्रा भुक्ता पुत्रेणापि परिगृह्यमाणा दृश्यते किं पुनरन्यैरित्यभिप्रायः । वसुधागोचरत्वेनैतन्निराकरोति—परमिति ॥ धरा आकरो यस्य तद्धराकरम् । परमुत्कृष्टं सर्वकान्तपद्मरागवैदूर्यादि तदपि धराकरमिति किं त्यज्यते प्रत्युत अलङ्क्रियत एव । विरक्तेत्येतन्निराकरोति—भारतीति ॥ भारती कविगाथ्याख्यानवादजल्पवितण्डानयप्रवहारादधिष्ठात्री देवता सा बहुभिरन्यैरभिरभ्यर्थमानापि कदाचित् कञ्चिदनुगृह्णातीति तत्प्रसादस्यानीत्करत्वमभिप्रेत्य विरक्तेत्युक्तम् । सापि विरक्तेति किं त्यज्यते । सर्वदा सर्वप्रकारेण सर्वैः सेव्यत एव । अत एवं ततोऽयं नयः । अयमित्यनेन जानकीविषयोऽभिलाषः परामृश्यते । अयमभिलाषो नयः न्याय्य इति यावत् ॥२२॥

अथामात्यः स्वामिनं कुपितं दृष्ट्वा स्वगतमेव विमृशति—अतः परमिति ॥ गतिरुपायः । प्रज्ञामन्त्रं कार्यं यद्वन्मया हितमुपदिष्टं तत्पराकाष्ठेने दुस्साहसं प्रज्ञाम

रावणः--गच्छ, रामवार्ताववोधनार्थं साम्प्रतं चारानाज्ञापय ।

अमात्यः—यदाज्ञापयति देवः ।

न भयेन युधो न पक्षपातात्
तव शत्राविदमुक्तमप्रियं ते ।
असिमर्पयतोऽपि कण्ठदेशे
सुजनः शंसति पथ्यमेव भर्तुः ॥२३॥

गतिरभूत् । यद्यत्र पर पूर्वोक्तसकलदुस्तर्कखण्डनेनास्मदीय सिद्धान्तं स्थापयिष्यामि ततोऽस्यास्मदमने आयुधेभ्योऽन्या काचित् गतिर्नास्ति । तथा चास्मत्सिद्धान्तसमर्थनफलमस्मात्पापीयसो विनाश एव । स च पूर्वमस्मदधिकारभङ्गभयादङ्गीकृत. । अनुष्ठितश्चाधिकार. । अतोऽस्माभि. पूर्वं श्रेयस्करत्वेन निरूपितो यो रामादिनाश स यथास्मत्कुलोचितस्वामिहितोपदेशकरणेन निर्दोषत्वादङ्गीकर्तव्यः । तस्मादचिरेण का॰न राघवशरजधारातीर्थस्नानपूर्वकमेकान्तविध्वंसिनमिम देह परित्यज्य श्रेयः प्राप्स्यामीत्येतत् सर्वमभिप्रेत्य अस. परमायुधानि गतिरित्युक्तम् । प्रयासाश्चर्यमतिक्रान्त इत्यनेन स्वामात्यबुद्ध्या निग्रहाकरण निरस्यते । अथ दशग्रीव. स्वाभिलषितसाधनाननुकूल तमाज्ञाय कुपितो भूत्वा विसर्जयति । गच्छेति ॥

अथामात्यश्चरानियोगार्थमाज्ञापितस्सन् गमनावकाशलाभेन कृतार्थो भूत्वा शत्रुपक्षपातादिकं स्वापराधं परिहरन्नाह—न भयेनेति ॥ यदिद तवाप्रियमुक्तम् मयेत्यर्थात् सिध्यति । हितमुपदिष्टमिति वक्तव्ये रावणबुद्ध्या अप्रियमित्युक्तम् । तत्तव शत्रौ मे पक्षपातान्नापि मे युद्धाद्भयेन च । किन्तु त्वयि पक्षपातादेवेत्यर्थात्सिध्यति । सीताप्रदानोपदेशस्य शत्रुपक्षपातो युद्धाद्भय च हेतुत्वेन सम्भावितमित्युभयमपि निषेध कृतः । स्वामिपक्षपात एव हेतुरित्येतदर्थान्तरन्यासेनोपपादयति—असिमिति ॥ सुजनो भर्तुः पथ्य हितमेव शंसति न तु कदाचिदपि प्रियमप्यहित शंसति इत्येवशब्देन दर्शितम् । भर्तुरित्यनेन वृत्तिदानहेतुकमुपकर्तृत्व घोत्यते । सुजन इत्यनेन उपकाराविस्मरण दर्शितम् । सुजनस्य भर्तृहितोपदेशित्व न केनापि हेतुना निवर्त्यत इत्याह—असिं कण्ठदेशेऽर्पयतोऽपीति ॥ हिताहितविचारशून्येनापि भर्त्राप्रियश्रवणकुपितेन निग्रहाय कण्ठदेशेऽसावर्पितेऽपि न प्रियवचनेनात्मान विमोचयितुमिच्छति तदात्मात्मविनाशमविगणय्य भर्तृहितमेव करोतीत्यभिप्राय. ॥२३॥

(निष्क्रान्तः)

रावणः—वर्षवर ! अशोकवनिकामार्गमादेशय ।

वर्षवरः—यदाज्ञापयति महाराजः । इत इतः ।

(उभावुद्यानप्रवेशं रूपयतः)

रावणः—(सर्वतो विलोक्य) अहो ! परिचयपरवशता चित्तस्य । अत्रासीनापि सीता रामतपोवनमेव चिन्तयति । अत्र हि,

एते स्वर्गविभूषणं विटपिनो मन्दाकिनीरोधसो
धीरं पश्यति देवभर्तरि महीं नेतुं मयोन्मूलिताः ।
एष्वाचुम्बति राजहंसमिथुनं हेमाम्बुजान्येकतो
दृष्ट्वा पल्लवमेकतः सकलिकं माद्यन्ति पुंस्कोकिलाः॥२८॥

अथ दशग्रीवः वर्षवरेण सहाशोकवनिकां प्रविश्यातिमनोहरं तदाभोगमालोक्य तस्य वैदेहीकुतूहलहेतुत्वाभावेन परिखिन्नो भूत्वाह—अहो ! इति ॥ परिचयः परिचयवासना तया कृतेन परिचिते वस्तुनि औत्सुक्येन यत्पारवश्यं परिचितवस्त्वधीनत्वं तद् अहो ! अधिकं सत् । अधिकत्वं चात्र मनोहरैरपि पदार्थान्तरैरस्य दुरपनयत्वम् ।

एतदेवोपपादयति—अत्रेति ॥ अत्रेत्यनेन प्रत्यक्षदृश्यमानरामणीयक-विशिष्टत्वेन स्थानस्योपादानम् । आसीनापीत्यनेन स्थानाभोगदर्शननैरन्तर्यं दर्शितम् । रामशब्देनात्युज्ज्वलाभरणादिभिः स्वरूपतश्च कमनीयतमस्यात्मनो दर्शनेनानीहरामपरिचयपारवश्यानपगमस्यातिकष्टत्वं सूच्यते । तपोवनमित्यनेन तपस्विनां भोगनिरपेक्षत्वेनाशेषभोगसाधनशून्यत्वं तस्य दर्शितम् । चिन्तयतीति ॥ वर्तमाननिर्देशेन परिचयपारवश्यस्य तदवस्थत्वं दर्शितम् । अत्रेत्यस्याभिप्रेतं विशेषं दर्शयति—एत इति ॥ मया पूर्वं देवभर्तरि धीरं पश्यति महीं नेतुं मन्दाकिनीरोधस उन्मूलिता ये त एते विटपिनो दृश्यन्ते । देवभर्तरीत्यनेन देवैः स्वहितस्याप्युन्मूलननिरोधाशक्तिर्दर्शिता । धीरमित्यनेनाराधकेष्वपि मर्षो लक्ष्यते । स्वर्गविभूषणमिति ॥ पूर्वमेभिः स्वर्गस्य लोकान्तरोत्कृष्टत्वमभूत्, इदानीं तु लङ्काया एतैर्लोकान्तरोत्कृष्टत्वमिति दर्शितम् । एकतः राजहंसमिथुनमेषु हेमाम्बुजानि एषां कुसुमतयावस्थितानि हेममयान्यम्बुजानि आचुम्बति परिमला-घ्राणपूर्वकं मधु पिबतीत्यर्थः । एकतः पुंस्कोकिलाः पुंस्कोकिलाः

वर्षवरः—(आत्मगतम्) चम्पकसौरभ्यमिव षट्पदमाला पश्यति रावणविभवं सीता ।

रावणः—(कामवेशं निरूप्य)

जनतामशोकसहकारमञ्जरी-
शरमात्रया सरभसं भिनत्ति यः ।
अधुना स किं पुनरयुग्मसायकः
सुरलोकवृक्षसुमनःशिलीमुखः ॥२५॥

वर्षवर ! ननु सीता शिंशपाश्रिता ।

वर्षवरः—देव ! अथ किम् ।

रावणः—सीता मयि

कोकिलावान्तरजातीयवचनम् । "पुमान् स्त्रिया" इत्येकशेषः । मिथुनीभूय सकालिकं पल्लवं दृष्ट्वा माद्यन्ति । अनेनालुकाम्यपि मधुकरगानमन्दमारुतादीन्युद्दीपनविभावान्तराण्युपलक्ष्यन्ते । अत्र मिथुनशब्देन एकशेषेण च सम्भोगशृङ्गारो विप्रलम्भपोषकत्वेनोपात्त इति द्रष्टव्यम् । यत एभिर्दृश्यमानैर्भीतया कौतुकलेशोऽपि न भवति मम कथं परिचयपारम्पर्यमिति सम्बन्धः ॥२४॥

चम्पकेति ॥ षट्पदानां चम्पकेषु सान्निध्यादर्शनात् तद्विरक्तिरनुमीयते । अन्यथा रूपमपि किञ्चित्करं चित् न रोचते अहृद्यमप्यन्येषां किञ्चित्कस्याचित् आस्वाद्यं भवति । न च गन्धमात्र एवात्र हेतुः तदभावेऽपि सौरभ्यानुसरस्य दुर्निवारत्वात् । अतो जातिस्वभाव एवात्र हेतुः ।

अथ स्वानुरागसर्वर्तुसन्निधानकृतामुद्यानश्रियं वीक्ष्य द्विगुणितस्मरसन्तापस्तत्किमिति विचारयति—**जनतामिति** ॥ मात्रशब्देन एकदेशवाचिना सुरतरुकुसुमाद्यपेक्षया न्यूनत्वं लक्ष्यते । भूमिप्रभवसहकारादिकुसुमैरपि पञ्चशरमसौ ससरभसं जनतां भिनत्ति अधुना सोऽयमयुग्मसायकः पञ्चशरः पञ्चसुरतरुसुमनःशिलीमुखः सन् जनतां भिनत्तीति किं पुनरुच्यते । उत्कृष्टसाधनलाभेन तत्साध्यस्य भेदनस्यातिशयो न वर्णयितुं शक्य इत्यर्थः । अधुनेत्यनेनात्मनैव तस्य दिव्यशरसम्पत्सम्पादिता इति दर्शयति ॥२५॥

सीता मयीति ॥ अशोकवाक्ययोर्मध्ये जल्पनि मयि तिष्ठतीति दर्शनात् परपक्ष इति विशेषणपदमध्याहर्तव्यम् । मनुदिन पुरोदेशं प्राप्य निसर्गसुन्दरे रम-

नयति नयने सावज्ञं मां करोति कराचृतां
श्रुतिमसहना श्रोत्रानन्दं वचो मयि जल्पति ।
विलपति पुरो रामं बद्धाञ्जलौ मयि तिष्ठति
प्रतिदिनमहं जाने नास्याः प्रसादनसाधनम् ॥२६॥

(ततः प्रविशति शिंशपाश्रिता सीता लतावलयान्तरिता मण्डोदरी चेटी च)

सीता—अहो ! रक्खसजादीणं णिग्घिणदा ।
अहो ! राक्षसजातीनां निर्घृणता ।

मण्डोदरी—हञ्जे ! एसो महाराओ । चिंतिदं दाणिं पेक्खिदव्वं संवुत्तं ।
हञ्जे ! एष महाराजः । चिन्तितमिदानीं प्रेक्षितव्यं संवृत्तम् ।

रावणः—(उपेत्य) ननु देवि !

धीयवेषाभरणे च मयि सानुरागं पश्यति सति सीता सावज्ञ नयने नयनद्वय मा नयति प्रापयति । अत्र सावज्ञत्वं विधेयम् । सहसा मद्दर्शने सति सावज्ञा भूत्वा पराङ्मुखी भवतीत्यर्थः । तथा पराङ्मुखस्यास्तस्याः आभिमुख्यसम्पादनार्थम् "उन्नमय्य नमय वदनाम्भोजमुत्तिष्ठ बाले ! मालेयाद्रौ कुरु कुचतटीं बारि गाहस्व गात्रम्" इत्यादि श्रोत्रानन्दं वचो मयि जल्पति सति श्रुतिं कर्णद्वयं कराभ्यामावृतां करोति । अत्र हेतुः—असहनेति ॥ एवं वचसो वैफल्ये जाने प्रणाम एव प्रसादनसाधनमिति मत्वा बद्धाञ्जलौ मयि पुरस्तिष्ठति सत्यत्यन्त परोक्षं रामं विलपति । आर्यपुत्र ! अनन्यशरणां मामस्मादतिघोराद्व्यसनात्परित्रायस्वेत्यादयो विलापाः । मत उक्तानां विपरीतमाध्यहेतुत्वम् अतः प्रतिदिनमभ्यस्यत्रप्यस्याः प्रसादनसाधन किमिति न जाने इति ॥२६॥

अथ सीताविचक्षोभनाभिर्निशाचरीभिः क्रियमाणायाः पीडायाः दुरन्तत्वमनुचिन्त्य सीता निरूपयति—अहो ! राक्षसजातीनां निर्घृणतेति ॥ यत्र आसां दयालेशोऽपि नास्ति अतो दुरन्तत्वमस्य व्यसनस्येति । अथ मण्डोदर्याह—एष महाराजः । चिन्तितमिदानीं प्रेक्षितव्यं संवृत्तम् ॥ विरक्तायाः सीतायाः महाराजस्य मदनचापलं प्रेक्ष्यापहसिष्याव इति यच्चिन्तितं तत् प्रेक्षितव्यमिदानीं संवृत्तम् । ननु देवीत्यत्र सम्बुद्धया यत्किञ्चिद्वक्तुमारभत इति विज्ञाय

सीता—(आत्मगतम्) किं णु खु पावो भणिस्सदि ।
किं नु खलु पापो भणिष्यति ।

रावणः—देवि !

स्नात्वा गङ्गापयसि विहितोपायना कल्पवृक्षैः
कैलासे वा शिखरिणि वने नन्दने वा मनोज्ञे ।
दुष्प्रापां यः सुतनु ! तपसा निर्विश स्वर्गलक्ष्मीं
पातिव्रत्यं परिघ इव ते स्वर्गमार्गं रुणद्धि ॥२७॥

सीता—अयं दे सग्गमग्गं अज्जउत्तं अणुव्वदा णरअं एव्व पविसिदु-
कामह्मि ।
अयं ते स्वर्गमार्गम् आर्यपुत्रमनुव्रता नरकमेव प्रवेष्टु-
कामास्मि ।

रावणः—देवि ! तव कारणात् सर्वमन्त पुरं त्यजामि ।

मण्डोदरी—सुमरदु सुमरदु दाणिं महाराओ ।
स्मरतु स्मरतु इदानीं महाराजः ।

सीता निरूपयति—किं नु खलु पापो भणिष्यतीति ॥

देवीत्यादि ॥ भरमत्पुरप्रवेशात् पूर्वं रामेण सह वनवासक्लेशमनुभूतवती त्वमिह लोके तपसा दुष्प्रापां इहैव मया सह स्वर्गलक्ष्मीं निर्विश अनुभवप्रकार-मार—स्नात्वेति ॥ परिघ इव ते पातिव्रत्यं स्वर्गमार्गं रुणद्धि ॥ यथा परितो हन्यतेऽनेन रात्रेऽर्गलनिगमन परिघो रुणद्धि तथा ते पातिव्रत्य स्वर्गमपि सुख स्वर्गमार्गं रुणद्धीत्यर्थः ॥२७॥

अयं ते स्वर्गमार्गमार्यपुत्रमनुव्रता नरकमेव प्रवेष्टुकामास्मि॥ अयशब्देन सत्कार्यं नरक लक्ष्यते । त्वत्सम्बन्धिस्वर्गो नरकमेव आर्यपुत्रसम्बन्धात् मम नरकमपि स्वर्ग एवेति । देवीति ॥ तव कारणात् ॥ त्वत्सम्बन्धिन कारणात् । सम्बन्धश्चात्र साध्यसाधनभाव । न त्वय त्वान्त पुरत्याग । तेन साध्य मे दाम्पत्यसम्पादनम् । ल्यब्लोपे पञ्चमी । तदयमर्थः । त्वां जायात्वेन सम्पाद-यितु सर्वान्त पुरत्याग कारण परिकल्प्य सर्वम त पुर त्यजामि सम्बन्धविच्छेद करोमि वर्तमाननिर्देशेन त्यागान तरमेवाहमनुकम्पनीय इति दर्शयति । सर्वशब्देन प्रधान महिषीमपि त्यजामीति दर्शितम् । अथ मन्दोदरी सर्वशब्दश्रुतिमात्रत्वात विरुद्धोपालम्भम । स्मरतु महाराजः ॥ आत्मानमिति शेष । अनेना-

सीता—ण हि ण हि केवलं अन्तेउरं एव्व । मम किदे तुए जीविअं वि परिच्चइदव्वं भविस्सदि ।

न हि न हि केवलमन्तःपुरमेव । मम कृते त्वया जीवितमपि परित्यक्तव्यं भविष्यति ।

मण्डोदरी—अहो ! परुसवअणा मणुस्सजादी ।

अहो ! परुषवचना मनुष्यजातिः ।

रावणः—सत्यं मे जीवितं हरति कामः ।

सीता—ण हि ण हि कामादपि सुरूपो अज्जउत्तो ।

न हि न हि कामादपि सुरूप आर्यपुत्रः ।

रावणः—(प्रहस्य) हहह ! ।

युधि वनचरवृत्तेरायुधं स्नायन्धो-
स्तृणमयमधिपत्रं रावणेनेति युक्तम् ।
किसलयसुकुमारं वक्षसा येन सोढं
क्षितिधरपतिपक्षच्छेदि वज्रं मघोनः ॥२८॥

नात्मत्वं तस्य गम्यते । उन्मत्तस्यानात्मज्ञस्य तवैवंविधं प्रलपितं न किञ्चिद्दुमन्य इत्यभिप्राय । न केवलमन्तःपुरमेव मम कृते जीवितमपि परित्याज्यं भविष्यति ॥ अचिरेणार्यपुत्रस्तव जीवितं मम कृते हरिष्यतीत्यर्थः । अथ सीताभिप्रायमजानन्निव छलोक्त्यानुवदति—सत्यमिति ॥ न हि न हीत्यत्र जीवितं हरतीत्यनुपज्यते । सीता स्वाभिप्राय विवृणोति—कामादपि सुरूप आर्यपुत्र एव जीवितं हरतीति ।

अथ कुमन्तायेन वचनवृत्तिविशेषेण सान्त्वहासपूर्वकं सीतावचनमधिक्षिपति—युधीति ॥ मयेत्यनुक्त्वा रावणेनेति स्वनामकीर्तनं आत्मनो लोकोत्कृष्टत्वमव गमयतीत्यर्थान्तरसङ्क्रमितवाच्योऽयम् । वनचरवृत्तेरित्यनेन राजधर्माभावो दर्शितः । स्नायन्धोरित्यनेन जातिमात्रोपजीवित्वं दर्शितम् । तेन सकलक्षात्रधर्माभावो दर्शितः । वाक्षा यचितामसहनस्यासंभावनामुपपादयति—किसलयेति ॥ किसलयसुकुमारमिति क्रियाविशेषणम् । सोढमित्यत्र धारणमात्र विवक्षितम् । येन वक्षसा किसलयस्पर्शवन्मृदुतममिन्द्रस्य वज्रं धृतमित्यर्थः । कर्त्रा

मण्डोदरी—को णु खु महाराअस्स उवक्कमो । केण वि एसा अणुणअं ण गेह्णइ ।
को नु खलु महाराजस्योपक्रमः । केनापि एषा अनुनयं न गृह्णाति ।

रावणः—देवि ! अयमञ्जलिः ।

गन्धर्वदैत्यगगनेचरयक्षनाग-
कन्यासनाथमवरोधजनमस्मदीयम् ।
सर्वस्वमेव तव सुन्दरि ! दासकृत्य-
मालम्बते यदि तवास्ति मयि प्रसादः ॥२९॥

मण्डोदरी—इदं वि इमाए अहं करिस्सम् । अण्णं जणं ण जाणामि ।
इदमप्यस्या अहं करिष्ये । अन्यं जनं न जानामि ।

चेटी—पेक्खदु पेक्खदु भट्टिणी । सव्वभाअविणिबद्धेहिं अञ्जलिपुडेहिं विरलप्फुल्लविसहरो विअ महासमुद्दो भट्टा ।
पश्यतु पश्यतु भट्टिनी । सर्वभागविनिबद्धैः अञ्जलिपुटैः विरलोत्फुल्लविसधर इव महासमुद्रो भर्ता ।

क्रियायां महापार्श्वमात्रस्य करणत्वात् वचसेति करणनिर्देशः सहनक्रियायां बुद्धिपूर्वकत्वमपगमयति । तेन राक्षेन्द्र वचनस्य प्रतिहनने क्रियमाणे वचोभेदनभयादिस्यन्येषां प्रतिभानीति मत्वा वचसेव सोढम् । विनिधरपतिपक्षश्चेदीलनेनान्यथाकुपठरातिरेवं दर्शितम् ॥२८॥

को नु खलु महाराजस्योपक्रमः ॥ केनाप्येषानुनयं न गृह्णाति ॥ अगृहीतानुनयायामस्यामुपेक्षा कोपोत्साहकर्मानुष्ठानं वेति भावः ।

गन्धर्वेति ॥ गगनेचराश्चारणाः अमरा वा दैत्यशब्दसमभिव्याहारादुच्यन्ते । गन्धर्वदैत्यादीनां कन्याभिस्सहास्मदीयमवरोधनं भार्याजातं दासकृत्यमालम्बते । न केवलमवरोधनमेव । सर्वस्वं मित्रामात्यावपि तव प्रसादं प्रतिपाल्येदानीमेव दासकृत्योन्मुखं वर्तत इति दर्शयितुं सर्वप्रयोगः कृतः ॥२९॥

एतत् दास्यमप्यस्याः अहं करिष्यामि ॥ अन्यं जनं न जानामि ॥ दासत्वेन न जानामीत्यर्थः । प्रेक्षतां प्रेक्षतां भट्टिनी ॥ नाटके राजमहिषी चेटया भट्टिनीत्युच्यते राजा भट्टेति । सर्वभागविनिबद्धैरञ्जलिपुटैर्विर-

मण्डोदरी—अवि णाम महाराओ अहिलासभंगेण इमस्सिं पदिव्वदाए कुपिदो ण भवे।
अपि नाम महाराजः अभिलाषभङ्गेन अस्यां पतिव्रतायां कुपितो न भवेत्।

धर्मधरः—(आत्मगतम्) एष पश्यामि।

चान्द्री कलेव शरपाण्डुरगात्रलेखा
तन्वी विभाति मिथिलाधिपतेस्तनूजा।
लक्ष्मीमयं च रचिताञ्जलिरातनोति
पद्माकरस्य विनिमीलितपङ्कजस्य ॥३०॥

रावणः—देवि! अयमनुनयसर्वस्वमञ्जलिः। (प्रणमति)

सीता—हद्धि। (पादे दूरमाक्षिपति) हा! धिक्।

सोत्फुल्लवियसधर इव समुद्रो भट्टा शोभते ॥ विमधरशब्दः पङ्कजवचनः। सर्वेषु शरीरभागेषु विनिमज्जरमन्दैरदीर्घैरञ्जलिपुटैरित्यर्थः। पङ्कजानां सकलसमुद्रप्रदेशासम्बन्धात् तस्मादयमिदमर्थमञ्जलिपुटानां बहुप्रदेशसम्बन्ध उक्तः। विलोत्फुल्लानि ईषद्विकासितानि पङ्कजानि यत्र स तथोक्तः। अपि नाम महाराजोऽस्यां पतिव्रतायामभिलाषभङ्गेन कुपितो न भवेत्॥ अभिलाषस्तत्प्रसादसम्पादनेच्छा तद्भङ्गेन। अपिनामशब्देन कोपस्य सम्भावना दर्शिता। पतिव्रतात्वाभिधानेन कोपस्यायोग्यत्वं दर्शितम्।

एष इत्यादि ॥ तन्वीशरपाण्डुरगात्रलेखाविशेषणद्वयं चन्द्रकलोपमानशीजत्वेनोक्तम्। शरपाण्डुरत्वं गात्रलेखायाः विरहजनस्वाभाविक चन्द्रकलोपमया च विशुद्धत्वातिशयो द्योत्यते। रचिताञ्जलिरित्यनेन अञ्जलिनापि विनिमीलितैः पङ्कजैस्सादृश्यं दर्शितम्। आतनोति दधातीत्यर्थः। यथा चन्द्रकलायाः पद्माकरं प्रति प्रातिकूल्यं स्वाभाविकं तथा सीतायाः ईदृशं प्रातिकूल्यं प्रसादनसाधनसहस्रैरपि नापहातुं रावणेन शक्यमर्थोऽर्थाद्गम्यते ॥३०॥

तत्र तत्र देवीति सम्बुद्ध्याभिमुख्याभावो द्योत्यते। एवं हस्तमात्रकृतेऽञ्जलिबन्धात्मके वन्दने निष्फले सर्वाङ्गसंस्पृष्टभूमि प्रणमन्नाह—देवीति ॥ अनुनयसर्वस्वमिति ॥ प्रणामे कृतेऽनुनयप्रकारस्सर्वोऽनुष्ठितो भवति। प्रणामादन्यस्योत्कृष्टस्यानुनयप्रकारस्याभावात्। अत इदानीं त्वत्प्रसाद एव मम जीविता-

मण्डोदरी—धीरा खु एसा, महाराअस्स सीसं पंकं विअ पादेण परिहरदि । सच्चं दाणिं कोलीणं पुहवीसुदा सीता पदुमणाहो रामोत्ति ।

धीरा खल्वेषा, महाराजस्य शीर्षं पङ्कमिव पादेन परिहरति । सत्यमिदानीं कौलीनं पृथिवीसुता सीता पद्मनाभो राम इति ।

वर्षवरः—राजपुत्रि ! किमुपेक्षसे महाराजस्य प्रणिपातम् ।

यित्रा यजन्ति च नमन्ति च याः शिवाय
ता देवता यमकुबेरपुरन्दराद्याः ।
यस्मै कराणि वितरन्ति विहाय मानं
सोऽयं मुहुर्नमति सुन्दरि ! मौलिभिस्त्वाम् ॥२१॥

सीता—ण हि ण हि पणिपादो । विणिपादो खु अअं ।

न हि न हि प्रणिपातः । विनिपातः खल्वयम् ।

वर्षवरः—नेयमनुनयक्षमा । (पराङ्मुख्य तिष्ठति)

सम्बन्धमिति भावः । पादयोर्दूरापपे मनाक् स्पर्शो हेतुः । स्पर्शाग्रेऽपि दर्शनाभावो हेतुः । धीरा खल्वेषा पङ्कमिव महाराजस्य शिरः परिहरति ॥ सत्यमिदानीं कौलीनं पृथिवीसुता सीता पद्मनाभो राम इति ॥ धीरेत्यनेन पृथिवीगुणस्य धैर्यस्य सीतायां सङ्क्रान्तिर्दर्शिता । पङ्कोपमानेन शिरसः पङ्कवज्जुगुप्सावहत्वं दर्शितम् । कौलीनं जनप्रवादः । पृथिवीगुणानां क्षमासहत्वादीनां दर्शनात् इदानीं जनवादस्य सत्यत्वं निश्चितमित्यर्थः । अत एव पद्मनाभो राम इत्यपि निर्धार्यते ।

प्रणिपातस्यानुपेक्षत्वे हेतुमाह—यित्रा इति ॥ यित्राः शिवाय हिताहितप्राप्तिपरिहारार्थं या यजन्ति नमन्ति च । ता देवता यमकुबेरपुरन्दराद्या यस्मै मानं विहाय शिवाय कराणि वितरन्ति नमन्ति चेत्यनुषज्यते । सोऽयं महाराजस्त्वामिदानीं मौलिभिर्नमति । एवम्भूतत्वात् तव प्रार्थनीयोऽनेन सम्बन्धः । योऽयं स्वयमागत एव पादमूलमुपगतः स्वयमाह याचते अत इदानीमुपेक्षा न युक्तेत्यर्थः अभिप्रायः ॥२१॥

न हि न हि प्रणिपातः । विनिपातः खल्वयम् ॥ प्रणामशोऽ-

रावणः—देवि ! तव पादौ मे शरणम् ।

सीता—अय्यउत्तपादाणि सरणं गच्छ ।

आर्यपुत्रपादौ शरणं गच्छ ।

रावण—(सरोषं सहसोत्थाय) किं किम् ।

वर्णेभ्यो हृतमुपभुज्य षष्ठमंशं
षाड्गुण्यं भुवि नयतां धरापतीनाम् ।
सामान्या तव जननी समुद्रनेमि-
श्चारित्रं तव किमिदं पतिव्रतानाम् ॥३२॥

(सर्वे भयं रूपयन्ति)

सीता—एदं ण जाणामि । एतच्च जानामि ।

रावणः—क्व चन्द्रहासः ।

वधारये । तु खहेतुत्वात्प्रणिपातस्य विनिपातत्वं समर्थ्यते । देवि ! ते पादौ मे शरणमित्यनेन यावत् त्वत्पादौ मां रक्षिष्यतः तावदेवमेव वर्तिष्यामहे शरणान्तराभावादिति दर्शितम् । अथ तमनुनयान्निवर्तयितुं परुषवचनेन कोपमुत्पादयति—आर्यपुत्रपादौ शरणं गच्छेति ॥

तव जननी सर्वेषां धरापतीनां सामान्या साधारणी अत एव सर्वेषां धरापतिशब्देनाभिधानम् । पतिशब्देन धराया जायात्वं सूचितम् । धराया अनुभवप्रकारमाह—वर्णेभ्य इत्यादिना ॥ ब्राह्मणादिवर्णचतुष्टयाद्धृतं गृहीतं षष्ठं भागमनुभूय षाड्गुण्यं षड्गुणान् सन्धिविग्रहयानादीन् भुवि भूमिरूपेषु प्रतिभूपेषु यथोचितं नयतां विनियुञ्जानानाम् । षाड्गुण्यमिति स्वार्थे ष्यञ् । भूशब्देन तत्स्था लक्ष्यन्ते । नयनेन विनियोगो लक्ष्यते । अत एव कर्मान्तरानुपादानम् । समुद्रनेमिरित्यनेन समुद्रस्य रशनासाम्येनालङ्कारयोगः सूच्यते । यत एवंभूता तव जननी अतस्तत्र चारित्रं किम् । किंशब्दः क्षेपे । नास्त्येव चारित्रमित्यर्थः । तव स्वतः पितुरभावान्मातृकुलशुद्धिरेव परीक्षितव्या सा च नास्त्येवेत्यभिप्रायः । कुत्र तर्हि चारित्रमित्यत आह—पतिव्रतानां अरुन्धत्यादीनामेव । इदं चारित्रं न त्वद्विधानामिति ॥३२॥

इदं त्वयोक्तं न जानामि त्वयोक्तं सर्वं मिथ्येत्यर्थः । न हि भूप्रदेशो मत्साभिव्यक्तिरिखेतावता मम भूर्जननी भवति भूतलप्रदेशाधिष्ठात्री देवतैव चेतन-

सीता—लाहो खु अश्रं । मे पाणाणं गई अज्जउत्तपादमूलं एव्व ।
लाभः खल्वयम् । मे प्राणानां गतिः आर्यपुत्रपादमूलमेव ।

मण्डोदरी—हद्धि, तह आसि । पदिव्वदा खु एसा । मम पाणेहिं महाराअस्स अणत्थादो रक्खिस्सम् । (तूर्णमुपेत्य तयोर्मध्ये तिष्ठति)
हा ! धिक्, तथासीत् । पतिव्रता खल्वेषा । मम प्राणैः महाराजस्य अनर्थात् रक्षिष्यामि ।

मण्डोदरी—जेदु महाराओ । जयतु महाराजः ।

रावणः—(विलोक्य) अये ! देवी मयसुता मण्डोदरी ।
(अधोमुखस्तिष्ठति)

मण्डोदरी—महाराअ ! तव णिक्किंसविसओ से भत्ता रामो वि ण होइ । किं पुण एसा वंदी । तुए उवक्खिदा सअं एव्व पाणाणि परिच्चइस्सदि ।
महाराज ! तव निस्त्रिंशविषयोऽस्या भर्ता रामोऽपि न भवति । किं पुनरेषा बन्दी । त्वयोपेक्षिता स्वयमेव प्राणान् परित्यक्ष्यति ।

[illegible] । न च सा [illegible] । [illegible] । लाभः खल्वयम् । मम प्राणानां गतिरार्यपुत्रपादमूलमेव ॥ [illegible] । [illegible] । एतियमा खल्वेषा महाराजस्यानर्थतो रक्षिष्यामि ॥ [illegible] । [illegible] । [illegible] । महाराज ! तव निस्त्रिंशविषयोऽस्या भर्ता रामोऽपि न भवति किं पुनरेषा बन्दी ॥ [illegible] । त्वयोपेक्षितेति ॥ [illegible] । [illegible] । [illegible] ।

वर्षवरः—(आत्मगतम्)

यसुधेव महीभुजः प्रियेयं
पतिरस्माकमपामिवैष राशिः।
अनयोरियमन्तरा भवन्ती
मयकन्या क्षितिपालिनीव वेला ॥३३॥

ममाप्ययमवसरः। (प्रकाशम्) देव! किं तव खड्गोपादानम्।

अवलोक्य सुधाभुजामनर्थं
हरिणा किं धृतमग्निमालि चक्रम्।
अथवा नमितं धनुः पिनाकं
त्वयि मौर्वीकृततक्षकं हरेण ॥३४॥

रावणः—उपपन्नमिदम्।

वसुधेत्यादि ॥ यथान्तरा भवन्त्या वेलया समुद्रोल्लङ्घनात् परिपाल्यमाना वसुधा भाति तथान्तराभवन्त्या मण्डोदर्यास्माकं पत्युः परिपाल्यमाना सीता भाति। यथा समुद्रक्षित्योरन्तरा भवन्ती समुद्र प्रतिबध्य क्षितिं रक्षन्ती वेला भाति तथा सीतास्मत्पत्योरन्तरा भवन्ती भीरसंरम्भादस्मादेना रक्षन्ती मण्डोदरी भाति। यथापां राशिर्वेलाप्रतिबद्धक्षित्युल्लङ्घनोद्यमः प्रतिभाति तथास्मत्पतिर्मण्डोदरीप्रतिबद्धसीताहननसंरम्भो भासते इति ॥३३॥

देवेति ॥ मनुष्यानिव हन्तु तव खड्गोपादानमनुचितम्।

कुत इत्यत आह—**अवलोक्येति** ॥ सकललोकरक्षणाधिकृतेन हरिणा स्वात्सुहृत्थं सुधाभुजामनर्थमवलोक्य त्वयि चक्र धृत किं न धृतमेव सामर्थ्योऽपि तूष्णीमासीदेव। **अग्निमालि** अग्निशब्देन तेजोविशेषवाचिना तेजस्सामान्य लक्ष्यते। मालिशब्दस्तद्वार्थः। सहस्रादित्यसङ्काशतेजःपटलयोगाद्दुर्दर्शम्। अथवा हरेणाखिलजगत्संहाराधिकृतेनापि सुधाभुजामनर्थं दृष्ट्वा त्वयि पिनाकं नमितं किम्। हरतीति हरः। त्रिपुरासुरनिग्रहार्थमात्मना मौर्वीकृततक्षको महानागो यस्मिंस्तत् तथोक्तम्। दुर्निग्रहत्रिपुरासुरनिहननेन यस्त्रिलोकीमरक्षत् सोऽपि त्वत्तोऽमरान् रक्षितु निरुद्यम एवाभूदित्यर्थः ॥३४॥

इदं त्वया मण्डोदर्या चोक्तमुपपन्नम्। प्रसादालाभेन पक्षपक्षमप्रवर्धेन च महति रोषे सत्यपि सीताहनन प्रति मन्देह एव। अत एवानयोः वचनमहनन-

(नेपथ्ये)

जयतु स्वामी, जयतु महाराजः, जयतु लङ्केश्वरः, जयतु देवः, जयतु भद्रमुखः, दश नाडिकाः पूर्णाः, अतिक्रामति स्नानवेला । (प्रणदन्ति शङ्खपटहाः) इत इतो महाराजः ।

रावणः—अद्य यूयमन्तरायः संवृत्तः । भवतु, प्रभाते स्नास्यामि ।

(निष्क्रान्तो रावणः सपरिवारः)

सीता—णिरासा खु अज्जउत्तं अन्तरेण । पावं खु एदं रक्खसहत्थादो मरणं । तं अज्जउत्तं चिन्तिअ सअं दाव जीविअं परिच्चइस्सं । (विलोक्य) दिट्ठिआ णु सुत्ता खु रक्खसीओ । होदु । हद्धि, रक्खससीसफरिसणं सुलाणि पादाणि । अणंतराअं पुक्खरिणिं पविसिअ परिसुद्धा भविअ अत्ताणं दुक्खादो मोचइस्सं ।

निराशा खल्वार्यपुत्रमन्तरेण । पापं खल्विदं राक्षसहस्तान्मरणम् । तदार्यपुत्रं चिन्तयित्वा स्वयं तावज्जीवितं परित्यक्ष्यामि । दिष्ट्या नु सुप्ताः खलु राक्षस्यः । भवतु ।

भवस्योपोद्बलक इतरथा मण्डोदरीप्रमुखानपि सीता हन्यादेव । सन्देहश्च कोपव द्वागस्यापि प्रबलत्वादित्यवगन्तव्यम् । दश नाडिकाः पूर्णाः इति ॥ विशति नाडिका अतीता । इतः परं पूर्णाः अन्यूना दश नाडिका एव सन्ति । त्रिया मायामन्त्रे यामे स्नानं विहितम् । अद्य यूयमन्तरायः ॥ इतने विघ्नसङ्कुल । एवमेव नित्यं दैन्यं नानुभवामि जानकी यदि श्वोऽपि प्रसादं न करिष्यति तर्हि यत्किञ्चिदुचितमनुचितं वा कर्म करिष्याम्येवेत्यभिप्रायेण भवतु प्रभाते स्नास्यामीत्युक्तम् । आर्यपुत्रमन्तरेण आर्यपुत्रागमनमुद्दिश्येति फलितोऽर्थः । निराशास्मि । पापं खलु राक्षसहस्ततो मरणम् ॥ तस्मादार्यपुत्रं चिन्तयित्वा स्वयमेव जीवितं परित्यक्ष्यामि ॥ भर्तृचिन्तापूर्वकत्वेन मरणस्य शोभनत्व दर्शितम् । जन्मान्तरेऽपि तद्दर्शनप्रत्याशया शोभनत्वमुक्तम् । दिष्ट्या सुप्ता राक्षस्यः ॥ अत्रालिस्यक्षमरसाभेन कर्तव्यं निश्चिनोति ।

हा ! धिक् ! राक्षसशीर्षस्पर्शपांसुले पादे । अनन्तरायं पुष्करिणीं प्रविश्य परिशुद्धा भूत्वा आत्मानं दुःखात् मोचयिष्यामि ।

(निष्क्रान्ता)

इति शक्तिभद्रविरचिते चूडामणिनाटके पञ्चमोऽङ्कः ।

राक्षसशीर्षस्पर्शपांसुलौ पादौ ॥ पांसुर्दोषः तद्युक्तः पांसुलः अनेन देहस्याशुद्धिरुच्यते । यतोऽहमशुद्धा अनन्तरायं निर्विघ्नम् । राक्षसीनां स्वापादिना भावः । अनन्तरामिति वा पाठः । अनन्तरां समीपवर्तिनीम् । पुष्करिणीं प्रविश्य स्नानेन परिशुद्धा भूत्वा आत्मानं दुःखतो मोचयिष्यामि ॥ अनेन भाविहनुमद्दर्शनरामवार्ताश्रवणाङ्गुलीयदर्शनादिभिर्दुःखविमोचनस्यासन्नत्वाद्बुद्धिपूर्वकस्यान्यपरस्यापि सीतावचनस्य सत्यत्वं गम्यते । अनेनैव वचनेन कविना उत्तराङ्के सीताद् दुःखविमोचनहेतुर्हनुमत्प्रवेशः सूचितः ।

इत्यामर्यचूडामणिविवृतौ पञ्चमोऽङ्कः ।

अथ षष्ठोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति हनूमान् अङ्गुलीयकहस्तः)

हनूमान्—सम्प्रति हि,

मैनाकं नागकन्यासुरतसुहृदमुल्लङ्घ्य बन्धुं पयोधे-
राकर्षन् वेगवश्यं दिव इव शिथिलं चर्म जीमूतजालम् ।
लङ्कां प्राप्तोऽस्मि देवं गुरुमपि मम विस्माययन्नाशुगत्या
राज्ञो रामस्य दैव्ये प्रहित इव शरो धारयन्नङ्गुलीयम् ॥१॥

आश्चर्यचूडामणिनाटकेऽस्मिन् स पञ्चमाङ्को विवृतो गुरूणाम् ।
प्रसादमाश्रित्य तथोत्तराङ्को व्याख्यास्यतेऽस्माभिरनन्यचित्तैः ॥

अत्रापि चतुर्थाङ्कवद्विष्कम्भादिचतुष्टयं विनाङ्क एवारभ्यते । अनन्तरेऽङ्के वानरसैन्यं समुत्तीर्यत्र वानरसैन्यस्य सीतावृत्तान्तपरिज्ञानार्थमुद्यमः सूचितः । तत्र हनुमदुद्यमस्य फलपर्यन्तत्वात् तत्प्रवृत्तिरस्मिन्नङ्केऽभिधीयते ।

मैनाकमिति ॥ **अहं लङ्कां प्राप्तोऽस्मि** ॥ सुदुरासदेप्सिततमलङ्काप्राप्तिनिर्देशेनानन्दातिशयो गम्यते । अनन्यसाध्यमैनाकोल्लङ्घनकर्मणोऽनायासेनानुष्ठानमभिदधता वचनेन तस्य विस्मयप्रकर्षोऽपि प्रतीयते । अहो ! अत्यद्भुतमिदं यन्ममेदृशमभूतपूर्वं समुद्रोल्लङ्घनादिसामर्थ्यं सञ्जातमिति । अत्र वीररसकार्योऽद्भुतरसो दर्शित इति शेषम् । **मैनाकमुल्लङ्घ्येति** ॥ अपघ्नतपक्षयोरसपक्षोऽम्बरे बलीयान् तेन तदुल्लङ्घनस्य विस्मयावहत्वं दर्शितम् । उल्लङ्घ्य प्राप्तोऽस्मीत्यनेन उल्लङ्घनप्राप्त्योरेकहेतुकत्वं दर्शितम् । तेन लङ्काप्राप्त्यर्थो यो गमनव्यापारः तेनैवानुषङ्गादबुद्धिपूर्वं मैनाकोल्लङ्घनमपि सञ्जातमिति द्योत्यते । अयमपरोऽद्भुतातिशयहेतुः । पर्वतप्रतिबद्धगतेर्गुरोः पवनस्याप्यनेन विस्मयातिशयो दर्शितः । नागकन्यानां नागाङ्गनानां स्वकान्तैस्सह सुरतक्रीडायां मनोज्ञविविक्तकन्दरानिकुञ्जमणिमयशिलातलसहकारादिसुमनरससुरभ्यकमधुकरकोकिलादिमधुरारावमन्दसमीरणादिसम्पादनेन सुहृद् उपकर्ता । अनेनैवंभूतस्यापि तस्य दर्शने सत्त्वप्रशमाभावेन व्यवसायस्य वादबरथ्यं द्योत्यते । पयोधेर्बन्धुमित्यनेन पयोधिनियोगादागतस्य सत्कारो नादृत इति रामायणेनिवृत्त दर्शितम् । अनेनापि प्रकृतकार्यैनिष्ठा सूच्यते । वेगवश्यं जीमूतजालमाकर्षन्नित्युत्प्रेक्षा । **दिवश्शिथिलं चर्माकर्षन्निवेति** ॥ शिथिलत्वेनाकर्षणस्य सुक-

कस्मिन् खलु प्रदेशे तदुद्यानम्, यत्र देवी शिंशपाश्रिता प्रतिवसतीति गृध्रराजेनोपदिष्टम् । तदहमन्विच्छामि । (परिक्रम्यावलोक्य) अहो नु खलु राक्षसनगरस्य परा लक्ष्मीः । सत्यमेवैतत् ।

यानि यानि मनोज्ञानि वस्तून्यमरवेश्मनि ।
तानि तानि किलोद्धृत्य लङ्कां नयति रावणः ॥२॥

रत्व दर्शितम् । देवं गुरुमिति ॥ पवनसुतयोरसाधारणो निर्देश । आशुगत्वेति ॥ मैनाकोल्लङ्घनसिंहिकावधादीनामभ्युपलक्षणम् । अपिशब्देनान्येषां विरम किन्तु वर्णनीय इति दर्शितम् । अथात्मनोऽत्यद्भुतकर्मानुष्ठानसामर्थ्ये हेतु निरूपयन्नवधारयति—राज्ञो रामस्याङ्गुलीयं देव्यै धारयामीति ॥ यतो राज्ञा देव्यै दातु सङ्कल्प्येदमङ्गुलीयक मयि समर्पित मा देवीसकाशमप्रापय्य न विरमति अत एवाह लङ्का प्राप्त । देव्यै धारयामीत्यनेन देव्या प्रभावोऽप्यत्र हेतुरिति दर्शितम् । हेत्वन्तरमाह—प्रहित इति ॥ अन्येषामङ्गदादिवानरप्रवीराणां मध्येऽहमेक एवाचिन्तनीयप्रभावेन राज्ञा रामेण नियुक्त । अनेन नियोक्तुरात्मनेस्य नियोज्ये स्वस्मिन् सम्भावनातिशयो दर्शिता । एकोऽपि हेतुर्मां लङ्का प्रापयितु समर्थ किं पुनरसमुदिता इति भाव । शर इवेति ॥ यथा राज्ञा रामेण प्रहित प्रयुक्तश्शर आशुगत्वा लक्ष्य प्राप्नोति तथाहमपि लङ्का प्राप्त । शरोपमयात्मन सामर्थ्य न लङ्काप्राप्तौ हेतुरिति धोत्यते । अत्र स्वामिनि बहुमानविश्वासातिशयभक्तिरहोपुरुषिकाभावश्च गम्यते । परिपालनेन प्रजा रञ्जयतीति राजा । उभेषि तद्राज्यपरिपालनस्य रामस्य राजत्व नास्त्येवेति बालाना भ्रममपनुदन्नाह—राज्ञ इति ॥ स्वराज्यपरिपालनार्थं भरत नियुज्याखिलनिशाचरनिग्रहपूर्वकमशेषभुवनरक्षार्थमुद्यतस्यास्मत्स्वामिन एवेदानीमनन्यसाधारण राजत्वमित्यभिप्राय ॥१॥

अथेति ॥ यत्रेत्यस्येतिशब्देनान्वयो न सम्भवति गृध्रराजवचन एवच्छन्दस्याभावाद् अत उपदिष्टमित्यनेनान्वय । अथशब्द आरम्भार्थे । उद्यानान्वेषणमारब्धमित्यर्थ । तदहमित्यत्र तच्छब्देनोद्यान परामृश्यते । परा लक्ष्मीरिति ॥ भूमण्डले नगरान्तरेष्वेवम्भूता लक्ष्मीर्न विद्यते यत अत उत्कृष्टेयम् ।

उत्कृष्टत्वे हेतुमाह—सत्यमिति ॥ एतच्छब्देन वक्ष्यमाणश्लोकार्थोऽभिधीयते । १ श्लोकार्धं स्पष्टम् ॥२॥

(स्पर्शं निरूप्य) अनेनोद्यानेन भवितव्यम्। तथा हि—

आनेता मदकलभृङ्गकूजितानामाकर्षन् द्रुमसुमनःपरागभारम्।
वीचीनां सरसि विमर्दशीतलोऽयमाचष्टे मम गुरुरेव मातरिश्वा ॥३॥

(विलोक्य) इदं तदुद्यानं यावत् प्रविशामि। (प्रविश्य सर्वतो विलोक्य सविस्मयम्)

पर्णं पल्लवमंशुकानि कुसुमं मुक्ताः फलं विद्रुमं
वैडूर्यं दलमङ्कुरो मरकतं हैमं च शाखाशतम्।
एते के जगतीरुहो यनजुपाप्यज्ञातपूर्वा मया
प्रायस्सारममी दिवो विटपिनः किं तैर्ममान्यो भरः ॥४॥

अथ गुरुश्रवमन्दमन्दसमीरस्पर्शसुखमनुभूय तदनुसारेण दृष्टद्विष्टोद्यानमनुमिनोति—अनेनेति ॥ इदंशब्देन देशविशिष्टत्वेनानुमितमुद्यानं परामृश्यते। अस्मिन् देशे उद्यानेन भवितव्यमित्यर्थः।

अथोद्यानव्याप्तलिङ्गाभिधानपूर्वकमतिरमणीयत्वेन धर्मेणानुमानं वचनस्येनोपेक्षते—आनेतेत्यादिना ॥ मातरिश्वा मम गुरुः पितैव हे! पुत्रक! अत्रैव परिसरे वेलायां देहं मा वाधीः इदमेवोद्यानमित्याचष्टे इवेत्यध्याहार्यम्। एवशब्देनास्याप्तत्वम्... बोधने। आनयनप्रकारं दर्शयति विशेषणत्रयेण। भृङ्गकूजितानां मदकलत्वेन मधुपूर्णसुमनस्सम्पदनुमीयते तथा चोद्यानम्। इदं मदकलभृङ्गकूजितानामानयनम्... द्रष्टव्यम्। शब्दगतेः समीरस्यानुसारित्वात् स्थानेन सुव्यक्तम्। इदं शब्दमवगत्य प्राधान्यगुणस्यानन्तरं परिमलानयनं दर्शयति—आकर्षन्निति ॥ भारशब्देन मारीहस्तान्मातरिश्वनो गतिमान्द्यं सूचितं सुमनःपरागाणां बहुत्वं च दर्शितम्। एतदुद्यानस्य सामीप्ये चिह्नम्। परिमलाघ्राणानन्तरं सञ्जातं स्पर्शसुखमाह—वीचीनामिति ॥ सरसि वीचीनामित्यन्वयः। इदमप्युद्यानचिह्नं यद्याने सरसो निदर्शनात् ॥३॥

उद्याने प्रवेशं करोति—इदमिति ॥

उद्याने सर्वतः स्वर्णरत्नमयदर्शनेन विस्मयाविष्टचित्तो भूत्वाह—एते के जगतीरुह इति ॥ इदमाह वचनम्। एतस्य जगतीरुहात् तानश्वत्थेन एत·

अत्र देवीं शिंशपाश्रितामभिहितवान् स सम्पातिः । तत् क नु खलु शिंशपा । (परिक्रम्यावलोक्य) एषा खलु शिंशपा । (सहर्षमुपेत्य सर्वतो विलोक्य सविषादम्) नात्र देवीं पश्यामि । (इति मोहमुपागतः । पुनः समाश्वस्य) व्यापादिता नु राक्षसेन । स्वयमेव साहसं

मिति सर्वनाम्ना परामर्शासम्भवात् । अर्थक्रमश्चैव सति भवति । वनजुपेत्यनेन धूमण्डलगतसकलवृक्षपरिचयो दर्शित । एतत्सुरतरुत्वावधारणे प्रथमं बीजम् । तदवधारणे बीजान्तरमप्यस्याह—एषामित्यादिना ॥ यत्र यत्रां पल्लवादिस्थाने प्रसुकादीनि दृश्यन्ते अत. अमी प्रायो दिवस्सारं विटपिनः ॥ इह सन्ततानामेव विटपिना स्वर्गसारत्वं विवक्षितम् । अत एव सारशब्दस्य विलिहत्वं विलसत्त्व चेति ज्ञेयम् । नाथ इत्यन्यसमूहे न निर्धार्यते । अथ प्रकृतिस्थपमात्र कृतेऽपि सुरतरुदर्शनेऽनुरागमवलम्ब्याह—किं तैरिति ॥ तैः दृष्टैस्सुरतरुभि॰ किं प्रयोजनम् । नन्वस्य-तद्दृष्टसुरतरुदर्शने महानानन्द एव फलमत आह—ममान्यो भर इति ॥ भवतु नामान्येषा कार्यान्तरनिरपेक्षाणामेतद्दर्शनेनानन्दफलम् । मम त्वन्यो महान् कार्यभारोऽस्ति यत अत एतद्दर्शनमनुचितमित्यर्थ । न चास्य श्लोकस्य यानि यानीत्यनेन गतार्थत्वमाशङ्कनीय यतस्तत्र सामान्यतो मनोज्ञवस्तुदर्शनमेवाभूत् इह तु विशेषतस्सुरतरूणामेवैकत्र स्थितानामसङ्कीर्णत्वेन दर्शनम् ॥४॥

अथ शिंशपान्वेषणे हेतुमाह—अत्रेति ॥ तच्छब्देन स्वत एवासत्व रामायणकथनात् तच्छब्दगम्यादनेनोपकृतत्व च दर्शितम् । तेन तद्वचनस्यात्यन्तविश्वसनीयत्व च चोत्यते । सहर्षमुपेत्येति ॥ शिंशपादर्शने सीतादर्शनमेव लब्धं मन्यमानो हर्षविवश सञ्जात । एतद्गाविन करुणरसस्याविन शोकस्य पोषकत्वेन ज्ञातव्यमिति द्रष्टव्यम् । अथ सहसा अदर्शनेनातिधीरोऽपि मारुतिर्महति शोकमागरे निमग्नो विलपति—व्यापादितेत्यादिना ॥ सर्वथा जानकी दशग्रीववशा न गच्छत्येव । तदलनस्वाच्चपलत्वात् कोपनत्वाच्च पतिव्रतां स्त्रियमपि निगृह्य मारयेत्यभिप्रायः । भर्तृदर्शनाशोच्छेदाद्रक्षोगृहनिवासदुःखाच्च स्वयं देहपरित्यागोऽपि सम्भवतीत्याह—स्वयमेवेति ॥ वृथेति ॥ गुरुतरोपायानुष्ठानस्य वृथात्वेन दुःखातिशयो द्योत्यते । [illegible]

गता नु। वृथा मया समुद्रो लङ्घितः। वन्ध्यः सुग्रीवमनोरथः। किमुक्त्वा स्वामिदत्तमिदमभिज्ञानाङ्गुलीयकं प्रतिप्रयच्छामि। सर्वथा देवीमन्तरेण देवो न जीवति। ततः सुग्रीवो भरतलक्ष्मणौ देव्यश्च। सर्वस्यास्य वन्ध्यपुनर्दर्शनेनाहं कारणं भविष्यामि। मिथ्या स्वामिनोऽपि न वक्तव्यम्। तद्यावदहमपि यथाशक्ति चेष्टितैर्यशोमूर्तिर्भविष्यामि।

(नेपथ्ये)—भअवं! मिअलंछण!! भगवन्! मृगलाञ्छन!!

समर्थोऽहं भविष्यामीति मत्वा किमुक्त्वेत्युक्तम्। **स्वामिदत्तमिति** ॥ अनेन मदर्थं दत्तं तदलाभेन प्रतिप्रदाने लज्जातिशय आवेद्यते। **सर्वथेति** ॥ देवस्य देव्या विना जीवने ये प्रकारा उपाया वराभीवानिमत्पूर्वकं त्रिलोकीपरिरक्षणं मातृवर्गपरिचर्या परिणयनान्तरेण सन्तत्युत्पादनमित्यादयः ते सर्वे कुण्ठप्रसरा एव भविष्यन्ति अन्योन्यासक्तत्वादुभयोः। ततो देवस्य जीवनवियोगात् सुग्रीवो न जीवतीत्यनुषङ्गः। भरतलक्ष्मणावित्यत्र न जीवत इत्यनुषज्यते। देव्यश्चेत्यत्र न जीवन्तीति। "अनन्तरेण सम्बन्धः स्यात् परस्याप्यनन्तर" इति द्वितीयाध्यायोक्तन्यायेनानुषक्तानुषङ्गो न दोषः। सर्वस्येत्यनेन पूर्वोक्तस्सर्वो जनः कथ्यते। अस्येत्यनेन जीवननाशः। सर्वेषां जीवननाशस्येत्यर्थः। **वन्ध्यपुनर्दर्शनेनेति** ॥ पुनर्दर्शनस्य वन्ध्यत्वेनेति पूर्वपदार्थो विशेषः। अत एवमेव स्वामिसमीपं प्राप्य सत्येऽभिहिते मत्कारणतो बहूनां विनाशः प्रसज्येत अनृतं तु निषिद्धत्वान्निरर्थकत्वाच्च न वक्तव्यमित्याह—**मिथ्येति** ॥ अपिर्भिन्नक्रमः। मिथ्यापि न वक्तव्यमित्यर्थः। एवं यावत्कालं शोकविवशो भूत्वा धैर्यमवलम्ब्यानन्तरकरणीयं कर्म विमृश्य व्यवस्यति—**तद्यावदिति** ॥ यतस्सीतादर्शनार्थमहं स्वामिना नियुक्तः अतस्तद्दर्शनार्थं मया यथाशक्ति यतितव्यम्। न हि शिंशपामूले सीता न दृष्टेत्येतावन्मात्रेण यथाशक्ति यत्नः कृतो भवति तावता, यस्मात्कारणादतः परमपि यथाशक्ति चेष्टितैरशक्यानुरूपैर्बहुविधैर्व्यापारैरन्वीक्षणया वृत्तान्तं तावतो ज्ञास्यामि। तत्र यदि सीतां लङ्कायामन्यत्र वा चतुर्दशसु लोकेषु कुत्रापि जीवन्तीं द्रक्ष्यामि ततो यशोमूर्तिर्भविष्यामि। यशोरूपा मूर्तिर्देहो यस्य स तथोक्तः। यदि न द्रक्ष्यामि जानकीतस्या विनाशं [illegible] दशमीं

हनूमान्—किं नु खल्विदम्। श्रोष्यामस्तावत्।

(पुनर्नेपथ्ये)—एसो दे अञ्जली। चिरस्स मे णअणगोअरं पत्तोसि।

एष ते अञ्जलिः। चिरस्य मे नयनगोचरं प्राप्तोऽसि।

हनूमान्—विलापः खल्वेषः। कोटरान्तरितो भूत्वा इदं वृत्तान्तं ज्ञास्यामि। (तथा करोति) एषा देवी। अस्याः खलु,

परिवर्तनेन बहुशो महीतले
निचितं कपोतगलकर्बुरं रजः।
नयनाम्भसा सरसमङ्गरागता-
मुपयाति पाण्डुनि पयोधरद्वये ॥४॥

अस्या विलापवचनं स्वामिनः श्रोत्रोपायनं क्षणमात्रमार्जयिष्यामि। (तूष्णीमास्ते)

(ततः प्रविशति विलपन्ती सीता)

सीता—तुमं दाव चन्द! उपालम्भइ अअं जणो। सुणीअदि अ बन्धुभावो तत्तस्स। सादिसोच्चि तुमं दाव अज्जउत्तेण

निवृत्य स्वामिनो निर्वेधामङ्गलदर्शनात् पूर्वमेव इमं देहं परित्यज्य यशोमूर्तिर्यशःशरीरो भविष्यामीत्यर्थः। अथ सीताया विलापवचनमाकर्ण्य जिज्ञासते—किं नु खल्विति ॥ भगवन्! मृगलाञ्छन! चिरस्य मे नयनगोचरं प्राप्तोऽसि ॥ भगवच्छब्देन परमकारुणिकत्वं दर्शयति। महतीं दुरवस्थां प्राप्ताया ममाधन्यत्वेन सर्वस्य सुलभदर्शनस्य भवतो दर्शनमप्येतावन्तं कालं दुर्लभमभूदिति चिरस्येत्यनेन दर्शितम्। अथ मारुतिर्विलापत्वेन निश्चित्य किञ्चिरसज्ञानप्रत्याशारसन् कोटरान्तरितः सीतामवलोक्य सानन्दमाह—एषेति ॥ अत्र परमङ्गावसानं यावत्क्रमेण करुणरसस्य परिपोषो द्रष्टव्यः। बहुशः परिवर्तनेन शोकस्य प्रकर्षोऽनुचितश्च गम्यते। निचितं निशतं व्याप्तं कपोतगलवत्कर्बुरं धूसरवर्णं सरसं आर्द्रीभूतमङ्गरागतामुपयातीति पूर्णविरहविभवायां सदायां वर्तमानाया अपि तस्याः पतिव्रतायाः भर्तृविरहदुःखप्रकर्षनिर्भरत्वेन सर्वमेवैतन्महीतलपरिवर्तनादि शोभाकरमिति मत्वा रजसोऽनुलेपनत्वमुक्तम्।

तूष्णीमास्त इति ॥ अनेन विलापवचनं स्वामिनः श्रोत्रोपायनं कर्तुं हनूमतः आशातिशयो दर्शितः। हे! चन्द्र! अयं जनस्त्वां तावदु-

लोओ वाहरदि। ण हि ण हि उम्मत्ता खु अहं। तुमं खु दिअसे दिअसे पडिग्गहंतरेण अल्लीअसि। अज्जउत्तो हि दाव रज्जस्सिदि मए मंदभाआए एव्व। अहवा चिट्ठदु दाव एदं। एक्कदो मं दक्खसि एक्कदो अज्जउत्तं वि। ण किं चि भणिअ उदासीणो विअ गच्छसि।

त्वां तावत् चन्द्र! उपालभतेऽयं जनः। श्रूयते च क्षत्रस्य बन्धुभावः क्षत्रस्य। सदृश इति त्वां तावदार्यपुत्रेण लोको व्याहरति। न हि न हि उन्मत्ता खल्वहम्, त्वं खलु दिवसे दिवसे परिग्रहान्तरेणालिङ्गयसे। आर्यपुत्रो हि तावत् रञ्जयिष्यति मया मन्दभाग्ययैव। अथवा तिष्ठतु तावदिदम्। एकतो मां पश्यसि एकत आर्यपुत्रमपि। न किञ्चिद् भणित्वा उदासीन इव गच्छसि।

पालभते ॥ अयं जन इत्यस्यास्मदर्थे पर्यवसानम्। उपालम्भो निन्दा अन्तेर्ष्याकृता। परुषवचन निन्दात्वेनाभिप्रेतम्। तावच्छब्देन बन्धुषु प्रथमत्व दृढमिति प्रथम त्वदुपालम्भ इति दर्शितम्। **श्रूयते च क्षत्रस्य बन्धुभाव इति** ॥ चशब्दो हेतौ। "अतः सोमो वै राजा" इत्यादिश्रुतिषु क्षत्रस्य सर्वेषां क्षत्रियाणां बन्धुभाव श्रूयते विशेषतस्त्वत्प्रभववंशोद्भूताया मम परमो बन्धुः, अत एव त्वदुपालम्भ। आदिराजत्वात्सर्वेषां राज्ञां सोमो बन्धुरित्युक्तम्। **आर्यपुत्रेण सुसदृश इति त्वां लोको व्याहरति** ॥ सुसदृश इत्यनेन सर्वैरेव गुणैः सादृश्यात्तन्निबन्धना रामचन्द्र इति लोकप्रसिद्धिर्द्योत्यते अनेनार्यपुत्रस्यापि परमो बन्धुरिति दर्शितम्। यदेवभूतस्त्वं मयि करुणालेशमपि न करोषि तदत्यन्तमनुचितमित्याद्युपालम्भप्रकारो विवक्षितोऽपि विरहोन्मादकृतेन चित्तवैवश्येन वाग्गोचर न प्राप्त इत्यूहनीयम्। न हि न हीत्यनेन पूर्वोक्तस्य सुसदृशत्वस्यात्यन्तनिषेधः क्रियते। **उन्मत्ता खल्वहम्** ॥ उन्माद एव सुसदृशत्वभ्रमे हेतुरित्यर्थः। सादृश्याभावमेव दर्शयति—**त्वं खलु दिवसे दिवसे परिग्रहान्तरेण** ॥ कृत्तिकया विप्रयुक्तो रोहिण्या सङ्गच्छसे एवं तया विप्रयुक्तो मृगशीरसा एव कदाचिदपि न तव परिग्रहवैधुर्यम्। **आर्यपुत्रो हि तावद्रञ्जयिष्यति मया मन्दभाग्ययैव** ॥ इदानीं मया विप्रयुक्तोऽप्यार्यपुत्रः परिग्रहान्तरपरिग्रहमनिच्छन् ममैकस्या

हनूमान्—अस्या विलापान्ते रूपं दर्शयिष्यामि। (तूष्णीमास्ते)

सीता—एदे ए दे इसओ सत्तत्ति सुणीअंति। अअं खु भअवं उवज्झाओ रघूणं वसिट्ठो। एसा खु पदिव्वदाणं णिदंसणभूदा भअवदी अरुन्धई देवी। भअवदि! को णाम अअं ववसाओ। रक्खसगोअरे देसे इमस्स जणस्स पडिआरं कं पि ण भणासि। सव्वहा तव दंसणफलं अण्णहा करिस्सम्।

एते ये ते ऋषयः सप्तेति श्रूयन्ते। अयं खलु भगवान् उपाध्यायो रघूणां वसिष्ठः। एषा खलु पतिव्रतानां निदर्शनभूता भगवती अरुन्धती देवी। भगवति! को नामायं व्यवसायः। राक्षसगोचरे देशे अस्य जनस्य प्रतीकारं कमपि न भणसि। सर्वथा तव दर्शनफलमन्यथा करिष्यामि।

एव पुनस्सन्नमाराममनलम्भ शोकपरवशो वर्तते। रक्षयिष्यतीति लृटा भविष्यत्वसामान्येन रक्षणं कर्तुमिच्छतीति इच्छानेच्छा लक्ष्यते। अविदितरामावस्थयापि सीतया पूर्वविश्वासलिङ्गकानुमानादेवमुक्तम्। रक्षयिष्यतीत्यत्र णिजर्थो न विवक्षितः। **अथवा तिष्ठत्वेतत्** ॥ एतत् मम मन्दभाग्यत्वकथनं निरर्थकत्वात् तिष्ठतु मास्तामित्यर्थः। इदानीं यदत्रकुशुचितं तदेव दृश्यमिति मत्वाह—**एकतो मां पश्यसि आर्यपुत्रमप्येकतः** ॥ पश्यसीत्यनुषङ्गः। **न किञ्चिद्भणित्वा उदासीन इव गच्छसीति** ॥ यतो गगनमार्गेण गच्छन्नेव प्रयत्नान्तरेण विनार्यपुत्रवृत्तान्तं प्रत्यक्षीकरोषि मत्कार्यनिवेदनेन मामनाश्वास्य औदासीन्यमवलम्ब्य गमनमत्यन्तमनुचितमित्यर्थः। अथ मारुतिरात्मनो रूपं दर्शयितुमवसरं निश्चिनोति—**अस्या इति** ॥ **एते ये ते सप्तर्षय इति श्रूयन्ते** ॥ ये सप्तर्षय इति श्रूयन्ते त एते इति सम्बन्धः। स्वमतीत्यपि शब्देन रक्षसगोचर इत्यादिग्रन्थो वश्यमाणोऽत्रापि द्रष्टव्यः। निमित्तमनपेक्ष्यैव सर्वलोकानुग्रहोन्मुखा भवन्तो राक्षसगोचरे प्रदेशेऽमुष्य जनस्य प्रतिक्रियां न कथयन्ति कथं मय्येकस्यामेव कारुण्याभाव इत्युपालम्भः। **अयं खलु भगवानुपाध्यायो रघूणां वसिष्ठ इति** ॥ भवत्सम्बन्धे भवता तु प्रतिक्रिया मेऽवश्यं वक्तव्येति रघूणामुपाध्याय

हनूमान्—स्वामिनि ! अहं तावत्प्रतिवसामि ।

सीता—कुदो णु खु अक्कन्दिदं । (अन्यतो विलोक्य) एसा एसा चक्कवाकवहू रअणिरक्खसेण विओजिदा अअं विअ जणो सुण्णं रोदिदि ।

कुतो नु खल्वाक्रन्दितम् । एषैषा चक्रवाकवधूः रजनी राक्षसेन वियोजिता अयमिव जनः शून्यं रोदिति ।

हनूमान्—स्वामिनि ! न शून्यमिदम् । पूज्यपादो राम एव भर्ता सर्वेदं वचनं शृणोति ।

सीता—किं णु खु मए उवालद्धाणं देवदाणं अणुग्गहो । अहवा रक्खसस्स अवरा खु इअं माआ ।

किं नु खलु मयोपालब्धानां देवतानामनुग्रहः । अथवा राक्षसस्यापरा खल्वियं माया ।

इत्यनेन दर्शितम् । एषा खलु पतिव्रतानां निदर्शनभूता भगवती अरुन्धती ॥ अरुन्धत्येव पतिव्रतया वर्तितव्यमिति पतिव्रतानां दृष्टान्त खलु भगवती अरुन्धती । सा त्व कथ भर्त्रा विनाकृताया मम दर्शनं सहमाना प्रतिक्रियां न किञ्चित्कथयसि इत्थ मयि निर्दयाया भवत्या दर्शनफलमन्यथा करिष्यामि दर्शनफल मासद्कबीवन तदिदानीमेव प्राणपरित्यागाद् अन्यथा करिष्यामीति । अथ मारुतिस्सीतायाः प्राणपरित्यागाध्यवसायमसहमान आह—स्वामिनीति ॥ सम्प्रत्यपि तव भर्ता मम स्वामीति दर्शितम् । तावच्छब्देन प्रथमं प्राणपरित्यागाध्यवसाय प्रतिषेधनामि पश्चात्कर्तव्यान्तरमनुसरतीति प्रदर्श्यते—कुतो नु खल्विदमाक्रन्दितमिति ॥ मारुतिवचन आक्रन्दितममाधिपवैश्वरयात् । कस्याक्रन्दितमिति ज्ञातुमन्यतोऽवलोकनम् । एषा चक्रवाकवधू रजनीराक्षसेन वियोजिता अयमिव जनः शून्यं रोदिति ॥ अपमारोपत्वेन रजन्या राक्षसत्वारोपः । शून्यमिति ॥ रोदनक्रियाविशेषणम् । अनुभवितुं समर्थेन केनचित् रुदनेनाश्रुतत्वात् अरण्यरुदितमिव निष्प्रयोजनं मम रुदित तद्वदस्या अपि रुदितमित्यर्थः । इदं रुदितं न शून्यं सफलमित्यर्थः । श्रावयन्नेव • दर्शयति—पूज्यपाद इति ॥ अखिलजनानुमहरीकृताप्रसिते. पूज्यौ पादौ यस्य स पूज्यपादः यस्तादृशजनमनुनेतु समर्थः स भर्ता राम एव देवेद वचनं शृणोति- इत्येवमद्भुतेनावधार्यते । किन्नु खलु मया उपाल-

हनूमान्—स्वामिनि ! मा संशयेन । दूतोऽहम् आर्यमनुवंशप्रदीपस्य रामस्य ।

सीता—(आत्मगतम्) महुरं खु से वअणं । ण हि ण हि रक्खसजादी । कहं वम्मिआदो हारो उप्पज्जइ ।

मधुरं खलु अस्य वचनम् । न हि न हि राक्षसजातिः । कथं वल्मीकात् हार उत्पद्यते ।

हनूमान्—स्वामिनि ! तुभ्यमयमञ्जलिः ।

सीता—दंसेहि दाव अत्तणो रूवं । अवआहि कोटरादो ।

दर्शय तावदात्मनो रूपम् । अपयाहि कोटरतः ।

हनूमान्—यदाज्ञापयति स्वामिनी । (अवरुह्य प्रणमति)

सीता—(निर्वर्ण्य) हं, वाणरो खु अअं । पाएण एदं रूवं रक्खसो ण गेह्णइ ।

हम्, वानरः खल्वयम् । प्रायेणेदं रूपं राक्षसो न गृह्णाति ।

न्धानां देवतानामनुग्रहः ॥ आर्यपुत्रेण सङ्गमयितुमारम्भः । अथवा राक्षसस्यापरा खल्वियं माया ॥ अपरशब्दो विशेषवाची मायाविशेष इत्यर्थः । आर्यः श्रेष्ठो मनोः वंशः आर्यमनुवंशः तस्य प्रदीपः प्रकाशकत्वेन प्रदीपत्वारोपात् स्तुतिरूपमिदं विशेषणं भक्त्यतिशयमावेदयति । तेन चास्तवेन वचनस्य विश्वसनीयत्वं द्योत्यते । अथ जानकी भर्तुः स्तुतिविशिष्टं नामामृतं पीत्वा हृष्टमनाः [illegible] मधुरं खल्वस्य वचनम् ॥ न हि न हि राक्षसजातिः । मधुरं वदतीति शेषः । एतदेव दृष्टान्तेनोपपादयति—कथं वल्मीकतो हार उत्पद्यते ॥ यथा वल्मीकतः सर्प एव निर्गच्छति तथा राक्षसजातेः क्रूरतरं वचनमेवोत्पद्यते । अथाभिमुखीभूतां तां कोटरान्तर्हित एवाञ्जलिमात्रं प्रकाश्य प्रणमन्नाह—तुभ्यमिति ॥ दर्शय तावदात्मनो रूपम् ॥ तदर्थं कोटरतोऽपयाहीति तदाज्ञापुरस्सरमात्मानं प्रकाश्य प्रणाममकरोत् । हमिति ॥ अचिन्तितरूपदर्शनोद्भूतो वाग्रूपोऽनुभावः । वानरः खल्वयं प्रायेणैतद्रूपं राक्षसो न गृह्णाति ॥ मतिनिश्चयस्त्वनुक्तः ।

हनूमान्—(प्रणिपत्य)

पूतं पुनासि पितरं मिथिलाधिराजं
राजर्षिवंशतिलकं दयितं च रामम्।
धन्या जनस्य सरिदम्बरगोचरेव
शैलं तुषारशिशिरं पतिमम्भसां च ॥६॥

सीता—(आत्मगतम्) को णु क्खु अअं महुरवअणाणं पजावई। होदु, पुच्छिस्सं दाव णं पच्चा इमस्स परिक्खणे अत्थि पमाणं अच्चरीअचूडामणी। (प्रकाशम्) वित्थरेण भणेहि, को तुमं कदमेण उवाएण अज्जउत्तेण संसग्गो जादो। को नु खल्वयं मधुरवचनानां प्रजापतिः। भवतु, प्रक्ष्यामि तावदेनं पश्चादस्य परीक्षणे अस्ति प्रमाणम् आश्चर्यचूडामणिः। विस्तरेण भण, कस्त्वं कतमेनोपायेन आर्यपुत्रेण संसर्गो जातः।

अथ नमस्कारसमय एव पातिव्रत्यगादिमदर्शनेन विस्मितः स्तौति—पूतमिति॥ त्वं पितरं मिथिलाधिराजं दयितं रामं च पुनासि ॥ उभयोरपि साधारणं विशेषणद्वयम्। शुद्धे परां काष्ठामुपगतयोरपि पितृदयितयोः शुद्धिं जनयितुं समर्थस्ते पातिव्रत्यप्रभाव इति सीतास्तुतिपरमिदं वाक्यं न तु तयोः शुद्धिजनने तात्पर्यम् असम्भवात्। राजर्षिवंशतिलकमित्यत्र ऋषिशब्देन क्रमेण यथाक्रमं त्रिष्वाश्रमेषु अध्ययनार्थज्ञानाभ्यामकामनयानुष्ठितैः दर्शपूर्णमासादिभिर्बहुविधैस्तपोभिः प्रजापरिपालनादिस्वधर्मानुष्ठानाच्च अधिकशुद्धिमत्त्वं गृहीतम्। तेषां वंशस्य तिलकमलङ्कारभूतम्। वंशस्य शोभाकरत्वादलङ्कारत्वमुक्तम्। अनेन शुद्धिमत्तरत्वमुभयोर्दर्शितम्। भवतस्त्वमेवंभूता जनस्यैरैव धन्या इत्याह—धन्येति ॥ यथाम्बरगोचरा सरित् गङ्गा पूतं पितरं तुषारशिशिरं शैलं हिमवन्तं पूतं दयितमम्भसां पतिं वरुणं च पुनाति तद्वत् त्वमपि। गङ्गायाश्च विरिञ्चिविष्णुमहेश्वरकमण्डलुपादशिरस्संसर्गेण महिमा प्रसिद्धः। हिमवतस्तपश्चरणाश्रयत्वेन गौरीपितृत्वान्महत्त्वं देवतात्वेन वरुणस्य पूतत्वमिति ॥६॥

को नु खल्वयं मधुरवचनानां प्रजापतिः ॥ स्रष्टेत्यर्थः। प्रजापतित्वारोपेण सृष्टिकौशलरूपो माधुर्यातिशयो व्यज्यते। भवतु, पृच्छामि

हनूमान्—शृणोतु स्वामिनी। अहं तनयः सदागतेः, आज्ञाकरः सुग्रीवस्य, नाम्ना हनूमान्।

सीता—तदो तदो। ततस्ततः।

हनूमान्—तस्य सुग्रीवस्य पूर्वजेन वालिना स्त्रीनिमित्तं राज्यनिमित्तं च प्रवृद्धं वैरमासीत्।

सीता—तदो तदो। ततस्ततः।

हनूमान्—ततस्स खलु वालिभयात् सुग्रीवश्चतुरन्तां पृथिवीं प्रादेशमात्रमिव पर्यचरत्।

सीता—तदो तदो। ततस्ततः।

हनूमान्—ततः सुग्रीवो वालिनिर्भयं मुनिशापबलान्माल्यवन्तं नाम गिरिमध्यास्त।

सीता—तदो तदो। ततस्ततः।

हनूमान्—ततस्तस्मिन् काले सवश्रुनमनेन तावदल्पायुषा राक्षसेन कष्टमवस्थान्तरं स्वामिनी गमिता।

सीता—तदो तदो। ततस्ततः।

हनूमान्—ततस्स धीरोऽपि देवो रामः सागर इव कारणवशादधीरतां प्राप्तः।

तावदेनं पश्चात् प्रश्नेनागतस्य अमुष्य परीक्षणेऽस्ति प्रमाणमार्यचूडामणिः॥ विस्तरेण भणेति॥ दूतोऽहमित्यत्र सर्वमेव कथन विस्तरेणेत्युक्तम्। कस्त्वं कतमेनोपायेन प्रकारेण। यदृच्छया वा स्वबुद्ध्या अन्यप्रेरणया वेति प्रकाराणां च बहुत्वात् कतमेनेत्युक्तम्। आर्यपुत्रेण ससर्गो जातः॥ आज्ञाकरो भृत्य। अनेन सुग्रीवो न भ वानरराजोऽस्तीति दर्शितम्। अतः परं कथान्तरस्वात्रिगदध्याख्यानो मन्य। प्रादेशमात्रमिवेत्युपमया चतुरन्तपृथिवीपरिभ्रमणेन न विश्रितोऽयो जात इति दर्शितम्। भय-तत्प्रयोगे द्वितीया। तेन सकलदेशसञ्चरणेन तत्परिज्ञान सूचितम्। वालिनिर्भय निर्गत वालिनो भय यस्मादित्यर्थोक्तम्। क्रियेऽस्य समास। "अधिशीङ्स्थासां कर्म" इति गिरिमिति द्वितीया। सागर इव कारणवशादिति॥ यथा चन्द्रोदयसम्प्रसारत्वन भावन् सम्भारपाधीरतावा

सीता—तदो तदो । ततस्ततः ।

हनुमान्—ततः सानुजो हतायुषो जटायुषः प्रामाण्यात् त्वदन्वेषणार्थम् अद्रेरद्रिं वनाद्वनं पादन्यासैरसकृदपुनात् ।

सीता—तदो तदो । ततस्ततः ।

हनुमान्—ततः कस्मिंश्चिन्महति वनान्तरे वालिवरजनपरीक्षणार्थं सुग्रीवस्य निदेशात् सञ्चरता मया दृष्टो देवः ।

सीता—(सहर्षम्) सच्चं तव णअणेहिं । सत्यं तव नयनाभ्याम् ।

हनुमान्—स्वामिनि ! अथ किम् ।

सीता—भणेहि, भणेहि । कीरिसो अज्जउत्तो ।
भण, भण । कीदृश आर्यपुत्रः ।

हनुमान्—शृणोतु स्वामिनी ।

सीता—अवहिदम्हि । अवहितास्मि ।

हनुमान्—पूज्यपादस्य रामस्य,

नखोदग्रौ पादौ रथचरणशङ्खाङ्किततलौ
स्थिरे जङ्घे मध्यं तनु मणिशिलामण्डलनिभम् ।
उरः श्रीवत्साङ्कं युगलमुरगायामि भुजयोः
पयोजाभं चक्षुः परिणतशशाङ्काकृति मुखम् ॥७॥

अनुवृत्तिस्तथा त्वद्वियोगप्रभवसन्ताप आगमनमागमनमनुवर्तिष्यत इत्युपमाफलम् । **जटायुषः प्रामाण्यादिति** ॥ दशग्रीवेण हृता सीतेति जटायुर्वचनप्रामाण्यादित्यर्थः । मया दृष्टो देव इति वचनामृतपानेनात्यन्तं हृष्टा सीता "श्रेयांसि बहुविघ्नानि" इति न्यायेन पुनरप्यदर्शनमाशङ्क्य तद्दर्शनं दृढीकर्तुमौत्सुक्यातिशयेन भूयोऽपि तदेव श्रोतुं च तदुक्तमेवार्थं प्रश्नरूपेणानुवदति—**सत्यं तव नयनाभ्यामिति** ॥ दृष्ट इति शेषः । नयनयोर्दर्शनकरणत्वाव्यभिचारेऽपि नयनाभ्यामिति करणत्वाभिधानं दर्शनक्रियायाः स्फुटीकरणार्थम् । यथा नयनाभ्यां दृष्ट इत्युक्ते दर्शनं स्फुटतमं न तथा दृष्ट इत्युक्ते ।

अथ कीदृश आर्यपुत्र इति पृष्टस्तत्स्वरूपमाह—**पूज्येति** ॥ **नखोदग्रौ** ॥ न उदग्रौ उन्नतनखावित्यर्थः । अवनतनखत्वं दौर्गत्यलक्षणम् । पादयोः शङ्खचक्राङ्कितत्वमस्य उरसः श्रीवत्साङ्कत्वमसाधारणचिह्नं विष्णुत्वमपि जनयति न केवलं स्वरूप-

सीता—दाणिं पेक्खामि विअ अज्जउत्तं । तदो तदो ।
इदानीं पश्यामीवार्यपुत्रम् । ततस्ततः ।

हनूमान्—ततस्तदानीं देवः,

कुवलयपलाशाक्षि ! क त्वं गतेति लपन् वने
स्मरपरवशः स्वामी रामो मया समलक्ष्यत ।
स्नपितमसकृद्बाष्पैराचिर्मणिद्युति नूपुरं
सपदि कटकस्थाने मौलीपदे च समर्पयन् ॥८॥

स्वामिनि ! किं बहुना । तव चरणाभरणं देवस्य
सर्वाभरणं संवृत्तम् ।

सीता—कहं तुए अवगदं । कथं त्वया अवगतम् ।

हनूमान्—अप्रत्ययस्तस्य मे प्रमाणं ननु कुमारो लक्ष्मणः ।

सीता—जुज्जइ । तदो तदो । युज्यते । ततस्ततः ।

हनूमान्—ततस्तदानीम्,

मरतकरुचो माधकृष्णा महीरुहराजयो
निपतितनदीनिर्घोतान्ता नितम्बभुवो गिरेः ।

प्रतिवस्त्वर्थम् । भुजयोर्भुजगप्रभुताचामीत्यनेनाजानुलम्बित्वं भुजयोरुक्तम् । एतदपि लोकोत्तरपुरुषलक्षणं प्रायेणासाधारणम् ॥७॥

एवं पादादिपर्यन्तं वर्णितस्य स्वरूपं नयनेन्द्रियद्वारा मनसि निधाय भावनाबलेन साक्षात्कुर्वत्याह—इदानीमिति ॥ इदानीं पश्यामीवार्यपुत्रमिति ॥

कुवलयपलाशाक्षीत्यत्र निहितया सम्बोधनमुन्मादं द्योतयति । मम च कश्चिदपराधमाशङ्क्य वने क्व कुत्रापि निलीना वर्तत इति मत्वा क त्वं गतेति प्रलापः । वने लपन्नित्यनेन घोरतरे विपिने एव भ्रमतः रामस्य लक्ष्मणमात्रसहायस्य बन्धुजनाभावेन मारुतेर्दृश्यमानमानसत्वं व्यज्यते । एवं मदनाग्निरग्धस्य समाश्वासनाय तव नूपुरमेकमाश्वासनमित्याह—स्नपितमिति ॥ संवृत्तमित्यन्तेन ॥८॥

कथं त्वयावगतमिति ॥ मम चरणाभरणमिति कथमवगतमित्यर्थः ।

मरतकेति ॥ ते गुणेषु विभुं मम हरत्सु भारमणीन कुर्वन्तु क्षणमपि एते परावो हर्तुं नालं सदृक्षान्त विधि सदृक्षमहिम्नापि च

पथिकसुहृदः पम्पावीचीभिदश्च समीरणा
क्षणमपि विभुं नालं हर्तुं हरन्तु गुणेषु ते ॥९॥

सीता—तदो तदो । ततस्ततः ।

हनूमान्—

दयितमुपनयन्तं शैवलं चक्रवाकी
मधु मधुकरमम्भोजन्मनामापिबन्तम् ।
बिसवलयरसज्ञं राजहंसं च राजा
मुहुरभजत तुभ्यं देवि ! सन्देष्टुकामः ॥१०॥

सीता—तदो तदो । ततस्ततः ।

हनूमान्—

केकया च शिखिनां मृदुधूतकेतकीसुमनसा मरुता च ।
नीरवाहमलिनासु निशासु प्राणसंशयमगात् स मुहूर्तम् ॥११॥

समाश्वासयितुं नालम् । मकरन्देऽन्यथानरथे च शक्ति प्रभुत्वम् । तत् त्वद्गुणेभ्योऽन्यत्र नेति विभुशब्द प्रयुञ्जानस्याभिप्राय । के ते पदार्था अत आह—मरतकेति ॥ मरतकरुच इत्यनेन श्यामत्वहेतुः । पम्पासम्पर्केण शीतलत्व चोत्यते । माधवकृता इत्यनेन कुसुमितत्व दर्शितम् । आवय इति बहुवचनेन सुरभिकुसुमानां नानाजातीयानां वृक्षाणां सद्भाव आवेदित । ऊर्ध्वप्रदेशात् निपतितया गधा निर्झरेण निर्धौत. शोभित मन्दो यासां तास्तथोक्ता । नितम्बभुवो वप्रप्रदेशा. पथिकाना पान्थानामध्वश्रमापनयनसुहृदः । अन्यत्र सन्तापहराणा त्वद्वियोगाद् विभोर्वैपरीत्यममृदिनि दर्शितम् ॥९॥

दयितमिति ॥ हे ! देवि ! राजा चक्रवाकं मधुकरं राजहंसं च तुभ्यं सन्देष्टुकामो मुहुरभजत ॥ राजेत्यनेन सन्देष्टृत्वं समुचितमित्यावेद्यते । मुहुरित्यनेन तेषामभ्युत्पन्नत्वेनाननुकूलत्वमौदासीन्यं मन्यमान पुन· पुनरानुकूल्य सम्पादयितुमभिप्रवृत्त इति प्रत्याय्यते । तेषां विशेषणत्रयं कृतार्थताद्योतनार्थम् अकृतार्थानामनियोज्यत्वात् । चक्रवाकी शैवलमुपनयन्त दयितमित्यन्वय । चक्रवाकया मरने स्ववदनेन शैवल दत्तवन्त चक्रवाक्या दयित चक्रवाकमित्यर्थ । अन्यत् स्पष्टम् ॥१०॥

अस्मिन्काले प्रावृट्कालश्च प्रादुरभूदिति दर्शयन्नाह—केकयेति ॥

सीता—हद्धि, तदो तदो । हा ! धिक्, ततस्ततः ।

हनूमान्—ततस्तदानीमेव विद्युत्प्रकाशे सति,

करपल्लवमात्रमुज्जिहीते
मदिराक्ष्या मम वारिमज्जनगाढ्याः ।
इति तूर्णमुपेत्य देवि ! देवो
मुहुरालम्बत कन्दलीर्विकोशाः ॥१२॥

सीता—तदो तदो । ततस्ततः ।

हनूमान्—ततः अन्यतो गत्वा,

आपाद्य भङ्गि शयनं तरुणैः प्रवालै-
रालूय पुष्पमलङ्काभरणास्थया ते ।
वैदेहि ! चण्डि ! मम जीवित ! मानिनि ! त्वम्
एहीति सान्त्वयति कामपि पुष्पवल्लीम् ॥१३॥

प्रावृट्काले हि शिखिना केकाः केतकीकुसुमगन्धश्च भवन्ति । एवंभूतः प्रावृट्कालो विशेषतो वियोगिभिर्न सोढुं शक्य इति प्रत्यवायमयादित्युक्तम् । **मुहूर्तं** क्षणविद्युत्प्रकाशादित्यर्थः ॥११॥

एवं प्रत्यवायं प्राप्तस्य तस्य विप्रलम्भानुभवात् स्वदर्शनभ्रमो जीविताश्लम्बनमासीदित्याह—**तदानीमेवेति** ॥ यदि कश्चित्कालगतिनाश्य विद्युत्प्रकाशोऽभविष्यत् तदा देवोऽवस्थान्तरमगमिष्यदित्येवशब्देन दर्शितम् । वारिमज्जनगाढ्या इति शेषाशादर्शनोत्पत्तिभ्रमः करपल्लवभ्रमस्य स्थिरत्वे हेतुः । करपल्लवस्यापि निमज्जनमाशङ्क्य तूर्णमुपयान इत्युक्तम् । विकोशा कन्दली विकासितानि स्कोशदलानि मुहुर्मुहुरग्रहीत् गृहीतवान् । एकस्मिन् स्कोशदले गृहीते नेदं करपल्लवं स्कोशदलमेवेति सञ्जातबोध पुनरन्यद्गृहीतवान् करपल्लवभ्रमेणाग्रहीत् एवं तत्रापि बाधेऽन्यत् इत्यनेन मुहुरित्यनेन दर्शितम् । अत एव कन्दलीरिति बहुवचनम् ॥१२॥

अथ पश्चात् उत्तर्य सीतया प्राप्तस्य मदनोन्मादावस्थान्तरं निवेदयति—**आपाद्येति** ॥ काञ्चित्कल्पवल्लीं दृष्ट्वा त्वद्भ्रमेण प्रवालैः भङ्गि चाम्नरं शयनं निर्माय तेऽलङ्कामरणास्थया पुष्पमालूय इति सान्त्वयति—हे ! वैदेहि ! त्वमेहि इदं शयनमलङ्कुरु अनेन पु‌‌‌ष्पेण त्वामलङ्करोमि । कामिमुख्यामावात्

सीता—होदु पदं। एत्तएण पवणपुत्त ! पिअं खु इत्थिआणं। मम खु दाव सोअं वीलं अ उप्पादेदि। भणेहि भणेहि, अधण्णाए मम किदे अज्ज वि तादिसो एव्व अज्जउत्तो।

भवत्वेतत्। एतावता पवनपुत्र ! प्रियं खलु स्त्रीणाम्। मम खलु तावत् शोकं व्रीडां चोत्पादयति। भण भण, अधन्याया मम कृते अद्यापि तादृश एवार्यपुत्रः।

हनूमान्—न हि न हि सहायलाभादिदानीं प्रसन्नो देवः।

सीता—अज्जउत्तस्स अणत्थमित्तं दाणिं कहेहि।

आर्यपुत्रस्य अनर्थमित्रमिदानीं कथय।

हनूमान्—ततस्तस्माद् घनादुपनीय संस्कारेण शरीरशरीरिणोरिव रामसुग्रीवयोः सम्बन्धो मया कारितः।

सीता—तदो तदो। ततस्ततः।

पुनरपि सम्बोधयति—मम जीवितभूते ! त्वमेव मम जीवितमित्यर्थः। अतस्त्वया विना क्षणमप्यवस्थातुं न शक्नोमि अतः किं विलम्बसे। मानिनि ! मानशीले ! यत एवंभूतं मां दृष्ट्वा मानं मोचयसि अतः तव मानः स्वभाव एव। चण्डि ! मदनव्याधिहस्तगतविवशं मां दृष्ट्वा कारुण्यलेशमपि न करोषि अतः कठोरहृदयैव त्वमित्यभिप्रायः ॥१३॥

पवनपुत्र ! एतत् प्रियस्य विरहदुःखे स्त्रीणां महदतिरिक्ता प्रियं भवतु ॥ अनुरागबोधकत्वात्। मम त्वेतच्छोकं व्रीडां चोत्पादयति ॥ मदीयशोकेन मया कथञ्चिद् भोक्तुं शक्यः। किन्त्वेव स्वार्यपुत्रस्य शोको मया कथञ्चिदपि भोक्तुं न शक्यते यतो ममैवोऽर्थमार्यपुत्र एतादृशस्य विपत्तिरित्यभिप्रायः। मे गुणेषु रतस्य इत्यादिकमर्थेन मदनो लज्जा च जायते। भण भण, अधन्यायाः मम कृतेऽद्यापि तादृशो दुःखविवश एवार्यपुत्रः ॥ न हि ण होदित्ति ॥ इदानीं न शोकविवश इत्यर्थः। शोकाभावे कारणमाह—सहायेति ॥ इदानीमार्यपुत्रस्यानर्थमित्रं कथयेति ॥ ततो मया तस्माद्घनादुपनीय सम्बन्धं रामे सुग्रीवमपीदं सम्बन्ध रामसुग्रीवयोः मित्रभावरूपः सम्बन्धो मया कारितः संस्कारेण शरीरशरीरिणोरिव ॥ यथाग्न्यादिसंस्कारेण शरीरशरीरिणोः सम्बन्धः

हनूमान्—ततस्तदनुभावादत्यन्तदूरीकृतवालिभयम् आप्तवानैश्वर्यम् अखिलदिङ्मण्डलाधिपत्यमप्रतिहतशासनमयत्नमेव स्वामी प्रत्यपद्यत ।

सीता—तदो तदो । ततस्ततः ।

हनूमान्—एवं सिद्धार्थः सुग्रीवः पश्चात् त्वदन्वेषणोपक्रमे स्वामिकर्मणि व्यापृतः ।

सीता—तदो तदो । ततस्ततः ।

हनूमान्—ततः परिहासमात्रमिव जन्मना देवानामतिशायिना कर्मणा वानरवीरान् यूथाधिपतींश्च कृतसमयानसृजदाशाचतुष्टयम् ।

सीता—तदो तदो । ततस्ततः ।

हनूमान्—अस्यामपि दिशि युवराजनेतृकमृक्षेश्वरपुरोगममस्मदादि विरलमादिशदिदं सैन्यम् ।

सीता—संकणिज्जा एसा आसा । तदो तदो ।
शङ्कनीयैषाशा । ततस्ततः ।

वासना संस्कारः तेन कर्तृत्वभोक्तृत्वादिधर्मयुक्तः जीवात्मा प्राक्तनदेहादानीय तस्य फलोपभोगार्थं स्वार्जितेन देहान्तरेण सम्बन्धः कार्यते यथा तथेत्यर्थः । आत्मनः संस्कारसाधर्म्येणात्मनाकारितस्यापि सुग्रीवरामयोः सम्बन्धस्य राज्यप्राप्तिसीतालाभादिफललाभहेतुत्वं गम्यते । शरीरशरीरिणोरित्यनेन मित्रभावस्य सुस्थिरत्वं द्योत्यते । अत्यन्तदूरीकृतवालिभयमित्यत्रात्यन्तशब्देन वालिवधो ध्वनितः । स्वामी सुग्रीवः । जन्मना परिहासमात्रमिवेति ॥ "अकर्तरि च कारके संज्ञायाम्" इति कर्मणि परिहासशब्दः । इवशब्दो मानार्थे । जन्मना जात्या आकृत्येति फलितोऽर्थः । परिहासमात्रं परिहास्या एव । एतेन पराक्रमादिगुणशालिन इति भाति । आकारदर्शनेन च परिहास्यत्वमात्रभ्रम एव पराक्रमादिकर्मणा पाकरणीयमाह—कर्मणेति ॥ देवानमिति कर्मणि षष्ठी । देवानतिशय्य वर्तन्त इत्यर्थः । असृजत् व्यसृजत् । आशाचतुष्टयं प्रति विशेषः । विरलम् अल्पम् अस्मदादि वयमादिर्यस्य तत्तथोक्तम् । युवराजोऽङ्गदो नेता यस्य तत् । ऋक्षराजो जाम्बवान् । तत्कृतमाम्नवदनूनतादिगुणकमैन्यादेशविदुपरेयत्ते—

हनूमान्—ततः सर्वेषु वानरवीरेषु स्थितेष्वपि पूर्वदर्शनविस्र-
म्भान्मामुपह्वरमाहूतवता देवेन दत्तमुक्तं च ।

सीता—(सहर्षम्) किं किं । किं किम् ।

हनूमान्—(प्रणिपत्याङ्गुलीयकं प्रयच्छति)

सीता—(सहर्षं प्रतिगृह्य निर्वर्ण्य) एदमच्चरिअं अङ्गुलीअअं ।
एदं तपोधणेहिं दिण्णं । एदं कुमारेण आणीदं ।
(अङ्गुलीयमादाय च विलपति)
एतदाश्चर्यमङ्गुलीयकम् । एतत्तपोधनैर्दत्तम् । एतत्
कुमारेणानीतम् ।

हनूमान्—एषा देवी,

आरोपयत्यलकमानयति स्वयक्त्रं
भूयः समाश्रयति बाहुलतोपपीडम् ।
प्रत्येकमर्पयति साङ्गुलिपल्लवेषु
ध्यानाधिकस्तिमितमार्द्रमवेक्षते च ॥१४॥

शङ्कनीया यद्व्येषा आशा इति ॥ सर्वेषु महत्स्वङ्गदादिषु मध्येऽप्युत्तमेषु वानरवीरेषु स्थितेष्वपि ॥ अपिशब्दो विशेषे । मामुपह्वरं समीपम् आहूतवता दत्तम् उक्तं च ॥ मदाह्वाने हेतुः पूर्वदर्शनविस्रम्भ [illegible] प्रणीयेति । तुभ्यं दत्तं [illegible] प्रयुक्तं [illegible] । अङ्गुलीयकस्य समर्पणमेव [illegible] मत्वा दान[illegible] । दानक्रियाभिधाने तु [illegible] [illegible] । प्रतिगृह्येति [illegible] । [illegible] पुनर्दर्शनात् । अथ बहुधा प्रत्यभिजानाति—एतदाश्चर्यमङ्गुलीयकम् । एतत्तपोधनैर्दत्तम् ॥ एतत् कुमारेणानीतमिति ॥ आदायेति ॥ पूर्वं [illegible] प्रतिगृह्य प्रलपिताय [illegible]मादायेत्यर्थः । तद् [illegible] [illegible] ।

[illegible] परदत्— अधिन्-द्वि— पश्येति ॥ एषा देवी अङ्गुलीयकमलकमारोपयति ॥ [illegible] [illegible] । [illegible]

सीता—इदं लोआभरणस्स आभरणं, इदं वाणासणगुणपरिखे-
दिअं, इदं रक्खसमाआपिसुणं, इदं रअणीसु रअणदीवो, इदं वदणालंकारविकप्पादरिसो ।

इदं लोकाभरणस्याभरणम्, इदं वाणासनगुणपरिखिन्नम्, इदं राक्षसमायापिशुनम्, इदं रजनीषु रत्नदीपः, इदं वदनालङ्कारविकल्पादर्शः ।

हनूमान्—अस्याः कृते ततोऽपि शतगुणमुन्मादं कर्तुमर्हति देवः ।

सीता—अङ्गुलीअअ ! दाणिं अज्जउत्तहत्थब्भासविरहिदो तुमं वि । तुमं वि अज्जउत्तेण पाणिणा गहीदोऽसि । तव केण विवण्णत्तणं जादं । तुमं वि अहं विअ रक्खसबन्दीभूदो ।

अङ्गुलीयक ! इदानीमार्यपुत्रहस्ताभ्याशविरहितस्त्वमपि । त्वमप्यार्यपुत्रेण पाणिना गृहीतोऽसि । तव केन विपन्नत्वं जातम्, त्वमप्यहमिव राक्षसबन्दीभूतः ।

बदने समर्पं बाहुलतोपपीडं बाहुलताभ्यामङ्गुलीयकमुपवीक्ष्य भूयः समाश्रयति आलिङ्गति । अनेनाङ्गुलीयकेन भावनाबलपरिकल्पितप्रियतमाश्लेषबुद्धिर्योत्यते । अत एव आलिङ्गिता इव इति वक्ष्यति । यतोऽङ्गुलीयु सैमर्थ्यं ध्यानाधिकमेवयते ■ । अन्तरा ध्यानेन दर्शितगोचरेण वहुत्वेनाधिकं सुखमित्यर्थः । अवैषयस्य स्तिमितत्वं ध्यानस्यानुभावः । यतोऽवैषय स्तिमितं तद्ध्यानाधिकमिति बोध्यम् । अङ्गुलीयकदर्शने वत्केऽस्मुग्ने तस्यानुभावोऽत्रैवपरस्यार्द्रत्वमिति ॥१४॥

एतल्लोकाभरणस्याभरणम्, इदं वाणासनगुणपरिखिन्नम्, इदं राक्षसमायापिशुनम्, इदं रजनीषु रत्नप्रदीपः, इदं वदनालङ्कारविकल्पितादर्शः ॥ वदनालङ्कारदर्शनार्थं परिकल्पित आदर्शः । आदर्शोऽत्र परिकल्पित मित्यर्थः । अस्याः कृते ॥ ततोऽपि पूर्वस्माद्युन्मादाच्छतगुणम् । पूर्वं देवस्योन्मादोऽनिष्ट इति बुद्धिरभूत् इदानी तु दर्शनात्सा अस्या दर्शनेऽतीदानेव देवस्ये उन्माद इति मतिर्भवति । हे ! अङ्गुलीयक ! इदानीमार्यपुत्रहस्ताभ्याशविरहितः त्वमपि ॥ अंगुलीयकेऽनुपितेति दर्शयति । त्वम-

हनूमान्—

रघुवृषभकराङ्गुलीवियोगादधिगतविश्रममेषु वासरेषु।
विरहदहनवेदनापरीतं नयति नताङ्गि ! तवाङ्गमङ्गुलीयम् ॥१४॥

सीता—किं णु खु करिस्सं। किं नु खलु करिष्यामि।

हनूमान्—(आत्मगतम्) अस्याः खलु,

शरपाण्डुरगात्रेषु श्यामां पुलकितामपि।
अङ्गुलीयस्य चरतः पश्यामि पदवीमहम् ॥१६॥

सीता—वाचइस्सं दाव दाणिं णामक्खरं। (उत्तानहस्तावलोकयति) वाचयिष्यामि तावदिदानीं नामाक्षरम्।

प्यार्यपुत्रेण पाणिना गृहीतमसि ॥ महमिवेत्यर्थः। तव केन विपन्नत्वं जातं त्वं स्वहमिव न राक्षसेन हृतमिति किशब्देन दर्शितम्। त्वमप्यहमिव राक्षसबन्दीभूतमिति ॥ अथ सीताया विलपने रामहस्तवियोगाद् अङ्गुलीयकस्य केवलं शोचनीयत्वमेव प्राप्तं नान्यत्किञ्चिदपयोजनमित्युक्तमिव भाति तन्न।

तथेत्याह—रघुवृषभेति ॥ हे ! नताङ्गि ! रघुवृषभकराङ्गुलीवियोगादेनो, त्वदङ्गं प्राप्य इदमङ्गुलीयं कर्तृ तवाङ्गं कर्म एषु वासरेषु अधिगतविश्रमं नयति करोतीत्यर्थः। अधिगतः प्राप्तो विश्रमो विरहदहनवेदनोपरामो येन तत् तथोक्तम्। एषु वासरेष्विस्यनेन मारुतिना तस्माद्वासरात्प्रभृति रावणवधपर्यन्तदिवसपर्यन्ता भविष्यन्तो वासराः स्वबुद्ध्या परिच्छिद्य अभिधीयन्ते। परिच्छिन्नत्वेन वासराणां बहुत्वं नास्तीति दर्शितम्। अर्थान्तरम् वानरेनाङ्गुलीयेन तव विरहवेदना मोऽङ्गष्या भविष्यतीति समर्थयते ॥१५॥

किन्नु खल्वु करिष्यामीति ॥ अङ्गुलीयकप्रदानरूपानुग्रहं कि कर्म करिष्यामीत्यर्थः। किन्नु खल्वित्यनेन चिन्ता प्रत्युपकाराप्रदानस्य सीमभूता।

शरेति ॥ अङ्गुलीयकसंसर्गेणगमनमेव विरहपाण्डिम्नोऽपगमं श्यामत्वं चोपगमनं विरहवेदनायाः अपनीयत्वं द्योतयितुम्। पुलकितायित्वेनानन्दातिशयो दर्शितः। अनेन रतिनामस्थायिवंशं तत्रैवाङ्गुलीयकसंसर्गस्य दर्शितम्। अत एव सिद्धिः साधनं बुद्धिमिति कथयति ॥१६॥

हनूमान्—

श्रवणे परिशीर्णमलौ निपतन्तौ नयनोदबिन्दवः ।
शकलीकृतमौक्तिकत्विषो हिमलेशा इव पङ्कजोदरे ॥१७॥

सीता—भद्द ! तव दंसणमत्तेण अहिमुहं देवदं त्ति मए विण्णादं । अवि अ अङ्गुलीअप्पदाणेण आलिंगिदा विअ अज्जउत्तं । दाणिं उण वअणस्सवणे सकुदूहलं मे हिअअं । ण उण अहिण्णाणत्थं अवरं । अज्जउत्तस्स अहिण्णाणवअणं मे भणेहि ।

भद्र ! तव दर्शनमात्रेणाभिमुखं दैवतमिति मया विज्ञातम् । अपि चाङ्गुलीयप्रदानेन आलिङ्गितेवार्यपुत्रम् । इदानीं पुनर्वचनश्रवणे सकुतूहलं मे हृदयम् । न पुनरभिज्ञानार्थमपरम् । आर्यपुत्रस्याभिज्ञानवचनं मे भण ।

हनूमान्—अयमयत्या वञ्चनाभूमौ वर्तमानाया अभिज्ञानदृढीकरणार्थमिदमप्याह ।

श्रवण इति ॥ श्रवणासमय उत्तानस्तत्वात् कर्णयोरन्त्यात्मकत्वम् । परिशीर्णं परितः शीर्णं विरलम् यथा भवति तथा निपतन्तौ नयनोदबिन्दवः इत्यश्रुबिन्दव । श्रवण इत्यत्रानिपङ्कजोदरयो साधारणं विशेषणम् । शकलीकृतमौक्तिकत्विष इति विशेषणमश्रुबिन्दुहिमकणानां साधारणम् । पूर्णोपमा चेयम् ॥१७॥

तव दर्शनमात्रेणेति ॥ मेदानीमङ्गुलीयदर्शनात् त्वयि विश्वास इति मात्रया दर्शितम् । दर्शनानन्तरमेवार्यपुत्रदूतत्वनिश्चयात् देवतानामाभिमुख्यं मया विज्ञातम् । **अपि चाङ्गुलीयकप्रदानेनालिङ्गितेवार्यपुत्रम् ॥** इवतुल्यया माविसङ्गमो निश्चितः । अङ्गुलीयकप्रदानेन इदानीमेवार्यपुत्रसङ्गमो जात इवेत्यर्थः । **इदानीं पुनर्वचनश्रवणे सकुतूहलं मे हृदयम् ॥** उक्त चेत्यनेने कस्य वचनस्य श्रवण इत्यर्थः । **न पुनरभिज्ञानार्थमपरम् ॥** त्वद्दर्शनादङ्गुलीयकदर्शनाच्चाधिकं नापेक्ष्यते । **आर्यपुत्रस्याभिज्ञानवचनं मे भणेति ॥** असाधारणं चिह्नं तज्जन्यं ज्ञानं वाभिज्ञानम् । **वञ्चनाभूमौ ॥** वञ्चना माया तस्या भूमि मायाप्रयोगनिपुणानां राक्षसानां भूमिर्लङ्केत्यर्थः । अनेन भूयसा प्रत्ययकारणानामपेक्षा दर्शिता । अभिज्ञानदृढीकरणार्थं पूर्वंपूर्वो

इदानीमाशालते ! प्रसवं वध्नीहि । त्वं तावत् मारुतिना अमृतेन सिच्यसे। हृदय ! त्वमपि लब्धप्रवेशमार्गमस्यार्यपुत्रेण । जीवित ! त्वमपि यमलोकस्यार्धपथे निवृत्तमसि। पवनतनय ! तव किमपि भणितुकामास्मि। भणितव्यं पुनर्न जानामि । अस्ति तव गुरुर्मारुतो लोकस्य प्राणः । मम खलु तावत्त्वं प्राणः संवृत्तः ।

हनूमान्—दत्ता खलु देव्या भृत्यसान्त्वनेन। (अधोमुखस्तिष्ठति)

सीता—पभञ्जणसूणो ! कहेहि कहेहि। अच्चरिअं खु एदं । केण दाणिं उवाएण एत्थ आअदो लंघिदो वा अअं महासमुद्दो।

प्रभञ्जनसूनो ! कथय कथय । आश्चर्यं खल्वेतत्। केनेदानीमुपायेनात्रागतो लङ्घितो वायं महासमुद्रः ।

हनूमान्—ततस्तदाज्ञां देवस्य शेषामिव शिरसा प्रतिगृह्य प्रक्रान्तमिमां दिशं वानरसैन्यमासीत् ।

नीमिति ॥ इदानीम् आशालते ! प्रसवं कुसुम वध्नीहि ॥ त्वं तावन्मारुतिनामृतेन सिच्यसे ॥ हृदय ! त्वमप्यार्यपुत्रेण लब्धप्रवेशमार्गमसि ॥ जीवित ! त्वमपि यमलोकस्यार्धपथे निवृत्तमसीति ॥ पवनतनय ! तव किमपि भणितुकामास्मि ॥ भणितव्यं न जानामि ॥ एव महतो व्यसनादुत्तारयन्तं त्वां समुचितेन वचनेन सभाजयितुं महती वाञ्छास्ति किं तदेतदनुरूपं समुचितं वचनमिति न जानामीत्यभिप्रायः । अस्ति तव गुरुर्मारुतो लोकस्य प्राणः प्राणभूतः । मम खलु तावत्त्वं प्राणः संवृत्तः ॥ त्वं मम प्राण इति वचनं भृत्यसान्त्वनप्रकार एव अयमनमुचारकस्तु वस्तुतस्तव भर्तैवेत्यभिप्रायेणाह—दत्तेति ॥ प्रभञ्जनसूनो ! भण भण, केनोपायेन लङ्घितो वायं महासमुद्रः ॥ लङ्कायामस्मिन्नुद्याने शिंशपामूले ममावस्थानमिति केनोपायेनावधारितं इत्यर्थः । अवधारितेऽपि मम वृत्तान्ते केनोपायेन महासमुद्रो लङ्घित इति सोपस्कारं व्याख्येयम् । ततः अङ्गुलीयकदानानन्तरं तदाज्ञाम् मादिशादिद सैन्यमित्यनेनोक्ता प्रतिगृहीतदेवाज्ञस्य सुग्रीवस्याज्ञा देवस्य शेषामिव देवेनारूढां मालामिव शिरसा प्रतिगृह्य इमां दिशं प्रति दस्नाददेमोऽन्यथा. प्रक्रान्तं निर्गतम

सीता—तदो तदो । ततस्ततः ।

हनूमान्—ततः खलु,

मेघावृतासु जगतीधरकन्दरासु
रोधोवनेषु सरितां सरसद्रुमेषु ।
वेलातटे जलनिधेरपि ते विनिद्र-
मन्वेषणाय समयो गमितः कपीन्द्रैः ॥१६॥

सीता—तदो तदो । ततस्ततः ।

हनूमान्—ततोऽतिक्रमणात्समयस्य सर्वे वानरपतयः प्रायोपवेशनमतिं चक्रुः ।

सीता—हद्धि, तदो तदो । हा ! धिक्, ततस्ततः ।

हनूमान्—ततो हतायुषो जटायुषः सहजः सम्पातिर्नाम गृध्रराजः स्वदेपलम्भेन तां प्रायोपवेशनभूमिमभिगतवानासीत् ।

सीता—तदो तदो । ततस्ततः ।

हनूमान्—ततः स खलु स्वामिनि ! तवेमामवस्थां सहोषित इव व्यक्तमस्मान् न्यवेदयत् ।

सीता—अहो ! उपआरपक्खा सा जादी । पुव्वं वि तस्स भादा मम कारणादो उज्झिदवन्तो पाणाणि । तदो तदो ।
अहो ! उपकारपक्षा सा जातिः । पूर्वमपि तस्य भ्राता मम कारणादुज्झितवान् प्राणान् । ततस्ततः ।

आसीत् ॥ प्रतिष्ठत इतिवत् प्रशब्दो निर्गमनार्थद्योतकः ।

मेघेति ॥ ततस्तैः कपीन्द्रैस्ते अन्वेषणाय समयरङ्गिरित्यध्याहार्यम् । विनिद्रं समयो गमितः ॥ विनिद्रमित्यनेनान्वेषणे तात्पर्यं दर्शितम् । कुत्रेत्यत आह—मेघेत्यादिना ॥ अत्र च पर्वतनदीतीरवनसमुद्रवेलातटानां क्रमो विवक्षितः । अतः परं स्पष्टोऽर्थः ॥१६॥

सहोषित इव ॥ यो नित्यं सह वसति स सहोषितः । अहो ! उपकारपरा सा जातिः । पूर्वमपि तस्य भ्राता मम कारणात् प्राणानुज्झितवान् ॥ तत्र कारणादित्यस्यैव व्याख्या मम कारणादित्यस्यापि । एव केनोरापेन

हनूमान्—ततस्तदुपदेशात् लङ्घितो महार्णवः प्राप्तमिदमुद्यानम् ।

सीता—मम सोअसाअरो खु तुए लंघिदो । वसणकण्णधार ! मारुदसूणो ! कहेहि इमस्स वसणस्स परिअवसाणकालो कदमो ।

मम शोकसागरः खलु त्वया लङ्घितः । व्यसनकर्णधार ! मारुतसूनो ! कथयास्य व्यसनस्य पर्यवसानकालः कतमः ।

हनूमान्—तथास्ति भर्तृसन्देशः ।

सीता—अत्थि मम संदेसो । अणुग्गहिदम्हि ।

अस्ति मम सन्देशः । अनुगृहीतास्मि ।

हनूमान्—अयं भर्तृसन्देशः ।

सदसि नमयता धनुर्मया त्वं
गुरुजघने ! गुरुमन्दिराद्यात्ता ।
दशवदननिरोधनादपि त्वां
युधि विनमय्य शरासनं हरामि ॥२०॥ इति ।

सीता—रक्खसस्स पाणाणि पुढमं गेह्णिअ पच्छा मं हरिस्सदि

मद्दुःखान्तपरिज्ञानमित्यस्य प्रश्नस्योत्तरं दत्वा समुद्रलङ्घन सूपायनिर्देशमेवेति वर्णयन्नाह—लङ्घित इति ॥ मम शोकसागरः खलु त्वया लङ्घितः॥ व्यसनकर्णधार ! मारुतसूनो ! अमुष्य व्यसनस्य पर्यवसानकालः कतमः ॥ मारुते कर्णधारत्वारोपेण व्यसनस्य समुद्रत्वं गम्यते । कर्णधारो नाविकः ।

सदसीति ॥ हे गुरुजघने ! यथा मया पूर्वं सदसि अन्यैः क्षत्रियवीरैर्दुरानम त्रैयम्बकं धनुर्नमयता जनकमन्दिराद्यात्ता तथा इदानीं दशवदनस्य निरोधनात् निरोधगृहादपि । अधिकरणे ल्युट् । युधि शरासनं विनमय्य हरामि युद्धे दशग्रीवस्य शरासननमनं दशग्रीवनिग्रहं विना न पर्यवस्यतीत्यपर्यवसानलभ्यत्वाद् दशग्रीवनिग्रहस्यानभिधानम् । अनेन त्रैयम्बकधनुर्भङ्गादपीयस्कारत्वं राघवस्य द्योत्यते ॥२०॥

राक्षसप्राणान् प्रथमं गृहीत्वा पश्चान्मां हरिष्यत्यार्यपुत्रः ॥

खु अज्जउत्तो । जइ एव्वं, किं दाणिं विलम्बसि । गच्छ सिग्घं । गेह्ण इमं चूडामणिं इसीणं अणुग्गहं । अज्जउत्तो वि दाव इमं पेक्खिअ अणुवेक्खिदव्वो भवे ।

(चूडामणिं प्रयच्छति)

राक्षसस्य प्राणान् प्रथमं गृहीत्वा पश्चान्मां हरिष्यति खल्वार्यपुत्रः । यद्येवम्, किमिदानीं विलम्बसे । गच्छ शीघ्रम् । गृहाणेमं चूडामणिमृषीणामनुग्रहम् । आर्यपुत्रोऽपि तावदिमं प्रेक्ष्यानुपेक्षितव्यो भवेत् ।

हनूमान्—(आत्मगतम्) अहो ! मातृज्ञता दाक्षिण्यं च देव्याः । (प्रकाशम्) प्रसीदतु स्वामिनी । (प्रतिगृह्णाति)

सीता—अज्जउत्तो जह सोअपरवसो ण होइ तह मे उत्तंतं तस्स भणेहि ।

आर्यपुत्रो यथा शोकपरवशो न भवति तथा मे वृत्तान्तं तस्य भण ।

हनूमान्—अनुगृहीतोऽस्मि ।

सीता—गच्छ दाणिं तुवं । अहं पि पुरो विअ सिंसपासंसिदा भविअ तुम्हाणं वुत्तंतं पडिपालेमि ।

गच्छेदानीं त्वम् । अहमपि पुरोवत् शिंशपासंश्रिता भूत्वा युष्माकं वृत्तान्तं प्रतिपालयामि ।

तद् तवैव युक्तमिति वाक्यपरिसमाप्तिः । यद्येवम्, किमिदानीं विलम्बसे ॥ विलम्बो न कर्तव्य इत्यर्थः । गच्छ शीघ्रं गृहाणेमं चूडामणिमृषीणामनुग्रहम् ॥ आर्यपुत्रोऽपि तावदिमं प्रेक्ष्यानुपेक्षितव्यो भवेत् ॥ यथा सुग्रीवकरदानेनार्यपुत्रस्य मय्युपेक्षा नास्तीति मम बुद्धिरभूत् तथा चूडामणिदर्शनेऽस्य मय्युपेक्षा नास्तीति बुद्धिर्भविष्यति । एतावन्तं कालं मात्रैवेयमिति हास्यशीलत्वे । अहो ! इति ॥ मातृज्ञता पतिभक्तता । दाक्षिण्यं परचित्तानुवर्तित्वम् । अनेन कर्मणा मम स्वामिनस्य चित्तमनुवर्तितम् । आर्यपुत्रो यथा शोकपरवशो न भवेत् तथा मे वृत्तान्तं भण ॥ त्वमपि गच्छ ॥ अहमपि पुरोवदिमां शिंशपां संश्रिता युष्माकं वृत्तान्तं प्रतिपालयामि ॥

हनूमान्—यदाज्ञापयति स्वामिनी ।

रक्षोवधाद्विरतकर्म विसृज्य चापं
गोधाङ्गुलित्रपदवीषु धृतव्रणेन ।
रेखातपत्रकलशाङ्कितलेन रामो
वेणीं करेण तव मोचयति देवि ! देवः ॥२१॥

सीता—अविग्घं दे होदु । अविघ्नं ते भवतु ।

(निष्क्रान्तौ)

इति शक्तिभद्रविरचिते चूडामणिनाटके षष्ठोऽङ्कः ।

अथ गन्धमादनशिखरमारोहणप्रियसङ्गमवचनामृतेनाप्याययति—रक्षोवधाद्विति ॥ ताटकादिरावणान्तानां रक्षसां वधाद्धेतोः विरतं कर्म व्यापारो यस्य स तथोक्तम् । तथाविधं चापं विसृज्य निधाय । अनेन प्रसाधितसकलयोधपतित्वेन कामानुभवाधिकारो द्योत्यते । करेण तव वेणीम् । विरहचिह्नभूतं जटारूपेण बद्धं केशैकदेशो वेणी । देवस्य मोक्ष्यति । गोधाङ्गुलित्रपदवीषु ॥ गोधा करबन्धनार्थो गुणः अङ्गुलित्रमङ्गुलिबन्धनार्थं तयोः पदवीषु स्थानेषु धृतव्रणेन धृतव्रणकिणाङ्कितेनेत्यर्थः । एतेन धानुष्कत्वमप्युपलक्षितम् । अनेन वीरत्वसूचकानां ज्याकिणानां सम्भोगशृङ्गारोद्दीपनविभावत्वं दर्शितम् । रेखातपत्रकलशाङ्कितलेन रेखारूपेणावस्थितेन कलशेन चाङ्कं चिह्नमङ्कितं तलं यस्य स तथोक्तम् । अयमप्युद्दीपनविभावः । अचिरेणैव भर्तृसमागमनुध्यायैवानतिशोका भूत्वा रामागमनं प्रतिपालयेत्यभिप्रायः ॥२१॥

इत्याद्यर्थचूडामणिविवृतौ षष्ठोऽङ्कः ।

अथ सप्तमोऽङ्कः ।

(ततः प्रविशति विद्याधरः प्रियया सह)

विद्याधरः—सौदामिनि ! अद्यापि तावद्विद्यादैवतमाराधयता मया नोपलक्षितो महेन्द्रसेवाकालः । तत् खिन्नापि मामनुगच्छ गमनत्वरया कालं नातिपातयावः ।

सौदामिनी—अज्ज ! आअदम्हि । आर्य ! आगतास्मि ।

विद्याधरः—सौदामिनि ! एहि ।

साधु संयमय मूर्धजन्मना-
उच्छ्वसत्कुसुमदाम बन्धनम् ।
कुण्डलांशुरचितेन्द्रकार्मुके
कार्मुकभ्रु ! रचय स्तनांशुकम् ॥१॥

आश्चर्यचूडामणिनाटकेऽङ्कः षष्ठो मया व्याकृत एव कृच्छ्रात् ।
अथास्याग्रेतनस्याभिरनन्यचित्तैरन्त्यस्तथाङ्कोऽरि गभीरभावः ॥

(हरिर्हरति पापानि दुष्टचित्तैरपि स्मृतः ।
अनिच्छयापि संस्पृष्टो दहत्येव हि पावकः ॥)

अथ निष्कम्भमाश्रित्य राघववर्णं सूचयितुं विद्याधरमिथुनस्य प्रवेशः । सुमेरुशिखरनिवासी कश्चिद् विद्याधरः प्रियया सह महेन्द्रसेवार्थं निर्गमिषुस्तामाह—**सौदामिनीति** ॥ **अद्यापि** अस्मिन्दिवसे एतावन्तं कालं **मया महेन्द्रसेवाकालो नोपलक्षितः** ॥ इदानीमेव स्मृत इत्यर्थः । अपिशब्देनात्यासन्नेऽपि सेवाकाले न स्मृतिरभूदिति दर्शितम् । अस्मरणे हेतुमाह—**विद्यादैवतमाराधयतेति** ॥ यत्प्रसादात् विद्याधरत्वं तद्देवतामित्यर्थः । **तत्** तस्मात्सेवाया आवश्यकत्वात् **खिन्नापि** दैवतपूजार्थं मनाक्खिन्नापि **मामनुगच्छ गमनत्वरया कालं नातिपातयावः** ॥ यथाकालं सेविष्यावहे इत्यर्थः ।

साध्विति ॥ हे ! कार्मुकभ्रु ! सत्वरयानार्थं मूर्धजन्मनां बन्धनं केशपाशं साधु संयमय । साध्वित्यनेन यथा सत्वरगमने श्लथनं न भवेत् तथा संयमयेति दर्शितम् । उच्छ्वसन्ति परिमलोद्गारीणि कुसुमानि माला च यत्र तत् तथोक्तम् । स्तनांशुकं च रचय स्तनयोः संवृतमेवेत्यर्थः । कुण्डलांशुरचितमि-इ-

सौदामिनी—अज्ज ! एव्वं दाव करिस्सम्।
आर्य ! एवं तावत् करिष्ये।
(उभावाकाशयानं निरूपयतः)
विद्याधरः—सौदामिनि ! पश्य पश्य—
द्रुतमञ्जननीलमावयोः यं
शिखरादुत्पततोः शिलोच्चयस्य।
अनुपूर्विकया विकारजातं
प्रसमानेव वसुन्धरा विभाति ॥२॥

सौदामिनी—अज्ज ! कुलपव्वदा दाणिं संसइदा संवुत्ता।
आर्य ! कुलपर्वताः इदानीं संशयिताः संवृत्ताः।
विद्याधरः—अहो नु खलु सुभगमस्माकमभ्रगमनम्। एकतः
प्रियापयोधरस्पर्शः अन्यतो दिव्यधूपयोधरस्पर्शः।
विधुतो व्रजामि सुरलोकमारुतै-
र्मरुतां पथा भरतकोपलाञ्छिपः।
जलभारसान्द्रमुदरं पयोमुचा-
महमालिखन् वलयवज्रकोटिभिः ॥३॥

कार्मुकं यस्मिन्केशबन्धने तत् तथोक्तम्। प्रसूनमालावर्णकादिना कुसुमा-
युधामेवोर्ध्वप्रसारणामिषात्कार्मुकताध्यवसायाद् उत्प्रेक्षेयम्। केशपाशस्य मेघ-
सादृश्यमुत्प्रेक्षायां बीजम् ॥१॥

द्रुतमिति ॥ शिलोच्चयस्य पर्वतस्य शिखराद् द्रुतं अनुत्पततोरावयोरनु-
पूर्विकया क्रमेण उत्पतनक्रमानुसारेण वसुन्धरा स्वविकाराणां वृक्षादीनां जातं
प्रसमानेव विभाति। अत्र दूरत्वदोषेण ह्रस्वत्वादिभ्रमस्य कारणत्वेन
प्रसनक्रिया उत्प्रेक्ष्यते ॥२॥

आर्य ! कुलपर्वता इदानीं संशयिताः अभिलक्षणासंभवसंशयगोचराः
संवृत्ताः। अहो नु खल्वित्यानन्दे। दिव्यधूपयोधरस्पर्शः इत्यत्र पयोधरशब्दः
श्लिष्टः। राज्यदर्शनेनेव मेघसंस्पर्शस्य स्तनस्पर्शत्वं गम्यते।

विधुत इति ॥ अहं भरतकोपलाञ्छिपः मरुतां पथा वायुमार्गेण सुरलोकमारुतैः
विधुतः सम्यक् स्पृष्टो व्रजामि। विधुत इत्यनेन सम्यक्स्पर्शो लक्ष्यते कम्पेन
पीडाप्रसङ्गात् ॥३॥

(नेपथ्ये)

आदत्तामग्निरध्यप्रभृति हुतमसन्दूषितं यातुधानै-
राप्लुत्याकाशगङ्गापयसि मुनिवृषाः सप्त सन्ध्यां जपन्तु ।
भानोर्वाहा भजेरन्नचकितमृजुना वर्त्मना मन्दराद्रिं
साध्व्यश्चारित्रभङ्गाज्जहतु भयमपास्तार्गला द्यौरपि स्यात् ॥४॥

विद्याधरः—अये ! जगद्घोषणेव । निहतेन रावणेन भवितव्यम् ।

सौदामिनी—अहं वि तं एव्व तक्केमि । अदिक्कंदे दिअहे पवुत्ता वत्ता, किदं रामेण रक्खसउलं रावणमत्तावसेसं त्ति । अहमपि तदेव तर्कयामि । अतिक्रान्ते दिवसे प्रवृत्ता वार्ता, कृतं रामेण राक्षसकुलं रावणमात्रावशेषमिति ।

विद्याधरः—अधोभूतकण्टकं त्रैलोक्यमासीत् ।

आदत्तामिति ॥ इतः पूर्वमग्निहोत्रादीनां यातुधानदूषितत्वेन कर्मानुष्ठानं नाभूत्, अतः परं राक्षसानां वधेन कर्मानुष्ठानादग्निर्हविरादत्तामित्यर्थः । **मुनिवृषाः** मुनिश्रेष्ठाः । सन्ध्याशब्देन सन्ध्यासमयजप्यो मन्त्रो लक्ष्यते । पूर्वं रावणभयात् लङ्कां परिहृत्य वक्रेण मार्गेण गमनादृजुना वर्त्मनेत्युक्तम् । साध्व्यः पतिव्रताः चारित्रभङ्गार्थमुद्युक्तानां रावणादीनां वधेन चारित्रभङ्गात् भयं जहतु । **अपास्तार्गला** ॥ अर्गलाशब्देन प्रतिबन्धो लक्ष्यते । स्वर्गनिवासप्रतिबन्धकस्य रावणस्य वधेन देवाः स्वर्गे निष्प्रतिबन्धं निवसन्त्विति बाक्यावमानम् । इतरथा पूर्ववाक्यैरैकरूप्यमस्य वाक्यस्य न स्यात् ॥४॥

जगद्घोषणेवेति ॥ जगति घोषणं जगद्घोषणम् । घोषणमुच्चैः शब्दोच्चारणम् । रघुनाथादन्यस्य कस्यचित् जगद्वासिविषयं घोषणमित्यर्थः । आदत्तामित्यनेन त्रैवर्णिकानामेव कर्मानुष्ठानाधिकारात् भूलोकजनविषयं घोषणं कृतम् । द्वितीयतृतीयपादाभ्यामन्तरिक्षविषयम् । अपास्तेत्यनेन स्वर्गविषयम् । साध्व्य इत्यनेन सकलभुवनवनिताविषयम् । अनेन जगद्घोषणेन हेतुना **रावणेन निहतेन भवितव्यम्** । रावणो निहतः अस्य ह्यर्थः । **अहमपि तदेव तर्कयामि ॥ अतिक्रान्ते दिवसे वार्ता प्रवृत्ता, कृतं रामेण राक्षसकुलं रावणमात्रावशेषमिति** ॥ लोककण्टकस्य रावणस्य वधेन निरुपद्रवमासीदित्यर्थः ।

सौदामिनी—अज्ज उच्छ्वसिदाणि पदिव्वदाणं हिअआणि।
अद्य उच्छ्वसितानि पतिव्रतानां हृदयानि।

विद्याधरः—साम्प्रतम् अभिलाषितसिद्धिसम्फुल्लाक्षं सहस्राक्षं समाजयिष्यावः।

(निष्क्रान्तौ)

मिश्रविष्कम्भः।

(ततः प्रविशति भेरीं प्रहरन् पर्यटन् जाम्बवान्)

जाम्बवान्—(उत्क्रममनुसृत्य)

वेगादुत्पततो विधूय नमुचिं पादस्य पत्युर्भिदा-
मग्रे सञ्चरता मया मुहुरभूद् भेरी गभीरं हता।
रामेणापि दशाननं हतवता व्यापारितोऽयं जनः
तस्मिन् कर्मणि कर्म नूनमुचितं लोकोऽयमालम्बते ॥४॥

महानयं भारः। साधयामस्तावत्। (निष्क्रान्तः)

अद्य पतिव्रतानां हृदयान्युच्छ्वसितानीति ॥ साम्प्रतमिति ॥ स्पष्टोऽर्थः। हरिजयानन्तरं भेरीप्रहारेण जयोद्घोषणा राज्ञा धर्मः विशेषतो रावण-भयाभिमग्रहं परित्यज्य तत्र तत्र गिरिगुहादिषु निलीनान् जनान् प्रति पूर्ववत् स्वपदप्रतिष्ठापनार्थं तदुद्घोषणा कर्तव्येति परिचितत्रिभुवनो जाम्बवांस्तदर्थं रघुनाथेन नियुक्त इति विष्कम्भकाङ्कयोर्मध्ये जाम्बवतः प्रवेशस्य नासङ्गतिराशङ्कनीया। उत्क-ममनुसृत्येति ॥ उत्क्रमाद्दत्ताभित्यादिवाक्यं पुनरप्युक्त्वेत्यर्थः। आहेति शेषः। भेरीप्रहारकर्मणि पूर्वाभ्यासं तदानीन्तनाद् भेरीप्रहारादुद्बुद्धसंस्कारोऽनुस्मरति।

वेगादिति ॥ भिदां पत्युः विष्वक्सेनेन मुद्रिताचिना तत्सम्बन्धाद् चेतना ब्रह्मादयो लक्ष्यन्ते। तेषां पत्युर्नियामकस्य विष्णोरुपेन्द्रस्येत्यर्थः। तस्य पादस्याग्रे सञ्चरता मयेत्यन्वयः। यथोक्तं श्रीमद्भागवते—"जाम्बवानृक्षराजस्तु भेरीशब्दैर्मनोजवः। विजय दिक्षु सर्वासु महोत्सवमघोषयत् ॥" इति। पादविशेषणं—नमुचिं विधूयोत्पतत इति ॥ बलिभृत्यो नमुचिर्नामासुरः स्वामिनियोग विना त्रिविक्रमस्योत्पतन्तं पादं निरोद्धुं प्रवृत्तः समुत्पतनवेगेनैव हत्वा पुनरपि वेगादुत्पततः पादस्येत्यर्थः। अग्रे सञ्चरतेत्यनेन तदानीं पादजवानुरूपः आत्मनो

(ततः प्रविशति रामः सन्नाहवेषमपास्य
लक्ष्मणविभीषणसुग्रीवैः सह)

रामः—(विभीषणमवलोक्य) वयस्य ! विभीषण !

नगरीं विश पश्य भर्तृहीनं
जनमापादय कर्म चोचितं च ।
व्यसनेषु महत्सु तत्कुलीनं
जनमालोक्य समुच्छ्वसन्ति पौराः ॥६॥

विभीषणः—प्रसीदतु देवः । नाहं बन्धुस्नेहाद् ब्रवीमि ।

क्व साधवः क्व च रजनीचरा वयं
तथापि मां सुजयति हि त्वदाश्रयः ।

वेगोऽभूदिति द्योत्यते । भेरी इत्यनेन संचरणसमये भेरीहननं कुर्वतोऽपि मे वेगस्य तादवस्थ्यमेवेति द्योत्यते । गम्भीरमित्यनेन सञ्चरणसमये ■ भेरीहननस्य किंचिदपकर्ष इति दर्शयति । मुहुरित्यनेन संचरणसमये भेरीप्रहरणस्यानुवृत्त्या भ्रमाभावो दर्शितः । इदानीं रामेण युद्धोऽप्ययं जनोऽहं तस्मिन् भेरीप्रहरणात्मके कर्मणि व्यापारित इत्यन्तर्गतगर्भोक्तिः । अत एवमतो मन्येऽयं लोको जनो नूनमुचितं पूर्वमभ्यस्तं कर्मैवालम्बत इति ॥५॥

महानयं भार इति ॥ महानयं भेरी महत्सु चतुर्दशसु लोकेषु सञ्चारो गुरुतरो भारः । **साधयामस्तावत्** ॥ गच्छाम इति ।

एवमशेषभुवनेषु निखिलजनाभ्युदयहेतुभूतं रावणवधं निवेदयितुं जाम्बवन्तं नियुज्य रघुनाथो लङ्कायां विभीषणं प्रतिष्ठापयितुमाह—**वयस्येति** ॥ वयस्येत्यनेन मित्रत्वोक्त्या मुख्यत्वं निवार्यते । अत्र क्रियाणां क्रमो विवक्षितः । एवकारशब्दः परेत्यनेन सम्बध्यते । उचितं कर्मेत्यनेन उदकक्रियादि प्रजापालनान्तं कर्मोच्यते । उक्तानां कर्मणामवश्यकर्तव्यत्वे हेतुमाह—**व्यसनेष्विति** ॥६॥

अथ विभीषणः स्वाभ्युदयेऽप्यसम्मतिमावेदयिष्यन् प्रसादं तावद् प्रार्थयते—**प्रसीदत्विति** ॥ **नाहमिति** ॥ अहं बन्धुस्नेहादेतोर्न किंचिद् ब्रवीमि ; यतो बन्धुभिरपेक्षितोऽहं भवन्तं शरणं गतः अतो बन्धूनुद्दिश्य न किंचित्कर्तव्यमस्तीत्यभिप्रायः । एवमेव त्वत्सेवा कर्तव्येति पक्षमुपोद्बलयति करोति । प्रतिपाद्यमर्थं युक्तो सगुण-तदर्थमवोचदत्र बहुलेनानुपपत्तितः ।

क्व साधव इति ॥ उपायोऽभ्ये तथापीति दर्शनादत्र यद्यपीति द्रष्टव्यम् ।

अपायिनीमहमिति पूर्वजन्मनो
न कामये नरवर ! गत्वरीं श्रियम् ॥७॥

रामः—मा मा, नैष राजधर्मः। नोपनता श्रीरवमन्तव्या। अपि च,

सार्धं त्वया गुणपरायण ! निर्गुणेन
निर्वासितः सरभसं तव पूर्वजेन।
त्वामद्य सत्पथपुरोग ! पुरो निधाय
पौलस्त्यभूमिषु पदं निदधातु धर्मः ॥८॥

विभीषणः—देव ! अद्यप्रभृति,

बहुमानपदं भवाम्यहं प्रणयोत्फुल्लमवेक्षितस्त्वया।
ध्रियते हरलक्ष्मवद् बुधैः शिरसा किं न चिताकरोटिका ॥९॥

साधूना युष्माद्दृशामस्मामिर्दुर्जनैः संसर्गो यद्यप्यनुचितः तथापि त्वदाश्रयः त्वदाश्रयत्व त्वत्सेवेत्यर्थः। मां सुखयति ॥ अनुचितमपि त्वत्समीपे निवासं गमस्तिरस्मात् प्रार्थय इति भावः। ननु क्रमागता पूर्वजस्य श्रीरनुपेक्षणीया अत आह—न कामय इति ॥ हे ! नरवर ! अहं पूर्वजन्मनः श्रियं न कामये। विशेषणद्वयमकामनायां हेतुः। गत्वरीं गमनशीलाम् अचिरस्थायां एव श्रियः पुरुषान्तरप्राप्तिर्गमनम्। अपाय परिपन्थ्यादिकृतस्वरूपविनाशः। तत्र विशेषतः पूर्वजन्मनः श्रीरधर्मार्जितत्वादित्यपायिनी। इतिशब्देन यदानीं दृश्यमानो विनाशप्रकारोऽभिधीयते। अतोऽस्याः पुनर्धारणेऽप्यधर्मार्जितत्वात् विनाशोऽवश्यभावीत्यभिप्रायः ॥७॥

मा मेति ॥ एष शोच इति शेषः। एष कुलक्रमागतश्रीपरित्यागो न राजधर्मः। अस्मिन्नर्थे हेतुत्वेनार्थान्तरमुदाहरति—नोपनतेति ॥

सार्धमिति ॥ निशाचरदुर्लभविनयक्षमार्जवादिगुणाश्रयभूत ! निर्गुणेन तव पूर्वजेन सरभसं त्वया सार्धं निर्वासितो धर्मः त्वां पुरो निधाय पौलस्त्यभूमिषु पदं निदधातु। सत्पथपुरोगत्वेन धार्मिकत्वमुच्यते। लङ्कायामन्यस्य धार्मिकस्याभावात् विभीषणेन सह धर्मो निर्वासित इत्युक्तम् ॥८॥

बहुमानेति ॥ बहुमानपदत्वे हेतुः—प्रणयोत्फुल्लमवेक्षित इति ॥ यतो गुणपरायणसत्पथपुरोगेत्यादिनात्यन्ताधुरपि प्रणयेनोत्फुल्लं यथा भवति तथा साधुत्वेनाङ्गीकृतः अतः सर्वजनबहुमानास्पदं भवामि। अत्र दृष्टान्तः—ध्रियत

रामः—वयस्य ! सुग्रीव ! पर्याकुल इव ते, सखा विभीषणः ।
कृतकरणीयमिमं लङ्कायां प्रकृतिभिस्सह संयोजय ।

सुग्रीवः—यदाज्ञापयति देवः । एहि लङ्केश्वर ! इत इतः ।

(निष्क्रान्तौ)

रामः—अद्याहं सिद्धार्थो विभीषणप्रतिष्ठापनात् । कुतः,

तस्य लक्ष्मीर्नटस्येव छत्रचामरलक्षणा ।
न बध्नाति फलं यस्मिन्नर्थिनां प्रार्थनालता ॥१०॥

(प्रविश्य)

सुग्रीवः—जयतु देवः ।

रामः—सुग्रीव ! किमिदं निर्गमनानन्तरमेवागमनम् ।

सुग्रीवः—देव ! इदं विभीषणवचनम् । अहं तावन्नगरीं न प्रविशामि यावद्देवी ततो न निष्क्रामति ।

इति ॥ चिताकरोटिका स्मशानास्थि । शिरसेत्यनेन धारणे सादरत्व दर्शितम् । हरसंभ्रमात् हरेणाश्रीकृतत्वात् । बुधैः शिवभक्तैः । इह दृष्टान्तबलात् गम्यमानेन विभीषणकरोटिकासादृश्येनौद्धत्याभावो व्यज्यते ॥९॥

पर्याकुल इवेति ॥ स्वामिनो वियोगं सोढुं नियोगमनुष्ठातुं स्वयमेव लङ्कां गन्तुं चासमर्थत्वेन पर्याकुलत्वम् । कृतकरणीयं कृतपौरकार्यम् प्रकृतिभिः पौरजनैः ... सम्यक् योजय । सिद्धार्थः कृतार्थः । ... विभीषणस्य स्वराज्ये प्रतिष्ठापनात् कृतार्थोऽहम् ।

... अतिरेकमुखेन समर्थयते—कुत इत्यादिना ॥ अर्थिनां याचकानां प्रार्थना लता ... फलं न बध्नाति न लभत इत्यर्थः । इह प्रार्थयितुः फललाभः प्रार्थनायामारोपितः । तस्य नृपस्य छत्रचामरलक्षणा श्रीः नटस्येव नटस्य लक्ष्मीरिव । यथा नटेन ... तथा तस्य नृपस्य ... न किञ्चिदपि ... । यथोक्तम्—"... इव" इति ॥१०॥

रामः—(सबहुमानम्) यद्येवम्, त्वमेव तव सखीमानय ।

सुग्रीवः—यदाज्ञापयति देवः । (निष्क्रान्तः)

रामः—(सवितर्कम्)

हत्वा वालिनमर्णवे गिरिशतैराबध्य सेतुं श्रमा-
ल्लङ्कामेत्य सहायबन्धुसहितं कृत्वा हतं रावणम् ।
यामद्य प्रतिपालयामि वचनप्रामाण्यतो मारुतेः
संवासादपि नाम सा नृपसुता न स्यादवर्णास्पदम् ॥११॥

अथ विभीषणवचनं सुग्रीवादाकर्ण्य सीतानयनार्थं तमेव नियुङ्क्ते—यद्येवमिति ॥

तमादाय्य सवितर्कमाह—हत्वेति ॥ यद्व सीताहरणात्पूर्वमेवागस्त्याश्रमे स्थितेन सर्वराक्षसवधः प्रतिज्ञात इति रावणवधानन्तरमेव निखिलभुवनवासिनो जनाः पूर्ववत् स्वाधिकारभाजो भवन्तु नान्यः परः कुतश्चिद्भयम् अहमेव रक्षिता-स्मीति जाम्बवन्मुखेन भेरीप्रघोषपूर्वकं स्वाज्ञां निवेद्य निखिलभुवनवासिनो जनाः स्वे स्वे पदे प्रतिष्ठापिताः अनन्तरं सद्य एव ज्यायस्त्वमभिषिक्तो विभीषणो लङ्कायां स्थापितः एवं साधितप्रतिज्ञातार्थस्य राघवस्यावसरप्राप्तं सीतापरिग्रहं प्रति वितर्कोऽनेन हत्वेत्यादिना ग्रन्थेन क्रियते । मारुतेर्वचनप्रामाण्यतो यामद्य प्रतिपालयामि सा नृपसुता अवर्णास्पदं स्यान्न वा इत्यन्वयः । वचनप्रामाण्यं न सावद्यप्रति-पालने हेतुः सीताया निर्दोषत्वावधारणे एव साधकहेतुत्वात् मारुतेराप्तत्वात्प्रत्यक्ष-दर्शनमूलत्वाच्च वचनस्य प्रामाण्यम् । अयमर्थः । पूर्वमेव स्वभावपर्यालोचनया निर्दोषत्वेन निश्चिता पश्चात्तद्वादप्रामाण्यान्मारुतेर्वचनात्तथैवावधृतां सीतामद्य प्रति-पालयामि सा नृपसुता चिरकालं रावणगृहनिवासाद्धेतोरवर्णास्पदम् अपवादो लोका-पवादः तदास्पदं स्यात् नैव वा । संभावनायां लिङ् । नेम. पृथगन्वयः । एवंभूतवितर्कोपोत्थानार्थोऽपिनामशब्दः । अयमाशयो लोकस्य दोषानुग्रहाभावे हेतुः न राघवस्य स्वभावपर्यालोचनया मारुतिवचनप्रामाण्येन च निर्दोषत्वनिश्चय-स्योत्पन्नत्वात् प्रत्यक्षमप्यप्रमाणं कृत्वा सीतां पत्नीत्वादुपरिग्रहणकर्मविरोधाय । केनो-पायेन लोकस्य दोषशङ्कां परिहरिष्यामीति वितर्कस्यैवसानं द्रष्टव्यम् । सर्वोऽपि वालिनिग्रहादिरावणवधपर्यन्तो व्यापारः सीतापरिग्रहोपयोगी यस्य सत्त्वस्य सा संवृत्त इति खेदयन्नाह—हत्वेति ॥११॥

लक्ष्मणः—प्रसीदत्वार्यः ।

सुखाभिलाषी स्त्रीभावो दुर्विनीताश्च राक्षसाः ।
दूरे वयमतो देव्याः परीक्ष्या भावशुद्धता ॥१२॥

रामः—लक्ष्मण ! क्व हनूमान् ।

लक्ष्मणः—स खल्विदानीं युद्धभूमौ

क्षिप्तान्यद्रिशतान्यपास्यति भुजेनाधः कपीनां कृते
प्रस्तानुद्धरति प्रसह्य वदनात्क्षेप्स्यरान् रक्षसाम् ।
गोलाङ्गूलकुलस्य निर्भरजलैर्मुष्णाति युद्धश्रमं
प्राहिभ्यो विभजत्यपां निलयने पौलस्त्यबन्धून् हतान् ॥१३॥

प्रसीदत्वार्य इति ॥ प्रसन्नेन सतार्येण मदीयं वचनं श्रोतव्यमित्यभिप्रायः ।

सुखेति ॥ देव्या भावशुद्धता परीक्ष्या ॥ इह भावशुद्धतामनूद्य तस्याः परीक्षा विधीयते । यद्यप्यस्त्येव देव्या भावशुद्धता भावोऽन्तःकरणं तथाप्यवश्यं केनचित् प्रमाणेन परीक्ष्य निर्णेतव्या बहूनां दोषशङ्काहेतूनां सद्भावात् । तानेव दर्शयति सुखेत्यादिना ॥ निषिद्धमनिषिद्धं वा यथासुखं सततमभिलषितुं शीलमस्येति सुखाभिलाषी स्त्रीभावः स्त्रीत्वम् । अनेन स्त्रीत्वसामान्यानुबन्धिना सुखाभिलाषित्वस्य स्त्रीव्यभिचारानुवृत्तिर्दर्शिता । दुर्विनीताश्च राक्षसा इति ॥ एकाकिन्येव दुर्विनीतानां राक्षसानां मध्ये स्थितिरपि महतीं शङ्कां जनयतीत्यर्थः । दूरे वयमिति ॥ ये रक्षितारो वयं ते दूरेऽभूम । स्मर्यते हि— "पिता रक्षति कौमारे भर्ता रक्षति यौवने । पुत्रस्तु स्थविरीभावे न स्त्री स्वातन्त्र्यमर्हति ॥" इति ॥१२॥

अथ लोकप्रत्ययापादनार्थं साधारणसीताशुद्धिनिमित्तमिदं हनूमन्तं निनीषमाणः पृच्छति—लक्ष्मणेति ॥ तस्यागमनेऽभीष्टान् विलम्बोऽस्तीत्यभिप्रायेणाह— स खल्विति ॥

युद्धभूमौ तस्य को व्यापार इत्यपेक्षायामाह—क्षिप्तानीति ॥ इदं पद्यं निमित्तार्थम् । राक्षसैः क्षिप्तानि पर्वतानामपि शतानि रावणानन्दवर्धनाय अपविद्धमित्यर्थः । अपास्यति दूरं क्षिपति । अनेनाद्रिशतापासनाय विभीषणनिवासार्थस्य चाप्यस्तीति दर्शितम् । राक्षसादरनाशनाय दृष्ट्वा हस्तवर्त्तनं भिन्नेर्नेहति । इह वस्तुयोगोल्लगुणत्वापपादनादिविषयत्वं न व्यवस्थितम्,

रामः—सदृशमिदमस्य चेष्टितम् ।

(नेपथ्ये)—उस्सरह उस्सरह अज्जा ! उस्सरह ।

उत्सरत उत्सरत आर्याः ! उत्सरत ।

रामः—लक्ष्मण ! किमिदम् ।

लक्ष्मणः—आर्य ! इदमागमनमार्यायाः ।

रामः—किं नु खलु देवीं महाजनो वक्ष्यति । लक्ष्मण ! सुग्रीवमाज्ञापय—कृतमुत्सारणकर्मणा, तत्रैव यानादवतार्य प्रकाशं पश्येयतां मैथिलीति ।

लक्ष्मणः—यदाज्ञापयत्यार्यः । (निष्क्रान्तः)

रामः—

अवधूय दशग्रीवं मामनुव्रतचेतसः ।
सर्वे पश्यन्तु जानक्या रूपं चारित्रभूषणम् ॥१४॥

सर्वेषां व्यसनानां सर्वत समवात् । यथासमय सर्वेषां सर्वक्रियाविषयत्वमस्तीति द्रष्टव्यम् । राक्षसशरीरपरित्यागो विभीषणनिवासार्थ एव ॥१३॥

सदृशमिति ॥ कपिरक्षणार्थत्वात् विभीषणनिवासार्थत्वाच्चात्यन्तं सङ्कुचितमस्य चेष्टितमिति भावः । आर्याः ! देवसमीपे वर्तमाना महाजनाः ! उत्सरतोत्सरतेत्युत्सारणकर्मणि सीताया आगमनं विज्ञापयति—आर्येति ॥ किं नु खल्विति ॥ निर्दोषाया अपि देव्या इदानीमेव परिग्रहो महाजनसंवादाभावे दुष्कर एवेत्यभिप्रायः ।

अवधूयेति ॥ सर्वे जनाः प्रकाशं मत्समीपमागच्छन्त्या जानक्याश्चारित्रभूषणं रूपं पश्यन्तु । रूपशब्देन शरीरमेवाभिधीयते । चारित्रमेव भूषणं यस्य तथोक्तम् । चारित्रशब्देन चारित्रचिह्नभूता विरहपाण्डुमकार्श्यैकवेणीधारणमलीमसत्वादयो धर्मा लक्ष्यन्ते । भर्तृविप्रयुक्तायाः पतिव्रतायाः चारित्रद्योतकत्वेन शोभाकरत्वादेषां भूषणत्वमुक्तम् । पश्यन्तु एवम्भूतरूपदर्शनेन प्रायेण महाजना विश्वस्ता भवन्त्वित्यभिप्रायः । जानक्या रूपस्यैवम्भूतत्वे हेतुमाह—अवधूयेति ॥ दशग्रीवमवधूयावस्थाय मामनुव्रतमनुगतं चेतो यस्यास्तस्यास्तथोक्तेति । किं नु खल्वित्यवधूयेत्याभ्यां श्लोकाभ्यामपवादशङ्कैव न दोषशङ्का इति स्पष्टमवगम्यते । अत एवास्माभिर्न स्यादयं दरदमिति मन्योऽप्यपवादशङ्का-

(ततः प्रविशति सीता लक्ष्मणसुग्रीवाभ्याम्)

उभौ—(प्रणमतः) इत इतः ।

(नेपथ्ये)

अहो नु खलु लक्ष्मणसुग्रीवयोः साध्वाचारः ।
अनयोर्नमतोरद्य दूरानतशिरस्कयोः ।
पतन्ति राजकन्यायाः पादयोरेव दृष्टयः ॥१५॥

सीता—(आत्मगतम्) किं णु खु मं महाजनो मंतेदि । किं णु खु मं अज्जउत्तो मन्तेदि । अविस्ससणीओ खु इत्थिआभावो । अधण्णाए मम किदे अणत्थसाअरे पडिदो अज्जउत्तो अत्तकेण बाहुणा उत्तण्णो । सच्चं,पव्व भणिदं मारुदिणा -पुढमं वि धणुणा पडिग्गहीदा दाणिं वि धणुणा उद्धरिस्सदित्ति ।

किन्नु खलु मां महाजनो मन्त्रयते । किन्नु खलु मां आर्यपुत्रो मन्त्रयते । अविश्वसनीयः खलु स्त्रीभावः । अधन्याया मम कृते अनर्थसागरे पतितः आर्यपुत्रः आत्मीयेन बाहुना उत्तीर्णः । सत्यमेव भणितं मारुतिना प्रथममपि धनुषा परिगृहीता इदानीमपि धनुषा उद्धरिष्यतीति ।

रक्षा स्मारयन्तः ॥१४॥

उभौ प्रणमत इति ॥ लक्ष्मणेन दर्शनसमये समुदाचार इति प्रणामः कृतः । यद्यपि सुग्रीवेण पूर्वदर्शनसमये प्रणामः कृत एव तथापि लक्ष्मणानन्तरं देवाय देवी प्रणम्य विज्ञापनीया इति महानी सप्रणामः कृतः ।

अहो इति ॥ साधुसमाचारः साध्वाचारः । दूरमत्यर्थमानतं शिरः ययोः तौ तयोः ॥१५॥

किं नु खलु मां प्रति महाजनो मन्त्रयते ॥ मन्त्रयतीत्यर्थः । किं नु खलु मां प्रति मन्यत आर्यपुत्रः ॥ महाजनस्यार्यपुत्रस्य च निर्दोषायामपि मयि दोषाशङ्का संभवतीत्याह—अविश्वसनीयः खलु स्त्रीभाव इति ॥ अधन्याया मम कृते अनर्थसागरे पतितः आर्यपुत्रः

(सर्वे उपसृत्य)

लक्ष्मणः—जयत्वार्यः ।

सुग्रीवः—जयतु जयतु देवः ।

सीता—जेदु अज्जउत्तो । जयत्वार्यपुत्रः ।

रामः—देवि ! इत इतः । (इत्यर्धोक्ते मुखं परावर्तयति)

उभौ—किं नु खल्विदम् ।

रामः—लक्ष्मण ! हनूमांस्तावदाहूयताम् ।

लक्ष्मणः—यदाज्ञापयत्यार्यः । (निष्क्रान्तः)

रामः—सुग्रीव ! पूर्वमियं न दृष्टा ।

(सुग्रीवो भीतस्तिष्ठति)

रामः—सुग्रीव ! पश्येदानीं त्वयादृष्टपूर्वं विरहचारित्रम् ।

हरिचन्दनप्रणयिनौ पयोधरौ
कुसुमाचितं सुरभि केशबन्धनम् ।

आत्मीयेन बाहुना उत्तीर्णः ॥ सत्यमेव भणितं मारुतिना अथ ममापि धनुषा परिगृहीता इदानीमपि धनुषा उद्धरिष्यतीति ॥ स्पष्टोऽर्थः । पूर्वानुभूतरामरमार्जवक्षमादिगुणसमुदयेनासत्तममारुतिवचनेन च सञ्जातस्य सीतायाश्चारित्रविश्वासस्य प्रमाणान्तरेभ्यो बलवत्तमेव सम्भोगशृङ्गारानुरूपोज्ज्वलवेषगोचरेण प्रलपेन भावितत्वाद्दर्शनसमये एव दुष्टेवेयमित्यवधार्य मुखपरावर्तनं कृतमिति द्रष्टव्यम् । अदृष्टपूर्वीतावेषत्वेन सम्भ्रमकारणमविज्ञाय सुग्रीवलक्ष्मणाभ्याम् —किं नु खल्विदमिति ॥ अथ हनूमद्वचनस्य मिथ्यात्वं परिकल्प्य ससम्भ्रमं तदानयनार्थं लक्ष्मणं नियुङ्क्ते—हनूमानिति ॥ अथ दुष्टत्वेन विदितायाः सीताया आनयनं कृतमिति मत्वा ससम्भ्रममाह—सुग्रीवेति ॥ पूर्वमिव न दृष्टेत्यत्र काकुर्ज्ञेया । अदृष्टाया आनयनासमर्थेन पूर्वं त्वया दृष्टा नाथ भवितव्यमित्यर्थः । भीत इति ॥ भयात्प्रतिवचनं दातुमशक्तस्तिष्ठतीत्यर्थः । पश्येति ॥ पूर्वं न दृष्टमित्यदृष्टपूर्वम् । विरहचारित्रशब्देन विपरीतलक्षणया सम्भोगशृङ्गारानुरूपवेषैरीर्ष्याविशेषो लक्ष्यते । अयायां पतिवनात्स्वदृष्टपूर्वमस्या इदं दृश्यमानं विरहचारित्रचिह्नं पश्य । अत पतिव्रतानामनुचितैवेयमिति गम्भीराक्षेपगर्भमिदं वचनम् ।

तदेव दर्शयति—हरिचन्दनेति ॥ या पतिव्रता विरहवताय

अरुणप्रभातिशयचोरमम्बरं
विरहव्रताय वहते पतिव्रता ॥१६॥

सुग्रीवः—देव ! ममात्याचारदोषादियं देवस्य नयनगोचरं प्राप्ता ।

रामः—युज्यते । लक्ष्मणोऽपि न पश्यत्येव ।

सीता—(आत्मगतम्) हद्धि, अणसूआए अणुग्गहो वि मे दाणिं सावो संवुत्तो ।
हा ! धिक्, अनसूयाया अनुग्रहोऽपि मे इदानीं शापः संवृत्तः ।

(ततः प्रविशति लक्ष्मणो हनूमांश्च)

लक्ष्मणः—जयत्वार्यः ।

हनूमान्—जयतु देवः ।

रामः—लक्ष्मण ! हनूमता सह पश्यैनाम् ।

(उभौ सीतां दृष्ट्वा मुखं परावर्तयतः)

हनूमान्—देव ! लङ्कायामन्या मया दृष्टा । साऽप्रसन्नमियमन्या ।

सीता—अज्जउत्त ! अहं किं वि वत्तुकामा ।
आर्यपुत्र ! अहं किमपि वक्तुकामा ।

रामः—ननु ते रूपमेव कथयति ।

आत्माभिमतमारसम्भोगाय । अत्रापि विपरीतलक्षणा । **हरिचन्दनप्रणयिनौ** हरिचन्दनानुलिप्तौ । **पयोधरौ वहते** दधाति । तथा कुसुमाधिवतत्वात् **सुरभि केशबन्धनं** केशपाशं वहते । तथाऽरुणस्य सन्ध्यासूर्यस्य यः प्रभातिशयः तस्य चोरं तदपहारि अम्बरं च वहते इति पूर्ववदधिक्षेपगर्भेयमुक्तिः ॥१६॥

अत्याचारोऽत्युत्कृष्ट आचारः । अत्याचारदोषात् सीतानयनहेतुत्वेन तस्य दोषत्वम् । अत्र व्यतिरिक्ताङ्गादर्शनमत्याचारत्वेनाभिप्रेतम् । **हा ! धिक्, अनसूयायाः अनुग्रहोऽपि मे इदानीं शापः संवृत्तः ॥** वनवासमलिनायास्तव भर्तृसमीपे सर्वं मण्डनं भवत्वित्यनुग्रहोऽप्यार्यपुत्रेणाघातत्वात् शापोऽभूदित्यर्थः । अथ हनूमानन्यादृशीं सीतां दृष्ट्वा स्वापराधं परिहर्तुं सत्वमाह—**लङ्कायामिति**—आर्यपुत्र ! अहं किमपि वक्तुकामेत्येवच्छ्रुत्वा सीतावचनस्यावकाशं निरुणद्धि—**नन्विति** ॥ प्रत्यक्षेण रूपदर्शनेनैव तव लङ्का-

सीता—कुमार ! तुवं मे वअणं सुणाहि ।

कुमार ! त्वं मे वचनं शृणु ।

लक्ष्मणः—तव वचनश्रवणस्य फलमेतत् ।

सीता—सुणाहि पवणपुत्त ! । शृणु पवनपुत्र ! ।

हनूमान्—गतोऽभूत् स कालः ।

रामः—इदानीमपि मम पुरतस्तिष्ठति ।

रजनीचरगूढचारिभिः कृतसङ्केतमया दिने दिने ।
ऋजुभावजडास्त्वया वयं छलिताः पुंश्चलि ! दण्डके वने ॥१७॥

सीता—(सस्मितम्) अज्जउत्तेण वि परुसवअणं भणीअदि ।

आर्यपुत्रेणापि परुषवचनं भण्यते ।

वृत्तान्तस्तस्तो विदित इति न तत्परिज्ञानार्थं त्वद्वचनापेक्षेति भावः । कुमार ! त्वं मे वचनं श्रोष्यति ॥ तव वचनश्रवणस्येति ॥ तव पुरतो मरिष्ये यथा विरागो दर्शितो मातुमनाम गमिष्यसीति तव वचनश्रवणस्य फलमेतत् । श्रवणशब्देन श्रवणफलमनुष्ठानं लक्ष्यते—स काल इति ॥ तव वचनश्रवणकाल इत्यर्थः । इदानीमिति ॥ पूर्वमेव मया निराकृतापि किं पुरतस्तिष्ठसीति काका पुरोऽवस्थाननिषेधो बोध्यते ।

प्रधानरसानुग्रहानन्तरमेवभूताया एव सीताया दर्शने सति करुणरसेन-साध्यमित्यनेन यो हेतुर्निगामितः तदनन्तरं रावणवधवृत्तान्तस्वरवधुनिमित्तो-पलम्भमायामृगदर्शनादिभि. विज्ञाताया निश्चितपरपात्नीत्वया तदभिधान न कृत तत्रापि स्वच्छन्दवृत्तिरेव हेतुरिति भ्रान्त्या सीतामभिपरुषैर्वचनैरधिक्षिपति—रजनीति ॥ गूढचारिणो जाराः । रजनीचरशब्देन रजन्यां कामस्वभावत्व दर्शितम् । तेन मनुष्याणां निद्राशीलत्वेन निशि वञ्चनामोक्षत्वं दर्शितम् । चारैः रजनीचरैः दण्डके वने दिने दिने कृतं सङ्केतम् यया तया त्वया वयं दण्डके वने छलिता, वञ्चिताः । वञ्चनायां हेतुः ऋजुभावेन जडाः वक्रमार्गानभिज्ञा इति । वने इत्यनेन सङ्केतस्थानानां सुलभत्वं प्रदर्शितम् । प्रतिपुरुषं चरतीति पुंश्चली । अत एव दिने दिने इत्यस्य बहुभिरसङ्केतं उक्तं ॥१७॥

सस्मितमिति ॥ मनसाप्यसम्भावितपापाचारेणाया पुंश्चलीति सम्बोधनेन स्मितोद्भेदः । आर्यपुत्रेणापि परुषं भण्यत इति ॥ अपिशब्देन नित्यं

सुग्रीवः—

> इदं श्रुत्वा वचो भर्तुर्यदेषा कुरुते स्मितम् ।
> तदियं सर्वनारीणामवरा वा वरा यदि ॥१८॥

निर्वास्यतामेषा स्वामिविषयात् । क्षीराहुतिं चिताग्निः कथमर्हति ।

प्रियवादिनापीति दर्शितम् । अनेनैवं विप्रकृताया अपि सीताया ईर्ष्याभावेन स्वीया-गुणोत्कर्षो दर्शितः । यथोक्तम्—"सम्पत्तौ च विपत्तौ च मरणेऽपि न मुञ्चति । *सा स्वीया लक्ष्य प्रेम आप्यते पुण्यकर्मभिः ॥" इति ।*

इदमिति ॥ भर्तुरिदमतिपरुषं वचः श्रुत्वा स्मितं कुरुते यत् तदस्मादियं सर्वनारीणामवरा अधमा वरा उत्तमा वा । वादिर्विकल्पार्थः । अव्ययानामनेकार्थत्वात् । यद्येषा पूर्वं पतिमना सती आत्मैकपरं पैदिकपारमिकसुखैकहेतुभूतं भर्तारं कठोरहृदयत्वेनोपेक्ष्य स्वच्छन्दचारिणी भूत्वा स्मितं कुरुते ततोऽत्यन्तनिकृष्टासु गणिकास्वप्यधमेति सर्वशब्देन द्योतितम् । यदिदानीमपि अस्खलितचरित्रैषा साक्षाज्ज्ञानेन भर्तृपरित्यागशोकं नियम्य योगबलेन प्राणपरित्यागं निश्चित्य समा भूत्वा स्मितं कुरुते ततोऽरुन्धत्यादीनामपि पतिव्रतानां मध्ये वरा उत्तमेति सर्वशब्देन दर्शितम् । अत्र वाक्यस्य सन्देह एवार्थः नान्यतरकोटौ पक्षपातोऽस्तीति ज्ञेयम् ॥१८॥

अथेदानीमित्यनेन वचनेन स्वामिनस्तस्याः पुरोऽवस्थानमनभिमतमित्याकारानुरक्षणार्थं नियुङ्क्ते—**निर्वास्यतामिति** ॥ **स्वामिविषयात्** स्वामिराष्ट्रादित्यर्थः । **क्षीरेति** ॥ **चिताग्निः** श्मशानाग्निः । क्षीरं चेद्धमाहुतिर्यस्येति क्षीराहुतिः । आहुतिशब्देन आ हूयतेऽनयेति करणव्युत्पत्त्या होमसाधनमुच्यते । तदयमर्थः । संनिपत्योपकारकसंस्कारकर्मसंस्कृता निसर्गतः शुद्धा मन्त्रादिपाठेत्यादिवचनाभिहितमात्रा पत्रमालहविरादिसंस्कृताहवनीयाग्निसम्बन्धयोग्या क्षीराहुतिः कथं शवदाहाशुद्धस्य चिताग्नेः संसर्गमर्हतीति । अत्र दृष्टान्तवचनेन सीतायाश्चिताग्निप्रवेशं राघवस्य क्षीराहुतिसादृश्यं च गम्यते । तेन यथा निसर्गतः शुद्धस्याग्नेः शवशरीरसम्बन्धादशुचित्वं तथा सीताया रक्षःसंसर्गोपाधिको दोषः प्रसृतो भवतीति द्योत्यते । यथा क्षीराहुतिर्निसर्गतः संस्कारकर्मणा च विशुद्धा तथा रामोऽपि जन्मकर्मभ्यामत्यन्तं विशुद्ध इति द्योत्यते । न च्यवते निश्चयेन जपतां दूषयतीति

लक्ष्मणः—नैषा शरीरेण गन्तुमर्हति ।

हनूमान्—शाधि देव ! यथार्हं दण्डमस्याः ।

सीता—अणुमदा अज्जउत्तेण अग्गिं पविसिदुकामम्हि ।

अनुमतार्यपुत्रेणाग्निं प्रवेष्टुकामास्मि ।

रामः—लक्ष्मण ! अस्याः पतिव्रतायाश्छन्दमनुतिष्ठ ।

लक्ष्मणः—यदाज्ञापयत्यार्यः । (आत्मगतम्) इदानीं प्रीतोऽस्मि ।

(प्रकाशम्) देवि ! इत इतः ।

सीता—(आत्मगतम्) हिअअ ! अज्जउत्तपादेसु पणमेहि ।

हृदय ! आर्यपुत्रपादयोः प्रणम ।

(निष्क्रान्तौ)

रामः—हरीश्वर ! त्वमपि हनूमत्प्रमुखेन सैन्येन सह हतशेषेभ्यो राक्षसेभ्यः कुमारं रक्ष ।

सुग्रीवः—यदाज्ञापयति देवः । (निष्क्रान्तः)

वाच्यम् अभियुक्तैः काव्यलक्षणकारैरभ्यनुज्ञातत्वात् लिङ्गवचनभेदस्य । यथोक्तम्—"न लिङ्गवचने भिन्ने न हीनाधिकतापि वा । उपमादूषणायालं यत्रोद्वेगो न धीमताम् ॥" इति । "चन्द्रबिम्बादिव विषं चन्दनादिव पावकः । परुषा वागितो वक्त्रादिति सत्या प्रतिभाति मे ॥" "स्त्रीव गच्छति षण्ढोऽयं वक्त्येषा स्त्री पुमानिव । प्राणा इव प्रियोऽयं मे विद्या धनमिवार्जिता ॥" इत्यादयः प्रयोगाश्च बहवो दृश्यन्ते । अपि च सीताद्युपेक्षितायाश्चाचेतनत्वेन पारमार्थिकं स्त्रीत्वं पुंस्त्वं वा नास्त्येव । अतोऽत्र दारवाचिशब्दस्य विशेषणमनपेक्ष्यैव सीताद्युपमितिचिन्ताभिशब्दप्रयोगः कृतः । न चात्र "हंसीव धवलश्चन्द्र" इत्यादिष्विव धीमतामुद्वेगोऽस्ति महाजनपरिगृहीतत्वाद्विश्वलमतिदूरगमनेन । प्रकृतमनुसराम । नैषेति ॥ इतः प्रदेशाद्विनाशिनैषा । शरीरेण शरीरशब्देन शरीरगतचिह्नानीं दृश्यमानः शोभाकरो वेषो लक्ष्यते । ईदृशं वेषमवलम्ब्य स्वतन्त्रा भूत्वा न गन्तुमर्हति यथाशास्त्रं दण्डनीयैवेत्यभिप्रायः । अस्य अन्यस्यास्मिन्नर्थे तात्पर्यमित्येतत् शाधि देव ! यथार्हं दण्डमस्या इत्यस्मिन् प्रश्ने स्पष्टम् । पतिव्रतायाः इत्यत्र विपरीतलक्षणा कार्या । छन्द कामः । अन्यभवं स्पष्टम् । अथ लक्ष्मणेन सह सीतायामग्निप्रवेशार्थं गतायां सौमित्रिरक्षणार्थं सुग्रीवादिषु च गतेषु अनुतापोत्प-

रामः—किं नु खलु प्रत्यक्षमप्यप्रमाणं कृत्वा सीतां प्रति सबहुमानं मे मनः । कृतं त्यक्त्वानुशयेन । केवलं लोकहितार्थमेव मे यत्नो भविष्यति ।

(ततः प्रविशति कण्टकितसर्वाङ्गो लक्ष्मणः)

लक्ष्मणः—आश्चर्यमाश्चर्यम् ।

रामः—वत्स ! लक्ष्मण ! मेघान्तरचरमपि ते जितवतो मेघनादमिन्द्रजितं न कण्टकिता गात्रयष्टिः । कथय कथय, कुतस्त्योऽयमावेगः ।

लक्ष्मणः—आर्यपादस्य शासनात् तीरे महार्णवस्य कासारदारुनिकरैः सन्धुक्षितो जातवेदाः ।

भयपर्याकुलश्चिन्तयति—किन्नु खल्विति ॥ मे मनः प्रत्यक्षमप्यप्रमाणं कृत्वा सीतां प्रति सबहुमानं वर्तते । इह आशयः रामरमाभैवममानो-शीलयसाम्याचारात्मपरिचयैकरत्नादिगुणवर्यालोचन परवचनैरविचिमादाः सत्र-भेराभावोऽभिमनेराध्यवसायश्च प्रत्यक्षस्याप्रमाण्यीकरणे बहुमाने च हेतुः । अनेन च सीतारूपविपर्यासदर्शनात् प्रागपूर्वं च जानकीचारित्रं प्रति सन्देहो नास्ति केवलं लोकापवादशङ्कैवेति दर्शितम् । अनसूयानुग्रहपरिज्ञानाद्रूपविपर्यासजनितचारित्रा-भावभ्रमोऽपि निवृत्त एव । अत एव तस्याभिप्रेतोत्पादनदारेण लोकापवाद-परिहारैकबुद्धेन शोभनोदर्कत्वम् । अतः सीतापरित्यागोऽपि विधियुक्तत्वाद-दोष इति । अथ महासत्त्वत्वादिगुणसम्पन्नत्वानुगुणं निगूहन्नाह—कृतमिति ॥ सीतां त्यक्त्वा पश्चादनुशयेन निष्फलेन कृतमलम् । यथोक्तम्—"गतोदकार्थानु-शयेन किं स्यादशेषविद्वज्जनगर्हितेन ।" इति । केवलमिति ॥ सीतात्यागार्थं मे महान् प्रयत्नो विधिवशात् केवलं लोकहितार्थमेव सञ्जात इत्यर्थः । लोकहितार्थ-त्वस्य भूयस्त्वात् भविष्यत्सीतात्यागप्रयत्नो न निषिद्ध इति । अदाश्चर्यमाश्चर्यमिति मुहुर्मुहुर्वाक्यं विस्मयान-इवितानुत्साहमित्येविनमनुदाय दृष्ट्वा सम्भ्रान्तां परिपृच्छति—वत्सेति ॥ वत्स ! लक्ष्मण ! कथमावेगः कुतस्त्यः किंनिमित्तः, प्रत्यर्थितेन पुनर्मेघनादो इहाग्नौ इन्द्रजिदिवोऽपि संवृत्त जानकी नाथुरि-राह—मेघेति ॥ आश्चर्यहेतुं बहुगुणोत्तरं करोति—आर्यपादस्येति ॥

रामः—(सादरम्) ततस्ततः।

लक्ष्मणः—ततस्सा तं संवर्तपावकमिव पावकमभिज्वलन्तं त्रिरार्या पर्यैषीत्।

रामः—ततस्ततः।

लक्ष्मणः—ततस्सा खलु देवी त्वामयोध्यागुरुं गुरुजनं च प्रणम्य शिरसा मामप्येवं गुरुवचनकरो भवेत्युक्त्वा भरतशत्रुघ्नाभ्यामेवमेव कथयेति चोवाच। अथ तयेदमुक्तं च "भगवन्नग्ने! तव पुरस्तात् सत्याधिष्ठानं करिष्यामि। प्रस्थानकाले राक्षसभुजसंस्पर्शः संवृत्तः पादस्पर्शश्च लङ्कायाम्" इति निर्विशङ्कं जलमिव ज्वलनमविशत्।

रामः—विस्मयपदमेतत्। ततस्ततः।

सादरमिति॥ जातवेदस्यनुप्रवेशप्रसङ्गेनाश्चर्यस्य सीतानिबन्धनत्वं समालोचयतः पूर्वस्मादधिकं सादरत्वं सञ्जातमित्यर्थः। संवर्तपावकं प्रलयाग्निं त्रिः पर्यैषीत् प्रदक्षिणमकार्षीत्। ततः सा खलु देवी रक्षोगृहनिवासदुःखार्णवात् कथञ्चिदुत्तीर्णा त्वदेकशरणा दर्शनमथ पवित्रमाभिः परुषवचनैरभिहिताप्यविकृतमानसा सती भक्तिपूर्वकं शिरसा त्वां प्रणम्य प्रयता भूत्वा। इदं तावत् प्रथममाश्चर्यम्। अनन्तरमयोध्यागुरुं गुरुजनं च प्रयता सती अनन्तरं मामप्येवमेव पूर्ववदेव गुरुवचनकरो भवेत्युक्तवती। एवमस्येव पतिव्रतायाः अनादृताया अपि भर्तरि भक्त्यतिशयः। ननु तवेत्यादिपरुषवचनमभिहितवन्तं मा प्रत्यपि न किञ्चिदीर्ष्या निर्वेदो वाऽभूत्। इदमप्यद्भुतमेवेत्यभिप्रायः। भूयोऽपि मां प्रयुक्तवती भरतशत्रुघ्नाभ्यामप्येवमेव गुरुवचनकरौ भवतमिति मद्वचनाभिवेदयेति। अनन्तरमिदमुक्तं च। भगवन्! ज्ञानदयादिगुणसम्पन्न!। अनेनाशेषजनाशयगुणदोषसाक्षित्वं दर्शितम्। तव पुरस्तात् सत्याधिष्ठानं सत्यवचनं करिष्यामि॥ अधिष्ठित्यस्मिन्नर्थे इत्यधिकरणव्युत्पत्त्या अधिष्ठानं शब्दः। प्रस्थानकाले॥ हरणकाल इत्यर्थः। इतिशब्दानन्तरमुक्त्वेत्यर्थोऽध्याह्रियते। निर्विशङ्कं देहगोचरास्माभिमानस्य उच्छिन्नत्वेन सहर्षम्। ज्वलनम् अग्निमविशत्। जलमिव॥ यथा ग्रीष्मातपसन्तप्तः सहर्षं जलं प्रविशति तद्वत्। विस्मयपदमेतत्॥ समुचित

लक्ष्मणः—तदानीमाकाशे प्रवृत्ताः शङ्खपटहाः ।

रामः—ततस्ततः ।

लक्ष्मणः—ततस्तदानीम्,

स्तिमितनयनमारात्पश्यतां नस्समन्ताद्
व्यतिकरमिव रूपं विद्युतामादधानः ।
अवनिभुवमनिन्द्यां ते पुरोधाय देवी-
ममरवदनमाविर्देवता वह्निरासीत् ॥१६॥

रामः—ततस्ततः ।

लक्ष्मणः—ततः खलु,

वेलावने कुसुमितान् विरहय्य वृक्षान्
कल्माषितं भ्रमलिपङ्क्तिभिरुच्चलाभिः ।
आयामवत्यमरपादपपुष्पवृष्टि-
रग्रे स्थिता सपदि हव्यभुजस्तिरोऽभूत् ॥२०॥

पवार तव विस्मयातिशय इत्यर्थः । तदानीमाकाश इत्यनेन दिव्यजना अभ्यमि-
प्रेतासाक्षित्वं प्रतिपन्ना इति दर्शयति ।

ततस्तदानीं प्रवेशानन्तरमेव समन्तात् विस्मयात् स्तिमिते नयने
यस्मिन् तथा पश्यतां नः पश्यतोऽस्मानभिलक्ष्य । वह्निर्देवता ते देवीं
पुरोधायाविरासीत् सर्वेषां नः प्रत्यक्षोऽभूत् । देवताशब्देनाचेतनतेजोभूता-
ग्नेर्देवताया विग्रहवत्त्वेनाविर्भावो दर्शितः । आविःशब्दो व्यवहितार्थेऽपि
छान्दसः । अमरवदनमित्यनेन सर्वेषां देवानां तस्मिन् सन्निधानात् भूयान् महिमा
दर्शितः । तेन तदानीं तस्याः देव्याः दोषाशङ्का न कार्येति योत्यते । विद्युतां
व्यतिकरमिव रूपं देहम् आदधानः बिभ्राणः । अनेन देहस्य केवलं तेजः-
मयत्वं दर्शितम् । अत एव वह्निमध्ये हेतुः । अवनिभुवमिति ॥ एवं
परमभूताधिष्ठातृदेवतया विभाविता । तेन तस्या मानुषत्वाभावो दर्शितः । अत-
स्तस्या अग्निमानुषत्वानुभावत्वाभावादेव दोषशङ्काऽभूत् । इदानीं तस्याः शक्ति-
त्वानुभावत्वेनिवृत्तेः शीघ्रतया गमनधर्मशालिना मूर्तिमता करेण्वसम्बन्धार्थं प्रत्य-
क्षेण एता सीता मतः सर्वथा निरवद्यैव देवीत्यभिप्रायः ॥१९॥

तदनन्तरं वेलावने कुसुमितान् वृक्षान् विरहय्य परित्यज्य उप-

रामः—भवतु, दृश्यामस्तावत् । (उभौ परिक्रामतः)

(नेपथ्ये)—(दिव्यगन्धर्वा गायन्ति)

लोकानां यस्त्रितयमुदराधारमापद्य योगा-
दम्भोराशौ विषधरमयीं धीरमध्यास्त शय्याम् ।
होता हव्यं हुतभुगिति यं प्राह शब्दः स्वयंभूः
स त्वं विष्णुर्जनकतनया सा च पद्मास्त ! पद्मा ॥२१॥

(अपरे गायन्ति)

मदाम्भसा वियति महेन्द्रदन्तिनः
कलङ्कयन् हिमरुचिकर्णचामरम् ।

ताभिः वक्राभिः अलिपङ्क्तिभिः सम् अम्बर कल्माषितं कृष्णमभूत् । ततः सौरभ्यातिशयाकृष्टालिपङ्क्तिः अमरपादपपुष्पवृष्टिः हव्यभुजो वह्नेः अग्रे स्थितायाः जानक्याः शिरसि स्थिता आयामयती अविच्छिन्नधारत्वेन द्राघीयसी । अनेन सन्तोषातिशयेन पुष्पवृष्टिप्रयोगस्य पौनःपुन्य चोत्यते । सपदि तिरोऽभूच्च हव्यभुगित्यर्थात् सिध्यति ॥२०॥

अथ निर्दोषेण जानकीति निश्चित्य तां दृष्टुमध्यवस्यति—भवत्विति ॥ दिव्यगन्धर्वाः स्वानिकेतमुररमगुसाः गायन्ति गानसंरम्भैः स्तुतिपदैः स्तुवन्ति ।

पद्मास्त ! स विष्णुरेव त्वं सा विष्णोर्भार्या पद्मैव जनकतनया । अत एषा निरशङ्कमिदानीमेव त्वया परिग्रहीतव्येत्यभिप्रायः । यो विष्णुः योगात् योगः सृष्ट्यादिनियामिका शक्तिः । लोकानां त्रितयम् ऊर्ध्वमध्याधोभेदेन त्रिधा विभक्तं निखिलं प्रपञ्चम् उदराधारमापाद्याम्भोराशौ विषधरमयीं शय्यां धीरं योगनिद्रावलम्बनेन निष्पन्दम् अध्यास्त ॥ "अधिशीङ्स्थासां कर्म" इति द्वितीया । तथा स्वयंभूः शब्दः स्वयमेव भवति सदा समस्त इति स्वयंभूः अकृतक इत्यर्थः । अकृतकः शब्दो वेदो यं होतेत्याह । ऋत्विग्भिरध्वरिष्ठो यजमानो होता यं हव्यं हुतभुगिति चाह । स्वर्गकाम इत्यादिपदैः कर्तृत्वेन यजमान यजेतेत्यादिपदैः करणत्वेन हव्यमायेव हव्यादिभिः देवतात्वे-नैर्वाभिश्च इत्यादिभिश्चतुर्थ्यन्तैरग्न्यादिदेवतात्वेन च यं प्रतिपादयन्तीत्यर्थः ॥२१॥

समीरणस्ते रणरजमातुनोतु रामचन्द्र । मदाम्भसा वियति

नभोनदीनलिनपरागधूसरः
समीरणो रणरुजमातुनोतु ते ॥२२॥

राम'—अश्रुतपूर्वोऽयं ग्रामरागः।

(उभावाकाशं विलोकयतः)

राम.—लक्ष्मण! पश्य पश्य प्रभानुलेपादपूर्वे इव द्यावापृथिव्यौ।

शृङ्गाणि मेरोरिव सेतुशैला
वेलावनं कल्पवनोपमानम्।
सैन्यं कपीनां कनकप्रभाणा-
माम्रेडितच्छायमभूदिदानीम् ॥२३॥

(नेपथ्ये)—नारदोऽहमागच्छामि देवशासनेन।

(उभौ सविनयमवलोकयतः)

(प्रविश्य)

नारदः—जयतु कारणमानुषो रावणान्तक।

रामः—लक्ष्मण! पश्यद्भिरप्यश्रद्धेयमिदमाश्चर्यम्।

प्राच्यां दिशि स्थितस्य महेन्द्रदन्तिनः कर्णरूपं चामरं कलङ्कयन् मदबिन्दुभिरन्तरा तत्र कृष्णीकुर्वन्नित्यर्थः। कर्णस्य चामरत्वारोपे हेतु—हिमरुचीति ॥ पार्श्वस्थित्या वीजनसाधनत्वेन च सादृश्यं द्रष्टव्यम्। नभोनद्या नलिनपरागैर्धूसरः अरूपोऽपि समीरणः परागे सङ्गतत्वात् धूसर इव प्रतिभाति ॥२२॥

अयं ग्रामरागः पूर्वमश्रुतः अश्रुतपूर्वः। प्रभानुलेपात् इह प्रभया सम्पर्कोऽनुलेपत्वेनारोप्यते। आरोपफलं चानुलिप्तवत् पूर्ववर्णतिरोधानेनाविर्भूतवर्णान्तरतया प्रतीतिः। अपूर्वे इव अन्ये इव। अनेन देवानामागतिस्सूचिता।

शृङ्गाणीति ॥ सेतुशैला मेरोः शृङ्गाणीव स्वर्णमयाः प्रतिभान्तीत्यर्थः। कल्पवनं कल्पतरुवनं तदुपमानं यस्य तत् तथोक्तम्, वेलावनं कल्पतरुवनवत् स्वर्णमयं प्रतिभाति। निसर्गतः कनकप्रभाणां कपीनां सैन्यं इदानीमाम्रेडितच्छायं द्विगुणितशोभमभूत् ॥२३॥

अथ नारदः स्वागमनं तद्धेतुं च विज्ञापयति—नारद इति ॥ कारणमानुष कारणवशात्स्वीकृतमानुषत्व, प्राप्तो नारायणो भवानिदानीं रावणनिग्रहेण सम्पादितजगद्धितो जयतु इदानीमिव सर्वदा सर्वोत्कर्षो वर्ततामु। इद

नारदः—किमतः परमाश्चर्यम्, यातव्याः स्वयं रावणस्य लङ्कां यदभियास्यन्ति देवाः शक्रादयः।

रामः—आ अतः खलु प्रभावप्रवादः। भगवत्प्रसादात् पूतमात्मानमपरमिव पश्यामि।

नारदः—

देवस्त्रिविष्टपजुषां पतिरेष मेघो
मेधातिथेरशनिकेतुरपां च धर्ता।
शाखासहस्रविषयीकृतसर्वतन्त्रो
यस्यापदानमृषिरक्षरमूर्तिराह ॥२४॥

रामः—प्रणमामि भगवन्तम्।

नारदः—पश्य

सकल्मषैः कण्ठैरनलकणगर्भैश्च नयनै-
रमी रुद्रा बाह्वन्तरतरलहाराहिमणयः।

दुर्निवारदर्शनात्मकम् आश्चर्यं पश्यद्भिरपि प्रत्यवेक्ष्यमाणैरपि अश्रद्धेयम् भाविनसनीयम्। अतिदुर्लभत्वादारिमन्, पारमार्थिकत्वुद्धिर्न भवतीत्यर्थः। आश्चर्यशब्दस्यार्थमन्यथाकुर्वाणो रामभद्र स्तौति—किमिति॥ मेघोऽयं सर्वैसज्जनैरभियातव्या सेव्या देवाः शक्रादयो रावणस्य लङ्कां स्वयमेव स्वामनुप्रवेष्टुमभियास्यन्तीति यत् अतः परमाश्चर्यं किमित्यर्थः। आ इत्यव्ययं स्मरणे। अतः खलु देवानामभियानादेव। अयं प्रभावप्रवादः॥ भगवत्प्रसादात् पूतमज्ञानतमसो निरासेनापगत विशुद्धमपरमिव पश्यामि। अपरत्वोत्प्रेक्षायां पूतत्वं हेतुः।

तत्र देवानां श्रेष्ठमिन्द्रं दर्शयति—एष देवस्त्रिविष्टपजुषां पतिरिन्द्रः॥ मेधातिथेर्मेषः॥ मन्त्र। यथाह मन्त्रे मेधातिथेर्मेष इति इन्द्रसम्बोधनं दृश्यते तन्मूलोऽयं प्रयोगः। अशनि॰ केतुर्ध्वजो यस्य स तथोक्तः॰। अक्षरमूर्तिः ऋषिः मन्त्रब्राह्मणात्मको वेद यस्यापदानं वृत्रहननाद्यद्भुतकर्म आह प्रतिपादयति। वेदं विशिनष्टि—शाखेति॥ शाखासहस्रेण विषयीकृतं सर्वतन्त्रम् अग्निहोत्रदर्शपूर्णमासैकाहाहीनसत्रादि निखिलं कर्मजातं येन स तथोक्तः। अनेन सर्वकर्मस्वपीन्द्रस्य देवतारूपेण समवायो द्योत्यते। अपां धर्ता वृष्टिद्वारा सर्वप्राणिनां जीवनदाता॥२४॥

अथ रुद्रान् दर्शयति—पश्येति॥ अमी रुद्राः, पश्चात् पश्य। सकल्मषैः

हिमांशोरापाद्य प्रतिमुकुटमेकादश कलाः
कलानां शेषाणां भसितमिव चूर्णं दधति ये ॥२५॥

रामः—नमामि वर्णोत्तमानां देवानाम् ।

नारदः—अमी वसवः । इमावश्विनौ ।

रामः—नमोऽस्तु लोकहितपरायणेभ्यो देवेभ्यः ।

नारदः—

आद्यं मनुं दशरथं चरमं च कृत्वा
तिष्ठन्ति भूमिपतयः पितरस्तवैते ।
ये भूतिमिन्द्रविषयां परिभूय दत्तं
पिण्डं त्वया प्रतिदिनं प्रतिपालयन्ति ॥२६॥

नीलैः कण्ठैः अनलकणगर्भैर्नयनैश्च उपलक्षिताः यद्यपि तृतीयस्य नयनस्यैवानलकणगर्भत्वम् । बाह्वन्तरे वक्षस्थले तरला हारभूतानामहीनां मणयो येषां ते तथोक्ताः । तरलो हारमध्यमरत्नुसो मणिः । यथोक्तम्—"तरलो हारमध्यग." इति । अथवा तरलाः उज्ज्वला ये भसितं भस्म दधति हिमांशोः षोडशानां कलानां मध्यतः एकादश कलाः प्रतिमुकुटमापाद्यालङ्कृत्य शेषाणां पञ्चानां कलानां चूर्णमिव तैर्धृत भस्म प्रतिभातीत्युत्प्रेक्ष्यते ॥२५॥

वर्णोत्तमानां वर्णो जातिः । अत्र देवजातिरुच्यते । जगदीश्वरश्रीपरमेश्वरांशत्वेन देवजातिष्वप्युत्कृष्टानां देवानां नमामि । अत्र प्रणमनक्रियासम्बन्धसामान्यविवक्षया प्रयुज्यमाना षष्ठी कर्तृकर्मभावे सम्बन्धविशेषे पर्यवस्यति । देवानामानमामीत्यर्थः । लोकहितपरायणेभ्यः यथाक्रमं धनधान्यादिसम्पत्प्रदानेनारोग्यप्रदानेन च वसूनामश्विनोश्च लोकहितपरायणत्वम् ।

अथ पितॄन् दर्शयति—आद्यमिति ॥ ये तव पूर्वे भूमिपतयः पितृत्वं प्राप्ताः त एते तव पितरः मनुमाद्यं दशरथं चरमं च कृत्वा यथाक्रमं तिष्ठन्ति । ये इन्द्रविषयाम् इन्द्रो विषय आश्रयो रक्षिता यस्यास्तां ताम् इन्द्रविषयां भूतिं सुरलोकसमृद्धिं निष्प्रतिबन्धसुखभोक्तुं शक्यामपि परिभूयानादृत्य प्रतिदिनं त्वया दत्तं पिण्डं प्रतिपालयन्ति प्रतिपाल्य भुञ्जत इत्यर्थः । अत्र पितॄणां पिण्डदानादादरातिशयेन पैतृकस्य कर्मणो यथाविध्यनुष्ठानं द्योत्यते ॥२६॥

(उभौ साश्रुजलं प्रणमतः)

रामः—

पश्य लक्ष्मण ! नस्तातं स्वदृष्टिपरिरम्भिणम्।
सत्यं संरक्षता येन त्यक्तोऽहमसुभिः समम् ॥२७॥

लक्ष्मणः—आर्य ! स्वप्न इव मे प्रतिभाति।

रामः—भगवन् ! किमागमनकारणं देवानामृषीणां पितॄणां च।

नारदः—भवतो देव्यास्सीतायाः पातिव्रत्यानुभावः।

रामः—अस्याद्भुतदर्शनमेव नः प्रत्ययकारणमासीत्। तथापि मां सन्देहयति तस्या रूपशोभानिमित्तम्।

नारदः—किं न जानीषे तस्या रूपशोभानिमित्तम्।

रामः—भगवन् ! न जाने।

नारदः—तस्या महर्षिपत्न्यास्तावदनसूयायाः वरप्रदानवशात् खलु।

अथ तातदर्शने विशेषमाह—**उभाविति** ॥ **साश्रुजलं** भक्तिस्नेहहर्षानुभावैः अश्रुजलपुलकोद्भेदादिभिः सहितं यथा भवति तथा प्रणमतः।

हे ! लक्ष्मण ! नस्तातं पश्य स्वदृष्टिपरिरम्भिणम् आत्मनो दृष्टिभ्यामावयोराश्लेषं कुर्वाणं **सत्यं संरक्षता** ॥ हेतौ शता ॥२७॥

स्वप्न इवेति ॥ अत्यन्तासम्भावनीयदिव्यजनदर्शनहेतुका स्वप्नप्रतिभा। स्वप्नो ह्यसंभाव्यमप्याकाशगमनादि दर्शयति। इह देवा ऋषयोऽपि नारदेन दर्शिताः दृष्टाश्च राघवाभ्यामिति ज्ञेयम्। अत एव देवानामृषीणां पितॄणां चेति देवैः पितृभिश्च महर्षीणां समभिव्याहारः। अथ नारदः पृष्टो देवानामागमनकारणमाह—**भवत इति** ॥ यतस्तव पत्न्या लङ्कावृत्तान्तस्य देवा एव दिव्यचक्षुषस्साक्षिणः अतस्तत्सम्प्रतिपत्तिं विना लोकप्रत्ययो न भवतीति तदर्थं तत्पातिव्रत्यानुभावेन जगदीश्वरा देवादयोऽप्यानीता अतोऽत्यन्तं विस्मयनीयस्तव देव्याः पातिव्रत्यानुभाव इत्यभिप्रायः। **अस्येति** ॥ अस्य पातिव्रत्यस्य प्रत्ययेऽस्माकमद्भुतं देवादीनां दर्शनमेव कारणमासीत्। अनघतनत्वं न विवक्षितम्। **तथापि तस्या रूपशोभानिमित्तं मां सन्देहयति** ॥ सन्देहशब्देन तत्कार्यं व्याकुलत्वं लक्ष्यते। रूपशोभानिमित्तज्ञानं प्रति व्याकुलं मे मनः न तु पाति-

रामः—आः दण्डकेऽपि मम सन्देहपदमिदमासीत् न पृष्टं परमार्थतः।

नारदः—तस्याश्शरीरगतं तव दर्शनपथे सर्वं मण्डनरूपं भविष्यति। तथा हि,

वसुधारजश्शयनकालसञ्चितं
स्तनमण्डले मलयजत्वमागतम्।
समपद्यताश्रयमहीरुहच्युतं
परिणामि पर्णमलकस्य भूषणम् ॥२८॥

रामः—कृतं देवशासनेन। ननु भवान् सत्यवादी समाधिचक्षुरेव प्रमाणम्।

त्वत्प्रश्नुरिव सन्देहलेशोऽप्यस्तीत्यभिप्रायः। तस्या इत्यादि स्वस्तिपर्यन्तो ग्रन्थः स्पष्टः। अपर्यवसित एव नारदवाक्ये स्वयं निरूपयति—**आः दण्डकेऽपीति॥** आः इति स्मरणे। **दण्डकेऽपि मम सन्देहपदम्॥** कथमिदमस्या रूपमेवं जातमिति जिज्ञासा सन्देहपदेनोच्यते। **इदम्** ईदृशमिदानीन्तनमिव रूपशोभादर्शनं तदानीमपि जिज्ञासायाः पदं कारणमासीत्। तस्मात्पुनस्तदर्शनानन्तरं सञ्जातत्वादनसूयावरप्रदानं कारणं संभवति न केवलमत्रस्थस्यैव रूपशोभादर्शनस्येत्यभिप्रायः। दण्डकेऽपि रूपदर्शनसमये न दोषाशङ्का जाता। एवं च भिन्ना चक्षुषी मे हरसि पुरमयोष्माभावसन्तीव चित्रमिति जिज्ञासामात्रस्यैव दर्शितत्वात्। **न पृष्टं परमार्थत इति॥** परमार्थशब्देन सम्यक्त्वं लक्ष्यते। किमस्य कारणमिति सीतां प्रति न सम्यक् पृष्टं मयेत्यर्थः। अथ नारदो वाक्यशेषमाह—**तस्या इति॥** एवं भविष्यतीत्यन्तेन ग्रन्थेन वरप्रदानप्रकारं दर्शयित्वा तस्य फलं दर्शयति—**तथा हीति॥**

शयनकालसंचितं वसुधारजः तव दर्शनपथे मलयजत्वं चन्दनानुलेपनत्वमागतम्। तथा सीतानिवासाश्रयभूतात् महीरुहात् च्युतं **परिणामि** पक्वं **पर्णमलकस्य** केशपाशस्य **भूषणं समपद्यत** ॥२८॥

कृतं देवशासनेनेति॥ पतिव्रतेयं सीतेति रामं प्रत्युक्तवानिति वरेणामर्थं तन्न वक्तव्यं प्रयोजनाभावादित्यभिप्रायः। कुतो न वक्तव्यमत आह—**नन्विति॥** **समाधिचक्षुः** समाधिशब्देन योगः तज्जनितं दिव्यं

लक्ष्मणः—(आत्मगतम्) अहो नु खलु मन्दैरस्माभिः वचनवि-
स्फुलिङ्गैराहतापि महादेवी नापद्यत विकृतिम् ।

रामः—भगवन् ! किमाज्ञापयन्ति देवाः पितरो महर्षयश्च ।

नारदः—सह रावणजीवितैस्समाप्तस्ते वनवासकालः । तस्मात्
सार्धं देव्या नगर्ययोध्या प्रवेष्टव्येति ।

रामः—अनुगृहीतोऽस्मि ।

नारदः—तेन हि आनयनार्थं देव्याः लक्ष्मणमाज्ञापय ।

रामः—(जनान्तिकम्) लक्ष्मण ! का मामत्र प्रतिपत्तिः ।

लक्ष्मणः—आर्य ! किमत्र परीक्षितव्यम् । अस्याश्शुद्धिसाक्षिणो
देवाः पितरो महर्षयश्च ।

रामः—(प्रकाशम्) लक्ष्मण ! अनुतिष्ठ महर्षिशासनम् ।

लक्ष्मणः—यदाज्ञापयत्यार्यः । (निष्क्रान्तः)

नारदः—अहो नु खलु तवानुभावो विस्मयनीयः । पश्य—

कार्मुकेण शमिते तवाधुना रावणे त्रिभुवनैककण्टके ।
यासर्वस्य रघुवीर ! केवलं जातमम्बुधरमण्डनं धनुः ॥२६॥

ज्ञानमतीतानागतादिविषयमुच्यते । तदेव चक्षुरर्थप्रकाशसाधनं यस्य स तथोक्तः । अनेन त्रिविधज्ञानकारणदोषाभावात् यथार्थदर्शित्वमुक्तम् । सत्यवादीत्यनेन यथादृष्टार्थवादित्वम् । उभयमपि प्रामाण्ये कारणम् । यथोक्तम्—"यथार्थदर्शिनः पुंसो यथादृष्टार्थवादिनः । उपदेशः परार्थो यः स ह्यागम उच्यते ॥" इति । अतद्वचनादेव निश्चिते सीतायाः पातिव्रत्ये न तथाविधमाप्तवचनापेक्षेति भावः । अहो नु खल्विति विस्मये । मन्दैरस्मै: वचनैरेव विस्फुलिङ्गैरभिकम्पैराहतापि महादेवी न किञ्चिद्विकृतिमापद्यत । महति विकारहेतौ सत्यपि विकाराभावेन बहुमानातिशयो द्योत्यते । अत एव महादेवीत्युक्तम् । किमाज्ञापयन्तीति ॥ अद्यापि समागतेभ्यः पातिव्रत्यं निश्चितमेव किमन्यदाज्ञापयन्ति देवा इत्यर्थः । सहेति ॥ रावणविनाशदिवस एव वनवासकालसमाप्त इति तस्मात् देव्या सार्धमयोध्या प्रवेष्टव्या । का विप्रतिपत्तिः किं कर्तव्यम् । लक्ष्मणस्यबुद्धिपरीक्षार्थमेव न स्वात्मनस्सन्देहादिति वेदम् । तेन स्पष्टम् ।

अथ तत्समये सीतानयनार्थं गते लक्ष्मणे ... रघुनाथस्तुतिं करोति—

रामः—ननु तस्य देवा मुनयश्च कारणम्।

(ततः प्रविशति सीता लक्ष्मणश्च)

सीता—हिंसिअम्मि अहं एदेण वुत्तन्तेण। ण हि ण हि तुस्सामि एव्व। तस्स पापस्स पत्थाणसमए केण वि हत्थप्फरिसो लंकाअं वि पादप्फरिसो संवुत्तो। तस्स पावस्स सरीरप्फरिसपंसुलाणि गत्ताणि अग्गिं वज्जिअ कहं परिसुद्धाणि भविस्सन्ति। (परिक्रम्यावलोक्य) जेदु अज्जउत्तो।

जिह्रेम्यहमनेन वृत्तान्तेन। न हि न हि तुष्याम्येव। तस्य पापस्य प्रस्थानसमये केनापि हस्तस्पर्शो लङ्कायामपि पादस्पर्शः संवृत्तः। तस्य पापस्य शरीरस्पर्शपांसुलानि गात्राणि अग्निं वर्जयित्वा कथं परिशुद्धानि भविष्यन्ति। जयत्वार्यपुत्रः।

रामः—देवि! इत इतः।

शङ्कितास्मि मया देवि! धर्मशीलापि जानकि!।
विश्वास्यन्ते कथं शेषा योषितः प्रोषिता प्रियैः ॥३०॥

अहो इति ॥ कार्मुकेणेति ॥ करणभूतस्यापि कार्मुकस्य कर्तृत्वारोपेण असिश्छिनत्तीतिवत् सौकर्यं द्योत्यते। अत एव कर्मसमर्थवाचिकार्मुकशब्दोपादानम्। सजातीय वासवस्य कार्मुकं रावणहननासमर्थं दृष्ट्वा आत्माभिमानेनैव तव कार्मुकेण रावणं हतमितीदानीं वासवस्य धनुः केवलमम्बरमण्डनं जातम्। केवलमित्यनेन शत्रुहननव्यापाराभावो दर्शितः ॥२९॥

जिह्रेम्यहमनेनाग्निप्रवेशवृत्तान्तेन। अग्निप्रवेशस्य दोषाशङ्काकरणत्वेन भीता हेतुत्वम्। अत्र ह्रिया शोको लक्ष्यते। मासाप्यस्खलितचारित्रायास्तस्याः आत्मगोचरा दोषाशङ्का महान्तं शोकं जनयत्येव। न हि न हीति ॥ शोको न कर्तव्य इति भावः। तुष्याम्येव ॥ तोषे कारणमाह—तस्येति ॥ तस्य रावणस्य प्रस्थानसमयेऽकस्मात् हस्तस्पर्शो लङ्कायां पादस्पर्शश्च संवृत्तः ॥ तस्य पापस्य शरीरस्पर्शेन पांसुलानि दुष्टानि गात्राणि अवयवान् अग्निं वर्जयित्वा कथं परिशुद्धानि भवन्ति ॥ अत अग्निप्रवेशान सन्ताप एव कर्तव्य इति पर्यवसानम्।

अथ जानकीं दृष्ट्वा सीतानुतापदर्शिवशो भूयो भाव—देवीति ॥

सीता—अज्जउत्तो एव्व परमत्थदो जाणादि ।
आर्यपुत्र एव परमार्थतो जानाति ।

रामः—देवि ! स्निग्धस्यापि विप्रतिपत्तिः फलवती संवृत्ता यया देवा महर्षयश्च प्रत्यक्षीकृताः ।

(ततः प्रविशति कृताभिषेको विभीषणः)

विभीषणः—जयतु देवः ।

रामः—विभीषण ! का वार्ता लङ्कायाम् ।

विभीषणः—देवमाक्रोशति लङ्कावासी महाजनः ।

रामः—किमिति किमिति । (पर्याकुलस्तिष्ठति)

विभीषणः—पयो मद्यस्पर्शं परिशङ्क्यते । नाग्निरेवं हिरण्यं हिरण्यरेतसमर्हति । कथं दीपिका तमः कलङ्कयतीति ।

जानकि ! धर्मशीलापि धर्मशालत्वेनावधृतापि बुद्धिपूर्वं मया शङ्कितासि किमर्थमित्यत आह—**विश्वास्यन्त इति** ॥ दोषाशङ्कया प्रयोजनं केनचित्प्रमाणेन परीक्षा । यदपरीक्ष्यैव त्वं परिगृह्यसे तत कथं चिरकालं प्रोषिता दोषा. त्वद्व्यतिरिक्ता पतिव्रता योषितो लोकैः विश्वास्य ते । विप्रयुक्ताः पतिव्रतादिरन्यपरीक्ष्यैव भर्तृभिः परिग्रहीतव्या इति न्याय लोके प्रतिष्ठापयितुं मया त्वत्परीक्षा कृता न तु त्वयि दोषाशङ्कयेत्यभिप्रायः ॥२०॥

यथार्यपुत्रस्यात्मनि वस्तुनो दोषशङ्काभावमवधार्य सानन्दमाह—**आर्यपुत्र एव परमार्थतो मां जानाति** ॥ नान्यो जानातीत्येवशब्देन दर्शितम् । रूपविपर्यासदर्शनसमये तु वरदानापरिज्ञानान्मम दोषभ्रम एवेत्याह—**स्निग्धस्यापीति** ॥ त्वयि स्निग्धस्यापि मे विप्रतिपत्तिः विरुद्धा प्रतिपत्तिः भ्रान्ति प्रतिपत्तिर्वा फलवत्यासीत् । फलं दर्शयति—**ययेति** ॥ विभीषणमन्वेरास्य लङ्कावार्तानिवेदनं पुष्पकानयनं च प्रयोजनम् । तत्र लङ्कावार्तां पृष्टो निवेदयति—**देवमिति** ॥ आक्रोशनप्रकारं दर्शयति—**पय इति** ॥ **परिशङ्क्यत इति** ॥ कर्मणि णिजन्त । इतरथा द्विकर्मकत्वासम्भवात् । न चात्र प्रयोजकव्यापारकर्मत्वेन पयसोऽभिधानं सम्भवति अचेतनस्य पयसः शङ्काकर्तृत्वासम्भवेन प्रयोज्यत्वाभावात् । यथाश्रुतार्थग्रहणेऽस्य वाक्यस्यासम्बद्धार्थत्वं स्यात् इत्यन्यथा व्याख्यायते । यथा केनचित् कश्चिद्दोषमपि पयः प्रति मद्यस्पर्शं परिशङ्क्यते आत्मनो मद्यस्पर्श-

रामः—इदानीमाश्वासितोऽस्मि जनवादश्रवणेन ।

विभीषणः—देव ! महादेव्यां प्रत्यवनतानि शिरांसि नागरिकाणा-
मद्यापि नोत्तिष्ठन्ति ।

रामः—जाने कियाननुभावो जानक्याः ।

विभीषणः—पश्य भगवतो वैश्रवणस्य,

पुण्यायुधप्रतिम ! पुष्पकनामधेया
सेयं विमानवसतिर्वसते ! गुणानाम् ।
यां स्वीकृतत्रिभुवनामपि सावकाशा-
माशामिवाहुरपरस्य परिग्रहाय ॥३१॥

भ्रमेण मत्परवशमराङ्गमानित्वादपि अन्यस्य मत्परवशाङ्गागुरुपादपतीत्यर्थः । तथा सीतां प्रति महाजनस्य दोषशङ्काभावेऽपि स्वजनेन मर्यादिना दोषप्रमेयापरिभ्रवाद् शङ्कोत्पादिता इति । अग्निप्रवेशोऽपि निष्फल इत्याह—नाग्निप्रमिति ॥ न हि शाख्योल्लेखनादिना निर्दोषत्वेन निश्चितं हिरण्यमग्निं हिरण्यरेतसमर्हति प्रयोजनाभावात् । एवं शीलगुणादिभिर्निश्चितचारित्रा सीता वह्निं प्रवेशिता सोऽपि महादोषः । ननु चिरकाल दुर्जनदेशे रावणस्य निवासाद् दोषाशङ्का भवत्येव मत आह—कथमिति ॥ यथा तमोऽनुपलम्भा दीपिका न कलङ्कयति प्रत्युत दूरमपसरत्येव तथा रावणरूपतमसा चारित्ररत्नमहिमा आत्मजन्मपुण्यादभिनाश्यराक्षसनुभावविशेषेणात्मानं रक्षितुं रावणमेव सर्वथा कथं दूषयति इत्याक्षेपाणि महाभागी महाजनः । महाभागीयत्वेन देव्यां महाभागी सीताचारित्रं प्रति साक्षित्वं कथितम् । तेनाक्षेपस्य निर्दोषत्वनिश्चयमूलत्वं दर्शितम् । न केवलं महाजना एव देवीं बहु मन्यन्ते अपि तु ये दोषदर्शनेच्छवः परिहसनशीला नागरिकजनास्तेऽपि बहुमानेनेदानीमप्यवनतशिरस एव वर्तन्त इत्याह—देवेति ॥ जानक्या अनुभाव-विस्तारं कथमपरिच्छेद्य इत्यर्थः ।

अथ पुष्पकं दर्शयति—पश्येति ॥ हे ! देव ! पुण्यायुधप्रतिम ! गुणानां वसते ! निलयभूत ! भगवतो वैश्रवणस्य पुष्पकनामधेया वसतिरियम् एवं सम्बन्ध इत्याह । स्वीकृतत्रिभुवनामपि साव-

रामः—प्रेषय भगवते लोकपालाय वैश्रवणाय ।

नारदः—मा मा राक्षसचिरानुभवान्मलीमसमिदं विमानं देव्याः तवारोहणेन च पवित्रीकृत्य पश्चात्साकेतात् कैलासमुपनय ।

रामः—उपपन्नमिदम् । लक्ष्मण ! प्रथमं देवीमारोपय रथम् ।

लक्ष्मणः—यदाज्ञापयत्यार्यः ।

सीता—हं ! हम् ! -

रामः—(स्मितं कृत्वा) देवि !

अहं सत्यं रामः शशिमुखि ! न मायी दशमुखो
रथं भ्राता मे त्वां नयति न च सूतो नृपसुते ! ।
कृतं धात्रा भूयस्सरसिजपलाशच्छविमुषा
कराङ्गुल्या धत्से ननु स्वकिरणं मण्डनमिदम् ॥१२॥

सीता—एसो अञ्जली अच्चरीअरक्खणाणं । अण्णहा कहं दाणिं अज्जउत्तं रक्खसं अ परमत्थदो जाणामि ।

एषोऽञ्जलिः आश्चर्यरक्षयोः । अन्यथा कथमिदानीमार्यपुत्रं राक्षसं च परमार्थतो जानामि ।

महगोचरा भवति । यथोक्तम्—"अणुमात्रं मनस्तत्रादाशा नाम सतोदरा । तस्या नालङ्घयमाय भुवनानि चतुर्दश ॥" इति ॥११॥

मा मा ॥ प्रेषयेति शेषः । कुत इत्यत आह—राक्षसेति ॥ चिरानुभवेन मलीमसत्वातिशयो दर्शितः । देव्यास्तव चारोहणेनेति समुच्चयः । साकेतादयोध्यायाः । इमिति विषादजनितो वाग्रूपोऽनुभावः ।

अथ रथारोहणप्रसङ्गेन सहसा दशग्रीवकृतो बलात्कारस्मृत्या मनसि मायारामभ्रमेण भयमपि मायालक्ष्मणभ्रमेण सजातं विषादमनुभावमुखेनालक्ष्य तमपनेतुं सस्मितमाह—अहमिति ॥ ननु पूर्वं दशग्रीवेणाप्येवमुक्तमत आह—कृतमिति ॥ ननु देवी । यतः कराङ्गुल्या इदं मदीयं धत्से अतः स्वाधीनमेव तव सत्यासत्यपरीक्षासाधनमिति भावः ॥१२॥

एषोऽञ्जलिराश्चर्यरक्षयोः अङ्गुलीयचूडामण्योरित्यर्थः क्रियते । अन्यथा अनयोरसंनिधाने कथमिदानीमार्यपुत्रं राक्षसं च परमार्थतो जानामि ॥ आर्यपुत्रोऽयं न राक्षस इति कथं जानामीत्यर्थः ।

लक्ष्मणः—आर्ये ! तव शासनाद्दण्डकेषु प्रस्थिते मयि,
संरक्षिता मम समाधिरिपुर्न देवं
साक्षीति यत्कथितमत्र तथैव जातम् ।
सामान्यदर्शनजडेन मया यदुक्तं
त्वं तत्क्षमस्व शरणं चरणौ ममैतौ ॥३३॥

(प्रणमति)

सीता—कुमार ! उट्ठेहि उट्ठेहि । को एत्थ दोसो । रक्खससीसप्परिसपंसुलाणि पादाणि दाणिं कुमारेण पक्खालिदाणि विअ परिसुद्धाणि होंति ।
कुमार ! उत्तिष्ठ उत्तिष्ठ । कोऽत्र दोषः । राक्षसशीर्षस्पर्शपांसुलौ पादौ कुमारेण इदानीं प्रक्षालिताविव परिशुद्धौ भवतः ।

अथ लक्ष्मण आर्यया परिगृहीतायां सीतायां कृतार्थो भूत्वा तस्याः लोकोत्तर महिमानमालोक्य सबहुमानमाह—आर्ये ! तव शासनादिति ॥ तव शासनात् सुप्ताहि लक्ष्मण ! किं बिभेषीति नियोगात्। दण्डकेषु दण्डकाख्यान् वनप्रदेशान् उद्दिश्य प्रस्थिते गन्तुमुपक्रान्ते मयि । "आदिकर्मणि क्तः" । एकाकिनी वयमहं भवती स्वनामीति मद्वचनं श्रुत्वा समाधिर्मम संरक्षिता न तेषु समाधिरेव मां रक्षितुं समर्थः समाध्यभावे सति तेऽपुरतःकिंचित्कर एवेति यत्कथितं तदत्र लङ्कायां तथैव जातम् । अत्र लङ्कायामेकाकिन्येव त्वं समाधिप्रभावेन रावणेनात्यन्तमधृष्या भूत्वा आत्मानं संरक्षितवतीति तव वचनं सत्यमेव सञ्जातम् । मद्गुणरक्षया देवं साक्षीति कथितं तदप्यत्र लङ्कायां तथैव जातम् । यतो भगवानग्निर्मूर्तिमान् नारदो देवाः पितरो महर्षयश्च त्वत्समाधिमहिम्ना सीताऽग्निवद्दुष्कालमासितेनास्माभिः प्रत्यक्षीकृता इति तदपि सत्यमेव जातम् । सामान्यदर्शनजडेन सामान्यं साधारणमन्यस्त्रीसाधारणवत्कृत्वा जडेन सम्यग्विवेकशून्येन । यदुक्तम् "अविवेकमसाधितपवनादेरपमनुचितम् । विगतं ... नाशितम् ॥" इति तदपि मिथ्यैव अज्ञानमूलमिति । अतस्त्वं ... चरणावन्तरेण क्षमापणपूर्वकं नमस्करोति ॥३३॥

इदानीं राक्षसशीर्षस्पर्शपांसुलौ पादौ कुमारेण प्रक्षालिता-

(नेपथ्ये)

देवयोरुभयोर्दृष्टं माहात्म्यमतिमानुषम् ।
यः स्वधैर्यं निराकार्षीन्निर्विकारा च यानले ॥२४॥

नारदः—भद्रमुख ! भगवानग्निरेव तवाधुना साक्षित्वं प्रतिपन्नः ।

(आकाशे प्रध्वनन्ति शङ्खपटहाः । सर्वे सविस्मयमवलोकयन्ति)

नारदः—भद्रमुख ! स्वनिष्क्रमणेन देवाः तव निष्क्रामणं चोदयन्ति ।

रामः—एहि देवि ! वैदेहि ! ।

धिय ॥ दोषरहिते रघुनन्दिते च वर्तमानेन छिद्रेण शङ्खनरावेण प्रक्षालनयोग्य रथ दर्शितम् । कुमार ! उत्तिष्ठोत्तिष्ठ । कोऽत्र दोषः ॥ तदानीं त्वद्वचनमनादृयमाणया मया महती दुरवस्थानुभूतेति तव न कश्चिद्दोष इत्यभिप्रायः ।

अथ राघवस्य निर्दोषा देवी वृथा मया परित्यक्तेत्यनुतापमपनेतुं काचिद्वागाकाशे मध्ये सामाह—देवयोरिति ॥ देवश्च देवी च देवौ । पुमान्स्त्रियेत्येकशेषः । देवस्य राघवस्य देव्याश्च सीतायाश्च अतिमानुषं मानुष्यकदुर्लभं माहात्म्यं दृष्टम् ॥ किं तन्माहात्म्यमत आह—यो देवः स्वधैर्यं निराकार्षीत् ॥ स्वधैर्यं स्वस्थैर्यं निश्चयमिति यावत् । लोकापवादभयमात्रेण पतिव्रतैव सीतेति यावन्निश्चयं निराकार्षीत् उपेक्षितवान् । इह निश्चयफलस्य सीतापरिग्रहस्याभावेन निश्चयेऽनादर उक्त इति ज्ञेयम् । न हि लोके कश्चिल्लोकापवादभयमात्रेण निर्दोषत्वेनावधृताः प्राणेभ्योऽपि गरीयसीं प्रियतमां धर्मपत्नीमुपेक्षितुं समर्थ इति ज्ञेयमेव तावदतिमानुषं माहात्म्यम् । एवमुपेक्षया शोभनोदर्कत्वं च देवस्य माहात्म्यादेव सञ्जातम् । अतोऽत्रानुतापो न कर्तव्य इति भावः । तथा या सीता अनले निर्विकाराभूत् पातिव्रत्यप्रतापसन्तप्तेनानलेन शीघ्रगाद्वामापरोक्षाभूतेन समर्पिता तदप्यतिमानुषं माहात्म्यं दृष्टम् ॥२४॥

निर्विकारा च यानले इत्येतदेवानुवदन्नाह—भद्रमुखेति ॥ भगवान् सर्वज्ञ इत्यर्थः । अथ नारदो देवादीनां प्रस्थानसमये शङ्खनिनादं श्रुत्वा ते सह जिगमिषु राघवभयोध्यां प्रस्थापयितुमाह—भद्रमुखेति ॥ स्वनिष्क्रमणेन निष्क्रमणसमयभाविशङ्खपटहनिनादरूपस्वनिमित्तसम्पादनेन तव विनिष्क्रमणं चोदयन्तीव अतोऽयमेव मुहूर्तस्तव निष्क्रमणायेति शेषः ।

नमस्व देवि ! देवर्षिं देवशासनशंसिनम् ।
सोपवेदस्य वेदस्य यः प्रतिष्ठा स्वयंभुवः ॥ ३५॥
(हस्तमवलम्ब्य दर्शयति)

सीता—दाणिं अज्जउत्तहत्थप्फरिसं उवलम्भिअ पमाणं होइ अब्भुदङ्गुलीअअं । रक्खसमाआदो मोइदं अत्ताणं अवगच्छामि ।

इदानीमार्यपुत्रहस्तस्पर्शमुपलभ्य प्रमाणं भवत्यद्भुताङ्गुलीयकम् । राक्षसमायातो मोचितमात्मानमवगच्छामि ।

रामः—पूर्वं राक्षसीमायाविप्रलब्धस्य मे देव्याः प्रत्ययकारणमासीदाश्चर्यचूडामणिः ।

नारदः—भद्रमुख ! देवाननुगच्छामि । किं ते भूयः प्रियमुपहरामि ।

अथ गणुमारभते—हे ! देवि ! वैदेहि ! यदि देवशासनशंसिनम् इमं देवर्षिं नमस्व ॥ नमस्कार्यत्वमुपपादयति—सोपवेदस्येति ॥ स्वयंभुवो विरिञ्चस्य यो वेदः तस्य प्रतिष्ठा आश्रयः । अनेन हि प्रथमाश्रमेणासिन्धुरिमनारदे स्वपुत्रे सर्वा विद्याः प्रतिष्ठापिताः । अथवा स्वयंभुवो नित्यवेदस्येत्यर्थः । सोपवेदस्येत्यङ्गोपाङ्गानामुपलक्षणम् । यथाहुः—"अङ्गानि वेदाश्चत्वारो मीमांसा न्यायविस्तरः । पुराणं धर्मशास्त्रं च विद्या ह्येताश्चतुर्दश ॥ आयुर्वेदो धनुर्वेदो गान्धर्वो वेद इत्यपि । अर्थवेदश्चतुर्थांशे उपवेदा इति स्मृताः ॥" इति । सर्वथा गन्धर्ववेदस्यैतत्प्रवर्तितत्वात् वीणाया धारणात् विशेषतः सोपवेदस्येत्युक्तम् ॥३५॥

अथ सीता आर्यपुत्रेण हस्तमवलम्ब्य दर्शितं देवर्षिं प्रत्युवाच—आर्यपुत्रहस्तस्पर्शमुपलभ्याद्भुताङ्गुलीयं प्रमाणं भवति ॥ परमार्थभूतार्यपुत्रज्ञाने प्रमाणं भवतीत्यर्थः । अधुना राक्षसमायातो मोचितमात्मानमवगच्छामि ॥ पूर्वं दण्डकावने राक्षस्याः शूर्पणखायाः मायया विप्रलब्धस्य आदावासीदाश्चर्यचूडामणिः [illegible] देव्याश्च [illegible] । भद्रमुख ! भद्रं सुन्दरं मित्रमुखं च मुखं यस्य स तथोक्तः । ... देवान् प्रत्यागमनार्थं निवेदयितुमनुगच्छामीत्यर्थः । भूयः पुनः परं किं प्रियम्

रामः—सिद्धार्थोऽहं किमतः परमिच्छामि । तथाप्येतावदस्तु भरतवाक्यम् ।

मन्त्रैरावर्ज्यमानं हविरमरपतेरस्तु कल्याणवृष्ट्यै
धन्वी सङ्कल्पजन्मा सरभसमपथे सायकान् संहरेत ।

उपहरामि ॥ तदुच्यतामिति शेषः । सिद्धार्थोऽहं युष्मदनुग्रहसाधितात् रावणवधात् जगदनुग्रहसंपादनेन चिरराद्धं जानकीपरिग्रहेण च कृतार्थोऽहं किमु-त्तरमतः परमिच्छामि । यतस्सर्वपुरुषार्थसाधनं भवद्विधानां दर्शनमभूद् अतः किमपरमेष्टव्यमित्यभिप्रायः । भरतवाक्यमिति ॥ भरत उत्तरं परित्यक्तानु-कार्यभावस्य नर्तकस्य वाक्यमित्यर्थः । एवं नर्तक चूडामणिसंज्ञनाटकप्रयोगेण सामाजिकानां महास्वादरूपेणीयमानन्दं सम्पाद्य तत्रैव जगदभ्युदयात्मकं फलमनुग्रहीतुं सामाजिकान् प्रार्थयते—तथापीति ॥ यद्यप्यनेन नाटकप्रयोगेण भवता प्रसादादस्माकं सकलाभिलषितफललाभः करस्थ एव । तथाप्येतावदस्तु ॥ एतावच्छब्दो वक्ष्यमाणवुद्धिस्थफलपरिमाणवचनः । इदमिदं च फलं भवत्वित्यर्थः ।

तानि फलानि दर्शयति—मन्त्रैरिति ॥ द्रव्यदेवतासम्बन्धरूपकर्मप्रकाशन-समर्थैः मन्त्रैः करणभूतैः यजमानेनाग्न्यादिदेवताभ्यः आवर्ज्यमानं दीयमानं हविरमरपतेः पर्जन्यरूपस्येन्द्रस्य कल्याणवृष्ट्यै भवतु ॥ यथाकालं यथादेशं यथाभिलषितं च क्रियमाणत्वाद् वृष्टेः कल्याणत्वम् । यथोक्तम्—"अग्नौ प्रास्ताहुतिस्सम्यगादित्यमुपतिष्ठते । आदित्याज्जायते वृष्टिः वृष्टेरन्नं ततः प्रजाः ॥" इति । यथा राघवकर्म जगदभ्युदयायाभूत् तथायं मया कृततत्प्रयोगोऽपि जगदभ्युदयाय भूयादित्यभिप्रायः । तथा धन्वी सङ्कल्पजन्मा सरभसं शीघ्रम् अपथे परदारान् परपुरुषांश्चोद्दिश्य पुरुषेषु स्त्रीषु च सायकान् संह-रेत मा प्रहरतु । यथा रावण परदाराभिलाषादिनष्टः अत परं तथा कश्चि-दपि माभूदित्यभिप्रायः । तथा राजानो राजधर्मे प्रजापरिपालनादौ प्रणिहि-तमनसो भूत्वा मौलिभारं वहन्ताम् ॥ यथा राघवः तथा । सर्वेषां प्रजा अन्तरायद्धमौनम् अन्तः स्वाश्रये आत्मनि आबद्धं दृढनिबद्धं मौनं निद्रातन्द्रामोहालस्यादिरूपेण जाड्येन स्वाधिकृतकर्मानुष्ठानं प्रति तूष्णींभावम-वधूय प्रसादं यातु उचितकर्मानुष्ठानभागत्वं लभताम् । यथा राघवस्य प्रजा स्वाधिकृते जगद्रक्षणे । अथवा अन्तरावद्धं मौनं राजसं तामसं च भावमव-धूय प्रसादं राघवरूपसात्त्विकं नारायणभक्त्यात्मकं भावं लभताम् । अथवा अ-

राजानो राजधर्मप्रणिहितमनसो मौलिभारं वहन्तां
प्रजा यातु प्रसादं प्रतिदिनमवधूयान्तराबद्धमौनम् ॥२६॥

(निष्क्रान्ताः सर्वे)

इति शक्तिभद्रविरचिते चूडामणिनाटके सप्तमोऽङ्कः ।

इत्याश्चर्यचूडामणिः समाप्तः ।

पर्णशाला शूर्पणखा मायासीता ततः परम् ।
जटायुषो वधोऽशोकवनिकाप्यङ्गुलीयकम् ॥
सप्तमोऽङ्कस्ततश्चेत्थं चूडामण्यङ्ककीर्तनम् ।

स्मरणयोगपरिशुद्धमानसदेवताशिवभक्त्यात्मनः भावं लभताम् । अथवाऽन्तराबद्धमौ- नमविद्याकृतमनात्मनि देहादौ अहं ममेत्यध्यासम् अवधूय प्रजा आत्मा चिद्रूपत्वा- दात्मनः प्रकाशरूपत्वात्स्वयम् । प्रसादं सच्चिदानन्दात्मकं स्वप्रकाशकं स्वरूपं लभताम् । इत्यधिकारिभेदेन योजनीयम् ॥२६॥

भारद्वाजमहावंशी कुमारिलमतानुगः ।
चिरं कश्चिद्विद्वद्भिः व्याकुरुत नाटकम् ॥
रघुवीरस्य चरितं नित्यं सेव्यं दिवानिशम् ।
यत्सेवया तरत्याशु नरः संसारसागरम् ॥
रघुनाथे मनोऽत्यर्थं हनूमत्सदृशाचलः ।
भक्तिर्भगवत्युत्पन्ना तवास्तु संसारसागरे ॥
हित्वा सुखं यद्गुणस्मरणविलासेन कुमारमाद्रियन्मानवैश्वरम् ।
वन्दे मधूरात्ममिति मम सेवा यथाश्रयमीशमिह वै ॥
चूडामणेर्नाटकस्य विवृतिर्लिखिता मया ।
राघवार्पणेन पूर्णा ग्रहयावत्सम्भिता ॥

समाप्तोऽयं ग्रन्थः ।

शुभं भूयात्

आश्चर्यचूडामणिस्थश्लोकानुक्रमणिका ।

